

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE EDUCAȚIEI CREȘTINE

Ellen G. White

Prefață

Prima colecție de articole scrise de Ellen G. White, având ca subiect educația creștină, a fost publicată în 1886. Broșura care conținea aceste instrucțiuni s-a numit *Selecțiuni din Mărturii cu privire la subiectul educației*. Retipărirea acestei broșuri cu adăugiri a fost realizată în 1893, sub titlul *Educația creștină*. Mai târziu, a apărut un supliment la *Educația creștină*, care conținea materiale în plus. În 1897 au fost publicate *Mărturiile speciale cu privire la educație*. Această lucrare de dimensiuni mici conținea articole de o valoare inestimabilă pentru profesorii noștri. Instrucțiunile date în această carte nu au apărut niciodată înainte și au cuprins majoritatea scrierilor autoarei cu privire la educație din perioada 1893-1896. În anul 1900, a fost emis dreptul de autor pentru *Mărturii* vol. 6. *Lucrarea* cuprindea o mare parte a celor scrise cu referire la educație și accentua nevoia unei reforme în educație.

Cartea *Educație* a apărut în 1903 și trata problemele și principiile de bază ale lucrării din școli, iar în 1913 a apărut pentru prima dată lucrarea *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, care se ocupă de multe probleme de detaliu care sunt frecvent întâlnite în practica educațională.

Articolele din volumul de față au fost extrase din surse variate. Ele au fost selectate din *Educația creștină*, *Mărturii speciale cu privire la educație*, *Cumpătarea creștină și igiena biblică*, *Review and Herald*, *Semnele Timpului*, *Instructorul de tineret și Ecooul biblic*. Cu excepția unui singur articol, „*Educația corespunzătoare*”, nu s-au mai făcut selecțiuni din nici o altă lucrare din scrierile deja tipărite ale autoarei. Cele două articole în manuscrise, „*Suspendarea elevilor*” și „*Disciplina corectă în școală*”, au fost introduse cu permisiunea Consiliului de administrație al patrimoniului E. G. White și la îndemnul fraților de la Conferința Generală. Aceste două manuscrise au fost scrise cu mai mult de douăzeci și cinci de ani înainte și la data aceea erau la dispoziția directorilor de școli. Aceste două articole trebuie citite împreună.

Toate articolele sunt tipărite fără prescurtări și sunt aranjate în ordine cronologică. Avantajul de a citi articolele în întregime, aranjate în ordinea în care au fost scrise, este deosebit datorită valorii conferite de așezarea în cadrul istoric. Lista suplimentară de articole de la sfârșitul diferitelor capitole și cuprinsul vor constitui o

listă rezonabil de completă a autoarei cu privire la subiectul educației creștine.

Această carte este elaborată cu speranța de a fi de o inestimabilă valoare pentru sutele de profesori care nu au avut privilegiul să citească aceste instrucțiuni. Fie, de asemenea, ca ea să trezească un mare interes și să îndrume spre studii pe aceia care poate au citit-o înainte și fie ca noi să fim profund mișcați pentru a urma cu mai multă credincioșie în practica de zi cu zi principiile enunțate atât de clar în această lucrare.
Departamentul Educație al Conferinței Generale.

Capitolul 1

Educația corespunzătoare

Cea mai plăcută responsabilitate pe care și-o pot asuma oamenii este aceea de a se ocupa de mințile tinere. Trebuie să se aibă cea mai mare grijă în educația tinerilor, variind în așa fel metodele de instruire, încât să fie puse la lucru cele mai înalte și nobile puteri ale minții. Părinții și profesorii din școli dau greș desigur în educarea corespunzătoare a copiilor, dacă nu au învățat ei mai întâi lecția stăpânirii de sine, a răbdării, îngăduinței, blândității și iubirii. Ce chemare înaltă pentru părinți, tutori și profesori! Sunt foarte puțini cei care realizează nevoile cele mai importante ale minții și în ce fel să direcționeze dezvoltarea intelectului, gândurile și sentimentele în formare ale tinerilor.

Există un timp pentru instruirea copilului și un timp pentru educarea tânărului; și este esențial ca, în școală, ambele să fie combinate într-o mare măsură. Copiii pot fi învățați să slujească ori păcatului, ori neprihănirii. Educația din primii ani ai copiilor le modelează caracterul atât în privința celor vremelnice, cât și în privința celor religioase. Solomon spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”. (Proverbe 22, 6.) Acest limbaj este pozitiv. Instruirea pe care o cere în mod imperios Solomon este de a direcționa, de a educa și de a dezvolta. Pentru ca părinții și profesorii să poată face această lucrare, ei înșiși trebuie să înțeleagă calea pe care trebuie să meargă copilul. Aceasta înseamnă mai mult decât o cunoaștere din cărți, înseamnă tot ceea ce este bun, virtuos, neprihănit și sfânt, înseamnă cumpătate, evlavie, bunătate frățească și dragoste față de Dumnezeu și unul față de altul. Pentru a atinge acest obiectiv, trebuie acordată atenție educației fizice, mintale, morale și religioase a copiilor.

Educația copiilor, în cămin și la școală, nu trebuie să semene cu dresarea animalelor necuvântătoare, deoarece copiii au o voință inteligentă, care trebuie călăuzită spre a controla toate puterile. Animalele necuvântătoare au nevoie să fie dresate, pentru că ele nu au rațiune și intelect. Însă mintea omului trebuie să fie învățată stăpânirea de sine. Ea trebuie să fie educată să conducă ființa omenească, în timp ce animalele sunt ținute în frâu de către un stăpân și sunt învățate să se supună acestuia. Stăpânul constituie mintea, judecata și voința pentru animalul său. Un copil poate fi educat, ca și

un animal, astfel încât să nu aibă voința sa proprie. Chiar individualitatea lui se poate confunda cu cea a celui care supraveghează creșterea lui; voința lui, cu toate intențiile și scopurile sale, este supusă voinței învățătorului.

Copiii care sunt educați astfel vor fi întotdeauna deficitari în ceea ce privește energia morală și responsabilitatea individuală. Ei nu au fost învățați să acționeze din rațiune și principiu; voința lor a fost stăpânită de o altă persoană, iar mintea nu a fost solicitată ca să se poată dezvolta și întări prin exercițiu. Ei nu au fost călăuziți și disciplinați cu respect, în funcție de constituția lor specifică și capacitatea intelectuală, spre a-și pune la lucru cele mai puternice forțe atunci când li se cere. Profesorii nu trebuie să se oprească aici, ci trebuie să acorde o atenție specială cultivării facultăților mai slabe, astfel încât toate puterile să fie puse la lucru, ajutându-i să înainteze treaptă cu treaptă, ca mintea să poată atinge măsura potrivită.

Sunt multe familii cu copii care par bine educați atâta vreme cât sunt sub disciplină; însă, atunci când sistemul care i-a ținut în frâu prin reguli nu mai există, ei sunt incapabili să gândească, să acționeze sau să decidă pentru ei înșiși. Acești copii au fost atât de mult timp sub toiaș de fier, nefiindu-le îngăduit să gândească sau să ia decizii în probleme care-i priveau în mod direct, încât ei nu mai au încredere în ei înșiși să acționeze potrivit cu propria lor judecată și să aibă o părere proprie. Iar atunci când pleacă de la părinți și trebuie să ia singuri decizii, sunt ușor influențați de judecata altora și conduși într-o direcție greșită. Ei nu au un caracter stabil. Ei nu s-au bazat pe propria lor judecată în practică și de aceea mințile lor nu s-au dezvoltat și întărit în mod corespunzător. Atât de mult timp ei au fost în mod absolut stăpâniți de părinții lor, încât se bazează numai pe aceștia; părinții lor constituie minte și judecată pentru ei.

Pe de altă parte, tinerii nu trebuie lăsați să gândească și să acționeze independent de judecata părinților și profesorilor lor. Copiii trebuie învățați să respecte judecata care are experiență și să se lase călăuziți de părinții și profesorii lor. Ei trebuie educați în așa fel, încât mințile lor să fie unite cu mințile părinților și profesorilor lor și să fie astfel instruiți, să vadă cât este de potrivit ca ei să dea atenție sfaturilor lor. Iar atunci când ei pleacă de sub mână călăuzitoare a părinților și profesorilor lor, caracterele lor nu vor fi precum trestia care tremură în vânt.

Instruirea cu severitate a copiilor, fără ca aceștia să fie călăuziți în mod corespunzător să gândească și să acționeze singuri, în funcție de cât le îngăduie

capacitatea minții lor, pentru ca în acest fel ei să se poată dezvolta în ceea ce privește gândirea, sentimentele, legate de valoarea personală și încrederea în propriile lor puteri, va produce întotdeauna o categorie slabă în ce privește puterea mintală și morală. Și când ajung în societate și este nevoie să ia singuri decizii, se va da pe față faptul că ei sunt dresați ca animalele, și nu educați. Mințile lor, în loc să fie îndrumate, au fost forțate să se supună prin disciplina aspră a părinților și profesorilor.

Acei părinți și profesori care se laudă că au stăpânire deplină asupra minții și voinței copiilor care sunt în grija lor ar înceta să se laude dacă ar putea urmări în viitor viața copiilor care sunt astfel aduși în stăpânire prin forță sau prin teamă. Acești copii sunt aproape total nepregătiți să ia asupra lor responsabilitățile grele ale vieții. Când acești tineri ies de sub grija părinților și profesorilor lor și sunt nevoiți să gândească ei înșiși ce au de făcut, este aproape o certitudine că apucă pe o cale greșită și cedează sub puterea ispitei. Nu au succes în viață și aceleași deficiențe pot fi regăsite și în viața religioasă. Dacă profesorii copiilor ar putea vedea rezultatele viitoare ale disciplinei greșite pe care o folosesc, desfășurate în fața lor, ei și-ar schimba planul de educație. Acești profesori, care sunt satisfăcuți că au stăpânire deplină asupra elevilor lor, nu sunt niște profesori cu succes în munca lor, chiar dacă pe moment lucrurile par încântătoare.

Dumnezeu nu a planificat niciodată ca mintea unui om să fie sub stăpânirea deplină a altuia. Iar aceia care fac eforturi pentru a uni individualitatea copiilor cu a lor, și să fie minte, voință și conștiință pentru ei, își asumă responsabilități înfricoșătoare. Acești elevi s-ar putea să apară în anumite ocazii ca niște soldați bine instruiți. Însă, când este îndepărtată restricția, se vede în ei dorința de a acționa independent de principiul ferm care a fost sădit în ei. Cei care au ca obiectiv să-și educe în așa fel elevii, încât aceștia să devină bărbați și femei care acționează din principiu, calificați pentru orice poziție în viață, sunt cei mai folositori și de succes profesori. S-ar putea ca lucrarea lor să nu fie considerată folositoare de către conservatorii nechibzuiți, iar eforturile lor să nu fie apreciate la fel de mult ca cele ale profesorilor care stăpânesc mintea și voința elevilor cu autoritate absolută; însă viața viitoare a elevilor lor va arăta roadele unui plan de educație mai bun.

Există pericolul ca atât părinții, cât și profesorii să poruncească și să dicteze prea mult, în timp ce dau greș în a intra într-o relație socială cu copiii și elevii lor. Adesea, ei sunt prea rezervați și își exercită autoritatea într-o manieră rece, lipsită de simpatie, care nu poate câștiga inimile copiilor și elevilor. Dacă și-ar apropia copiii, dacă le-ar arăta că

îi iubesc, dacă și-ar arăta interesul pentru toate eforturile pe care le fac aceștia și dacă s-ar comporta chiar ca un copil printre copii în jocurile lor sportive, ei i-ar face pe copii foarte fericiți și le-ar câștiga iubirea și încrederea. Iar copiii vor respecta cu plăcere autoritatea părinților și profesorilor lor.

Obiceiurile și principiile unui profesor trebuie considerate mai importante decât calificarea lui profesională. Dacă este un creștin sincer, el va simți necesitatea de a se interesa în mod egal de educația fizică, mintală, morală și spirituală a elevilor lui. Pentru a avea o influență bună, el trebuie să aibă o stăpânire de sine desăvârșită, iar inima lui trebuie să fie plină de iubire pentru elevii lui, lucru care se va vedea în privirile, în cuvintele și în faptele lui. Având el însuși un caracter puternic, va putea să modeleze mințile elevilor săi și să-i instruiască în materiile respective. Educația din primii ani ai copiilor formează, în general, caracterele lor pentru viață. Cei care lucrează cu copiii trebuie să fie foarte atenți, să cunoască în ce fel funcționează mintea copiilor, pentru a ști mai bine cum să direcționeze puterile, astfel încât ele să fie folosite în cel mai bun mod.

Închiderea în școală

Sistemul de educație folosit de-a lungul atâtor generații a fost dăunător pentru sănătate și chiar pentru viața însăși. Mulți copii de vârstă fragedă petreceau cinci ore în fiecare zi în săli de clasă neaerisite corespunzător și insuficient de mari pentru sănătatea copiilor. Aerul din asemenea încăperi devine curând otravă pentru plămânii celor care îl inhalează. Copiii mici, ale căror membre și mușchi nu sunt puternici și al căror creier nu este complet dezvoltat, au fost ținuti închiși înăuntru spre vătămarea lor. Mulți își încep viața cu o zestre foarte redusă. Închiderea în școală zi de zi îi face nervoși și îi îmbolnăvește. Trupurile lor sunt pipernicite datorită epuizării sistemului nervos. Și dacă firul vieții se întrerupe, părinții și profesorii nu consideră că ei ar fi avut vreo influență directă în distrugerea scânteii de viață. Când stau la mormântul copiilor lor, părinții în necaz privesc asupra nenorocirii lor ca fiind o hotărâre specială a Providenței, când, de fapt, datorită unei ignoranțe care nu poate fi scuzată, felul în care au procedat a distrus viețile copiilor lor. În aceste condiții, a pune moartea copiilor pe seama Providenței constituie o blasfemie. Dumnezeu a dorit ca micuții să trăiască și să fie educați ca să poată avea caractere frumoase, să-L poată slăvi în această lume și să-L laude în lumea mai bună care va urma.

Părinții și profesorii, când își asumă responsabilitatea de a-i educa pe acești copii, nu se simt răspunzători în fața lui Dumnezeu de a căuta să-și însușească informații și cunoștințe în legătură cu corpul omenesc, din punct de vedere fizic, pentru ca să poată trata trupurile copiilor și elevilor lor într-un mod în care să ocrotească viața și sănătatea. Mii de copii mor din cauza ignoranței părinților și profesorilor. Mamele petrec ore întregi pregătind îmbrăcămintea pentru ele și pentru copiii lor ca să le poată etala și apoi se scuză că nu găsesc timp să citească și să dobândească acele cunoștințe necesare pentru a ști cum să aibă grijă de sănătatea copiilor lor. Ele socotesc că este mai puțină bătaie de cap să lase corpurile acestora în grija medicilor. Pentru a fi în pas cu moda și cu obiceiul vremii, mulți părinți au sacrificat sănătatea și viețile copiilor lor.

Cunoașterea și informarea în legătură cu minunatul organism omenesc — oasele, mușchii, stomacul, ficatul, intestinele, inima și porii pielii — și înțelegerea dependenței unui organ de altul în vederea funcționării sănătoase a întregului corp constituie un studiu pentru care majoritatea mamelor nu manifestă interes. Ele nu cunosc nimic în legătură cu influența pe care corpul o are asupra minții și mintea asupra corpului. Se pare că nu înțeleg mintea, care face legătura între ceea ce este finit cu ceea ce este infinit. Fiecare organ al corpului omenesc a fost astfel întocmit, încât să slujească minții. Mintea reprezintă capitala trupului. Copiilor li se îngăduie să consume carne, condimente, unt, brânză, porc, plăcinte grele. De asemenea, li se îngăduie să mănânce hrană nesănătoasă neregulat și între mese. Aceste lucruri afectează stomacul, zgândărind nervii și slăbind intelectul. Părinții nu își dau seama că seamănă semințe ce vor avea ca urmare boala și moartea.

Mulți copii au fost ruinați pe viață, solicitând mult mintea, dar neglijând să-și fortifice puterile fizice. Mulți au murit în copilărie datorită procedurilor nechibzuite folosite de părinți și profesori, care le-au forțat mintea fragedă prin alintare sau prin teamă atunci când erau prea mici, ca să-și dea seama ce înseamnă o sală de clasă. Mințile lor au fost împovărate cu lecții atunci când acest lucru nu trebuia făcut, ci ar fi trebuit să fie reținuți până când constituția lor fizică ar fi fost suficient de puternică pentru a suporta efortul intelectual. Copiii mici ar trebui lăsați ca mieii, să zburde pe afară, să fie liberi și fericiți și să li se pună la dispoziție cele mai bune condiții ca să pună temelii pentru un organism puternic.

Părinții ar trebui să fie singurii educatori ai copiilor lor până ce aceștia ating vârsta de opt sau zece ani. Pe măsură ce încep să înțeleagă, părinții ar trebui să deschidă

în fața lor marea carte a naturii lui Dumnezeu. Mama trebuie să se preocupe mai puțin de ceea ce este artificial în casa ei și de pregătirea hainelor ei doar de dragul etalării și să caute să găsească timp pentru a cultiva în ea și copiii ei dragostea pentru frumoșii boboci și florile care se deschid. Îndreptând atenția copiilor ei spre diferitele lor culori și varietăți de forme, ea le poate face cunoștință cu Dumnezeu, care a creat toate lucrurile frumoase care îi atrag și îi încântă. Ea le poate îndrepta mintea spre Tatăl ceresc, care a dovedit o iubire atât de mare față de ei. Părinții Îl pot asocia pe Dumnezeu cu toate lucrările creației Sale. Singura sală de clasă pentru copiii de opt — zece ani ar trebui să fie afară, în aer liber, în mijlocul florilor care se deschid și minunatelor scene ale naturii. Și singurul lor manual ar trebui să fie comorile naturii. Aceste lecții, întipărite în mințile copiilor mici în mijlocul scenelor plăcute și atractive ale naturii, nu vor fi uitate curând.

Pentru ca să poată fi sănătoși, vioiși și plini de vitalitate, să aibă mușchi și creiere bine dezvoltate, copiii și tinerii ar trebui să stea mult timp în aer liber și să aibă ocupații și timp de joacă bine plănuite. Aceia care sunt ținuti închiși în școală, aplecați asupra cărților, nu pot avea corpuri sănătoase din punct de vedere fizic. Punerea la lucru a creierului prin studiu, fără exercițiu fizic corespunzător, are tendința de a atrage sângele în creier, producându-se un dezechilibru al circulației sângelui în întregul organism. Creierul are prea mult sânge, iar extremitățile prea puțin. Ar trebui să existe reguli potrivit cărora studiul să se desfășoare regulat la anumite ore, iar apoi o parte din timpul lor va fi petrecut în activitate fizică. Iar dacă obiceiurile lor privind alimentația, îmbrăcămintea și somnul sunt în conformitate cu legea fizică, ei pot dobândi educație fără a fi sacrificată sănătatea fizică și mintală.

Degradarea fizică a rasei umane

Cartea Genezei dă destul de multe relatări clare referitoare la viața socială și individuală și totuși nu există nici un raport despre vreun copil care s-ar fi născut orb, surd, olog, cu malformații sau debil mintal. Nu există nici o relatare a vreunei morți naturale care să fi survenit în pruncie, copilărie sau tinerețe. Nu se relatează despre bărbați sau femei care să fi murit din cauza vreunei boli. Necrologurile care sunt date în cartea Genezei sună astfel: „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de 930 de ani; apoi a murit.” „Toate zilele lui Set au fost de 912 ani; apoi a murit”. (Geneza 5, 5.8.) Iar despre alții, raportul consemnează: a trăit mult, până la o vârstă înaintată; apoi a murit. Se întâmpla foarte rar ca fiul să moară înaintea tatălui, astfel că, atunci când aveau loc

asemenea evenimente, ele erau considerate vrednice de a fi consemnate: „Și Haran a murit înaintea tatălui său Ierah”. Haran avusese și el copii înainte de a muri.

Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu o forță vitală atât de mare, încât acesta a putut rezista bolilor acumulate asupra neamului omenesc, ca urmare a obiceiurilor lui pervertite, și a continuat să existe timp de șase mii de ani. Acest lucru, prin sine însuși, este suficient pentru a constitui pentru noi dovada puterii și forței de viață date de Dumnezeu omului la creațiune. A fost nevoie de mai mult de două mii de ani de nelegiuire și îngăduire a patimilor josnice pentru ca bolile trupești să ajungă să afecteze rasa omenească într-o măsură care să fie resimțită. Dacă la creațiune Adam nu ar fi fost înzestrat cu de douăzeci de ori mai multă forță decât are omul acum, rasa omenească, cu obiceiurile pe care le are, prin care încalcă legile naturale, ar fi dispărut. În vremea când Domnul Hristos a fost pe acest pământ, neamul omenesc degenerase atât de mult, încât generația de atunci era apăsată de o acumulare de boală, ceea ce a produs un val întreg de dureri și necazuri și o stare de nenorocire care nu poate fi descrisă.

Mi-a fost prezentată starea nenorocită a lumii de acum. De la căderea lui Adam, neamul omenesc s-a degradat continuu. Mi-au fost arătate câteva din motivele pentru care oamenii, creați după chipul lui Dumnezeu, se află într-o stare atât de deplorabilă. Iar când mi-am dat seama cât de mult trebuie făcut pentru a opri, chiar și într-o anumită măsură, decăderea fizică, mintală și morală, am simțit rău de la inimă și m-am îngrozit. Dumnezeu nu a creat rasa umană în starea de slăbiciune în care se află în prezent. Această stare de lucruri nu este lucrarea Providenței, ci a omului, a fost produsă prin obiceiuri greșite și abuzuri, prin violarea legilor pe care Dumnezeu le-a făcut pentru a conduce viața omului. Prin ispita îngăduirii poftei, Adam și Eva au fost cei dintâi care au căzut din starea înaltă, sfântă și fericită. Și datorită aceleiași ispite, rasa omenească a devenit slabă. Ei au îngăduit poftei și pasiunii să troneze și să supună rațiunea și intelectul.

Călcarea legii fizice și urmarea acesteia, suferința omenească, au durat atât de mult, încât oamenii privesc asupra situației din prezent, cu boală, suferință, debilitate și moarte prematură, ca și când aceasta ar fi soarta rânduită pentru omenire. Omul a ieșit din mâna Creatorului Său desăvârșit și frumos la chip și plin de atâta forță vitală, încât a fost nevoie de mai mult de o mie de ani ca neamul omenesc să simtă urmările poftelor și patimilor corupte și, în general, ale călcării legilor fizice. Generațiile mai recente au simțit apăsarea neputinței și a bolii mult mai repede și mult mai greu cu fiecare

generație. Forțele vitale au fost mult slăbite prin îngăduirea poftelor și a patimilor josnice.

Patriarhii, de la Adam până la Noe, cu doar câteva excepții, au trăit aproape o mie de ani. Din zilele lui Noe, durata vieții a scăzut treptat. Cei suferinzi erau aduși la Hristos din toate cetățile, orașele și satele pentru a fi vindecați de El; căci ei erau chinuți de tot felul de boli. De la data aceea, boala a fost în mod constant în creștere, de-a lungul generațiilor care au urmat. Datorită încălcării continue a legilor vieții, mortalitatea a crescut într-un mod înfricoșător. Anii omului s-au scurtat, astfel încât generația din prezent trece în mormânt chiar înainte de vârsta la care cei din generațiile care au trăit în primele mii de ani după creațiune ajungeau la stadiul de a fi apti pentru muncă.

Boala s-a transmis din generație în generație, de la părinți la copii. Pruncii din leagăn sunt teribil de afectați datorită păcatelor părinților lor, care le-au diminuat forța vitală. Obiceiurile lor greșite de alimentație și destrăbălarea lor generală sunt transmise ca o moștenire copiilor lor. Mulți se nasc alienați mintal, cu malformații, orbi sau surzi și foarte mulți au deficiențe în privința intelectului. Este uluitoare absența stranie a principiului în această generație, care se manifestă prin desconsiderarea legilor vieții și sănătății. Neștiința predomină în legătură cu acest subiect, în timp ce lumina strălucește pretutindeni în jurul lor. Pentru majoritatea, grija principală este: ce voi mânca, ce voi bea și cu ce mă voi îmbrăca. Neținând seama de tot ce se spune și este scris în legătură cu felul în care ar trebui să ne tratăm corpurile, pofta constituie legea cea mare care îi conduce în general pe oameni.

Puterile morale sunt slăbite, pentru că bărbații și femeile nu vor să trăiască în ascultare față de legile sănătății și să facă din acest subiect atât de important o datorie personală. Părinții le lasă ca moștenire odraslelor obiceiurile lor pervertite și boli dezagustătoare, care afectează sângele și slăbesc creierul. Majoritatea bărbaților și femeilor rămân ignoranți în privința legilor ființei lor și îngăduie pofta și pasiunea în detrimentul intelectului și moralității și se pare că doresc să rămână în necunoștință în ceea ce privește urmările încălcării de către ei a legilor naturale. Ei își permit să pervertească apetitul prin folosirea unor otrăvuri lente, care viciază sângele și subminează forțele ce stăpânesc nervii, aducând, prin urmare, asupra lor înșiși boala și moartea. Prietenii lor spun că urmările acestui mod de viață reprezintă hotărârea Providenței. Prin aceasta ei insultă cerul. Ei s-au răzvrătit împotriva legilor naturii și au suferit pedeapsa pentru că au abuzat în acest fel de legile ei. Suferința și moartea

predomină acum pretutindeni, în special în rândul copiilor. Cât de mare este contrastul dintre această generație și cele care au trăit în timpul primilor două mii de ani!

Importanța educației în cămin

Am întrebat dacă acest val de suferințe nu ar putea fi stăvilit și dacă nu s-ar putea face ceva pentru a-i salva pe tinerii acestei generații de la ruina care îi amenință. Mi-a fost arătat că una dintre cauzele principale ale stării deplorabile de lucruri din zilele de astăzi este că părinții nu sunt conștienți de responsabilitatea pe care o au, de a-și crește copiii în conformitate cu legile fizice. Mamele își iubesc copiii cu o dragoste idolatră și le satisfac poftele, când ele știu că, de fapt, aceasta este dăunător pentru sănătate și astfel aduc asupra lor boala și nefericirea. Această bunătate crudă se manifestă într-o mare măsură în generația actuală. Dorințele copiilor sunt satisfăcute în detrimentul sănătății și al bune dispoziții, deoarece este mai ușor pentru mamă, pe moment, să le satisfacă decât să-i rețină de la lucrurile după care ei vociferează.

Astfel, mamele seamănă o sămânță care va răsări și va aduce rod. Copiii nu sunt educați să-și țină în frâu poftele și devin egoiști, pretențioși, neascultători, nemulțumitori și nesfinți. Mamele care fac acest lucru vor culege cu amărăciune fructele seminței pe care au semănat-o. Ele au păcătuit împotriva cerului și a copiilor lor și Dumnezeu le va cere socoteală pentru acest lucru.

Dacă în generațiile trecute educația ar fi fost condusă după un cu totul alt plan, tinerii din această generație nu ar fi acum atât de depravați și fără valoare. Directorii și profesorii școlilor ar fi trebuit să fie cei care să cunoască fiziologia și care să dovedească interes nu numai pentru a-i învăța pe copii științele, dar și cum să-și păstreze sănătatea, astfel ca să-și poată folosi cunoștințele în modul cel mai util, după ce le-au dobândit. Ei ar trebui să fie în strânsă legătură cu școala, cu instituțiile diferitelor ramuri ale lucrării, astfel ca elevii să poată avea o ocupație și mișcarea fizică necesară în afara orelor de curs.

Activitatea și recreația elevilor ar fi trebuit să fie reglementate în funcție de legile fizice și ar fi trebuit să fie astfel potrivite încât să păstreze în ei tonusul sănătos al tuturor puterilor trupului și minții. Astfel s-ar fi dobândit și cunoștințe practice în diferite domenii de lucru, concomitent cu realizarea educației școlare. Elevii din școli ar fi trebuit să își trezească simțurile morale pentru a putea vedea și simți că societatea are

pretenții din partea lor și că ei ar fi trebuit să trăiască în ascultare față de legile naturale, pentru a putea, prin viața și influența lor, prin cuvânt și exemplu personal, să fie de folos și o binecuvântare pentru societate. Tinerii ar trebui să aibă întipărit în minte faptul că toți au o influență care vorbește continuu societății, în sensul că o poate îmbunătăți și înălța sau o poate înjosi și degrada. Primul studiu pe care ar trebui să-l facă tinerii ar trebui să fie cel legat de cunoașterea de sine și cum să-și păstreze trupurile sănătoase.

Mulți părinți își țin copiii la școală aproape tot anul. Acești copii trec prin rutina studiului în mod mecanic, însă nu rețin ceea ce învață. Mulți dintre acești elevi consecvenți par aproape lipsiți de viață intelectuală. Monotonia studiului continuu obosește mintea și sunt foarte puțin interesați de lecțiile lor, iar pentru mulți dintre ei, învățarea din cărți devine obositoare! Lor nu le place să gândească, nu au ambiție să dobândească cunoștințe și nu încurajează în ei înșiși deprinderi în ce privește cugetarea și investigarea.

Copiii au mare nevoie de o educație corespunzătoare pentru a putea fi de folos în lume. Însă orice efort care înalță cultura intelectuală mai presus de instruirea morală este greșit direcționat. Educația, cultura, creșterea corespunzătoare și perfecționarea tinerilor și copiilor trebuie să fie sarcina principală atât a părinților, cât și a profesorilor. Cei care gândesc profund și logic sunt puțini din cauză că influențe rele le-au obstrucționat dezvoltarea intelectului. Părerea părinților și profesorilor că studiul continuu întărește mintea s-a dovedit a fi greșită, căci în multe cazuri a avut efectul opus.

În primii ani de educație a copiilor, mulți părinți și profesori dau greș în a înțelege că cea mai mare atenție trebuie acordată sănătății fizice, că trebuie asigurate condițiile de sănătate a trupului și a minții. A fost obiceiul de a încuraja copiii la școală când erau încă niște copii care aveau nevoie de grija mamei. La o vârstă fragedă, ei sunt adesea îngrămădiți în săli de clasă neaerisite, unde stau în poziții necorespunzătoare, în bănci prost construite, iar ca urmare, trupul tânăr și fraged al multora s-a deformat.

Starea de spirit și obiceiurile copilului se vor manifesta, mai mult decât probabil, atunci când ajunge om mare. Poți îndoi un copăcel tânăr aproape în ce formă dorești, iar dacă îl lași așa, va crește în forma în care l-ai îndoit și va fi un copăcel deformat, fiind continuu o mărturie a faptului că tu l-ai vătămat cu mâna ta. Poți, după mulți ani de creștere, să încerci să îndrepti pomul, însă toate eforturile tale se vor dovedi zadarnice. Va fi întotdeauna un copac strâmb. Tot astfel se întâmplă și cu mințile copiilor. Ei

trebuie educați cu grijă și duioșie în copilărie. Ei pot fi instruiți în direcția cea bună sau cea rea, iar în viețile lor de mai târziu, ei vor urma acel curs spre care au fost îndrumați în copilărie. Obiceiurile formate în copilărie se amplifică o dată cu creșterea lor și se întăresc o dată cu creșterea puterii lor și, în general, vor fi aceleași în viața de mai târziu, cu deosebirea că vor fi tot mai puternice.

Noi trăim într-un veac în care aproape totul este superficial. Există doar puțină stabilitate și tărie de caracter datorită faptului că învățarea și educația copiilor încă din leagăn este deficitară. Caracterele lor sunt clădite pe nisip mișcător. Tăgăduirea de sine și stăpânirea de sine nu au fost modelate în caracterul lor. Ei au fost alinați și li s-au îngăduit tot felul de lucruri, până ce au ajuns răsfățați. Iubirea de plăceri stăpânește mințile, iar copiii sunt flatați și li se îngăduie lucruri care îi conduc spre ruină. Copiii ar trebui să fie astfel învățați și educați, încât ei să se aștepte să dea piept cu ispitele și să fie pregătiți să treacă peste dificultăți și pericole. Ei ar trebui învățați să se stăpânească și să depășească în mod nobil greutățile; și dacă nu se aruncă ei înșiși voit în necaz, dacă nu se vor așeza, fără a fi nevoie, în calea ispitei, dacă vor evita influențele rele și vicioase din societate, care să-i conducă în mod inevitabil la tovărășii primejdioase, ei vor avea tăria de caracter de a sta de partea dreptății și de a păstra principiul și vor înainta în puterea lui Dumnezeu, neîntinați moral. Dacă tinerii care au fost educați în mod corespunzător își pun încrederea în Dumnezeu, puterile lor morale vor face față celei mai aspre încercări.

Însă puțini părinți își dau seama că copiii lor sunt ceea ce disciplina i-a făcut să fie și că tot ei, părinții, sunt răspunzători pentru caracterele pe care copiii le dezvoltă. Dacă inimile părinților creștini s-ar fi supus voinței lui Hristos, ei ar fi ascultat de porunca Învățătorului ceresc: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. (Matei 6, 33.) Dacă cei care susțin că sunt urmași ai lui Hristos ar face doar acest lucru, atunci ei ar da nu numai copiilor lor, ci și lumii necredincioase, exemple care ar reprezenta în mod corect religia Bibliei.

Dacă părinții creștini ar trăi în ascultare de cuvintele Învățătorului divin, ei ar păstra simplitatea în mâncare și îmbrăcăminte și ar trăi în conformitate cu legile naturale. Atunci ei nu ar dedica atât de mult timp vieții artificiale, asumându-și griji și poveri pe care Domnul Hristos nu le-a așezat asupra lor, ci, dimpotrivă, i-a rugat să le evite. Dacă Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui ar fi cea dintâi și cea mai importantă grijă a părinților, timpul prețios nu ar mai fi irosit în împodobiri exterioare

inutile, în timp ce mințile copiilor lor sunt neglijate aproape în întregime. Timpul prețios, pe care mulți părinți îl consacră pentru a-i îmbrăca pe copii ca să se etaleze în momentele de distracție, ar putea fi folosit mai bine, mult mai bine, în cultivarea minții lor, astfel încât ei să fie competenți să-și educe în mod corespunzător copiii. Nu este esențial pentru mântuirea sau fericirea acelor părinți să-și folosească timpul de har prețios pe care Dumnezeu li l-a acordat în a se îmbrăca, în vizite și bârfă.

Mulți părinți se plâng că au atâtea de făcut și nu au timp să-și cultive mintea, să-și educe copiii pentru viața practică sau să-i învețe cum să devină miei în turma lui Hristos. Doar la judecata finală, când cazurile tuturor vor fi hotărâte și când faptele din întreaga noastră viață vor fi desfășurate în fața noastră, în prezența lui Dumnezeu, a Mielului și a tuturor îngerilor sfinți, vor realiza părinții valoarea aproape infinită a timpului pe care l-au irosit. Foarte mulți vor vedea atunci că procedeele lor greșite au determinat destinul copiilor lor. Nu doar că vor pierde ocazia de a auzi din partea Regelui slavei cuvintele de apreciere: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău.” (Matei 25, 21), ci vor auzi pronunțându-se în dreptul copiilor lor teribila condamnare: „Depărtați-vă de la Mine!” Acest lucru îi va despărți pe copii pentru totdeauna de bucuriile și slava cerului și de prezența Domnului Hristos. și ei, de asemenea, primesc condamnarea: Pleacă de la Mine, „rob viclean și leneș”. Domnul Isus nu va spune niciodată „Bine” celor ce nu merită să li se spună „Bine” în dreptul vieții lor de credință, de tăgăduire și de sacrificiu de sine, pentru a face bine altora și a susține slava Sa. Aceia care trăiesc în primul rând pentru a-și face pe plac lor înșile, în loc să facă bine altora, vor întâmpina o pierdere infinită.

Dacă părinții ar putea fi treziți la acel simțământ al răspunderii înfricoșătoare care zace asupra lor în lucrarea de educare a copiilor lor, mult mai mult din timpul lor ar fi devotat rugăciunii și mai puțin etalării inutile. Ei ar medita, ar studia și s-ar ruga cu stăruință lui Dumnezeu pentru înțelepciune și ajutor divin și și-ar educa în așa fel copiii, încât aceștia să-și poată forma caractere pe care Dumnezeu să le aprobe. Preocuparea lor nu ar trebui să fie cum să-și educe copiii ca să fie lăudați și onorați de lume, ci cum să-i poată educa pentru a-și forma caractere frumoase pe care Dumnezeu să le aprecieze.

Este nevoie de mult studiu și rugăciune stăruitoare, pentru înțelepciune cerească, pentru a ști cum să se procedeze cu mințile tinere; căci depinde foarte mult de calea pe care părinții conduc mintea și voința copiilor lor. Este una dintre cele mai importante lucrări aceea de a ști cum să îndrumi mintea în direcția cea mai bună; pentru că destinul

veșnic al acestora poate depinde de decizii luate într-un moment critic. Cât de important este atunci ca mințile părinților să fie cât mai libere de grijile încurcate și obositoare ale lucrurilor vremelnice, ca să poată gândi cu calm, chibzuință, înțelepciune și iubire și să facă din mântuirea sufletelor copiilor lor cea dintâi și cea mai înaltă preocupare. Obiectivul cel mare pe care părinții trebuie să încerce să-l atingă pentru scumpulor copii ar trebui să fie împodobirea lăuntrică. Părinții nu trebuie să permită ca vizitatorii și străinii să le distragă atenția și, fiind jefuiți de timp, care constituie cel mai mare capital al vieții, să le fie imposibil să le dea copiilor lor în fiecare zi acea instruire plină de răbdare, care să îndrume mințile lor în dezvoltare în direcția cea bună.

Viața este prea scurtă pentru a fi irosită în van cu distracții fără rost, cu vizite inutile, în preocuparea pentru haine sau în plăceri senzuale. Noi nu ne putem permite să risipim timpul pe care ni l-a dat Dumnezeu ca să-i binecuvântăm pe semenii noștri și să ne asigurăm o comoară în ceruri. Nici unul dintre noi nu avem prea mult timp pentru a ne achita de datoriile care sunt necesare. Trebuie să ne luăm timp pentru cultivarea inimii și a minții, ca să putem fi calificați pentru lucrarea vieții. Neglijând aceste datorii esențiale și conformându-ne obiceiurilor și modei societății, noi ne facem nouă înșine și copiilor noștri un mare rău.

Mamele care au de educat mințile tinere și de format caracterele copiilor nu ar trebui să caute plăcerile lumii pentru a putea fi bucuroase și fericite. Au de făcut o lucrare importantă în viață, astfel încât ele și cei care sunt ai lor nu-și pot permite să irosească timpul în mod neprofitabil. Timpul este unul dintre cei mai importanți talanți pe care ni i-a încredințat Dumnezeu și pentru care ne va cere socoteală. Irosirea timpului înseamnă irosirea minții. Puterile minții pot fi mult întărite. Datoria mamelor este să-și cultive mințile și să-și păstreze inima curată. Ele ar trebui să valorifice toate mijloacele pe care le au la îndemână pentru a putea avea calificarea necesară de a instrui spre înaintare mințile copiilor lor. În curând, cei care-și permit obiceiul întovărășirii, nu se vor simți în largul lor dacă nu vor face vizite sau dacă nu vor primi vizite. Unii ca aceștia nu au puterea de a se adapta circumstanțelor. Datoriile sacre și necesare ale căminului li se par banale și neinteresante. Lor nu le place să se analizeze, să se autodisciplineze. Mintea le este înfometată după scenele variate și încântătoare ale vieții lumești; copiii sunt neglijăți pentru că ei au alte preocupări, iar îngerul raportor scric: „Robi netrebniți!” Planul lui Dumnezeu nu este ca mințile noastre să fie lipsite de un anumit scop, ci ar trebui să realizăm binele în această viață.

Dacă părinții ar simți că este o datorie sacră pe care Dumnezeu le-o cere în mod imperios aceea de a-și educa copiii pentru a fi utili în această viață, dacă ei ar împodobi templul lăuntric al sufletelor fiilor și fiicelor lor pentru viața veșnică, noi am vedea o mare schimbare în bine în societate. Atunci nu s-ar manifesta atâta indiferență față de evlavie practică și nu ar mai fi atât de dificil să trezești simțul moral al copiilor pentru a înțelege cerințele pe care le are Dumnezeu de la ei. Însă părinții devin tot mai nepăsători în ceea ce privește îndrumarea copiilor lor spre lucruri folositoare. Mulți părinți le îngăduie copiilor lor să-și formeze obiceiuri rele și să urmeze propriile lor înclinații și nu îi fac conștienți de primejdia în care se află dacă fac astfel și necesitatea de a fi călăuziți de principii.

Adesea, copiii se apucă de un anumit lucru cu entuziasm, însă, pentru că acest lucru îi încurcă sau îi obosește, doresc să-l schimbe și să se apuce de ceva nou. Încep mai multe lucruri, se descurajează puțin și apoi renunță; și astfel ei trec de la un lucru la altul, neterminând nimic. Părinții nu trebuie să îngăduie ca dorința de schimbare să-i stăpânească pe copiii lor. Ei nu trebuie să fie atât de mult ocupați cu alte lucruri, încât să nu aibă timp să disciplineze cu răbdare mințile în dezvoltare ale copiilor. Câteva cuvinte de încurajare sau un mic ajutor la timpul potrivit îi poate scăpa din încurcătură și descurajare, iar satisfacția pe care o au văzând îndeplinită sarcina pe care au preluat-o îi va stimula să se străduiască și mai mult.

Mulți copii, pentru că sunt lipsiți de cuvinte de încurajare și de puțin ajutor în eforturile pe care le fac, devin descurajați și schimbă des un lucru cu altul. Și duc cu ei acest trist defect în viața de adult de mai târziu. Ei nu pot avea succes în nici unul din lucrurile pe care le întreprind, pentru că nu au fost învățați să persevereze în împrejurări descurajatoare. Astfel, viața multora se dovedește a fi un eșec, pentru că ei nu au fost educați corect când au fost mici. Educația primită în copilărie și tinerețe le afectează întreaga carieră în afaceri în viața adultă, iar experiența lor religioasă poartă o amprentă corespunzătoare.

Munca fizică pentru elevi

Prin prezentul plan de educație, tinerii au în fața lor o ușă deschisă spre ispită. Deși în general au prea multe ore de studiu, ei au și multe ore în care nu au nimic de făcut. Adesea, aceste ore libere sunt folosite în mod nechibzuit. Obiceiurile rele sunt transmise de la unul la altul, iar viciul este astfel în creștere. Foarte mulți tineri care au

fost instruiți religios acasă și care merg la școli aparent nevinovate și virtuose se degradează prin întovărășirea cu tineri vicioși. Ei își pierd respectul de sine și sacrifică principiile nobile. Astfel, sunt pregătiți să apuce pe calea care merge în jos, deoarece, abuzând atât de mult de conștiința lor, păcatul nu le mai apare atât de păcătos. Aceste neajunsuri, care există în școlile conduse conform planului prezent, ar putea fi remediate în mare măsură dacă studiul și munca ar putea fi combinate. Aceleași păcate există și în școlile mai înalte, doar că într-un grad mai mare; căci mulți tineri s-au format în viciu, iar conștiințele lor sunt împietrite.

Mulți părinți supraestimează stabilitatea și calitățile deosebite ale copiilor lor. Parcă nici nu iau în seamă faptul că aceștia vor fi expuși influențelor înșelătoare ale tinerilor vicioși. Părinții își au temerile lor atunci când îi trimit la o oarecare distanță la școală, însă se măgulesc cu gândul că ei au avut exemple bune și o educație religioasă și că vor păstra principiile în școala vieții. Mulți părinți nu au decât o slabă idee de cât de multă destrăbălare există în aceste instituții de învățământ. În multe cazuri, părinții au muncit din greu și au suferit multe lipsuri, cu scopul mult dorit ca vârstarele lor să poată obține o educație desăvârșită. Și după toate eforturile, mulți au experiența amară de a-și reprimi copiii când se întorc de la studii având obiceiuri destrăbălate și trupurile ruinate. Și în mod frecvent, ei sunt lipsiți de respect față de părinții lor, nemulțumitori și nesfinți. Acești părinți maltratați, care sunt răsplățiți în acest fel de copiii nerecunoscători, se plâng că și-au trimis copiii de lângă ei ca să fie expuși ispitelor și se întorc la ei niște epave din punct de vedere fizic, mintal și moral. Cu speranțele năruite și cu inimile aproape zdrobite, ei își văd copiii în care și-au pus speranțe mari mergând pe calea viciului și trecând cu greu printr-o existență mizerabilă.

Însă sunt și din aceia care rămân fermi la principii și răspund așteptărilor părinților și profesorilor lor. Ei trec prin școală cu conștiința curată și ies de acolo cu trupuri sănătoase și moralitatea nepătată de influențe stricate. Însă numărul acestora este redus.

Unii elevi și studenți își dedică întreaga lor ființă studiului și își concentrează mintea spre obiectivul de a obține o educație. Ei pun la lucru creierul, însă puterile fizice rămân inactive. Creierul este suprasolicitat și mușchii ajung slăbiți pentru că nu sunt puși la lucru. Când acești tineri își termină studiile, este evident faptul că ei și-au dobândit educația distrugându-și viața. Ei au studiat zi și noapte, an de an, ținându-și mereu mințile încordate, în același timp însă greșind pentru că nu și-au pus mușchii la

lucru. Ei sacrifică totul pentru cunoașterea științelor și apoi ajung în mormânt.

Tinerele se dedică adesea studiului, neglijând alte ramuri ale educației, chiar mai importante pentru viața practică decât studiul cărților. Și după ce și-au dobândit educația școlară, adesea sunt invalide pe viață. Ele și-au neglijat sănătatea, rămânând prea mult timp în casă, fiind lipsite de aerul curat și de lumina soarelui date de Dumnezeu. Aceste tinere s-ar fi putut întoarce de la studii sănătoase, dacă ar fi îmbinat studiul cu munca în gospodărie și mișcarea în aer liber.

Sănătatea este o mare comoară. Este avuția cea mai de preț pe care o pot avea muritorii. Avere, onoarea și învățătura sunt scump cumpărate, dacă acest lucru se face prin pierderea sănătății. Nici una din aceste realizări nu pot asigura fericirea, dacă lipsește sănătatea. Este un păcat îngrozitor să abuzezi de sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu; căci orice abuz în ce privește sănătatea ne slăbește pe viață și ne face niște învinși, chiar dacă beneficiem într-un anumit grad de educație școlară.

În multe cazuri, părinții care sunt bogați nu consideră că este important să le ofere copiilor lor o educație cu privire la datoriile practice ale vieții, așa cum o fac în ceea ce privește științele. Ei nu văd această necesitate pentru binele minții și moralului copiilor lor și pentru utilitatea lor în viitor de a le da o înțelegere cât mai completă cu privire la lucrul folositor. Ei datorează acest lucru copiilor lor pentru ca, dacă vine nenorocirea, să poată sta pe picioarele lor, știind cum să-și folosească mâinile. Dacă au un capital de putere, nu pot fi săraci, chiar dacă nu au nici un ban. Mulți dintre cei care în copilărie au avut de toate pot ajunge în situația de a fi jefuiți de toate bogățiile și lipsiți de părinți, frați și surori, de care depind pentru a fi întreținuți. Atunci, cât este de important ca fiecare tânăr să fie educat pentru muncă, pentru a putea fi pregătit pentru orice fel de urgențe! Bogățiile sunt cu adevărat un blestem atunci când cei care le dețin le lasă să fie o piedică în calea copiilor lor de a obține unele cunoștințe legate de munca folositoare, pentru a putea fi calificați pentru viața practică.

Adesea, cei care nu sunt siliți să lucreze nu fac suficientă mișcare fizică. Tinerii, pentru că nu își folosesc mintea și mâinile într-o activitate, devin indolenți și cel mai adesea se aleg cu ceea ce este mai înspăimântător, o educație a străzii, pierzând vremea prin magazine, fumând, bând și jucând cărți.

Tinerele citesc romane și se scuză că nu muncesc pentru că au o sănătate șubredă.

Slăbiciunea lor este rezultatul lipsei de exersare a mușchilor pe care Dumnezeu li i-a dat. Ele socotesc că sunt prea slăbite ca să lucreze în gospodărie, însă lucrează cu croșeta, cos sau tricotează și rămân la fel de palide, în timp ce mamele lor trudesc din greu pentru a le spăla și călca hainele. Aceste tinere nu sunt creștine deoarece calcă porunca a cincea. Ele nu își cinstesc părinții. Însă mamele sunt cele mai vinovate, deoarece au îngăduit fiicelor lor și le-au scuzat mereu atunci când nu și-au făcut partea care le revenea în realizarea datoriilor gospodărești, până ce munca a devenit dezgustătoare pentru ele și ajung să se complacă într-o dulce lenevire. Ele mănâncă, dorm, citesc romane și vorbesc despre modă, în timp ce viețile lor sunt nefolositoare.

Sărăcia este, în multe cazuri, o binecuvântare, căci îi împiedică pe copii și tineri să fie ruinați prin inactivitate. Puterile fizice și cele mintale trebuie cultivate și dezvoltate în mod corespunzător. Cea dintâi și continuă grijă a părinților trebuie să fie aceea de a veghea ca toți copiii lor să aibă trupuri puternice, ca să poată fi bărbați și femei sănătoși. Este imposibil să atingi acest obiectiv fără mișcare fizică. Pentru sănătatea lor fizică și binele lor moral, copiii ar trebui să fie învățați să muncească, chiar dacă nu este necesar acest lucru, avându-se în vedere nevoile. Dacă vor să aibă caractere curate și virtuozitate, ei trebuie să aibă disciplina unei munci organizate, care va pune la lucru toți mușchii. Mulțumirea că copiii lor au fost de folos și s-au tăgăduit pe ei înșiși pentru a-i ajuta pe alții va constitui plăcerea cea mai dătătoare de sănătate de care s-au bucurat vreodată. De ce oare să se lipsească cei bogați, pe ei înșiși și pe copiii lor dragi, de această mare binecuvântare?

Părinți, lipsa de activitate este cel mai mare blestem care poate veni asupra copiilor. Fetelor nu ar trebui să li îngăduie să zacă în pat până târziu dimineața, irosind ore prețioase acordate de Dumnezeu pentru a fi folosite în cel mai bun mod, și pentru care va trebui să dea socoteală înaintea Lui. Mama face un mare rău fiicelor ei, purtând ea singură acele poveri pe care ar trebui să le ducă împreună cu ele, spre binele lor prezent și viitor. Modul în care mulți părinți le îngăduie copiilor lor să fie nepăsători și să-și satisfacă dorința de a citi romane sentimentale îi face pe aceștia să nu fie pregătiți pentru viață când va trebui să dea piept cu ea. Citirea de romane și povești închipuite sunt cele mai rele lucruri care pot fi îngăduite copiilor și tinerilor. Fetele care citesc romane și povești de dragoste nu pot ajunge mame bune. Ele clădesc castele de nisip, trăind într-o lume imaginară, ireală. Devin sentimentale și au închipuiri bolnave. Viața lor artificială le face să nu fie bune de nimic. Mîntea lor este pipernicită, deși poate se măgulesc cu gândul că intelectul și manierele lor sunt superioare. Lucrul în gospodărie

este de cel mai mare folos pentru fetele tinere.

Lucrul fizic nu stăvilește cultivarea intelectului. Dimpotrivă! Avantajele obținute prin muncă fizică vor da echilibru persoanei respective și vor împiedica supraîncărcarea minții. Mușchii sunt cei care vor trudi, iar creierul obosit va fi ușurat. Sunt multe fete leneșe, care nu fac nimic folositor, care consideră că nu este potrivit pentru o doamnă să se ocupe cu munca fizică. Însă caracterul lor adevărat se vede prea bine pentru ca persoanele de bun simț să fie amăgite de acestea, care în realitate nu sunt de nici o ispravă. Ele au o atitudine foarte afectată, fac nazuri, chicotesc, se hlizesc. Deși este clar că ele nu pot spune deschis, pe șleau, ceea ce au de spus, toate cuvintele lor sunt torturate de hlizeală, bâlbâială, sâsâială și chicoteală. Sunt acestea niște doamne? Ele nu s-au născut proaste, au fost educate să fie astfel. Ca să fii o doamnă nu trebuie să fii ușuratică, slabă, neajutorată și împopoțonată în îmbrăcăminte. Pentru o minte sănătoasă, se cere un corp sănătos. Sănătatea fizică și cunoașterea practică a tot ceea ce este necesar în privința treburilor gospodăriei nu vor fi niciodată obstacole pentru dezvoltarea corespunzătoare a intelectului; ambele sunt extrem de importante pentru o doamnă.

Toate puterile minții trebuie folosite și dezvoltate pentru ca oamenii să poată avea minți echilibrate. Lumea este plină de bărbați și femei pricepuți într-o singură direcție, care au devenit astfel pentru că o anumită parte a facultăților lor a fost cultivată, pe când altele au fost reduse datorită activității. În multe cazuri, educația tinerilor este un eșec. Ei studiază peste măsură, în timp ce neglijează ceea ce este legat de viața practică. Mulți ajung părinți fără să fie conștienți de responsabilitățile pe care le au, iar copiii lor se afundă mai mult decât ei în ineficiență. În acest fel, neamul omenesc degenerază repede. Continua cerință de studiu care se impune acum în școli face ca tinerii să nu fie pregătiți pentru viața practică. Mentea omenească are nevoie de acțiune. Dacă nu este activă în direcția cea bună, va fi activă în direcția cea rea. Pentru a păstra echilibrul minții, munca și studiul trebuie combinate în școli.

În generațiile trecute ar fi trebuit să existe mai multă preocupare pentru educație. Pe lângă școli, ar fi trebuit să existe instituții agricole sau fabrici. De asemenea, ar fi trebuit să existe profesori pentru predarea lucrului în gospodărie. Iar o parte din timpul fiecărei zile ar fi trebuit să fie devotat muncii fizice, pentru ca puterile fizice și mintale să poată fi puse la lucru în mod egal. Dacă școlile ar fi funcționat după planul pe care l-am menționat, acum nu ar exista atâtea minți dezechilibrate.

Dumnezeu a pregătit pentru Adam și Eva o grădină minunată. El le-a pus la dispoziție tot ce-și puteau dori. A sădit pentru ei tot felul de pomi roditori. Cu mână largă le-a oferit toate darurile Sale. Pomii cu fructe atât de frumoși, minunatele flori care răsăreau pretutindeni din abundență în jurul lor au fost astfel întocmiți, încât să nu fie afectați de nimic din ceea ce înseamnă degradare. Adam și Eva erau cu adevărat bogați. Ei aveau în stăpânire Edenul. Adam era stăpânul acestui domeniu minunat. Nimeni nu poate pune la îndoială faptul că el a fost bogat. Însă Dumnezeu știe că el nu putea fi fericit dacă nu avea o ocupație. De aceea, i-a dat ceva de făcut: el trebuia să împodobească grădina.

Dacă bărbații și femeile din acest veac degenerat au mult în ceea ce privește comorile acestui pământ, care de fapt sunt ne semnificative în comparație cu acel paradis de frumusețe și bogăție dat lui Adam, ei consideră că munca nu este pentru ei și își cresc copiii învățându-i să o considere ca fiind degradantă. Acești părinți bogați, prin cuvintele și prin faptele lor, își învață copiii că banul este cel care te face domn sau doamnă. Însă conceptul de domn sau doamnă se măsoară după minte și valoarea morală. Dumnezeu nu ne judecă după îmbrăcăminte. Îndemnul apostolului Petru este acesta: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. (1 Petru 3, 3.4.) Un spirit blând și liniștit este socotit mai presus de comorile și onorurile lumești.

Domnul ne arată cum privește El bogăția lumii, care conduce sufletele oamenilor la vanitate, prin exemplul omului bogat care și-a dăruit hambarele pentru a construi altele mai mari, ca să aibă loc să-și depoziteze averile. Uitându-L pe Dumnezeu, el nu și-a mai adus aminte de unde îi veneau toate aceste bogății. El nu l-a adus mulțumire și recunoștință Binefăcătorului său plin de har. El se felicita pe sine prin aceste cuvinte: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește!”. (Luca 12, 19.) Stăpânul său, care îi încredințase bogățiile pământești care să fie o binecuvântare pentru semenii săi și prin care să-L proslăvească pe Creatorul său, s-a supărat pe bună dreptate pentru nerecunoștința sa și i-a spus: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește pentru Dumnezeu”. (Luca 12, 20.21.) Aici avem o ilustrare a felului în care omul este evaluat

de către Dumnezeu cel nemărginit. O avere imensă sau bogățiile de orice fel nu ne pot asigura favoarea lui Dumnezeu. Toate aceste daruri și binecuvântări vin de la El, pentru a verifica, a testa și a dezvolta caracterul omului.

Oamenii pot avea bogății fără număr; totuși, dacă nu sunt bogați înaintea lui Dumnezeu, dacă nu au interesul de a-și asigura comoara cerească și înțelepciunea divină, Creatorul lor îi socotește niște oameni fără minte, nebuni, iar noi îi socotim la fel cum îi socotește Dumnezeu. Munca este o binecuvântare. Este imposibil să ne bucurăm de sănătate fără a munci. Toate facultățile trebuie puse la lucru pentru a se putea dezvolta în mod corespunzător și pentru ca bărbații și femeile să aibă minți echilibrate. Dacă copiilor li s-ar fi dat o educație completă în diferite ramuri de lucru, dacă ar fi fost învățați să muncească așa cum au fost învățați diferite științe, educația primită le-ar fi fost de mai mare folos.

Încordarea continuă a creierului, în timp ce mușchii rămân inactivi, slăbește nervii, iar elevii și studenții au o dorință aproape de necontrolat după schimbare și distracții excitante. Iar când li se dă drumul, după ce au fost ținuți mai multe ore în fiecare zi doar pentru a studia, ei sunt aproape sălbatici. Mulți dintre ei nu au fost ținuți în frâu în cămin. Ei au fost lăsați să-și urmeze propriile înclinații și consideră că orele în care sunt obligați să studieze constituie o povară aspră pentru ei; și neavând nimic altceva de făcut după orele de studiu, Satana le sugerează sportul și ștrengăriile, ca o schimbare. Influența lor asupra celorlalți studenți este demoralizatoare. Acei studenți care au beneficiat de o învățătură religioasă în cămin, care nu cunosc viciile din societate, vin adesea în contact cu cei ale căror minți sunt afundate în mocirlă și care nu au avut privilegiul unei instruirii culturale și religioase sau a fost foarte limitată. și ei sunt în pericol, amestecându-se în societatea acestei clase, respirând o atmosferă care nu este înălțătoare, ci care tinde să înjosească și să degradeze moralul, ca să se afunde până la același nivel de degradare ca și tovarășii lor. Un mare număr de studenți se delectează, în orele în care nu au ce face, petrecându-și timpul intens. Și foarte mulți dintre cei care pleacă de acasă inocenți și curați ajung stricați datorită întovărășirilor de la școală.

Am fost îndemnată să întreb: trebuie oare ca tot ce este valoros în tinerii noștri să fie sacrificat pentru ca ei să dobândească o educație școlară? Dacă ar fi existat instituții agricole și industriale în preajma școlilor noastre și dacă ar fi fost angajați profesori competenți în educarea tinerilor în diferitele ramuri de studiu și muncă, devotând în

fiecare zi o parte din timp pentru cultivarea minții, iar alta pentru lucrul fizic, acum am fi avut tineri cu o influență bună în societatea degradată din jurul nostru. Mulți dintre tinerii care ar absolvi astfel de instituții ar ieși de acolo cu tărie de caracter. Ei ar avea perseverență, forță și curaj pentru a trece cu bine peste încercări și aceste principii nu ar fi clintite din loc printr-o influență rea, oricât ar fi de populară. Ar fi trebuit să existe profesoare cu experiență, care să le dea lecții tinerelor în materie de gătit. Fetele ar fi trebuit să fie învățate să confecționeze îmbrăcăminte, să croiască, să coasă și să repare haine și astfel să fie pregătite pentru datoriile practice ale vieții.

Pentru tineri, ar fi trebuit să existe ateliere în care să învețe diferite meserii, prin care să-și pună la lucru atât mușchii, cât și puterile mintale. Dacă tinerii nu-și pot permite decât o educație într-o singură direcție, ce ar fi mai important: cunoașterea științelor, cu toate dezavantajele pentru sănătate și viață, sau cunoștințele practice pentru viața de zi cu zi? Fără ezitare, răspundem: cea din urmă. Dacă trebuie să se renunțe la una din două, aceasta trebuie să fie studiul cărților.

Sunt foarte multe fete care s-au căsătorit și au familii, însă au foarte puține cunoștințe practice în legătură cu datoriile de soție și mamă. Ele pot citi, știu să cânte la un instrument muzical, însă nu știu să gătească. Nu știu să facă pâine bună, ceea ce este esențial pentru sănătatea familiei. Ele nu știu să croiască și să facă haine, pentru că nu au învățat niciodată. Ele au considerat că aceste lucruri nu sunt esențiale, iar atunci când se căsătoresc, sunt tot așa de neajutorate și depind de alte persoane pentru a face anumite lucruri în locul lor, ca și copiii lor mici. Ignoranța aceasta nu are scuză în privința unor datorii ale vieții atât de necesare, și acest lucru produce nefericire în atâtea familii.

Părerea că munca este înjositoare pentru viața modernă a dus la mormânt mii de persoane care ar fi putut trăi. Cei care fac doar muncă fizică adesea lucrează în exces, fără a-și acorda perioade de odihnă, în timp ce intelectualii suprasolicită creierul și sănătatea lor fizică lasă de dorit din cauza lipsei activității fizice. Dacă cei care lucrează cu mintea ar avea și ei activitate fizică și și-ar întări mușchii, cei care lucrează cu brațele ar putea munci mai puțin și și-ar putea consacra astfel o parte din timp pentru cultura intelectuală și morală. Cei cu obiceiuri sedentare și cei care studiază foarte mult ar trebui să facă mișcare fizică, chiar dacă nu sunt nevoiți să muncească pentru a-și câștiga existența. Sănătatea trebuie să constituie un motiv suficient care să îi conducă să îmbine lucrul fizic cu cel intelectual.

Pentru a avea bărbați și femei bine dezvoltați, echilibrați, trebuie ca educația morală și intelectuală să fie împletită cu cea fizică. Unii au capacități intelectuale mai mari decât alții, în timp ce alții au predilecție pentru munca fizică. Ambele categorii trebuie să facă îmbunătățirile necesare acolo unde este nevoie, pentru a putea aduce înaintea lui Dumnezeu întreaga lor ființă, ca o jertfă vie, sfântă și plăcută Lui, aceasta fiind din partea lor o slujbă duhovnicească. Obiceiurile societății moderne nu trebuie să le influențeze stilul de viață. Apostolul Pavel, sub inspirație, spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia; ci să vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Romani 12, 2.)

Mințile intelectualilor lucrează prea mult. Adesea, ei își suprasolicită puterile mintale; dar există o altă clasă de oameni, al cărei țel suprem este munca fizică. Aceștia nu își pun mintea la lucru. Mușchii lor sunt solicitați, în timp ce creierul este jefuit de tăria intelectuală, la fel cum mințile intelectualilor sunt suprasolicitate, în timp ce corpurile lor sunt jefuite de tărie și vigoare prin neglijarea folosirii mușchilor. Cei care își găsesc mulțumirea în munca fizică și îi lasă pe alții să gândească în dreptul lor, ei doar executând ceea ce plănuiește creierul altuia, vor avea mușchi puternici, dar intelecte firave. Influența lor spre bine este mică, în comparație cu ce ar putea fi dacă și-ar folosi creierul în aceeași măsură ca și mușchii. Astfel de oameni cad mai repede dacă sunt atacați de boală, deoarece organismul prinde putere datorită forței electrizante a creierului de a se împotrivi bolii.

Oamenii care au puterile fizice în stare bună ar trebui să se educe ca să gândească în aceeași măsură în care lucrează și să nu depindă de alții care să fie creier pentru ei. O mare categorie de oameni fac greșeala de a socoti munca înjositoare. De aceea, tinerii sunt foarte preocupați să devină profesori, clerici, negustori, avocați sau să ocupe orice funcție care nu necesită muncă fizică. Tinerele socotesc că munca din gospodărie este înjositoare. Și deși mișcarea fizică necesară pentru a îndeplini treburile din gospodărie, dacă nu este prea multă, are menirea de a ne fi de folos pentru sănătate, totuși ele caută o educație în urma căreia să devină profesoare, personal bisericesc sau învață vreo meserie care să le țină înăuntru, pentru o ocupație sedentară. Roșeața de sănătate le dispare din obraji, sunt atacate de boală pentru că nu fac mișcare fizică, iar obiceiurile lor sunt în general pervertite. Și toate acestea doar pentru că așa e la modă! Ele vor o viață delicată, ceea ce înseamnă slăbiciune și decădere.

Este adevărat, există o scuză pentru care tinerele nu aleg lucrul în gospodărie ca ocupație, deoarece cei ce angajează fete la bucătărie le tratează în general ca pe niște servitoare. Adesea, cei care le angajează nu le respectă și le tratează ca și cum nu ar fi demne să fie membre ale familiilor lor. Nu le tratează cu aceleași favoruri ca pe croitoreasă, dactilografă sau profesoara de muzică. Însă nu poate exista o ocupație mai importantă decât cea de gospodină. Este nevoie de inteligență și experiență ca să gătești bine, să pui pe masă o hrană sănătoasă, într-o manieră atrăgătoare. Persoana care pregătește hrana ce ajunge în stomacul nostru, iar de acolo în sânge și apoi în tot corpul, hrănindu-l, are rolul cel mai important. Meseriile de dactilografă, croitoreasă sau profesoară de muzică nu pot egala în importanță pe cea de bucătăreasă.

Cele arătate anterior constituie o declarație cu privire la ceea ce ar fi putut realiza un sistem de educație corespunzător. Timpul este prea scurt acum pentru a realiza ceea ce trebuia făcut în generațiile trecute, însă noi putem face mult, chiar în aceste zile din urmă, pentru a corecta relele existente în educația tinerilor. Și pentru că timpul este scurt, noi ar trebui să fim serioși și să muncim cu zel pentru a da tinerilor acea educație care este în conformitate cu credința noastră. Noi suntem reformatori. Noi dorim ca toți copiii noștri să studieze, pentru a avea cele mai mari foloase. Pentru a face aceasta, trebuie să li se dea o ocupație prin care să-și pună mușchii la lucru. Zilnic, munca sistematică trebuie să constituie o parte a educației copiilor și tinerilor, chiar în aceste vremuri din urmă. Acum se poate câștiga mult prin îmbinarea lucrului cu școala. Urmând acest plan, studenții vor dobândi acea elasticitate a spiritului și tărie a minții și vor fi în stare să facă mai mult efort mintal într-un anumit timp decât ar fi putut face doar studiind. Iar când părăsesc școala, constituția lor este intactă și sunt gata, cu tărie și curaj, pentru orice poziție în care i-ar putea așeza providența lui Dumnezeu.

Deoarece timpul este scurt, noi ar trebui să lucrăm cu stăruință și energie dublă. S-ar putea ca tinerii noștri să nu ajungă la facultate, însă să capete o educație în acele ramuri esențiale, pe care apoi o pot folosi în viața practică, cultivându-și mintea și punând la lucru puterile acesteia. Foarte mulți tineri care au trecut printr-o facultate nu au dobândit acea educație adevărată care să poată fi folosită în practică. Pot avea numele de absolvenți de colegiu, dar în realitate să nu fie decât niște nătângi educați.

Sunt mulți tineri ale căror servicii ar fi acceptate de Dumnezeu, dacă s-ar consacra Lui fără rezervă. Dacă aceștia ar pune la lucru pentru slujirea lui Dumnezeu acele puteri ale minții pe care ei le folosesc pentru a-și servi lor înșiși pentru acumularea

de bogății, ei ar putea fi lucrători serioși, consecvenți și de succes în via Domnului. Mulți dintre tinerii noștri ar trebui să-și îndrepte atenția spre studiul Scripturilor, pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi pentru cauza Sa. Însă ei nu ajung la fel de inteligenți în privința cunoștințelor spirituale cum sunt în lucrurile vremelnice; de aceea, ei nu reușesc să facă lucrarea lui Dumnezeu, pe care ar putea-o face foarte bine. Sunt puțini cei care îi avertizează pe păcătoși și care câștigă suflete pentru Hristos, când ar trebui să fie mulți. Tinerii noștri în general sunt înțelepți în problemele lumești, însă nu sunt inteligenți în privința lucrurilor legate de Împărăția lui Dumnezeu. Ei ar putea să-și îndrepte mintea spre canalul ceresc, divin, și să umble în lumină, mergând din putere în putere, până când vor putea întoarce pe păcătoși la Hristos și să îndrepte pe cei necredincioși și deznădăjduiți pe o cale strălucitoare către ceruri. Iar când lupta se va încheia, ei ar putea fi bineveniți în bucuria Domnului lor.

Tinerii nu pot pătrunde în această lucrare de explicare a Scripturilor și de studiere a profețiilor până când nu dețin mai întâi ei înșiși o cunoaștere a adevărilor importante ale Bibliei, pe care încearcă să le explice altora. S-ar putea să fie deficitari în ramurile obișnuite ale educației și de aceea s-ar putea să nu aibă succes în a face tot binele pe care l-ar fi putut face dacă ar fi avut avantajele unei pregătiri școlare bune. Ignoranța nu sporește umilința sau spiritualitatea nici unui urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi mai bine apreciate de către un creștin intelectual. Domnul Hristos poate fi glorificat cel mai mult de aceia care Îi slujesc în mod inteligent. Obiectivul cel mare al educației este de a ne face să ne folosim puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu, astfel încât să reprezentăm cel mai bine religia Bibliei și să Îl slăvim pe Dumnezeu.

Noi datorăm Celui ce ne-a dat viață toate talentele pe care ni le-a încredințat; și avem datoria față de Creatorul nostru de a ne cultiva și a ne valorifica talanții pe care El ni i-a încredințat. Educația va disciplina mintea, îi va dezvolta puterile și le va îndruma corect, astfel încât să fim de folos pentru slava lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de o școală în care cei care tocmai au intrat în lucrare să poată fi învățați cel puțin în ramurile obișnuite ale educației și în care să poată învăța, de asemenea, cât mai bine adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp. De asemenea, în aceste școli trebuie să se studieze de asemenea profețiile. Cei care au cu adevărat capacități care să îi facă destoinici pentru lucrul în via Sa ar avea mult de câștigat prin doar câteva luni de instruire într-o astfel de școală. — Mărturii pentru comunitate 3:131-160, 1872.

Capitolul 2

Domnul Hristos ca educator

Mintea omului poate fi cultivată în cel mai înalt grad. O viață dedicată lui Dumnezeu nu trebuie să fie o viață de ignoranță. Mulți vorbesc împotriva educației, deoarece Domnul Isus a ales pescari needucați pentru a predica Evanghelia Sa. Ei susțin că El a avut predilecție pentru cei neinstruiți. Mulți oameni învățați și onorați au crezut în învățătura Lui. Dacă aceștia ar fi dat ascultare fără teamă convingerilor conștiinței lor, ei L-ar fi urmat. Dacă ei și-ar fi oferit capacitățile și le-ar fi folosit în serviciul Domnului Hristos, acestea ar fi fost acceptate. Însă ei nu au avut tăria morală, în fața preoților respingători și a conducătorilor geloși, să-L mărturisească pe Hristos și să-și riște reputația pentru acel galilean umil.

Cel care cunoaște inimile tuturor a înțeles acest lucru. Dacă cei nobili și educați nu aveau să facă lucrarea pentru care erau pregătiți, Domnul Hristos avea să aleagă oameni ascultători și credincioși, care fac voia Sa. El a ales oameni umili pe care i-a legat de El, pentru a-i putea forma să ducă mai departe marea lucrare, atunci când avea să plece de pe pământ.

Domnul Hristos era Lumina lumii. El era izvorul oricărei cunoștințe. El a fost în stare să-i pregătească pe pescarii neînvățați spre a primi marea însărcinare pe care avea să le-o dea. Lecțiile de adevăr date acelor oameni de jos au o semnificație deosebită. Ei aveau să miște lumea din loc. Pare un lucru simplu că Isus i-a legat de Sine pe acești oameni umili; însă acest lucru a avut rezultate uimitoare. Cuvintele și faptele lor aveau să revoluționeze lumea.

Isus nu a disprețuit educația. Cea mai înaltă cultivare a minții, dacă este sfințită prin iubire și temere de Dumnezeu, primește aprobarea Sa deplină. Bărbații umili aleși de Domnul Isus au fost cu El trei ani, sub influența modelatoare a Maiestății cerului. El a fost cel mai mare educator pe care l-a cunoscut lumea vreodată.

Dumnezeu îi va accepta pe cei tineri cu talentele, cu bogăția și sentimentele lor, dacă se vor consacra Lui. Ei pot atinge cele mai înalte culmi ale bogăției intelectuale; iar dacă sunt călăuziți de principii religioase, ei pot duce mai departe lucrarea pentru care

Domnul Hristos a venit din ceruri ca să o aducă la îndeplinire și, făcând astfel, pot deveni împreună lucrători cu Domnul lor.

Studentii de la colegiul nostru au privilegii deosebite nu doar în obținerea de cunoștințe, ci, de asemenea, pot învăța cum să-și cultive și să pună în practică acele virtuți prin care își vor forma caractere echilibrate. Ei sunt agenții morali plini de răspundere ai lui Dumnezeu. Bogăția, poziția socială și intelectul sunt date de Dumnezeu oamenilor pentru a fi folosite cât mai înțelept. El a împărțit aceste daruri diferite proporțional cu puterile și capacitățile cunoscute ale slujitorilor Săi.

Dătătorul așteaptă înapoi corespunzător cu darurile încredințate. Cel mai umil dar nu trebuie disprețuit sau lăsat nefolosit. Pârâiașul nu spune: nu voi curge prin albia mea mică pentru că nu sunt un fluviu puternic. Firele de iarbă nu refuză să crească pentru că nu sunt copaci în pădure. Lampa nu refuză să-și dea lumina sa pentru că nu este o stea. Luna și stelele nu refuză să strălucească pentru că nu au lumina strălucitoare a soarelui. Fiecare persoană are sfera ei aparte și vocația ei. Cei care folosesc cel mai bine ocaziile date de Dumnezeu vor aduce înapoi Dătătorului o dobândă proporțională cu capitalul încredințat.

Domnul nu răsplătește mărimea lucrului. El nu privește atât de mult la cât de mare este lucrarea făcută, ci la credincioșia cu care este îndeplinită. Sunt răsplățiți robii buni și credincioși. Pe măsură ce ne cultivăm puterile pe care Dumnezeu ni le-a dat aici, noi vom crește în cunoștință și în pricepere și vom fi în stare să înțelegem și să prețuim viața veșnică. Cei care au abuzat de privilegiile pe care le-au primit de la Dumnezeu în această viață și s-au mulțumit cu starea lor de ignoranță, ocupându-și mintea cu subiecte banale pentru ei înșiși și pentru alții, nu vor înțelege responsabilitatea personală, nu își vor ține în frâu înclinațiile spre rău și nu vor lua hotărâri mari în vederea unei vieți mai curate, mai înalte, mai sfinte.

Tinerii trebuie să învețe în vederea lumii celei care va veni. Stăruința în dobândirea de cunoștințe, controlată de temerea și dragostea de Dumnezeu, le va da putere sporită spre bine în această viață, iar aceia care au făcut ca cele mai mari privilegii ale lor să devină cele mai mari ținte aici vor lua cu ei în viața viitoare aceste achiziții valoroase. Ei au căutat și au obținut ceea ce este nepieritor. Capacitatea de a aprecia slava pe care „ochiul nu a văzut-o și nici urechea nu a auzit-o” va fi proporțională cu realizările atinse prin cultivarea facultăților în această viață.

Cei care își vor goli inimile de mândrie și gunoaie vor putea, prin harul lui Dumnezeu, să-și curețe cămările minții, iar acolo să poată depozita cunoștință, curăție și adevăr. Și vor trece mereu de limitele înguste ale gândului vremelnic în vastitatea infinitului. Dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu vor fi desfășurate percepțiilor morale. Se va vedea caracterul grozav al păcatului, cu urmările lui. Caracterul lui Dumnezeu, iubirea Sa, manifestată în faptul că a dat pe Fiul Său să moară pentru lume, și frumusețea sfințeniei constituie teme înălțătoare pentru contemplație. Acestea vor întări mintea și vor aduce pe om într-o strânsă comuniune cu Cel Infinit. — The Review and Herald, 21 iunie, 1877.

Capitolul 3

Apel către studenții noștri

Am avut multe temeri cu privire la faptul că studenții care frecventează Colegiul din Battle Creek nu vor putea beneficia în totalitate de educația religioasă datorită influenței familiilor la care stau în gazdă. Unele familii nu au aceeași trăire a religiei lui Hristos, deși ei susțin că sunt creștini. Influența pe care o au acești oameni asupra elevilor este mai neplăcută decât a aceluia care nu au pretenții de evlavie. Acești formalisti nereligioși, iresponsabili, s-ar putea să stea în fața lumii cu frunzele lor pline de pretenții, în timp ce, ca și smochinul fără smochine, ei sunt lipsiți de ceea ce numai Mântuitorul nostru prețuiește — rodul slavei Sale. Despre lucrarea harului lui Dumnezeu asupra inimii ei nu știu nimic. Aceste persoane exercită o influență care este în detrimentul tuturor celor cu care se asociază. Ar trebui să existe comitete care să vadă dacă familiile care primesc elevi în gazdă nu sunt alcătuite doar din creștini cu numele, care nu au pe suflet povara pentru tineretul nostru cel scump.

Se poate face foarte mult pentru cei care sunt lipsiți de influența blândă, mângâietoare, a cercului familial. Spiritul manifestat de mulți arată că limbajul inimii multora este acesta: „Sunt eu păzitorul inimii fratelui meu? În afară de familia mea, eu nu am o altă sarcină sau responsabilitate. Nu am nici o preocupare specială sau vreun interes față de elevii care ocupă camere în casa mea”. Le-aș întreba pe aceste persoane dacă se simt responsabile față de copiii lor. Îmi pare rău să văd atâta lipsă de preocupare din partea unor părinți, când toate influențele care îi înconjoară pe copiii lor ar trebui să fie favorabile formării caracterului creștin; însă cei care simt povara sufletelor pentru cei iubiți ai lor nu ar trebui să-și limiteze în mod egoist interesele doar la familia lor. Isus este exemplul nostru în toate lucrurile; însă El nu ne-a dat un exemplu de asemenea egoism ca cel pe care îl vedem manifestat de mulți dintre cei care pretind că sunt urmașii Săi.

Dacă noi suntem în Hristos și dragostea Lui sălășluiește în noi, îi vom iubi pe cei pentru care a murit Hristos; pentru că El le-a poruncit urmașilor Săi să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El. Ascultăm noi, cei care rostim Numele Lui, de acest sfat? Dacă dăm greș în acest punct, vom greși și în altele. Dacă Domnul Hristos ar fi căutat doar folosul, confortul și plăcerea Lui, lumea ar fi fost lăsată să piară în păcat și

degradare.

O indiferență ciudată cu privire la mântuirea sufletelor se pare că a cuprins pe mulți așa-ziși creștini. Păcătoșii pot să piară pretutindeni în jurul lor, ei nu simt nici o povară în această privință. Le va spune oare Domnul Hristos acestor indiferenți: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău”? Bucuria lui Hristos constă în a vedea suflete răscumpărate prin sacrificiul pe care El l-a făcut pentru ele.

Tinerele și tinerii care nu sunt sub influența căminului au nevoie de cineva care să le poarte de grijă și care să dovedească ceva interes față de ei; iar cei care fac aceste lucruri suplinesc o mare lipsă și fac pentru Dumnezeu și mântuirea sufletelor cu adevărat o lucrare asemănătoare cu a pastorului la amvon. Această lucrare, cu bunăvoință dezinteresată în a lucra pentru binele tinerilor, nu este mai mult decât ceea ce cere Dumnezeu fiecăruia dintre noi. Cât de serios ar trebui să lucreze creștinii cu experiență pentru a împiedica formarea acelor obiceiuri care dăunează pentru totdeauna caracterului! Urmașii lui Hristos să facă atractiv pentru tineri Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca propriile voastre caractere, îndulcite și îmblânzite de frumusețea sfințeniei, să fie o predică zilnică, ceas de ceas, pentru tineri. Nu manifestați un spirit de murmurare, ci câștigați pentru sfințire și ascultare de Dumnezeu. Unii profesori, prin acreele lor, îi resping pe tineri. Inimile tinerilor sunt acum maleabile ca ceara și poți să îi călăuzești să admire caracterul creștin; însă, în câțiva ani, este posibil ca ceara să se transforme în granit.

Fac un apel către creștinii din Battle Creek, atât ca biserică, dar și ca indivizi: luați-vă în serios responsabilitățile pe care vi le-a dat Dumnezeu. Umblați voi înșivă cu Dumnezeu și exercitați asupra tinerilor o influență care să-i împiedice să cadă sub nenumăratele ispite făcute atractive pentru a-i seduce pe tinerii acestei generații. Satana dă startul așa-numitului popor al lui Dumnezeu, care pare adormit în privința primejdiilor care îi pândesc pe tineri și a ruinei care îi amenință. Satana jubilează când câștigă victorii asupra tinerilor; iar cei care susțin că sunt ostași ai crucii îi îngăduie să își ia victime chiar de sub același acoperământ și par a fi foarte mulțumiți.

Cazurile multora sunt privite ca deznădăjduite de către cei care nu au întins o mână spre a-i ajuta. Unii ar fi putut fi salvați; și chiar acum, dacă s-ar dovedi un interes potrivit, s-ar putea ajunge la ei. Ce nu am primit noi? Noi Îi datorăm Domnului Hristos fiecare capacitate, fiecare îndurare, fiecare gând bun și fiecare faptă bună. Prin noi

înșine nu avem nimic cu care să ne lăudăm. Să ne așezăm în umilință la picioarele crucii; iar cuvintele și faptele noastre să fie de așa natură, încât să-i câștige pe alții la Hristos și să nu-i îndepărteze de El.

Mă adresez vouă, celor care locuiți în marele centru al lucrării. Nu puteți fi nepăsători, formalști, lipsiți de respect față de voi înșivă. Mulți martori vă privesc și mulți vă iau ca model. O viață necreștinească nu numai că vă pecetluiește propria condamnare, însă îi ruinează și pe alții. Voi, care locuiți într-un loc în care trebuie apărate interese mari, trebuie să fiți oameni minuțioși, santinele credincioase, niciodată lipsind de la post. O clipă de nesăbuintă pentru plăcere egoistă sau pentru mulțumire de sine poate da vrăjmașului un folos pe care ani de muncă grea nu-l pot recupera. Cei care aleg să locuiască în Battle Creek trebuie să fie bărbați și femei ai credinței și rugăciunii, credincioși față de interesele celor din jurul lor. Nu există siguranță decât dacă umblă cu Dumnezeu.

Tinerii care vin la Battle Creek au caractere diferite. Aceștia au fost educați și instruiți în mod diferit. Mulți au fost lăsați să urmeze înclinațiile minților lor lipsite de experiență. Părinții lor socoteau că-i iubesc, însă au dovedit că le sunt cei mai mari dușmani. Ei au permis ca răul să ia amploare. Le-au îngăduit copiilor să iubească păcatul, ceea ce este același lucru cu a îndrăgi o viperă, care nu doar că va înțepa victima, persoana pe care o îndrăgește, dar și pe toți cei cu care vine în contact.

Unii dintre acești copii răsfățați se numără printre studenții care frecventează colegiul nostru. Profesorii și toți cei care sunt interesați de soarta elevilor și vor să-i ajute au sarcina de neinvidiat să se ocupe de binele acestei clase de tineri nesupuși. Ei nu au fost supuși părinților lor acasă și nu știu ce înseamnă să ai un conducător la școală sau în casele unde stau în gazdă. De câtă credință, răbdare, har și înțelepciune este nevoie pentru a purta de grijă acestor tineri neglijați, de compătimit! Părinții înșelați pot chiar să ia apărarea copiilor împotriva disciplinei din școală și din noul cămin. S-ar putea ca ei să-i oprească și pe alții să-și facă datoria pe care Dumnezeu o cere de la ei și pe care ei au neglijat-o mult. Câtă înțelepciune de la Dumnezeu este necesară pentru a proceda corect și cu iubire în aceste împrejurări grele! Cât de dificil este să echilibrezi în direcția cea bună mințile care au fost astfel încâlcite printr-o îndrumare greșită! În timp ce unii nu au fost ținuți în frâu, alții au fost stăpâniți prea mult; iar când scapă din mâinile vigilente care au ținut frâul cu asprime, însă fără dragoste și înțelegere, ei simt că nu trebuie să le dicteze nimeni. Ei disprețuiesc chiar gândul de a fi ținuți în frâu.

Oare să nu aibă parte de rugăciunile credincioase ale copiilor lui Dumnezeu cei care au sarcina dificilă de a-i educa pe acești tineri și de a le modela caracterele? Grija, poverile și responsabilitatea pline de greutate trebuie să cadă pe seama profesorului conștiincios, temător de Dumnezeu, chiar și pe seama taților și mamelor purtători de poveri din Israel, care locuiesc în Battle Creek. Toți creștinii sinceri, care prețuiesc sufletele pentru care a murit Hristos, vor depune eforturi serioase pentru a face tot ce le stă în putință să îndrepte chiar și greșelile făcute de părinții naturali. Profesorii vor simți că le revine datoria de a-i prezenta pe elevii lor înaintea lumii și înaintea lui Dumnezeu cu caractere și minți echilibrate. Însă profesorii nu pot duce ei înșiși toată această povară și nu ar trebui să ne așteptăm din partea lor să fie singurii responsabili pentru bunele deprinderi și etica înaltă ale elevilor lor. Fiecare familie care îi primește în casa lor ar trebui să aibă reguli cărora ei trebuie să li se conformeze. Nu li se va face un bine nici lor, nici părinților lor dacă li se vor îngădui obiceiurile nelegiuite de a strica mobila. Dacă sunt exuberanți și au energie nedescătușată, atunci să lucreze mult cu mâinile, până ce oboseala îi va face să prețuiască odihna din camerele lor.

Camerele câtorva dintre studenții de anul trecut dețin un record nefavorabil de chiriași. Dacă aceștia sunt neciopliți și grosolani, de regulă camerele lor dovedesc acest lucru. Sportul nebunesc, râsul prelungit și orele târzii nu trebuie tolerate de cei care închiriază camere. Dacă ei îngăduie această purtare, le fac un mare rău studenților și se fac ei înșiși, într-o mare măsură, răspunzători pentru acest comportament greșit. Camerele elevilor trebuie vizitate frecvent, pentru a vedea dacă sunt corespunzătoare în privința sănătății și a confortului și pentru a vedea dacă toți respectă regulamentul școlii. Orice neglijență trebuie arătată și trebuie să se lucreze cu multă credincioșie cu elevii. Dacă nu se supun și nu vor să se supună, ar fi mai bine să se ducă acasă, iar pentru școală ar fi mai bine fără ei. Colegiul nostru nu trebuie să ajungă destrăbălat de dragul câtorva studenți nelegiuiți. Colegiile din țara noastră sunt situate, în mare parte, în locuri unde tineri sunt în primejdia de a deveni imorali și destrăbălați datorită prietenilor rele.

Prietenii pe care și le formează studenții noștri constituie un lucru important, care nu trebuie neglijat. Mulți dintre cei care vin la colegiul nostru susțin că sunt creștini. Trebuie să se dovedească un interes deosebit pentru aceștia și ei trebuie încurajați în străduințele lor de a duce o viață creștină. Trebuie apărați, pe cât este cu putință, de primejdiile care îi amenință pe tineri, oriunde ar merge. Pentru cei cu experiență, ispitele care îi biruie pe acești tineri s-ar putea să li se pară atât de ușoare și

comune, încât să ajungă să nu-i mai privească cu simpatie pe cei încercați și ispitiți. Este greșit acest lucru. Viața și experiența lor de dinainte s-ar putea să fi fost chiar mai vinovată decât cea a tinerilor pe care ei îi critică pentru slăbiciunea lor.

Mulți dintre cei care susțin că sunt urmași ai lui Hristos sunt slabi din punct de vedere moral. Ei nu au fost niciodată eroi ai crucii și sunt ușor de îndepărtat de la devotamentul lor față de Dumnezeu prin plăceri și distracții egoiste. Aceste persoane ar trebui ajutate. Ei nu ar trebui lăsați să-și aleagă la întâmplare prietenii și colegii de cameră. Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El ar trebui să aibă pe suflet povara pentru aceste suflete și ar trebui să procedeze cu tact și blândețe pentru schimbarea prieteniiilor defavorabile. Tinerii creștini care sunt înclinați să fie influențați de asocieri nereligioase ar trebui să îi aibă ca tovarăși pe cei care îi vor întări spre a lua hotărâri bune și care au înclinații bune, religioase, și chiar un profesor de religie își poate pierde impresiile religioase, asociindu-se cu cineva care vorbește fără respect despre lucrurile sacre și religioase și poate că le ridiculizează și pentru care nu mai are reverență și conștiință. Puțin aluat dospește toată plămădeala. Unii sunt slabi în ce privește credința; însă, dacă sunt așezați alături de colegi de cameră potriviți, a căror influență spre bine este puternică, ar putea fi echilibrați în direcția cea bună, ar putea dobândi o experiență religioasă valoroasă și ar putea avea succes în afirmarea caracterului creștin.

Ar fi bine ca frații și surorile să vegheze asupra sufletelor, ca unii care vor da socoteală. M-am gândit mult la acest subiect. Și îi îndemn pe cei care sunt ai lui Hristos să-și pună armura; apoi să lucreze pentru tinerii noștri care frecventează Colegiul din Battle Creek. S-ar putea ca tinerii să nu aibă nevoie atât de mult de predici și cuvântări lungi prin care sunt criticați, cât de un interes autentic evident pentru ei. Să-și dea seama din faptele voastre că îi iubiți și că purtați de grijă sufletelor lor.

Dacă veți dovedi duiosie pentru tinerii care vin acum la Battle Creek, care sunt lăsați chiar în brațele bisericii, dacă veți avea jumătate din grija pe care o aveți pentru interesele voastre vremelnice, ați putea să-i legați de voi prin cele mai puternice legături de simpatie; iar influența voastră asupra lor va fi o putere spre bine. — The Review and Herald, 21 februarie, 1878.

Capitolul 4

Gânduri despre educație

Nici o lucrare întreprinsă vreodată de către om nu presupune mai multă grijă și dibăcie ca instruirea și educarea corespunzătoare a tinerilor și copiilor. Nu există influențe atât de puternice ca cele care ne împresoară în primii ani ai vieții. Înțeleptul spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”. (Proverbe 22, 6.) Ființa umană are trei componente, iar instruirea pe care o cere imperios Solomon cuprinde dezvoltarea corespunzătoare a puterilor fizice, intelectuale și morale. Pentru a duce bine la îndeplinire această lucrare, părinții și profesorii trebuie să înțeleagă ei înșiși „calea pe care trebuie să o urmeze copilul”. Aceasta înseamnă mai mult decât o cunoaștere dobândită din cărți sau învățarea din școală. Aceasta înseamnă a te deprinde cu exercițiul cumpătării, bunătatea frățească și evlavia; îndeplinirea datoriei față de noi înșine, față de semenii noștri și față de Dumnezeu.

Instruirea copiilor trebuie să fie călăuzită de un principiu diferit de cel care stă la baza învățării animalelor necuvântătoare. Animalul nu are altceva de învățat decât să se supună stăpânului său, însă copilul trebuie învățat cum să se stăpânească pe el însuși. Voința trebuie învățată să asculte ceea ce dictează rațiunea și conștiința. Un copil poate fi disciplinat astfel, încât să nu aibă, exact ca și animalul, o voință a lui însuși, individualitatea lui pierzându-se în cea a învățătorului său. O astfel de învățare este neînțeleaptă, iar efectele dezastruoase. Copiii educați astfel vor avea deficiențe în privința luării deciziilor și puterea de a fi hotărâți. Ei nu sunt învățați să acționeze din principiu; puterile rațiunii nu sunt întărite prin exercițiu. Pe cât este cu putință, fiecare copil trebuie educat astfel, încât să prindă încredere în sine, să poată fi independent. Prin punerea la lucru a diferitelor sale capacități, el va învăța în ce este mai puternic și în ce este deficitar. Un educator înțelept va acorda atenție specială dezvoltării trăsăturilor mai slabe, astfel încât copilul să-și poată forma un caracter echilibrat, armonios.

În unele școli și familii, copiii par a fi bine educați, atâta timp cât sunt sub disciplina celorlalți; însă, când sistemul de reguli care i-a ținut în frâu nu mai există, ei par a fi incapabili să gândească, să acționeze sau să decidă singuri. Dacă ar fi fost învățați să-și pună la lucru propria lor judecată cât de repede și cât de practic posibil,

răul ar fi putut fi împiedicat. Însă ei au fost atât de mult stăpâniți de părinți sau de profesori, încât s-au bizuit în totul numai pe ei. Acela care caută să contopească individualitatea elevilor săi în individualitatea lui, în așa fel încât rațiunea, judecata și conștiința să fie supuse controlului său, își asumă o răspundere nejustificată și înfricoșătoare. Cei care își educă elevii ca aceștia să simtă că stă în puterea lor să devină oameni folositori și onorați vor fi oamenii care vor avea cel mai mare succes în permanență. Pentru observatorii nechibzuți, lucrarea lor s-ar putea să nu pară de cel mai mare folos și să nu fie așa de mult apreciată ca cea a profesorului care deține controlul absolut, însă viața de mai târziu a elevilor va arăta rezultatele unui plan de educație mai bun.

Atât părinții, cât și profesorii sunt în primejdia de a comanda și dicta prea mult, în același timp însă au eșuat în a avea o relație socială cu copiii și elevii lor. Ei mențin o rezervă prea mare și își exercită autoritatea într-o manieră rece, lipsită de simpatie, care are tendința de a respinge, în loc de a câștiga încrederea și afecțiunea. Dacă și-ar aduna mai des copiii în jurul lor și ar manifesta interes față de ceea ce fac ei, chiar și pentru sporturile pe care le practică, părinții și educatorii ar câștiga iubirea și încrederea celor mici, iar lecția respectului și ascultării ar fi învățată mult mai repede; căci dragostea este cel mai bun învățător. Un interes asemănător dovedit față de tineri va asigura rezultate asemănătoare. Inima tânără este grabnică în a răspunde atingerii pline de simpatie.

Să nu uitați niciodată că educatorul trebuie să fie ceea ce dorește ca elevii săi să devină. Iată de ce principiile și obiceiurile sale trebuie considerate de o mai mare importanță chiar și decât calificarea lui profesională. El ar trebui să fie un om care se teme de Dumnezeu și simte responsabilitatea pentru lucrarea Sa. El trebuie să înțeleagă importanța educației fizice, mintale și morale și ar trebui să dea importanța cuvenită fiecăreia. Cel care vrea să-și stăpânească elevii trebuie mai întâi ca el să fie stăpân pe el însuși. Pentru a le câștiga dragostea, el trebuie să le arate, prin privire, cuvânt și faptă, că inima lui este plină de dragoste pentru ei. În același timp, hotărârea și decizia sunt indispensabile în lucrarea de formare a unor deprinderi corecte și de dezvoltare a unor caractere nobile.

Educația fizică ar trebui să ocupe un loc important în orice sistem de educație. Este datoria părinților și a profesorilor de a cunoaște organismul omenesc și legile de care este guvernat și, pe cât este posibil, să le asigure copiilor și elevilor lor ceea ce constituie cea mai mare dintre toate binecuvântările de pe pământ, „o minte sănătoasă

într-un corp sănătos”. Zeci de mii de copii mor în fiecare zi, iar alții sunt lăsați să se târască într-o viață mizerabilă, poate de păcat, datorită ignoranței și neglijenței părinților și profesorilor.

Multe mame petrec ore sau chiar zile în șir în lucru inutil, numai pentru etalare, și, în același timp, nu au timp să capete informațiile necesare pentru a ști cum să păstreze sănătatea copiilor lor. Ele încredințează sănătatea acestora pe mâna doctorului, iar sufletele lor pe mâna pastorului, ca să nu fie deranjate în închinarea lor în fața modei. Cunoașterea minunatelor mecanisme pe baza cărora funcționează trupul omenesc, înțelegerea dependenței unui organ de altul în vederea funcționării sănătoase a acestora constituie o lucrare pentru care aceste mame nu prezintă interes. Cât despre influența reciprocă dintre minte și trup, ele știu foarte puțin. Iar mintea, această înzestrare extraordinară care unește finitul cu infinitul, ele nu o pot înțelege.

Timp de generații întregi, sistemul popular de educație și în special pentru copii a fost distrugător pentru sănătate și chiar pentru viața în sine. Copiii mici petreceau cinci sau chiar șase ore pe zi în săli de clasă aerisite necorespunzător sau insuficient de mari. Aerul din astfel de încăperi devine otrăvitor pentru plămâni care îl inhalează. Și în aceste locuri, copiii mici, cu corpurile lor active, cu mintea fără astâmpăr, au fost ținuti fără ocupație în timpul zilelor lungi de vară, când lumea de afară îi chema să adune sănătate și fericire împreună cu păsărelele și florile. Mulți copii, în cel mai fericit caz, se bucură foarte puțin de viață. Închiderea în școală îi face nervoși și bolnăvicioși. Corpurile lor ajung pipernicite din lipsă de exercițiu și datorită stării de epuizare a sistemului nervos. Dacă firul vieții se stinge, părinților și profesorilor nici nu le trece prin cap că ei ar avea vreo vină. Nenorocirea care i-a lovit este privită ca fiind o hotărâre specială a Providenței, când, de fapt, adevărul este că ignoranța fără scuză și neglijarea legilor naturale sunt cauzele care au dus la moartea acestor copii. Dumnezeu a rânduit ca ei să se bucure de sănătate și tărie, să-și formeze caractere curate, nobile și frumoase, să-L slăvească pe El în această viață și să-L laude în viața care va veni.

Cine poate ști câte vieți au fost distruse prin cultivarea doar a intelectului și prin neglijarea puterilor fizice? Procedeele de lucru ale părinților și profesorilor nechibzuiți, de a stimula mințile tinere prin îngăduință excesivă sau frică, s-au dovedit a fi fatale pentru mulți elevi promițători. În loc să-i tot îndemne cu toate stimulentele posibile, un educator înțelept mai degrabă îi va ține în frâu mintea prea activă, până ce constituția fizică va deveni suficient de puternică pentru a susține efortul mintal.

Pentru ca elevii să poată fi sănătoși și voioși, lucruri care depind de dezvoltarea fizică și mintală normală, trebuie avut grijă ca studiul, munca și recrearea să fie combinate în mod corespunzător. Cei care stau închiși numai pentru studiu, neglijând exercițiul fizic, fac acest lucru vătămându-și sănătatea. Circulația sanguină este dezechilibrată, creierul având prea mult sânge, iar extremitățile prea puțin. Lecțiile lor ar trebui restrânse la un anumit număr de ore, iar restul de timp trebuie petrecut în lucru activ în aer liber.

Copiilor mici trebuie să li se dea drumul să alerge și să se joace afară, să se bucure de aerul proaspăt, curat, și de soarele dătător de viață. Temelia pentru un corp puternic se așează în primii ani ai vieții. Părinții ar trebui să fie singurii educatori ai copiilor lor până ce aceștia ajung la vârsta de opt sau zece ani. Mama să se ocupe mai puțin de ceea ce este artificial, să refuze să-și consume puterile pentru etalarea care înrobește și să caute să găsească timp să cultive în ea însăși și în copiii ei dragostea pentru lucrurile frumoase ale naturii. Ea să le îndrepte atenția către lucrurile minunate ale cerului, către miile de forme de frumusețe care împodobesc pământul și apoi să le spună cine le-a făcut. Astfel, ea poate îndrepta mințile lor tinere către Creator și să trezească în inimile lor respect și dragoste pentru dătătorul tuturor binecuvântărilor. Câmpiile și dealurile — sala de audiență a naturii — trebuie să constituie sala de clasă pentru copiii mici. Corurile naturii să fie manualul lor. Lecțiile întipărite astfel în mințile lor nu vor fi uitate curând.

Lucrările lui Dumnezeu din natură cuprind lecții de înțelepciune și daruri vindecătoare pentru toți. Scenele mereu în schimbare ale anotimpurilor care se repetă continuu reprezintă semne vădite ale slavei, puterii și dragostei Sale. Ar fi bine ca și studenții, în timp ce lucrează pentru a dobândi îndemânarea și capacitatea de a învăța de la oameni, să caute mai mult înțelepciunea lui Dumnezeu, să cunoască mai mult legile divine, atât cele naturale, cât și cea morală. Viața și fericirea, atât în această viață, cât și în cea viitoare, se obțin prin ascultarea de aceste legi. — The Review and Herald, 10 ianuarie, 1882.

Capitolul 5

O vizită la College City

Acum câteva săptămâni am vizitat College City, fiind invitată să vorbesc despre cumpătare. Membrii bisericii au participat în număr mare cu acea ocazie. Oamenii din acest loc luaseră deja o poziție demnă de laudă în privința principiilor cumpătării. De fapt, datorită acestei stări de lucruri se întemeiasse colegiul acolo. Terenul pe care se află clădirile colegiului, cu mari loturi de pământ în jurul lui, a fost donat bisericii creștine în scopuri educative, stipulându-se în mod evident că niciodată nu se va deschide nici o cârciumă pe o rază de cinci kilometri de jur împrejurul colegiului. Noi simțeam că tinerii sunt mai în siguranță dacă frecventează o școală într-un astfel de oraș decât în altele, unde cârciumile sunt deschise zi și noapte, la fiecare colț de stradă.

Regulile din acest colegiu sunt foarte stricte în privința asocierilor pe care și le fac tinerii și tinerele pe parcursul școlii. Doar atunci când aceste reguli sunt temporar suspendate, așa cum se întâmplă uneori, tinerilor li se îngăduie să le însoțească pe tinere la adunări publice. Colegiul nostru din Battle Creek are reguli asemănătoare, deși nu tot atât de stricte. Astfel de reguli sunt indispensabile pentru a-i păzi pe tineri de primejdia unei curtenii premature sau a unei căsătorii neînțelepte. Părinții îi trimit pe tineri la școală pentru a dobândi o educație, nu să flirteze. Binele societății, ca și interesul studenților cer ca ei să nu încerce să-și aleagă partenerul de viață atâta timp cât caracterul lor nu este format, judecata lor este imatură, iar ei sunt lipsiți de grija și îndrumarea părintească.

Tinerii sunt atât de încăpățânați în a se supune autorității respective pentru că educația lor din cămin este deficitară. Eu sunt mamă și știu despre ce vorbesc când spun că tinerii și copiii ar fi nu doar mai sănătoși, dar și mai fericiți dacă ar fi ținuți în frâu în mod sănătos decât dacă sunt lăsați să-și urmeze propriile lor înclinații. Părinților, fiii și fiicele noastre nu sunt bine supravegheați. Nu ar trebui să li se îngăduie niciodată să vină sau să plece după cum vor ei, fără ca voi să știți sau să le dați voie. Libertatea neîngrădită acordată copiilor la această vârstă s-a dovedit a fi o nenorocire pentru mii de copii. Li se îngăduie multor copii să umble noaptea pe străzi, iar părinții sunt mulțumiți să nu aibă habar de tovarășiiile copiilor lor. Prea adesea sunt aleși tovarăși a căror influență tinde numai să demoralizeze.

Fiind la adăpostul întunericului, băieții se adună în grupuri și iau primele lecții de jocuri de cărți, jocuri de noroc, fumat și consum de vin sau bere. Fiii unor părinți credincioși se aventurează să intre în cârciumi, unde consumă stridii sau alte lucruri asemănătoare, și astfel se așează ei înșiși în calea ispitei. Însăși atmosfera din aceste locuri este încărcată de simțământul de blasfemie și stricăciune. Nimeni nu poate rămâne acolo fără să se degradeze. Prin astfel de întovărășiri, tineri promițători ajung bețivi și criminali. Trebuie păziți de momentul de început. Părinți, în afară de cazul în care știți că mediul în care stau copiii voștri este ireproșabil, nu le îngăduiți să iasă pe străzi după căderea nopții pentru sport sau pentru a se întâlni cu alți băieți cu care să se distreze. Dacă această regulă ar fi impusă cu strictețe, supunerea față de ea ar deveni o obișnuință și dorința de a o încălca ar înceta.

Cei care caută să îi apere pe tineri de ispite și să-i pregătească să fie folositori în viață se angajează într-o mare lucrare. Suntem bucuroși să vedem în fiecare instituție de învățământ recunoașterea importanței ținării în frâu corespunzătoare și a disciplinei pentru tineri. Fie ca eforturile tuturor acestor educatori să fie încununete de succes. —
Semnele Timpului, 2 martie, 1882.

Capitolul 6

Căminul și școala

Este o mândrie pentru veacul de acum faptul că oamenii pot avea atât de multe posibilități pentru dobândirea cunoștințelor, așa cum n-a fost niciodată înainte, și că se manifestă un interes atât de mare pentru educație. Totuși, în ciuda acestui progres demn de lăudat, există un spirit fără egal de nesupunere și nechibzuință în generația care se ridică; decăderea mintală și cea morală sunt aproape universale. Lipsa de disciplină în foarte multe instituții de învățământ le-a distrus aproape total utilitatea și în unele cazuri le-a făcut să fie mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Acest lucru a fost sesizat și deplâns și s-au făcut eforturi serioase pentru a îndrepta deficiențele din sistemul nostru educațional. Există o nevoie urgentă de școli în care tinerii să poată fi învățați stăpânirea de sine, sârguința și încrederea în propriile puteri, respectul pentru superiori și reverența față de Dumnezeu. Cu o astfel de educație, noi putem să sperăm să vedem tineri pregătiți să-și onoreze Creatorul și să-și binecuvânteze semenii.

În vederea atingerii acestor obiective, a fost întemeiat colegiul nostru din Battle Creek. Însă cei care se străduiesc să îndeplinească o astfel de lucrare se lovesc de multe și serioase dificultăți. Răul care îi stăpânește pe toți ceilalți și care adesea contracarează eforturile celor mai buni instructori trebuie căutat în educația din cămin. Părinții nu sesizează importanța de a-și apăra copiii de tentațiile ispititoare ale acestui veac. Ei nu dovedesc suficientă stăpânire și de aceea nu-i pot aprecia corect valoarea.

Mulți părinți greșesc prin faptul că nu-și unesc eforturile cu cele ale profesorului sârguincios și credincios. Tinerii și copiii, cu înțelegerea lor nedesăvârșită și judecata lor nedezvoltată, nu sunt întotdeauna în stare să înțeleagă în întregime planurile și metodele profesorului. Totuși, când aceștia aduc acasă rapoarte cu privire la ce s-a făcut la școală, acestea sunt discutate de către părinți în cercul familial, iar metoda profesorului este criticată fără opreliște. Prin aceasta, copiii învață lecții de care nu se vor dezvăța ușor. Ori de câte ori sunt supuși unor restricții neobișnuite, ei fac apel la părinții lor nechibzuți pentru simpatie și îngăduință. În acest fel, este încurajat un spirit de neliniște și nemulțumire, școala suferă datorită influenței demoralizatoare, iar sarcina profesorului devine mult mai grea. Însă cea mai mare pierdere o au victimele nesăbuiței părintești. Defecte de caracter care, printr-o bună educație, s-ar fi corectat

sunt lăsate să se amplifice o dată cu trecerea anilor, ajungând să strice și poate chiar să distrugă utilitatea posesorului lor.

De regulă, se va descoperi că elevii cei mai predispuși să se plângă de disciplina din școală sunt cei care au primit o educație superficială. Nefiind niciodată învățați despre necesitatea perfecționării, ei o privesc cu neplăcere. Părinții au neglijat să-și învețe fiii și fiicele că trebuie să-și îndeplinească cu credincioșie datoriile din gospodărie. Copiilor li se îngăduie să-și petreacă timpul jucându-se, în timp ce tatăl și mama trudesă fără încetare. Puține persoane tinere simt că este datoria lor de a duce și ei o parte din poverile familiei. Ei nu sunt învățați că îngăduirea apetitului sau urmărirea tihnei și a plăcerii nu constituie țelul suprem al vieții.

Cercul familiei constituie școala în care copilul primește primele sale lecții, care vor dura cel mai mult. Iată de ce părinții trebuie să fie mult acasă. Prin cuvânt și exemplu, ei trebuie să-și învețe copiii dragostea de Dumnezeu; să-i învețe să fie inteligenți, sociabili, afectuoși, să cultive deprinderile de a fi harnici, chibzuiți în cheltuieli și stăpâni pe sine. Oferind copiilor lor dragoste, simpatie și încurajare în cămin, părinții le pot pune la dispoziție un loc de refugiu sigur și binevenit față de multe din tentațiile lumii.

„Nu am timp”, spune tatăl, „nu am timp să mă ocup de educația copiilor mei, nu am timp pentru plăcerile sociale din cămin.” Atunci nu trebuia să iei asupra ta responsabilitatea unei familii. Neîncredințându-le timpul care le aparține de drept, îi jefuiești de acea educație pe care trebuie să o primească de la tine. Dacă ai copii, ai o lucrare de făcut, împreună cu mama, în formarea caracterelor lor. Cei care simt că sunt chemați imperios să lucreze pentru binele societății, în timp ce copiii lor cresc nedisciplinați, ar trebui să se întrebe dacă nu cumva nu și-au înțeles greșit datoria. Familia lor este cel dintâi câmp misionar în care părinții sunt chemați să lucreze. Cei care lasă ca în grădina familiei lor să crească spini și mărăcini, în timp ce dovedesc mult interes pentru cultivarea parcelelor de pământ ale vecinilor lor, nesocotesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Repet, lipsa iubirii și a evlaviei și neglijarea educației corespunzătoare în cămin este ceea ce creează atât de multe dificultăți în școli și colegii. Există o înfricoșătoare stare de răceală și apatie în rândul celor care susțin că sunt creștini. Ei sunt lipsiți de sensibilitate, nemiloși, neiertători. Aceste trăsături rele îngăduite pentru prima dată în

cămin exercită influența lor veninoasă în toate asocierile de fiecare zi. Dacă spiritul de bunătate și curtoazie ar fi nutrit de părinți și de copii, acest lucru s-ar vedea și în relațiile dintre profesori și elevi. Domnul Hristos ar trebui să fie un oaspete onorat în cercul familiei, iar prezența Sa nu este puțin necesară în sala de clasă. Fie ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să poată înmuia și supune inimile părinților și copiilor, ale profesorilor și elevilor și să le transforme spre a fi asemenea lui Hristos.

Tații și mamele trebuie să studieze cu grijă și rugăciune caracterele copiilor lor. Ei trebuie să caute să reprime și să țină în frâu acele trăsături care sunt prea proeminente și să încurajeze pe acelea care ar putea fi deficitare, asigurând astfel o dezvoltare armonioasă. Aceasta nu este o problemă ușoară. Tatăl poate considera că nu este un păcat mare să neglijeze educația copiilor săi; însă nu tot așa privește lucrurile și Dumnezeu. Părinții creștini au nevoie de o convertire deplină în privința acestui subiect. Vina se acumulează continuu asupra lor, iar consecințele acțiunilor lor se răsfrâng asupra copiilor lor și asupra copiilor copiilor lor. Minte bolnavă, dezechilibrată, temperamentul pripit, nervozitatea, invidia sau gelozia poartă amprenta neglijenței părinților. Aceste trăsături rele de caracter aduc multă nefericire celor care le dețin. Cât de mulți sunt lipsiți de dragostea prietenilor și tovarășilor lor, pe care ar fi putut să o aibă dacă ar fi fost mai amabili, mai prietenoși. Cât de mulți creează probleme ori pe unde merg și în orice sunt implicați!

Copiii au nevoi pe care părinții lor trebuie să le cunoască și să le respecte. Ei au dreptul la o astfel de educație care să-i facă în stare să fie membri utili, respectați și iubiți ai societății de aici și să-i facă demni pentru societatea curată și sfântă ce va urma. Tinerii trebuie învățați că bunăstarea lor, atât cea prezentă, cât și cea viitoare, depinde într-o mare măsură și de obiceiurile pe care și le formează în copilărie și tinerețe. De timpuriu trebuie să se obișnuiască să fie supuși, să se deprindă cu tăgăduirea de sine și să aibă în vedere fericirea altora. Ei trebuie învățați să-și supună temperamentul iute, să rețină cuvântul pătimăș, să manifeste continuu bunătate, curtoazie și stăpânire de sine. Tații și mamele trebuie să facă din aceasta principala lor preocupare, astfel încât odraslele lor să poată deveni cât mai desăvârșiți în caracter, atât cât se poate prin unirea efortului omenesc cu ajutorul divin. Ei au acceptat deja această lucrare, cu toată importanța și responsabilitatea ei, prin faptul că i-au adus pe copii pe lume.

Părinții trebuie să se asigure că propriile lor inimi și vieți sunt controlate de preceptele divine, dacă vor să-și crească copiii în temere și ascultare de Domnul. Ei nu

au voie să incite, să ocărăscă și să batjocorească. Ei nu au voie să-și ironizeze niciodată copiii care au trăsături rele de caracter, pe care ei înșiși li le-au transmis. Acest mod de disciplinare nu va trata niciodată răul. Părinți, folosiți preceptele Cuvântului lui Dumnezeu pentru a-i sfătui și muștra pe copiii voștri încăpățânați. Arătați-le un „așa zice Domnul” pentru cerințele voastre. O muștrare care vine ca un cuvânt din partea lui Dumnezeu este mult mai eficientă decât una rostită cu asprime și mânie de buzele părinților.

Ori de câte ori este necesar ca dorințele copilului să fie refuzate sau este necesar să se treacă peste voința lui, acesta trebuie convins cu multă seriozitate că acest lucru nu se face pentru a da satisfacție părinților sau pentru a exercita o autoritate arbitrară, ci numai pentru binele lui. El trebuie învățat că fiecare greșeală neîndreptată îi va aduce lui însuși nefericire și nu va fi pe plac lui Dumnezeu. Astfel disciplinați, copiii vor descoperi că cea mai mare fericire a lor constă în supunerea propriilor lor voințe voii Tatălui lor ceresc.

Atât unii părinți, cât și unii profesori par să uite că au fost și ei odată copii. Ei sunt aroganți, reci și lipsiți de simpatie. Ori de câte ori vin în contact cu cei tineri — acasă, la școală, la școala de Sabat, la biserică — ei păstrează același aer de autoritate, iar chipurile lor poartă, de regulă, o expresie sobră, respingătoare. Veselia sau felul de a fi capricios, caracteristice copiilor, și activitatea neobosită a tinerilor sunt fără scuză în ochii lor. O astfel de disciplină nu se aseamănă cu cea folosită de Hristos. Copiii astfel educați se tem de părinții și profesorii lor, însă nu îi iubesc; ei nu le pot mărturisi acestora experiențele lor copilărești. Unele dintre cele mai valoroase trăsături de caracter sunt reprimare cu ură, așa cum vine o rafală de vânt asupra unei plante firave.

Zâmbiți, părinți; zâmbiți, profesori. Dacă inima vă este tristă, nu lăsați ca fața voastră să dezvăluie acest lucru. Lăsați ca strălucirea soarelui, ce pornește dintr-o inimă iubitoare, mulțumitoare, să vă lumineze chipul. Renunțați la demnitatea de fier, adaptați-vă la nevoile copiilor și faceți-i să vă iubească. Trebuie să le câștigați dragostea, dacă vreți să le întipăriți în inimă adevărul religios.

Domnul Isus a iubit copiii. El și-a adus aminte că și El a fost odată copil și chipul Lui binevoitor a câștigat dragostea celor mici. Le plăcea să se joace în jurul Lui și să atingă acea față iubitoare cu mâinile lor nevinovate. Când mamele și-au adus copiii pentru a fi binecuvântați de scumpul Mântuitor, ucenicii au considerat acel lucru de prea

mică importanță pentru a-I întrerupe învățăturile. Însă Domnul Isus a citit dorința adâncă în inimile mamelor și, muștrându-i pe ucenici, a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a unora ca ei”.

Părinți, aveți de făcut o lucrare pentru copiii voștri, pe care nimeni altcineva nu o poate face. Nu puteți lăsa răspunderea voastră pe seama altora. Datoria tatălui față de copiii săi nu poate fi transferată asupra mamei. Dacă ea își aduce la îndeplinire datoria, sarcina pe care o are îi este suficientă. Doar lucrând uniți tatăl și mama vor putea să îndeplinească lucrarea pe care Dumnezeu a încredințat-o în mâinile lor.

Timpu care este petrecut pentru câștigarea de bogății este mai mult decât pierdut, atât pentru părinți, cât și pentru copii, atâta timp cât este neglijată educația morală. Comorile pământești vor trece; însă noblețea caracterului și valoarea morală vor dura veșnic. Dacă lucrarea părinților va fi bine făcută, ea va da mărturie de-a lungul veșniciei de înțelepciunea și credincioșia lor. Cei care se împovărează la extrem ca să-și procure pentru casele lor lucruri costisitoare și drept hrană delicatase sau pentru a-i menține în ignoranță cu privire la lucrul folositor vor fi răsplățiți doar cu mândria, invidia, ambiția și lipsa de respect a copiilor lor răsfățați.

Tinerii au nevoie încă din copilărie de o barieră fermă ridicată între ei și lume, astfel ca influența degradantă a acesteia să nu-i afecteze. Părinții trebuie să vegheze continuu, astfel încât copiii lor să nu fie pierduți pentru Dumnezeu. Dacă ar fi considerat important ca tinerii să aibă caractere frumoase și un fel de a fi binevoitor, tot așa după cum există tendința de a imita moda lumii în îmbrăcăminte și comportament, ar fi sute acolo unde este azi doar unul pregătit pentru o viață activă, în stare să exercite o influență înobilatoare asupra societății!

Lucrarea de educare, instruire și disciplinare a părinților întrece în însemnătate orice altă lucrare. Eforturile celor mai buni profesori aduc adesea puține roade, deoarece tații și mamele nu-și fac partea cu credincioșie. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna călăuză lor. Noi nu vrem să vă prezentăm o nouă cale de îndeplinire a datoriei. Noi punem înaintea tuturor toate învățăturile acelui cuvânt prin care lucrarea noastră trebuie să fie judecată și întrebăm: Acesta este standardul pe care noi, ca părinți creștini, ne străduim să-l atingem? — The Review and Herald, 21 martie 1882.

Capitolul 7

Importanța educației fizice

Veacul în care trăim este de neegalat în privința interesului pentru educație. Răspândirea largă a cunoștinței prin intermediul presei, punerea la îndemâna tuturor a unor mijloace de a învăța singuri, toate acestea au trezit un interes general pentru cultivarea minții.

În timp ce recunoaștem cu satisfacție posibilitățile crescânde, noi nu ar trebui să închidem ochii la deficiențele existente în sistemul de educație din prezent. În dorința de a asigura educația intelectuală, atât educația fizică, cât și cea morală au fost ignorate. Mulți tineri vin din instituțiile de învățământ cu trăsăturile morale degradate, iar puterile fizice slăbite, fără o cunoaștere a vieții practice și doar cu puțină tărie pentru a-și îndeplini datoriile.

Când am văzut aceste rele, am întrebat: Trebuie oare ca fiii și fiicele noastre să devină slabi din punct de vedere moral și fizic, pentru a putea dobândi o educație în școală? Nu ar trebui să fie așa; nu este nevoie să fie așa, dacă profesorii și elevii se vor supune legilor naturale, care sunt și ele legi ale lui Dumnezeu. Toate puterile minții și trupului trebuie bine puse la lucru în mod activ, astfel ca tinerii să poată deveni bărbați și femei puternici, bine echilibrați.

Mulți elevi se grăbesc atât de mult să-și termine studiile, încât nu reușesc să isprăvească nimic din ceea ce întreprind. Doar puțini dintre ei au suficient curaj și stăpânire de sine pentru a acționa din principiu. Majoritatea studenților nu înțeleg adevăratul obiectiv al educației și de aceea dau greș în a merge pe acea cale care să îi ajute să atingă acest obiectiv. Ei se dedică studierii matematicii sau a limbilor, în timp ce neglijează un studiu mult mai important pentru fericirea și succesul în viață. Mulți dintre cei care pot explora adâncul pământului împreună cu geologul sau cerul împreună cu astronomul nu arată nici cel mai mic interes pentru corpurile lor. Pentru ei, alții se ocupă și știu exact câte oase sunt în organismul omenesc și pot descrie corect fiecare organ al trupului și ei sunt atât de ignorați în ceea ce privește legile sănătății și tratamentul bolilor, ca și când viața ar fi dirijată doar de soarta oarbă, și nu de o lege clară și neschimbătoare.

Sănătatea fizică stă la temelia tuturor ambițiilor și nădejdelor oricărui elev. De aici derivă importanța deosebită a dobândirii cunoașterii acelor legi prin care sănătatea este asigurată și păstrată. Fiecare tânăr ar trebui să învețe să aibă obiceiuri regulate în privința alimentației — ce să mănânce, când să mănânce, cum să mănânce. Noi ar trebui să învățăm câte ore să dedicăm studiului și cât de mult timp să petrecem cu exercițiul fizic. Corpul omenesc poate fi comparat cu un mecanism care funcționează frumos, care are nevoie de îngrijire pentru a fi bine păstrat. O parte a acestuia nu trebuie supusă continuu oboselii și tensiunii, în timp ce alta să ruginească datorită inactivității. În timp ce mintea este solicitată, și mușchii trebuie să își facă partea ce le revine de exercițiu fizic.

Obiceiurile regulate legate de alimentație, somn, studiu și mișcare fizică constituie o datorie pe care fiecare elev o are față de sine însuși, față de societate și față de Dumnezeu. Educația care îi va face pe tineri să fie o binecuvântare pentru lume este cea care îi va face în stare să ajungă bărbați și femei nobili, oameni autentici. Acel tânăr care studiază mult, doarme puțin, face puțină mișcare fizică și mănâncă la ore neregulate și o hrană necorespunzătoare, de calitate inferioară, dobândește o instruire a intelectului pe seama sănătății și a moralului, a spiritualității și poate a vieții.

În mod natural, tinerii doresc activitate, iar dacă ei nu găsesc un scop legitim pentru energiile lor acumulate, după ce au stat închiși în sala de clasă, vor ajunge agitați și lipsiți de stăpânire și astfel sunt conduși să se angajeze în practicarea unor sporturi dure, necivilizate, care discreditează atât de multe școli și colegii, și chiar să se afunde într-o viață de destrăbălare. Mulți dintre tinerii care au plecat de acasă inocenți au fost corupți la școală prin prietenii pe care le-au legat.

Fiecare instituție de învățământ trebuie să asigure studiul și practicarea agriculturii și științelor mecanice. Ar trebui angajați profesori competenți, care să îi instruiască pe tineri pentru diferite îndeletniciri, ca și în diferite domenii de studiu. În timp ce o parte a fiecărei zile este devotată cultivării minții, trebuie ca o altă parte să fie pusă deoparte pentru munca fizică și, de asemenea, un timp special pentru exercițiu devoțional și studiul Scripturilor.

O astfel de educație va încuraja deprinderi care vor conduce la încredere în sine, fermitate și hotărâre. Cei care vor absolvi astfel de instituții vor fi pregătiți pentru a se

angaja cu succes în datoriile practice ale vieții. Ei vor avea curajul și perseverența de a depăși obstacolele și acea hotărâre în privința principiilor care nu îi va lăsa să cedeze în fața influențelor rele.

Dacă tinerii nu se pot bucura decât de o educație într-o singură direcție, ce este de o mai mare importanță: studiul științelor, cu toate dezavantajele pe care le are asupra sănătății și a moralului, sau o instruire deplină în datoriile practice, având o moralitate sănătoasă și o bună dezvoltare fizică? Fără să ezităm, răspundem: cea din urmă. Însă, cu efortul corespunzător, ambele pot fi dobândite, în majoritatea cazurilor.

Cei care combină lucrul util cu studiul nu au nevoie de exerciții de gimnastică. Iar munca efectuată în aer liber este de zece ori mai benefică pentru sănătate decât munca în casă. Atât mecanicul, cât și fermierul fac mișcare fizică, însă, dintre cei doi, fermierul este mai sănătos. Nimic altceva decât aerul înviorător și strălucirea soarelui nu vor împlini mai bine cerințele organismului. Țăranul care lucrează pământul face în munca sa toate mișcările fizice care s-au putut face în școala elementară. Sala sa de gimnastică este câmpul deschis. Baldachinul cerului este acoperământul său, iar pământul cel tare este dușumeaua lui. Aici, el stă și sapă, seamănă și culege roade. Urmăriți-l cum se mișcă în perioada cositului, cum cosește fânul, cum face căpițe, cum se leagănă, cum se rostogolește, cum ridică și încarcă, cum pășește și cum pune deoparte. Aceste mișcări diverse pun în acțiune oasele, articulațiile, mușchii, tendoanele și nervii corpului. Acest exercițiu viguros necesită inspirații și expirații adânci, profunde, complete, care dezvoltă plămânii și curăță sângele, trimitând curentul cald al vieții în artere și vene. Un fermier cumpătat în toate obiceiurile sale, de regulă, se bucură de sănătate. Munca pe care o face este plăcută. El are poftă de mâncare, doarme bine și poate fi fericit.

Să punem în contrast starea fermierului activ cu cea a elevului care neglijează mișcarea fizică. El stă într-o cameră închisă, aplecat asupra băncii sau asupra mesei, cu plămânii presați. El nu poate inspira adânc, deplin. Creierul este suprasolicitat până la extrem, în timp ce corpul este inactiv, ca și când nici n-ar avea nevoie în mod deosebit de el. Sângele lui se mișcă anevoios prin organism. Picioarele sunt reci, iar corpul fierbinte. Cum poate fi sănătoasă o astfel de persoană?

Dacă elevul va face în mod regulat exerciții care să-l facă să respire profund și deplin, va inhala astfel în plămâni aerul dătător de viață al cerului; el va fi o ființă nouă. Nu atât studiul mult și greu este cel care distruge sănătatea elevilor, cât nesocotirea

legilor naturii.

În instituțiile de învățământ trebuie folosite profesoare cu experiență, care să le ajute pe tinerele fete să pătrundă în tainele bucătăriei. Cunoașterea datoriilor gospodărești este de mare preț pentru fiecare femeie. Sunt nenumărate familii a căror fericire este năruită din cauza faptului că soția, și mama, este inefficientă. Nu este atât de important ca fetele noastre să învețe să picteze, să facă lucruri pentru care este nevoie de imaginație, să cunoască muzică sau chiar „rădăcina pătrată”, matematică sau oratorie, cât să știe să croiască, să confecționeze și să-și repara hainele sau să pregătească hrana în mod sănătos și gustos. Când o fetiță ajunge la vârsta de nouă-zece ani, trebuie să i se ceară să ajute și ea în treburile gospodărești obișnuite, atât cât poate, și să răspundă pentru felul în care își face treaba. A fost un tată înțelept acela care, fiind întrebat ce intenționează să facă cu fiicele sale, a răspuns: „Intenționez ca ele să-și facă ucenicia în apropierea mamei lor, care este extraordinar de îndemnatică, pentru ca ele să poată să învețe cum să folosească cel mai bine timpul și cum să devină soții și mame, conducătoare ale familiilor lor și membre folositoare ale societății”.

Spălarea rufelor pe scândura de frecat demodată, măturatul, curățenia și o mulțime de alte treburi în bucătărie și în grădină vor constitui exerciții fizice valoroase pentru tinerele fete. Aceste lucruri utile vor lua locul crochetului, arcului, dansului și altor distracții, care nu sunt, de fapt, de folos nimănui.

Multe femei, socotite cu școală pentru că au absolvit cu onoruri anumite instituții de învățământ, sunt rușinos de ignorante în privința datoriilor practice ale vieții. Ele nu au acea îndemnare necesară pentru administrarea corespunzătoare a gospodăriei, lucru atât de esențial pentru fericirea căminului. Ele s-ar putea să vorbească despre sfera înaltă a femeii, despre drepturile ei, dar, cu toate acestea, ele să fie foarte departe de adevărata sferă a femeii. Este dreptul fiecărei fiice a Evei să cunoască foarte bine treburile legate de gospodărie și să se instruiască în toate domeniile lucrului în gospodărie. Fiecare tânără trebuie astfel educată, încât, dacă ajunge soție și mamă, să poată fi ca o regină pe propriul ei domeniu. Ea trebuie să aibă toată competența să-și instruiască și să-și îndrume copiii și să-și dirijeze servitorii sau, dacă va fi nevoie, să lucreze cu propriile ei mâini pentru împlinirea nevoilor casei sale. Este dreptul ei să înțeleagă mecanismul de funcționare a corpului omenesc și principiile de igienă, lucrurile legate de alimentație și îmbrăcăminte, muncă și recreare și o mulțime de alte lucruri care sunt strâns legate de bunăstarea casei sale. Este dreptul ei să cunoască cele mai bune metode de tratare a

bolilor, ca să-și poată îngriji copiii când sunt bolnavi, și nu să-și lase prețioasele comori pe mâna unor surori sau medici străini.

Ideea că ignoranța în privința ocupațiilor folositoare este o trăsătură esențială a unui adevărat domn sau a unei doamne este contrară planului lui Dumnezeu la crearea omului. Lenevia este un păcat, iar ignoranța în privința datoriilor obișnuite ale vieții este urmarea nebuniei, care va avea consecințe amarnice.

Cei care au ca regulă în viață să-L slujească și să-L onoreze pe Dumnezeu vor da atenție îndemnului apostolului: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu”. Asemenea elevi își vor păstra integritatea în fața ispitei și vor termina școala cu intelectul bine dezvoltat, cu trupul și sufletul sănătoase. — Semnele Timpului, 26 august, 1882.

Capitolul 8

Integritatea lui Daniel la încercare

Profetul Daniel a fost un om ilustru. El constituie un exemplu strălucit de ceea ce poate deveni omul atunci când conlucrează cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Ne-a fost lăsat un scurt raport asupra vieții acestui bărbat sfânt al lui Dumnezeu, pentru încurajarea acelor care aveau să îndure, în scurgerea timpului, încercări și ispite.

Când poporul lui Israel, împreună cu regele lor, cu nobilii și preoții au fost duși în robie, patru dintre aceștia au fost aleși să slujească la curtea regelui Babilonului. Unul dintre ei a fost Daniel, care de timpuriu se arătase un tânăr promițător, cu o abilitate remarcabilă. Toți acești tineri erau de viță nobilă și sunt descriși ca fiind „fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere”. (Daniel 1, 4.) Sesizând talentele deosebite ale acestor tineri captivi, regele Nebucadnețar s-a hotărât să-i pregătească pentru a îndeplini funcții importante în împărăția sa. Pentru a putea fi pe deplin calificați pentru noua viață la curte, potrivit obiceiului oriental, ei trebuia să învețe limba haldeilor și să fie supuși, timp de trei ani, unui curs complet de educație fizică și intelectuală.

Tinerii care făceau această școală nu aveau doar să fie admiși în palatul regal, ci se luau măsuri ca ei să mănânce din carnea și să bea din vinul de la masa regelui. Prin aceasta, regele considera nu numai că le acordă o mare onoare, dar și că le asigură cea mai bună dezvoltare fizică și intelectuală pe care o puteau dobândi.

Printre cărnurile de la masa regelui, erau și carne de porc și alte cărnuri pe care legea lui Moise le declarase necurate, și care evreilor le era în mod expres interzis să le mănânce. În acest punct, Daniel a fost adus în fața unei încercări puternice. Să fie de partea învățăturilor părinților săi în privința cărnurilor și băuturilor, ofensându-l astfel pe rege și pierzându-și nu numai poziția, ci poate chiar și viața, sau să nu țină seama de porunca Domnului și să se bucure de favoarea regelui, asigurându-și astfel cele mai mari avantaje intelectuale și cele mai ademenitoare perspective lumești?

Daniel nu a stat mult pe gânduri. El s-a decis să rămână ferm în integritatea sa, oricare ar fi fost urmările. El „s-a hotărât în inima lui să nu se spurce cu bucatele alese

ale împăratului și nici cu vinul pe care îl bea împăratul”.

Astăzi sunt mulți care pretind că sunt creștini, dar care susțin că Daniel era prea deosebit, considerându-l îngust și bigot. Ei consideră problema mâncării și a băuturii de prea mică importanță pentru a necesita o asemenea poziție — una care cere probabil sacrificiu în privința oricăror avantaje pământești. Însă cei care judecă astfel vor descoperi în ziua judecății că s-au îndepărtat de la cerințele clare ale lui Dumnezeu și că au făcut din propriile lor păreri un standard în privința binelui și răului. Ei vor descoperi că ceea ce pentru ei era lipsit de importanță nu era la fel privit de Dumnezeu. De cerințele Sale trebuie să ascultăm cu sfințenie. Cei care acceptă sau se supun unuia dintre preceptele Sale pentru că le convine să facă astfel, în timp ce pe altele le resping pentru că acestea ar cere sacrificiu, coboară standardul dreptății și prin exemplul lor îi conduc și pe alții să trateze cu ușurință Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. „Așa spune Domnul” trebuie să fie regula noastră în toate lucrurile.

Daniel a fost supus celor mai puternice ispite care i-ar putea asalta pe tinerii de astăzi; cu toate acestea, a rămas credincios educației religioase pe care a primit-o în anii dinainte. El a fost înconjurat de influențe a căror țintă era de a doborî pe cei care oscilează între principiu și tentație; totuși, Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă pe Daniel ca având un caracter fără prihană. Daniel nu a îndrăznit să se încreadă în propria lui putere morală. Rugăciunea era pentru el o necesitate. El a făcut din Dumnezeu tăria lui, iar temerea de Domnul era continuu înaintea lui în toate lucrurile vieții.

Daniel avea darul blândeții autentice. El era credincios, hotărât și nobil. Căuta să trăiască în pace cu toți, fiind în același timp neclintit, precum cedrul cel falnic, atunci când era vorba de principiu. În tot ceea ce nu venea în contradicție cu închinarea față de Dumnezeu, el era respectuos și ascultător față de cei care aveau autoritate asupra lui; însă el avea un simț atât de înalt al datoriei față de Dumnezeu, încât cerințele conducătorilor pământești erau subordonate. Nici un motiv egoist nu-l putea determina să se abată de la datoria sa.

Caracterul lui Daniel este prezentat ca un exemplu izbitor de ceea ce poate face harul lui Dumnezeu din oameni decăzuți datorită firii pământești și întinați de păcat. Raportul vieții sale nobile, de tăgăduire de sine, constituie o încurajare pentru noi, oamenii obișnuiți. Din exemplul său putem căpăta putere să rezistăm în mod nobil ispitei și să stăm neclintiți, prin harul blândeții, de partea binelui, în cele mai grele

încercări.

Daniel ar fi putut găsi cele mai plauzibile scuze pentru a se depărta de obiceiurile sale de cumpătare strictă; însă aprobarea lui Dumnezeu era mai scumpă pentru el decât favoarea celui mai puternic monarh pământesc, mai scumpă chiar decât propria lui viață. Obținând, datorită purtării lor deosebite, favoarea lui Melțar, demnitarul care se ocupa de tinerii evrei, Daniel a cerut să le fie îngăduit să nu mănânce din cărnurile împăratului și să nu bea din vinul lui. Melțar se temea ca nu cumva, dând curs acestei cereri, să atragă asupra lui neplăcerea regelui și astfel să-și pună în primejdie propria lui viață. Ca mulți din zilele noastre, el socotea că o dietă cumpătată i-ar face pe acești tineri să fie palizi și bolnăvicioși, fără putere în mușchi, iar despre bucatele alese de la masa împăratului credea că îi va face frumoși și plini de sănătate și că vor fi în stare să ducă la îndeplinire activități fizice și intelectuale.

Daniel a hotărât ca problema să fie rezolvată prin punere la încercare timp de zece zile, în această perioadă urmând ca tinerilor evrei să le fie îngăduit să mănânce hrană simplă, în timp ce colegii lor se înfruptau din bucatele alese ale împăratului. În cele din urmă cererea le-a fost aprobată și Daniel a simțit asigurarea că are câștig de cauză. Deși era doar un tânăr, el remarcase efectele vătămătoare ale vinului și ale traiului destrăbălat asupra sănătății fizice și mintale.

La sfârșitul celor zece zile, rezultatul a fost contrar așteptărilor lui Melțar. Cei care avuseseră obiceiuri cumpătate au fost evident superiori colegilor lor, care fuseseră îngăduitori față de poftă, nu doar în ce privește înfățișarea, dar și în privința puterii fizice și a tăriei mintale. Ca urmare a acestei încercări, lui Daniel și tovarășilor săi li s-a permis să-și continue dieta simplă pe toată perioada pe care aveau să fie instruiți pentru treburile împărăției.

Domnul a aprobat hotărârea și tăgăduirea de sine a acestor tineri evrei și binecuvântarea Sa i-a însoțit. El „le-a dat cunoștință și pricepere în toată știința și înțelepciunea; iar Daniel era priceput în toate vedeniile și visele”. (Daniel 1, 17.) La sfârșitul celor trei ani de probă, când împăratul le-a verificat priceperea și cunoștințele, nu s-a găsit nici unul ca „Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea ei au fost primiți în slujba împăratului. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui”. (Daniel 1, 19.20.)

Viața lui Daniel constituie o ilustrație inspirată a ceea ce înseamnă un caracter sfințit. Este un exemplu pentru noi toți, dar în special pentru tineri. O ascultare strictă de cerințele lui Dumnezeu este benefică atât pentru sănătatea corpului, cât și a minții. Pentru a putea atinge cel mai înalt standard al realizărilor morale și intelectuale, este necesar să căutăm înțelepciune și putere la Dumnezeu și să fim foarte cumpătați în toate obiceiurile vieții. În experiența lui Daniel și a tovarășilor săi găsim un exemplu al triumfului principiului cumpătării asupra ispitei de a îngădui pofta. Aceasta ne arată că prin intermediul principiului religios tinerii pot birui poftele firii pământești și pot rămâne credincioși cerințelor lui Dumnezeu, chiar dacă îi va costa un mare sacrificiu.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel și tovarășii săi ar fi făcut compromis cu acei demnitari păgâni și ar fi cedat presiunii momentului, mâncând și bând din ceea ce era obișnuit la babilonieni? Acel singur moment de îndepărtare de la principiu le-ar fi slăbit simțul în privința a ceea ce este drept și față de ceea ce trebuia să constituie oroare față de păcat. Îngăduirea poftei ar fi implicat sacrificarea tăriei fizice, a clarității minții și a puterii spirituale. Un pas greșit ar fi condus către alții, până ce se rupea relația lor cu cerul, iar ei ar fi cedat ispitei.

Dumnezeu spusese: „Pe acela care Mă va onora, Eu îl voi onora”. În timpul cât Daniel s-a agățat de Dumnezeu cu încredere neclintită, spiritul puterii profetice a venit asupra lui. În timp ce oamenii îl instruiău în privința datoriilor de la curte, el a fost învățat de Dumnezeu să citească tainele veacurilor viitoare și să prezinte generațiilor viitoare, prin cifre și simboluri, lucrurile minunate care aveau să se întâmple la sfârșitul timpului. — Semnele Timpului, 28 septembrie, 1882.

Capitolul 9

Importanța educației

Adevăratul obiectiv al educației trebuie să fie privit cu deosebită atenție. Dumnezeu l-a înzestrat pe fiecare om cu diferite capacități și puteri, pentru ca acestea să poată fi folosite și îmbogățite în folosul Său. Toate darurile care ne sunt acordate de El trebuie să fie folosite la maximum. El ne cere fiecăruia să ne punem la lucru capacitățile, ca să fim cât se poate de folositori, pentru a putea face o lucrare nobile pentru Dumnezeu, pentru binecuvântarea omenirii. Toate darurile pe care le avem, fie că este vorba de capacitatea minții, bani sau influență, vin de la Dumnezeu, astfel ca să putem spune împreună cu David: „Toate lucrurile vin de la Tine și tot ce Îți dăm este al Tău”.

Iubiți tineri, care este țelul și scopul vieții voastre? Aveți voi ambiția de a dobândi o educație care să vă confere un nume și o poziție în lume? Nutriți voi gânduri pe care nu le puteți exprima, că vreți să vă aflați într-o zi în culmea măreției intelectuale, că vreți să luați loc într-o zi în consiliile legislative și judecătorești, pentru a contribui la promulgarea unor legi în folosul națiunii? Nu este nimic greșit în toate aceste aspirații. Fiecare dintre voi puteți avea anumite ținte. Nu trebuie să vă mulțumiți cu realizări medii. Țintiți cât mai sus și nu cruțați nici un efort pentru a atinge standardul dorit.

Temerea de Domnul stă la temelia oricărei măreții autentice. Integritatea, integritatea neabătută constituie principiul pe care trebuie să-l duceți cu voi în toate problemele vieții. Religia să fie cu voi în viața de la școală, din cămin și în toate căile voastre. Problema importantă pentru voi acum este ce fel de studii alegeți să faceți și cum le duceți la îndeplinire în așa fel, încât să vă păstrați caracterul creștin curat, integru și nepătat, supunând toate interesele și cerințele vremelnice cerințelor mai înalte ale Evangheliei lui Hristos. Acum clădiți cât aveți materiale, încât să vă puteți da ca exemplu societății și vieții că puteți împlini scopul lui Dumnezeu în viața voastră. Ca ucenici ai lui Hristos, nu sunteți scutiți de treburile vremelnice; însă trebuie să duceți religia cu voi. În orice meserie vă calificați, nu nutriți niciodată ideea că ați putea avea succes dacă sacrificați principiul.

Echilibrați de principiul religios, veți putea atinge orice înălțime doriți. Noi vom

fi bucuroși să vă vedem că vă ridicați până la înălțimea nobilă pe care Dumnezeu a desemnat-o s-o atingeți. Domnul Isus îi iubește pe prețioșii tineri; El nu are plăcerea să-i vadă crescând fără să-și dezvolte talentele. Ei pot deveni bărbați puternici, fermi în principii, în stare să fie învățați să li se încredințeze responsabilități înalte, și în această direcție, ei trebuie să își concentreze toate puterile.

Însă niciodată nu comiteți o nelegiuire atât de mare ca aceea de a perverti puterile date vouă de Dumnezeu pentru a face rău și a distruge pe alții. Sunt oameni deosebit de talentați care își folosesc priceperea răspândind în jur ruină morală și stricăciune; însă toți aceștia seamănă o sămânță ale cărei roade vor fi neplăcute. Este un lucru înfricoșător să ne înfășurăm talantul încredințat într-un ștergar și să-l ascundem în pământ; aceasta înseamnă să aruncăm cununa vieții. Dumnezeu ne cere să lucrăm. Fiecare are o anumită responsabilitate; iar noi nu ne putem îndeplini marea misiune a vieții decât atunci când aceste responsabilități sunt pe deplin acceptate și când ne achităm de ele cu credincioșie și conștiinciozitate.

Înțeleptul spune: „Adu-ți aminte de Creatorul tău, în zilele tinereții tale”. Însă nu încerca să gândești nici măcar o clipă că religia te va face trist sau înnegurat și că îți va pune piedici pe calea spre succes. Religia lui Hristos nu ne umbrește și nici măcar nu ne slăbește vreo capacitate. În nici un fel aceasta nu vă va face incapabili să vă bucurați de vreo fericire reală din viață; ea nu a fost rânduită ca să vă micșoreze interesul pentru viață sau să vă facă indiferenți față de cerințele prietenilor sau ale societății. Ea nu acoperă viața cu o mantie făcută din sac; ea nu se exprimă prin suspinuri și gemete amare. Nu, nu; cei care în orice lucru îl socotesc pe Dumnezeu cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun sunt cei mai fericiți oameni din lume. Zâmbetul și seninătatea nu dispar de pe fețele lor. Religia nu îl face pe om aspru și necioplit, neglijent, dezordonat și lipsit de amabilitate; dimpotrivă, ea îl înalță și îl înobilează, îi rafinează gustul, îi sfințește judecata și îl face potrivit pentru societatea îngerilor din ceruri și pentru căminul pe care Domnul Isus S-a dus să i-l pregătească.

Niciodată să nu pierdem din vedere faptul că Domnul Isus este o fântână din care bucuria țâșnește ca un izvor. Lui nu-I face plăcere să vadă ființe omenești suferind, ci Îi place să le vadă fericite. Creștinii au la îndemână multe surse de bucurie și pot spune, cu o acuratețe ce nu dă greș, care plăceri sunt îngăduite și potrivite. Ei se pot bucura de acele feluri de recreare care nu fac mintea să rățăcească fără scop și nici nu înjosesc sufletul, care nu vor dezamăgi și nici nu vor lăsa în urmă o influență tristă, care distruge

respectul de sine sau pune bariere pe calea spre utilitate. Dacă Îl pot lua pe Domnul Isus cu ei și pot păstra un spirit de rugăciune, ei sunt în siguranță cu totul.

Psalmistul spune: „Înțelegerea cuvintelor Sale dă lumină și pricepere omului de rând”. Ca putere educativă, Biblia este fără rival. Nu există lucrări științifice care să fie atât de bine adaptate pentru a dezvolta conștiința, așa cum este contemplarea adevărilor mari și vitale și a lecțiilor practice ale Bibliei. Nu a mai fost scrisă vreodată o altă carte atât de bine întocmită pentru a da putere mintală. Oameni cu un intelect strălucit, dacă nu sunt călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu în cercetările lor, ajung confuzi; ei nu-L pot înțelege pe Creator sau lucrările Sale. Însă, dacă mintea este dirijată să înțeleagă și să aprecieze adevărul cel veșnic, mobilizată să depună eforturi pentru a săpa după nestematele adevărului în mina bogată a Cuvântului lui Dumnezeu, ea nu se va pipernici niciodată și nici nu va slăbi ca atunci când zăbovește asupra subiectelor obișnuite.

Biblia este cea mai instructivă și cuprinzătoare istorie ce a fost dată vreodată lumii. Paginile ei sacre conțin singura relatare autentică referitoare la creațiune. Aici putem vedea puterea care „a întins cerurile și a pus temeliiile pământului”. În ea găsim relatarea demnă de încredere a istoriei neamului omenesc, una care nu a fost distorsionată de prejudecata sau mândria omenească.

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim subiecte pentru cele mai profunde cugetări; adevărurile acestuia trezesc cele mai nobile aspirații. Aici îi întâlnim pe patriarhi și profeți și auzim vocea Celui Veșnic vorbindu-le oamenilor. Aici Îl privim pe Acela pe care îngerii Îl contemplă cu uluire — pe Fiul lui Dumnezeu, care S-a umilit pentru a deveni înlocuitorul nostru și siguranța noastră, înfruntând singur puterile întunericului și obținând biruința în dreptul nostru.

Tinerii noștri au Biblia cea prețioasă; iar dacă toate planurile și scopurile lor sunt testate de Sfintele Scripturi, ei vor fi conduși pe cărări sigure. Din ea putem învăța ce așteaptă Dumnezeu de la ființele create după chipul Său. Din ea putem învăța cum să ne facem o viață mai bună aici și cum să ne asigurăm viața viitoare. Nici o altă carte nu poate da răspuns la întrebările pe care le izvorăște mintea și la dorințele inimii. Acordând atenție învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii se pot ridica din cele mai de jos adâncimi ale ignoranței și degradării și pot deveni fii ai lui Dumnezeu, conlucrători cu îngerii cei fără păcat.

Cu cât mintea zăbovește mai mult asupra acestor teme, cu atât se va vedea mai mult că aceleași principii guvernează atât lucrurile lumii, cât și cele spirituale. Există armonie între natură și creștinism; căci amândouă au același Creator. Cartea naturii și cartea revelației arată că este la lucru aceeași înțelepciune divină. Sunt lecții care trebuie învățate din natură; și sunt lecții adânci, serioase, de o deosebită importanță, care trebuie învățate din cartea lui Dumnezeu.

Prieteni tineri, temerea de Domnul stă la temelia oricărui progres; este începutul înțelepciunii. Tatăl nostru cerească are anumite cerințe de la voi; căci El vă dă darurile harului Său fără să ceară ceva sau fără ca voi să aveți vreun merit; și mai mult decât atât, El a dat pentru voi tot cerul într-un singur dar, acela al Fiului Său prea iubit. Pentru acest dar infinit, El vă cere să-L ascultați. Fiindcă a plătit un preț pentru voi, însuși sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu, El vă cere să folosiți în mod potrivit privilegiile de care vă bucurați. Capacitățile voastre intelectuale și morale sunt daruri, talanți pe care vi i-a încredințat Dumnezeu ca să-i puneți la schimbător în mod înțelept și voi nu aveți voie să-i îngropați, nefolosindu-i corespunzător, sau să îngăduiți ca aceștia să se micșoreze sau să se denatureze prin inactivitate. Va trebui să vă hotărâți dacă vă veți achita cu credincioșie de responsabilitățile grele pe care le aveți și dacă eforturile voastre vor fi sau nu bine călăuzite, făcând tot ce puteți din partea voastră.

Noi trăim în timpul primejdios al sfârșitului. Întregul cer este interesat ce caracter ne clădim. Pentru tine s-a făcut tot ce era cu putință ca să poți deveni părtaș la natura divină, după ce ai scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă. Omul nu este lăsat singur să învingă puterile întunericului doar prin eforturile lui slabe. Ajutorul este la îndemână și va fi dat oricărui suflet care îl dorește cu adevărat. Îngerii lui Dumnezeu care urcă și coboară pe scara pe care Iacov a văzut-o în vis vor ajuta pe fiecare suflet care dorește să urce chiar până la înălțimea cerului. Ei apără poporul lui Dumnezeu și le veghează fiecare pas. Cei care urcă pe cărarea cea strălucitoare vor fi răsplătiți; ei vor intra în bucuria Domnului lor.

Importanța educației

Pentru Daniel, temerea de Domnul era începutul înțelepciunii. El a fost așezat într-o poziție în care ispita era puternică. La curtea împărătească, destrăbălarea era pretutindeni; plăceri egoiste, satisfacerea poftelor, necumpătarea și lăcomia erau la

ordinea zilei. Daniel putea ori să se deprindă și el cu obiceiurile celor de la curte, ori să se împotrivescă influențelor care îl trăgeau în jos. El a ales a doua variantă. S-a hotărât în inima lui să nu se lase intimidat de plăcerile păcătoase cu care avea de-a face, oricare ar fi fost consecințele. El nu s-a întinat nici măcar cu carnea de la masa împăratului sau cu vinul pe care îl bea el. Domnul a fost mulțumit de calea pe care a urmat-o Daniel. El a fost mult iubit și onorat de cer; și lui, Dumnezeuul înțelepciunii i-a dat iscusință în știința haldeilor și pricepere în toate vedeniile și visele.

Dacă studenții care frecventează colegiile noastre vor fi hotărâți, vor rămâne integri, dacă nu se vor întovărăși cu cei care umblă pe căi păcătoase și nici nu se vor lăsa ademeniți de societatea lor, ca și Daniel, ei se vor bucura de favoarea lui Dumnezeu. Dacă se vor detașa de distracțiile fără rost și de îngăduirea poftelor, mințile lor vor putea fi clare pentru a putea dobândi cunoștințe și pricepere. Astfel, ei vor obține o putere morală care îi va face să rămână neclintiți când vor fi asaltați de ispită. Este o luptă continuă aceea de a te împotrivi răului și de a fi în alertă; însă se merită să obții biruință după biruință asupra eului și asupra puterilor întunericului. Și dacă tinerii vor fi încercați și puși la probă, așa cum a fost pus Daniel, cât de mult Îl vor onora pe Dumnezeu prin alipirea lor de ceea ce este bine.

Un caracter nepătat este la fel de prețios precum aurul din Ofir. Fără trăsături de caracter curate, neîntinate, nimeni nu se poate face vreodată remarcant. Însă aspirațiile nobile și dragostea pentru neprihănire nu se moștenesc. Caracterul nu poate fi cumpărat; el trebuie format prin eforturi stăruitoare și împotrivire față de ispită. Formarea unui caracter drept constituie lucrarea unei vieți întregi și este urmarea rugăciunii, meditației unite cu un înalt scop pentru viață. Caracterul deosebit pe care tu îl ai trebuie să fie rezultatul eforturilor tale proprii. Prietenii te pot încuraja, însă nu pot face lucrul în locul tău. Dorințele, suspinele, idealurile nu îți pot fi de folos niciodată și nu îți pot face bine. Tu trebuie să urci. Încinge-ți coapsele minții și pornește lucrul cu toate puterile voinței tale. Folosirea cu înțelepciune a ocaziilor pe care le aveți, cultivarea talentelor cu care v-a înzestrat Dumnezeu vă vor face bărbați și femei pe care Dumnezeu îi aprobă, o binecuvântare pentru societate. Standardul să fie sus și, cu o energie nestăpânită, folosiți la maxim talentele și ocaziile pe care le aveți și grăbiți-vă spre țintă.

Vor oare tinerii noștri să fie conștienți că au o luptă de dus? Satana și oștirile lui sunt așezați în linie de bătaie împotriva lor și ei nu au experiența pe care o au cei de vârstă matură.

Satana are o ură înverșunată împotriva lui Hristos și a răscumpărării realizate prin sângele Lui și el lucrează cu toată puterea lui de înșelăciune și nelegiuire. Prin toate vicleniile posibile, el caută să-i înroleze pe tineri sub steagul său; și el îi folosește ca pe agenții săi pentru a strecura îndoieli cu privire la Biblie. Când este semănată o sămânță de îndoială, Satana o hrănește întruna, până produce un seceriș bogat. Dacă el poate produce îndoieli cu privire la Scripturi, acel unul nu va înceta să lucreze până ce alte minți nu vor fi influențate de același scepticism.

Cei care nutresc îndoieli vor face caz că în privința a ceea ce gândesc sunt independenți, însă departe de ei gândul de a fi cu adevărat liberi. Minte lor este cuprinsă de teama tipică unui rob, ca nu cumva cineva, la fel de slab și superficial ca ei, să nu-i batjocorească. Aceasta înseamnă slăbiciune și robie față de cel mai înfricoșător tiran. Adevărata libertate și independență se pot găsi în slujirea lui Dumnezeu. Slujirea Lui nu va pune asupra voastră restricții care să vă împiedice fericirea. Îndeplinind cerințele Lui, voi veți găsi pace, mulțumire și bucurie pe care, pe calea îngăduinței și a păcatului, nu le puteți găsi. Apoi studiați bine natura libertății pe care o doriți. Este aceasta libertatea fiilor lui Dumnezeu, aceea de a fi liberi în Isus Hristos? Sau nu cumva voi numiți libertate îngăduirea egoistă a pasiunilor josnice? Acest fel de libertate atrage după ea cele mai amarnice remușcări; ea constituie cea mai cruntă robie.

Adevărata independență a minții nu este încăpățânarea. Aceasta îi conduce pe tineri să-și formeze propriile lor păreri despre Cuvântul lui Dumnezeu, orice ar spune sau ar face alții. Dacă nu vor fi în prezența unor necredincioși atei, ei vor fi stăpâni pe cunoștințele lor și își vor apăra credința în adevărurile sacre ale Evangheliei împotriva criticilor și batjocurilor celor necredincioși. Dacă ei sunt cu cei care socotesc că este o virtute să faci pe grozavul pe seama greșelilor celor ce spun că sunt creștini și își bat joc de religie, moralitate și virtute, independența minții lor îi va conduce să arate, cu politețe, și totuși cu hotărâre, că batjocura este un înlocuitor slab pentru argumentul sănătos. Aceasta îi va face în stare să privească dincolo de cel care critică și să vadă pe acela care este de fapt instigatorul, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, și să i se împotrivescă lui în persoana agentului de care se folosește.

Prieteni tineri, stați de partea lui Isus și la vreme de nevoie El Se va ridica pentru voi. „După roadele lor îi veți cunoaște”. (Matei 7, 20.) Ori Dumnezeu, ori Satana controlează mintea; și viața arată atât de clar că nu este nevoie să dați greș în privința

cărei puteri îi arătați credincioșie. Fiecare are o influență fie spre bine, fie spre rău. Este influența ta de partea lui Hristos sau de partea lui Satana? Cei care se îndepărtează de nedreptate au puterea Atotputernicului de partea lor. Atmosfera care îi înconjoară nu este pământească. Prin puterea fără vorbe a unei vieți ordonate și a unei conversații evlavioase, ei Îl pot prezenta pe Domnul Isus lumii. Ei pot reflecta lumina cerului și pot câștiga suflete pentru Hristos.

Sunt bucuroasă că avem instituții în care tinerii noștri pot fi separați de influențele negative care sunt atât de frecvent întâlnite în școlile din zilele noastre. Frații și surorile noastre ar trebui să fie recunoscători că, în providența lui Dumnezeu, au fost înființate colegii și ar trebui să fie gata oricând să le susțină cu mijloacele lor. Trebuie folosite toate căile pentru educarea tinerilor și pentru cultivarea moralității. Ei trebuie învățați să aibă curajul de a se împotrivi curentului de stricăciune morală a acestui veac decăzut. Agățându-se cu tărie de puterea divină, ei pot să formeze și să modeleze societatea, și nu să fie ei transformați după modelul lumii.

Nu poate exista o lucrare mai importantă ca aceea a educării corespunzătoare a tinerilor noștri. Noi trebuie să-i păzim, înfruntându-l pe Satana, pentru ca să nu ni-i smulgă din mâini. Când vin la colegiile noastre, tinerii nu ar trebui să simtă că vin printre străini, cărora nu le pasă de sufletele lor. Trebuie să fie mame și tați în Israel care vor veghea asupra sufletelor lor, ca unii care vor da socoteală pentru acestea. Frați și surori, nu stați la distanță de tineretul cel scump, ca și când nu ați avea nici un interes sau nici o responsabilitate față de ei. Voi, care sunteți de mult timp creștini, aveți o lucrare de făcut pentru ei, aceea de a-i conduce cu bunătate și răbdare pe calea cea dreaptă. Ar trebui să le arătați că îi iubiți pentru că sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului, cumpărați cu sângele Său.

Viitorul societății va fi determinat de tineretul de astăzi. Satana face eforturi serioase, stăruitoare, pentru a corupe mintea și a înjosi caracterul fiecărui tânăr; iar noi, care avem mai multă experiență, să stăm ca spectatori și să-l lăsăm să-și atingă scopul, fără să-l împiedicăm? Să stăm la postul nostru, gata oricând să intrăm în acțiune, spre a lucra pentru acești tineri și cu ajutorul lui Dumnezeu să-i ferim de distrugere. În pildă, când omul doarme, vrăjmașul seamănă neghină; în timp ce voi, frații și surorile mele, sunteți inconștienți de ceea ce face, el adună o armată de tineri sub steagul său; și el exultă, pentru că prin ei duce lupta împotriva lui Dumnezeu.

Profesorii din școlile noastre au o mare responsabilitate. Ei trebuie să fie, în cuvinte și caracter, ceea ce doresc ca elevii și studenții lor să devină — bărbați și femei care se tem de Dumnezeu și lucrează pentru neprihănire. Dacă ei înșiși s-au deprins să meargă pe calea cea bună, ei îi vor putea învăța pe tineri să meargă pe ea. Nu doar că îi vor învăța în ce privește știința, dar îi vor învăța să aibă o independență morală, să lucreze pentru Isus și să ia asupra lor sarcini pentru cauza Sa.

Profesori, ce oportunități sunt! Ce privilegiu aveți la îndemână de a modela mințile și caracterul tinerilor aflați în grija voastră! Ce bucurie va fi să-i întâlniți în jurul marelui tron alb și să știți că ați făcut tot ce ați putut spre a-i conduce spre veșnicie! Dacă lucrarea voastră va trece testul acelei zile mari, binecuvântarea Domnului va fi pentru urechile voastre ca cea mai plăcută muzică: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău!”

În marele câmp gata pentru seceriș există din belșug de lucru pentru toți; și cei care neglijează să facă ceea ce pot vor fi găsiți vinovați înaintea lui Dumnezeu. Să lucrăm pentru acest timp și pentru veșnicie. Să lucrăm pentru tineri cu toate puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu și El ne va binecuvânta eforturile îndreptate în direcția cea bună. Mântuitorul nostru dorește atât de mult mântuirea tinerilor! El Se va bucura să-i vadă în jurul tronului Său, îmbrăcați în haina nepătată a neprihănirii Sale. El așteaptă să pună pe capul lor cununa vieții și să audă vocile lor pline de bucurie aducând slavă, glorie și onoare lui Dumnezeu și Mielului, în cântarea de biruință care va suna și va răsună prin curțile cerești. — The Review and Herald, August 19, 26, 1884.

Capitolul 10

Primejdia de a citi cărți de ficțiune, neinspirate

Fiecare creștin, tânăr sau bătrân, va fi asaltat de ispite; și singura noastră siguranță este în a studia cu atenție care este datoria noastră și apoi să ne-o facem, oricât ne-ar costa acest lucru. S-a făcut totul pentru a ne asigura mântuirea și noi trebuie nu doar să dorim, ci să fim și nerăbdători a învăța care este voia lui Dumnezeu și să facem toate lucrurile pentru slava Sa. Aceasta este lucrarea vieții creștinului. El nu va încerca să vadă cât de departe se poate aventura pe calea indiferenței și a necredinței și încă să poată fi numit un copil al lui Dumnezeu; ci el va cerceta să vadă cât de fidel poate imita viața și caracterul lui Hristos.

Prieteni tineri, cunoașterea Bibliei vă va ajuta să rezistați ispitei. Dacă ați avut obiceiul să citiți cărți de povești, vreți să vă gândiți dacă este corect să vă petreceți timpul cu aceste cărți, care doar vă ocupă timpul și vă distrează, însă nu vă dau tărie morală și intelectuală? Dacă voi citiți astfel de cărți și socotiți că ele vă inspiră o dorință maladivă de a citi romane excitante, dacă ele vă conduc la antipatie față de Biblie și vă determină s-o îndepărtați, dacă ele vă atrag în întuneric și vă fac să vă depărtați de Dumnezeu — dacă aceasta este influența pe care o au asupra voastră, opriți-vă chiar acolo unde vă aflați. Nu continuați să le citiți până când imaginația vă este aprinsă și deveniți astfel nepregătiți pentru a studia Biblia și a vă achita de datoriile vieții de zi cu zi.

Lucrările de ficțiune ieftine nu aduc nici un profit. Ele nu aduc cunoștințe autentice; ele nu inspiră ținte mari și nobile, nu aprind în inimă dorințe serioase după puritate, nu trezesc în suflet foamea după neprihănire. Dimpotrivă, ele ne fură timpul care ar trebui folosit în treburile practice ale vieții și pentru slujirea lui Dumnezeu — timp care ar trebui dedicat rugăciunii, vizitării celor bolnavi, ajutorării celor în nevoie și educării în vederea unei vieți folositoare. Când începeți să citiți o carte de povești, cât de des se întâmplă ca imaginația să fie atât de excitată, încât sunteți atrași spre păcat. Sunteți neascultători de părinți și tulburați căminul, neglijându-vă datoriile simple care vă revin. Și, mai rău decât atât, rugăciunea este uitată, iar Biblia este citită cu indiferență sau complet neglijată.

Există și o altă categorie de cărți pe care ar trebui să le evitați, și anume cele ale scriitorilor necredincioși, cum sunt Paine și Ingersoll. Adesea sunteți ironizați și socotiți lași că nu le citiți, că vă e frică să le citiți. Spuneți-le deschis acestor dușmani care vor să vă ispitească — pentru că ei vă sunt dușmani, oricât de mult ar vrea ei să se socotească prietenii voștri — că voi veți asculta de Dumnezeu și veți considera Biblia drept ghidul vostru. Spuneți-le că vă e teamă să citiți aceste cărți; căci credința voastră în Cuvântul lui Dumnezeu este prea slabă și că voi doriți ca ea să crească și să se întărească, și nu să se micșoreze; și că voi nu vreți să intrați în legătură atât de aproape cu tatăl minciunii.

Vă îndemn să stați fermi și mai degrabă să fiți considerați lași decât să faceți vreo acțiune greșită. Nu îngăduiți ca ironiile, amenințările, observațiile disprețuitoare să vă determine să vă călcați pe conștiință nici în cel mai mic detaliu și astfel să deschideți o ușă prin care Satana să poată intra și să poată controla mintea.

Nu vă permiteți să deschideți o carte al cărei conținut este îndoielnic. Literatura lui Satana este de o fascinație diabolică. Este un mecanism puternic, prin care el zdrobește credința simplă și curată. Nu vă socotiți niciodată suficient de puternici pentru a citi cărți necredincioase; căci acestea conțin venin ca și cel al viperei. Ele nu vă pot face nici un bine, dar cu siguranță vă pot face rău. Citindu-le, voi inhalați miasma iadului. Ele vor fi pentru sufletul vostru ca un izvor de apă otrăvit, care întinează mintea, ținând-o în labirintul scepticismului și făcând-o firească și senzuală. Aceste cărți sunt scrise de oameni pe care Satana îi folosește ca agenți ai săi; și prin aceste mijloace, el caută să vă tulbure mintea, să îndepărteze sufletul de Dumnezeu și să-l jefuiască pe Creatorul nostru de reverența și recunoștința care i se cuvin.

Mintea trebuie cultivată și dorințele ei controlate și aduse în supunere față de voința lui Dumnezeu.

În loc să fie pipernicită și deformată prin hrănirea cu gunoaiile pe care i le oferă Satana, aceasta ar trebui să aibă parte de hrană sănătoasă, care să îi dea tărie și vigoare.

Tineri creștini, aveți multe de învățat. Trebuie să studiați cu interes Biblia; trebuie s-o cercetați, comparând text cu text. Dacă vreți să faceți un serviciu bun și acceptat de Domnul, trebuie să cunoașteți care sunt cerințele Lui. Cuvântul Lui este un ghid sigur și, dacă este studiat cu atenție, nu există primejdia de a cădea sub puterea ispitelor care îi înconjoară pe tineri și care se adună asupra lor. — Instructorul tineretului, 10

septembrie, 1884.

Capitolul 11

Școala evreilor din antichitate

Instituțiile din societatea omenească își găsesc cele mai bune modele în Cuvântul lui Dumnezeu. Căci în privința învățăturilor pe care le dau, acestea nu dau greș. Lecții de mare folos, chiar în acest veac de progres în privința educației, pot fi găsite în istoria poporului lui Dumnezeu din vechime.

Domnul S-a ocupat El Însuși de educația și instruirea lui Israel. Preocuparea pentru ei nu s-a mărginit doar la religie. Orice le afecta bunăstarea fizică sau mintală devenea obiect al îngrijirii divine și intra în sfera preocupării divine.

Dumnezeu le-a poruncit evreilor să-i învețe pe copiii lor cerințele Sale și să-i familiarizeze cu felul în care proceda El față de poporul Său. Căminul și școala erau una. În loc de buze străine, inimile pline de iubire ale tatălui și mamei erau cele care dădeau învățături copiilor lor. Gândurile lui Dumnezeu erau asociate cu toate evenimentele vieții zilnice din cămin. Intervențiile atotputernice ale lui Dumnezeu în eliberarea poporului Său erau povestite cu elocvență și cu teamă sfântă. Marile adevăruri ale providenței lui Dumnezeu și cele cu privire la viața viitoare erau întipărite în mințile lor tinere. Aceștia se familiarizau cu ceea ce este adevărat, bun și frumos.

Lecțiile date erau ilustrate prin folosirea de imagini și simboluri și astfel fixate bine în memorie. Prin aceste imagini însuflețite, copilul era, încă din pruncie, inițiat în taina, înțelepciunea și speranțele părinților săi și călăuzit pe o cale în care gândea, simțea și anticipa, cale care îl conducea dincolo de lucrurile care se văd și sunt trecătoare, la cele nevăzute și veșnice.

Datorită acestei educații primite, mulți tineri din Israel au ajuns viguroși la trup și la minte și puternici în acțiune, putând percepe cu ușurință anumite lucruri și având inima pregătită, ca și pământul cel bun, pentru creșterea prețioasei semințe și mintea instruită să-L vadă pe Dumnezeu în cuvintele revelației și în scenele din natură. Stelele cerului, pomii și florile de pe câmp, munții cei falnici și pârâiașele învolburate, toate le vorbesc, iar vocea profeților, auzită pretutindeni, găsește un ecou în inima lor.

Așa a fost educația primită de Moise în coliba simplă din Gosen; de Samuel, prin credincioasa Ana; de David, printre dealurile din Betleem; de Daniel, înainte de robia care l-a despărțit de căminul său și de strămoșii săi. La fel a fost și viața din primii ani ai lui Hristos, în căminul umil din Nazaret; la fel a fost și educația primită de Timotei, care, prin buzele mamei sale Eunice și ale bunicii sale Lois, a învățat despre adevărurile scrierilor sfinte.

Mai târziu, au fost luate măsuri pentru instruirea tinerilor prin întemeierea „școlilor profeților”. Dacă un tânăr era dornic să obțină o cunoaștere mai bună a Scripturii, să pătrundă mai adânc tainele Împărăției lui Dumnezeu și să caute înțelepciunea de sus, ca să poată deveni un învățător în Israel, această școală îi era deschisă.

Prin Samuel au fost întemeiate școlile profeților pentru a constitui o barieră împotriva corupției atât de răspândite ca urmare a vieților nelegiuite ale fiilor lui Eli și pentru a promova bunăstarea morală și spirituală a poporului. Aceste școli s-au dovedit o mare binecuvântare pentru Israel, dezvoltând acea neprihănire care înalță o națiune și îi furnizează oameni calificați spre a acționa, în temere de Dumnezeu, în calitate de conducători și sfătuitori. Pentru împlinirea acestui obiectiv, Samuel a adunat grupuri de bărbați evlavioși, inteligenți și studioși. Aceștia erau numiți fiii profeților. Învățătorii lor erau nu numai bărbați pricepuți cu privire la adevărul divin, dar și oameni care s-au bucurat ei înșiși de comuniune cu Dumnezeu și au primit înzestrarea specială a Spiritului Său. Ei se bucurau de respectul și încrederea poporului, atât pentru învățătura, cât și pentru evlavia lor.

În zilele lui Samuel existau două școli de acest fel: una la Rama, unde era căminul profetului, iar cealaltă la Chiriat-Iearim, unde se afla chivotul. În zilele lui Ilie s-au mai adăugat două, la Ierihon și Betel, iar după aceea au mai fost înființate și altele în Samaria și Ghilgal.

Elevii din aceste școli se întrețineau ei singuri prin munca pe care o făceau ca agricultori și meșteșugari. În Israel, acest lucru nu era socotit ciudat sau înjositor; era socotită o nelegiuire să le îngădui copiilor să trăiască în ignoranță cu privire la lucrul folositor. În ascultare față de porunca lui Dumnezeu, fiecare tânăr era învățat o anumită meserie, chiar dacă era instruit și pentru cele sfinte. Mulți dintre învățătorii religioși se întrețineau singuri prin lucrul mâinilor lor. Chiar mai târziu, după Domnul Hristos, nu s-

a socotit înjositor că Pavel și Aquila își câștigau existența prin meseria lor de facere a corturilor.

Subiectele principale de studiu erau Legea lui Dumnezeu și instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, muzica sacră și poezia. Marele obiectiv al tuturor studiilor era acela de a cunoaște voia lui Dumnezeu și datoria poporului Său. În rapoartele istoriei sfinte se puteau vedea urmele pașilor lui Iehova. Din evenimentele trecutului erau extrase învățăminte pentru viitor. Marile adevăruri prezentate prin tipuri și simboluri în legea mozaică erau aduse în atenție, iar credința putea înțelege subiectul central al întregului sistem, Mielul lui Dumnezeu care avea să ridice păcatele lumii.

Limba ebraică era socotită cea mai sfântă limbă din lume. Se nutrea un spirit de consacrare. Elevii erau instruiți nu numai în ceea ce privea datoria lor de a se ruga, dar erau învățați și cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să aibă credință în El, cum să înțeleagă și să asculte de îndemnurile Spiritului Său. Mințile sfințite scoteau la lumină din vistieria casei lui Dumnezeu lucruri noi și lucruri vechi.

Era cultivată cu seriozitate arta muzicii sfinte. Nu se auzeau valsuri frivole, nici cântece ușurate, care să ridice în slăvi omul și să distragă atenția de la Dumnezeu, ci muzică sacră, solemnă, psalmi de laudă către Creator, care preamăreau Numele Său și relatau despre lucrările Sale minunate. Astfel, muzica servea unui scop sfânt, acela de a înălța gândurile spre ceea ce este curat, nobil și înălțător și de a trezi în suflet dorința de consacrare și recunoștință față de Dumnezeu.

Cât de mare este diferența dintre școlile din vechime, supravegheate de Însuși Dumnezeu, și instituțiile noastre moderne de învățământ! Chiar din școlile teologice, mulți studenți ies cu o mai mică cunoaștere reală de Dumnezeu față de cea cu care au intrat. Sunt puține cele în care dragostea părintească a unui creștin pentru copiii săi nu este întâmpinată de dezamăgire amarnică.

În ce constă superioritatea sistemelor noastre educative? În literatura clasică cu care sunt îndopați fiii voștri? În podoabele exterioare pe care le obțin fiicele voastre, sacrificând sănătatea sau tăria mintală? În faptul că învățământul modern este în general despărțit de cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre? Oare superioritatea educației obișnuite constă în tratarea unor discipline aparte de studiu fără o investigare profundă, care implică cercetarea Scripturilor și o cunoaștere a lui Dumnezeu și a vieții

viitoare? Constă oare în umplerea minții tinerilor cu concepții păgâne despre libertate, moralitate și dreptate? Este oare sigur să ne lăsăm tinerii pe seama călăuzirii acelor conducători orbi, care studiază scrierile sfinte cu mult mai puțin interes decât cel pe care îl manifestă pentru autorii clasici ai Greciei și Romei antice?

„Educația”, remarcă un scriitor, „devine un sistem de seducție.” Există o deplorabilă lipsă de restricție corespunzătoare disciplinei înțelepte. Cele mai nedorite sentimente, pasiunile cele mai nestăpânite sunt stârnite prin metodele necorespunzătoare ale profesorilor necredincioși. Mințile tinerilor sunt ușor de stârnit și absorb nesupunerea așa cum se înghite apa.

Ignoranța existentă cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu printre așa-zișii creștini este alarmantă. Tinerii din școlile noastre publice au fost jefuiți de binecuvântările lucrurilor sfinte. Discuțiile superficiale și simplul sentimentalism sunt socotite ca instruire în privința moralității și a religiei, eșuând, în schimb, în a asimila caracteristicile adevăratei bunătăți. Dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei și răsplata sigură pentru facerea de bine, caracterul ticălos al păcatului și certitudinea pedepsei sunt întipărite în mințile tinerilor.

Scepticismul și infidelitatea, sub vreo mască plăcută sau prin insinuări, își găsesc prea adesea locul în manualele școlare. În unele cazuri, cele mai periculoase principii au fost imprimate chiar de profesori. Prin întovărășiri rele, tinerii sunt învățați lecții de nelegiuire, destrăbălare și imoralitate, care sunt oribile de privit. Multe dintre școlile noastre publice sunt focare de viciu.

Cum pot fi apărați tinerii noștri de aceste influențe molipsitoare? Trebuie să existe școli întemeiate pe principiile și preceptele Cuvântului lui Dumnezeu. Un alt spirit trebuie să fie în școlile noastre, spre a însufleți și sfinți fiecare ramură a educației. Trebuie căutată cu ardoare cooperarea divină. Și noi nu vom căuta în van. Făgăduințele din Cuvântul lui Dumnezeu sunt ale noastre. Putem aștepta prezența învățătorului divin. Putem vedea Spiritul Domnului prezent ca în școlile profetilor și pe fiecare împărtășindu-se din consacrarea divină. Știința va fi atunci, așa cum a fost pentru Daniel, în slujba religiei; și orice efort, de la cel dintâi până la cel de pe urmă, va fi îndreptat spre mântuirea omului, a sufletului, a trupului și a spiritului, și spre slava lui Dumnezeu, prin Hristos. — Semnele Timpului, 13 august, 1885.

Capitolul 12

Curtenie și căsătorie

În aceste vremuri de primejdii și de corupție, tinerii sunt expuși la multe încercări și ispite. Mulți navighează spre un port periculos. Ei au nevoie de un pilot, însă disprețuiesc și nu acceptă ajutorul de care au atât de multă nevoie, socotind că sunt în stare să își conducă singuri barca, și nu realizează că sunt pe punctul de a se lovi de o stâncă ascunsă, care le poate cauza naufragiul credinței și fericirii lor. Ei sunt înnebuniți de curtenie și căsătorie și principala lor țintă este să apuce pe propria cale. Astfel, în cea mai importantă perioadă din viața lor, ei au nevoie de un sfătuitor care să nu greșească și de o călăuză infailibilă. Acestea pot fi găsite în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu sunt cercetători sârguincioși ai acestui Cuvânt, ei vor face greșeli deosebit de grave, care vor afecta fericirea lor și a altora, atât pentru viața de acum, cât și pentru cea viitoare.

Mulți au tendința de a fi năvalnici și încăpățânați. Ei nu au acordat atenție sfatului din Cuvântul lui Dumnezeu; nu au luptat cu eul și nu au obținut biruințe împotriva lui; iar voința lor mândră, neclintită, i-a îndepărtat de calea datoriei și a ascultării. Priviți la viețile voastre de până acum, iubiți tineri, și cercetați-le cu credincioșie, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Ați fost conștiincioși în privința obligațiilor voastre față de părinți, așa cum prescrie Biblia? V-ați purtat voi cu bunăvoință și dragoste față de mama care v-a purtat de grijă din pruncie? Ați ținut voi cont de dorințele ei sau ați produs durere și tristețe inimii ei, împlinind doar dorințele și planurile voastre? Adevărul pe care îl susțineți v-a sfințit inima, v-a înmuiat și supus voința? Dacă nu, aveți mult de lucru pentru a îndrepta greșelile trecutului.

Biblia prezintă standardul desăvârșit al caracterului. Cartea sfântă, inspirată de Dumnezeu și scrisă de oameni sfinți, constituie un ghid desăvârșit pentru toate împrejurările din viață. Aceasta prezintă clar atât datoriile tinerilor, cât și ale celor mai în vârstă. Dacă devine ghidul vieții, învățăturile ei vor îndrepta sufletul către cer, vor înnobila mintea, vor înfrumuseța caracterul și vor aduce pace și bucurie în inimă. Însă mulți tineri au ales să-și fie ei înșiși sfătuitor și ghid și și-au preluat cazurile în mâinile lor. Unii ca aceștia au nevoie să studieze mai atent învățăturile Bibliei. Pe paginile ei, aceștia vor găsi descoperită datoria față de părinți și față de frații lor în credință. Porunca a cincea spune: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să ți se lungească zilele

în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”. (Exod 20, 12.) Unul dintre semnele pe care noi le trăim în timpul sfârșitului este acela că copiii sunt neascultători de părinți, nemulțumitori, nesfințiți. Cuvântul lui Dumnezeu abundă în sfaturi și învățături care îndeamnă la respect față de părinți. Acesta imprimă în mintea tinerilor datoria de a-i iubi și prețui pe aceia care i-au călăuzit în pruncie, copilărie și tinerețe, până când au atins vârsta maturității, și care acum depind într-o mare măsură de ei pentru pace și fericire. Biblia nu lasă îndoieli în privința acestui subiect; cu toate acestea, învățăturile sale au fost în mare măsură desconsiderate.

Tinerii au multe lecții de învățat, și cea mai importantă este să învețe să se cunoască pe ei înșiși. Ei trebuie să aibă idei corecte cu privire la obligațiile și îndatoririle față de părinții lor și trebuie să învețe continuu în școala lui Hristos să fie blânzi și smeriți cu inima. Pe lângă faptul că trebuie să-și iubească și să-și onoreze părinții, ei trebuie, de asemenea, să respecte judecata oamenilor cu experiență cu care au de-a face în biserică. Un tânăr care se bucură și câștigă prietenia unei tinere, fără ca acest lucru să fie cunoscut de părinții ei, nu se poartă ca un creștin nobil, nici față de ea și nici față de părinții ei. Prin discuții și întâlniri secrete, el poate avea influență asupra minții ei; însă, făcând astfel, el nu dă dovadă de acea noblețe și integritate sufletească pe care le are orice copil al lui Dumnezeu. Pentru a-și atinge scopul, ei acționează într-un mod în care nu sunt sinceri și deschiși, potrivit cu standardul Bibliei, și se dovedesc necredincioși față de cei care îi iubesc și încearcă să îi apere cu credincioșie. Căsătoriile contractate sub astfel de influențe nu sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Unul care conduce o tânără departe de datoria ei, care îi tulbură ideile cu privire la poruncile clare ale lui Dumnezeu de a-și asculta și onora părinții, este unul care nu se va dovedi credincios în obligațiile lui când se va căsători.

Se pune întrebarea: „Cum își va ține tânărul curată cărarea?” și se dă răspunsul: „Îndreptându-se după Cuvântul Tău”. Un tânăr care ia Biblia drept călăuză nu va da greș în privința datoriilor și a siguranței sale. Acea carte binecuvântată îl va ajuta să-și păstreze integritatea de caracter, să fie credincios și să nu practice înșelăciunea. „Să nu furi”, a scris Dumnezeu cu degetele Sale pe tablele de piatră; cu toate acestea, cât de mult se practică și se scuză furtul de sentimente! Se întreține o curtenie înșelătoare, discuțiile în ascuns sunt continuate până când sentimentele uneia care nu este experimentată, și nu știe până unde pot merge aceste lucruri, sunt într-o oarecare măsură îndepărtate de la părinții ei și îndreptate către cel care arată chiar din modul în care a acționat că nu este vrednic de dragostea ei. Biblia condamnă orice fel de necinste și ne

cere să facem ceea ce este bine în orice împrejurări. Cel care face din Biblie ghidul tinereții sale, o lumină pe cărarea sa, va asculta de învățăturile ei în toate lucrurile. El nu va călca nici o literă sau o iotă din lege pentru a atinge vreun scop anume, chiar dacă va trebui, ca urmare a acestui lucru, să facă sacrificii mari. Dacă crede în Biblie, el știe că binecuvântarea lui Dumnezeu nu va rămâne asupra lui dacă se îndepărtează de calea cea dreaptă. Deși o vreme s-ar putea să prospere, el va culege cu siguranță roadele faptelor sale.

Blestemul lui Dumnezeu va fi asupra multor legături nepotrivite care se formează în acest veac lumesc. Dacă Biblia ar lăsa aceste chestiuni într-o lumină neclară, nesigură, atunci conduita pe care mulți tineri de astăzi o urmează în atașamentul lor unul față de altul ar fi mai scuzabil. Însă cerințele Bibliei nu sunt niște porunci incomplete; ele pretind o puritate desăvârșită a gândului, a cuvântului și a faptei. Noi suntem recunoscători lui Dumnezeu, căci Cuvântul Său este o lumină pentru picioarele noastre și nimeni nu trebuie să dea greș pe calea datoriei. Tinerii trebuie să-și facă un obicei din a studia paginile ei și a da atenție sfaturilor sale; căci întotdeauna se fac greșeli atunci când se îndepărtează de preceptele ei.

Dacă există vreun subiect care să necesite să fie luat în seamă cu judecată calmă și nepătimasă, atunci acela este subiectul căsătoriei. Dacă e nevoie vreodată de Biblie ca sfătuitoare, atunci momentul acela este înainte de a face un pas care leagă două persoane pe viață. Însă, în această privință, sentimentele sunt considerate cele care trebuie să conducă; și în atât de multe cazuri, sentimentalismul bolnav este cel care preia cârma și îi conduce la ruină sigură. În acest punct, tinerii dovedesc cea mai puțină inteligență decât în oricare alt subiect; este cel asupra căruia refuză să-și folosească rațiunea. Problema căsătoriei se pare că are o putere de vrajă asupra lor. Ei nu se supun lui Dumnezeu. Simțurile lor sunt înlănțuite și ei merg înainte în secret, ca și când s-ar teme că s-ar amesteca cineva în planurile lor.

Această metodă, care păstrează secretul asupra desfășurării curteniei și stabilirii căsătoriei, constituie cauza multor nenorociri, a căror mărime pe deplin o cunoaște numai Dumnezeu. Lovindu-se de această stâncă au naufragiat mii de suflete. Creștini remarcabili, integri, sensibili la aproape oricare alt subiect, fac greșeli înfricoșătoare în această privință. Ei manifestă o voință puternică în a-și urma calea, pe care rațiunea nu o poate schimba. Ei devin atât de fascinați de sentimentele și impulsurile omenești, încât nu au dorința de a cerceta Biblia și de a intra într-o legătură strânsă cu Dumnezeu.

Satana știe bine cu ce elemente are de-a face și își etalează înțelepciunea lui diabolică prin diferite amăgiri prin care înșeală sufletele, atrăgându-le spre ruină. El veghează asupra fiecărui pas făcut și face multe sugestii și, adesea, aceste sugestii sunt urmate mai degrabă decât Cuvântul lui Dumnezeu. Această plasă periculoasă, fin țesută, este pregătită cu dibăcie pentru a-i prinde în mrejele ei pe cei tineri și nechibzuiți. Poate fi adesea mascată de un veșmânt de lumină; însă cei care îi cad victime se străpung pe ei înșiși cu multe dureri. Urmarea: epave omenești pot fi întâlnite pretutindeni.

Când vor fi înțelepți tinerii noștri? Cât va mai dura această lucrare? Se vor conduce copiii doar după dorințele și înclinațiile lor, fără să țină seama de sfatul și judecata părinților? Unii par a nu ține cont niciodată de dorințele și preferințele părinților lor, nici de judecata lor matură. Egoismul a închis ușa inimilor lor față de afecțiunea filială. Mințile tinerilor trebuie trezite în această privință. Porunca a cincea este singura însoțită de o făgăduință, însă i se acordă puțină atenție și este chiar ignorată de cel îndrăgostit. Disprețuirea dragostei mamei, dezonorarea grijii tatălui sunt păcate care rămân înregistrate în dreptul multor tineri.

Una dintre cele mai mari greșeli care se fac în această privință este aceea că sentimentele tinerilor fără experiență nu trebuie tulburate, că nu trebuie să se amestece nimeni în experiența lor de dragoste. Dacă a existat vreodată un subiect care trebuie studiat din toate punctele de vedere, atunci acesta este. Ajutorul celor care au experiență și cântăresc cu calm și cu grijă problema de către ambele părți este esențială. Este un subiect tratat cu prea mare ușurință de majoritatea oamenilor. Chemați pe Dumnezeu și pe părinții voștri temători de Dumnezeu pentru a vă sfătui, prieteni tineri. Rugați-vă pentru aceasta. Cântăriți fiecare sentiment și urmăriți dezvoltarea caracterului aceluia despre care gândiți că vă veți lega destinul pe viață. Pasul pe care sunteți gata să-l faceți este unul dintre cele mai importante din viața voastră și nu trebuie făcut în grabă. Puteți iubi, dar nu iubiți orbește.

Examinați cu atenție, ca să vedeți dacă viața voastră de căsătorie ar putea fi fericită sau lipsită de armonie și mizerabilă. Puneți-vă aceste întrebări: Mă va călăuzi oare această unire spre ceruri? Îmi va crește dragostea pentru Dumnezeu? Mă va face mai folositor în viața aceasta? Dacă aceste reflecții nu prezintă inconveniente, atunci, în temere de Dumnezeu, mergeți înainte. Însă, chiar dacă s-a făcut logodna, fără o înțelegere deplină a caracterului persoanei cu care intenționați să vă uniți, nu vă gândiți că logodna presupune neapărat să faceți legământul căsătoriei și să vă legați pe viață de

unul pe care nu îl puteți iubi și respecta. Fiți foarte atenți la promisiunile pe care le faceți; însă este bine, cu mult mai bine, să rupi o logodnă înainte de căsătorie decât să te desparti după aceea, așa cum fac mulți.

Adevărata iubire este o plantă care are nevoie de îngrijire. Tânăra care își dorește o căsătorie fericită și plină de pace, care vrea să nu aibă parte în viitor de suferințe și dureri, să se întrebe înainte de a-și oferi sentimentele: Are iubitul meu o mamă? Prin ce se distinge caracterul ei? Recunoaște el obligațiile pe care le are față de ea? Îi pasă lui de dorințele și fericirea ei? Dacă el nu-și respectă și nu-și cinstește mama, va dovedi el respect și dragoste, bunătate și atenție față de soția sa? Când noutatea căsătoriei va trece, mă va mai iubi el? Va avea el răbdare când voi greși sau va fi aspru, critic și dictator? Adevărata afecțiune va acoperi multe greșeli; dragostea nu le va vedea.

Tinerii ascultă prea mult de impulsuri. Ei nu trebuie să cedeze atât de repede, nici să se lase captivați atât de ușor de înfățișarea atrăgătoare a iubitului. Curtenia, așa cum se desfășoară în acest timp, este un aranjament de înșelăciune și prefăcătorie, cu care are mai mult de-a face vrăjmașul sufletelor decât Dumnezeu. Aici este nevoie de mult bun simț, însă adevărul este că nu prea există.

Dacă copiii ar fi mai apropiați de părinții lor, dacă ar avea încredere în ei și le-ar spune bucuriile și necazurile lor, ei s-ar scuti singuri de multe dureri în viitor. Când sunt tulburați și nu știu care este calea cea bună, să vină în fața părinților, să prezinte lucrurile exact așa cum le văd ei și să ceară sfat de la aceștia. Cine ar putea fi mai în măsură să îi atenționeze în legătură cu anumite pericole decât părinții credincioși? Cine ar putea înțelege mai bine decât ei temperamentele lor? Copiii care sunt creștini vor prețui mai presus de orice binecuvântare pământească iubirea și aprobarea părinților lor temători de Dumnezeu. Părinții pot simți împreună cu copiii, pot să se roage pentru ei și împreună cu ei, pentru ca Dumnezeu să-i apere și să-i călăuzească. Mai presus de orice altceva, ei îi vor îndrepta spre Prietenul și Sfătuitorul care nu greșește niciodată, care va fi alături de ei în neputințele lor. El, care a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi, dar fără păcat, știe cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți și care vin la El prin credință. — The Review and Herald, 26 ianuarie, 1886.

Capitolul 13

Importanța instruirii în lucrarea lui Dumnezeu

Activitatea lucrătorului nu este mică sau lipsită de importanță. Dacă el se dedică unei ramuri a lucrării, prima datorie este să ia seama la el însuși și apoi la învățătură. El trebuie să-și cerceteze propria lui inimă și să dea la o parte păcatul, apoi să păstreze mereu în față Modelul, pe Isus Hristos, ca exemplu al său. El nu trebuie să simtă că are libertatea să facă ce vrea după cum îi dictează înclinațiile sale. El este proprietatea lui Isus. El a acceptat o chemare înaltă și, din aceasta, întreaga viață viitoare trebuie să fie colorată și modelată de aceasta. El a intrat în școala lui Hristos și poate obține cunoașterea lui Hristos și a misiunii Lui, iar lucrarea pe care o îndeplinește va fi performantă. Toate puterile lui trebuie să fie controlate de marele Învățător. Fiecare facultate a minții și fiecare organ al trupului trebuie păstrate, pe cât este posibil, într-o cât mai bună stare de sănătate, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu să nu fie marcată de amprenta caracterului său deficitar.

Înainte ca o persoană să se pregătească să devină profesor al adevărului pentru cei care stau în întuneric, trebuie să învețe el însuși. El trebuie să fie bucuros să primească sfat. Nu-și poate așeza piciorul pe a doua, a treia, a patra sau a cincea scară a progresului înainte de a începe cu prima treaptă. Mulți socotesc că ei corespund pentru lucrare, când ei de abia dacă știu câte ceva despre aceasta. Dacă unora ca aceștia li se îngăduie să înceapă să lucreze bizuindu-se doar pe propriile lor puteri, ei nu vor dobândi acea cunoștință pe care au privilegiul să o obțină și vor fi sortiți să lupte cu multe greutăți, pentru care sunt complet nepregătiți.

Fiecărui lucrător îi este acordat privilegiul de a se dezvolta și el trebuie să facă orice pentru a atinge acest obiectiv. Ori de câte ori este făcut un efort special într-un loc important, trebuie înființat un sistem de lucru perfecționat, astfel încât cei care doresc să devină colportori sau să lucreze din casă în casă, precum și cei care vor să țină studii biblice în familii să poată primi instruirea necesară. Cei care sunt lucrători trebuie de asemenea să învețe; în timp ce pastorul lucrează prin cuvânt și învățătură, ei nu trebuie să fie nepăsători, ca și cum nu ar fi nimic pentru ei în cuvântul pe care au nevoie să îl audă. Ei nu trebuie să-l privească pe vorbitor ca pe un orator, ci ca pe un sol al lui Dumnezeu pentru oameni. Anumite preferințe personale și prejudecăți nu trebuie

îngăduite a-i influența când ascultă. Dacă toți ar imita exemplul lui Corneliu și ar spune: „De aceea, noi toți ne-am adunat aici înaintea lui Dumnezeu pentru a asculta toate lucrurile pe care ți le-a poruncit Domnul să ni le spui”, ar avea mult mai mult folos de pe urma predicilor pe care le ascultă.

Ar trebui să existe unitate între școlile noastre de instruire în lucrarea misionară pentru cei care vor intra în câmp ca lucrători. Ei trebuie să simtă că trebuie să își facă ucenicia pentru a se deprinde cu lucrarea de convertire a sufletelor. Lucrarea din aceste școli trebuie diversificată. Studiul Bibliei trebuie să fie socotit cel mai important și, în același timp, trebuie făcută o instruire sistematică pentru cultivarea minții și deprinderea cu diferite maniere, astfel să poată învăța să-i abordeze pe oameni prin cea mai bună metodă posibilă. Toți trebuie să învețe să lucreze cu tact și amabilitate și în spiritul lui Hristos. Ei nu trebuie să înceteze niciodată să învețe, ci trebuie să sape continuu după adevăr și după cele mai bune metode de lucru, ca și cum ar căuta aur.

Fie ca toți cei care încep această lucrare să se decidă să nu renunțe niciodată la dorința de a deveni lucrători de cea mai bună calitate. În vederea acestui lucru, ei nu trebuie să îngăduie ca împrejurările să-i abată din drum sau să acționeze din impuls, ci, dimpotrivă, să se străduiască din răspuțeri să înțeleagă adevărul, cu toate implicațiile lui.

Bărbați cu capacități deosebite au fost mult dezavantajați pentru că mințile lor nu au fost instruite pentru lucrare. Simțind că este nevoie de lucrători, ei au pășit în gol și cu toate că poate că au realizat multe lucruri bune, acestea au reprezentat în multe cazuri nu mai mult de o zecime din ceea ce ar fi putut realiza, dacă ar fi beneficiat de o instruire corespunzătoare de la început.

Mulți dintre cei care doresc să se dedice slujirii lui Dumnezeu nu simt nevoia să se instruiască în mod special pentru aceasta. Însă tocmai cei care simt astfel sunt cei care au cea mai mare nevoie de instruire cât mai deplină. Atunci când au puține cunoștințe despre ei înșiși și despre lucrare, ei simt că sunt cei mai calificați. Însă, când știu mai mult, atunci ei încep să-și vadă ignoranța și ineficiența. Când își cercetează inima cu mai mare atenție ei vor descoperi atât de multe lucruri care nu corespund caracterului Domnului Hristos, încât vor striga: „Cine poate răspunde acestor lucruri?” și, în adâncă umilință, se vor lupta zi de zi să intre într-o legătură cât mai strânsă cu Domnul Hristos. Răstignindu-și eul, ei își așează piciorul pe cărarea pe care El îi poate conduce.

Există pericolul ca lucrătorul fără experiență, în timp ce caută să se califice pentru lucrare, să simtă că este competent pentru orice poziție, când, de fapt, el este răvășit de diverse vânturi de învățătură. El nu poate face acest lucru fără să-și pună în pericol propriul suflet. Dacă vin asupra lui încercări și ispite, Domnul îi va da putere să le treacă cu bine; însă, atunci când cineva se așează în calea ispitei, adesea se întâmplă că Satana, prin agenții lui, îi dă peste cap simțămintele, astfel încât îl zăpăcește și îi încurcă mintea. Prin comuniune cu Dumnezeu și o cercetare sârguincioasă a Scripturilor, lucrătorul trebuie să devină stăpân pe sine înainte de a începe să îi învețe pe alții. Ioan, ucenicul iubit, a fost exilat pe insula Patmos, ca să poată fi izolat de orice luptă și chiar de lucrarea pe care o iubea, pentru ca Domnul să poată comunica cu el și să deschidă în fața lui scenele de încheiere a istoriei acestui pământ. Ioan Botezătorul a învățat în pustiu solia pe care trebuia să o vestească, spre a pregăti calea Aceluia care avea să vină.

Însă, mai presus de orice, aceia care s-au hotărât să devină slujitori ai lui Hristos trebuie să devină conștienți de faptul că ei trebuie să fie oameni convertiți. Inima trebuie să fie curată. Evlavia este esențială pentru această viață și pentru cea viitoare. Bărbatul care nu are un caracter solid, virtuos, cu siguranță că nu va onora cauza adevărului. Tinerii care doresc să fie împreună lucrători cu Dumnezeu trebuie să aibă inima curată. Pe buzele și limba lor nu trebuie să se găsească viclenie. Gândurile trebuie să fie curate. Sfințenia vieții și a caracterului constituie un lucru rar, însă lucrătorul trebuie să aibă aceste lucruri, altfel nu poate trage la jug împreună cu Hristos. Domnul Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Dacă cei care își propun să lucreze pentru binele altora și pentru mântuirea semenilor lor se vor baza pe propria lor înțelepciune, vor da greș. Dacă vor avea o imagine corectă cu privire la ei înșiși, atunci ei vor fi capabili să se încreadă în Dumnezeu și să aștepte ajutorul Lui. „Nu te bizui pe priceperea ta. Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.” Atunci vom avea privilegiul să fim călăuziți de un sfătuitor înțelept, iar cercetătorul sincer al adevărului și al cunoștinței va primi mai multă pricepere.

Motivul pentru care nu avem mai mulți oameni pregătiți, cu vaste cunoștințe, este datorită încrederii în propria lor înțelepciune, care este mărginită, și datorită faptului că ei caută să-și impună propriul lor model în lucrare, în loc să urmeze modelul lăsat de Dumnezeu. Ei nu se roagă cu stăruință și nu mențin deschisă comunicarea între Dumnezeu și propriile lor suflete, pentru ca să-I poată recunoaște vocea. Solii luminii vor veni în ajutorul aceluia care se simt slabi în puterea lor, fără protecția cerului.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie studiat mai mult și trebuie trăit în viață, caracterul trebuie modelat după standardul de neprihănire pe care Dumnezeu l-a așezat în Cuvântul Său. Atunci mintea se va dezvolta și se va întări, va fi înnobilită pentru că va înțelege lucrurile veșnice. În timp ce lumea este nepăsătoare și indiferentă față de mesajul de avertizare și milă al Bibliei, poporul lui Dumnezeu, care vede că sfârșitul este aproape, ar trebui să fie mai hotărât și mai consacrat în a lucra mai serios pentru a-I putea aduce laudă celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Cunoașterea este o putere, fie spre bine, fie spre rău. Religia Bibliei este unica siguranță pentru ființele omenești. Există multă preocupare printre tinerii acestui veac pentru a învăța să meargă grațios, să danseze și să cânte la instrumente muzicale. Însă această educație — de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a răspunde la cerințele Lui — nu le este pusă la dispoziție. Educația care durează cât veșnicia este aproape în întregime neglijată, fiind socotită demodată și indezirabilă. Educația copiilor, vizând formarea caracterului pentru binele lor prezent, pentru pacea și fericirea lor și a călăuzi pașii lor pe cărarea pregătită pentru cei răscumpărați ai Domnului, este considerată demodată și, ca atare, neimportantă. Ca să vă puteți vedea copiii intrând pe porțile cetății lui Dumnezeu ca biruitori, aceștia trebuie educați să se teamă de Domnul și să țină poruncile Sale în viața de acum. Iată asupra cui a rostit Domnul Isus binecuvântarea: „Binecuvântați sunt cei care țin poruncile Lui ca să aibă drept la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate.”

Binecuvântarea este rostită asupra acelor care cunosc voia lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său. Biblia constituie marele instrument în mâinile Autorului ei pentru a întări mintea. Deschideți grădina minții voastre pentru ca Grădinarul ceresc să o poată cultiva. Deoarece se acordă atât de puțină atenție spuselor și solicitărilor lui Dumnezeu, există atât de puțini care ard de nerăbdare să facă lucrare misionară, atât de puțini care s-au pregătit în orice privință pentru a-L sluji pe Dumnezeu cât mai bine cu putință.

În general, se fac prea puține eforturi pentru a-i uni pe cei din școlile noastre cu cei din școlile noastre de diferite naționalități, pentru ca aceștia să poată fi educați și astfel să devină corespunzători pentru lucrarea atât de nobilă, atât de înaltă și atât de cuprinzătoare în influența pe care o răspândește. Dumnezeu închide ochii la zilele de neștiință. Însă o lumină tot mai mare strălucește; lumina și privilegiile de a înțelege adevărul Bibliei sunt din belșug, dacă lucrătorii își vor deschide ochii priceperii.

Adevărul trebuie să se răspândească. Misiunile din străinătate și din țară cheamă creștini integri să se angajeze în lucrarea misionară. Misiunile din orașele din țară și din alte țări fac apel la oameni plini de Spiritul lui Hristos, care să lucreze așa cum a lucrat Hristos.
— The Review and Herald, 14 iunie, 1887.

Capitolul 14

Educația corespunzătoare a tinerilor

Al treilea înger este reprezentat zburând prin mijlocul cerului, arătând că solia trebuie să ajungă de-a lungul și de-a latul pământului. Este cea mai solemnă solie care a fost dată vreodată muritorilor, iar cei care sunt legați de lucrare trebuie să simtă mai întâi nevoia de educație și de un proces de instruire cât mai complet pentru lucrare, în scopul de a fi utili în viitor; ar trebui să se facă planuri și să se depună eforturi pentru pregătirea acelor care se vor angaja în orice ramură a lucrării. Lucrarea de pastorație nu poate și nu trebuie să fie încredințată unor copii, nici predarea de studii biblice nu trebuie încredințată fetelor lipsite de experiență, deoarece, deși ei își oferă serviciile și vor să aibă funcții de răspundere, le lipsește experiența religioasă, dacă nu au o educație și o instruire deplină. Ei trebuie probați ca să se vadă dacă vor trece testul; și dacă nu au principiul ferm, conștiincios, că trebuie să fie cu totul ceea ce le cere Dumnezeu să fie, ei nu vor reprezenta corect cauza noastră și nu vor putea lucra în aceste timpuri. Surorile angajate în fiecare misiune trebuie să aibă deja, o experiență deosebită dobândită de la cele care au experiență și care înțeleg modalitățile și căile de lucru. Lucrarea misionară este continuu obstrucționată din lipsă de lucrători înțelepți, consacrați și evlavioși, care să reprezinte în mod corect credința noastră.

Sunt nenumărați cei care ar trebui să devină misionari, dar care nu vor ajunge niciodată în câmp pentru că cei care sunt alături de ei în biserică sau în colegii nu simt povara de a lucra împreună cu ei, de a le prezenta cerințele lui Dumnezeu, și nu se roagă cu ei și pentru ei; iar perioada favorabilă care decide planurile și cursul vieții trece și o dată cu ea se sting și convingerile lor; alte influențe și tendințe îi atrag, iar tentația de a căuta poziții lumesti care, cred ei, le vor aduce bani îi atrag în valul lumii. Acești tineri ar fi putut fi câștigați pentru lucrare dacă s-ar fi făcut planuri bine organizate. Dacă bisericile din diferite locuri își vor face datoria, Dumnezeu va fi alături de ei prin Duhul Său și va face ca lucrarea să fie întărită cu lucrători credincioși.

Școlile noastre trebuie să fie școli de educație și instruire; iar cei care le absolvă trebuie să fie pregătiți din toate punctele de vedere pentru câmpul misionar, trebuie să fi înțeles măreția lucrării și evlavia practică ce trebuie să fie prezentă în experiența de zi cu zi, pentru a putea corespunde și pentru a fi utili în orice loc din lume, în biserică sau

în via cea mare a lui Dumnezeu, care face acum apel pentru lucrători în țări străine.

Tinerilor trebuie să li se acorde încredere. Ei au un simț al demnității și trebuie să fie respectați, pentru că acesta este dreptul lor. Dacă elevilor li se dă impresia că nu pot pleca sau veni, că nu se pot așeza la masă sau oriunde în altă parte, nici măcar în camerele lor, fără a fi supravegheați, urmăriți, criticați, aceste lucruri îi vor demoraliza, iar timpul de recreare nu va mai constitui o plăcere pentru ei. Conștiința faptului că sunt continuu supravegheați este pentru ei mai mult decât tutela părintească și înseamnă ceva mult mai rău; căci părinții înțelepți pot, cu tact, să discearnă dincolo de aparența lucrurilor și să înțeleagă ce se petrece în mintea fără astâmpăr a tinerilor, din dorințele pe care le au aceștia sau din înclinațiile lor, și vor face planuri care să contracareze răul. Însă această supraveghere continuă nu este normală și produce tocmai acele rele care se caută a fi evitate. Sănătatea tinerilor necesită mișcare fizică, voieșie și o atmosferă fericită, plăcută, care să-i înconjoare pentru a-și păstra sănătatea fizică și a-și dezvolta un caracter simetric.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie deschis tinerilor, însă nu tinerii sunt cei care să-l prezinte. Celor care se ocupă de ei permanent pentru a le asigura un comportament bun, li se cere să-i urmărească în tot ceea ce fac. Iată de ce acest sistem de educație, prin care se modelează caracterele tinerilor, este cu totul dăunător. Aveți ca țintă educarea minții și formarea unor simțăminte și obiceiuri morale corecte.

Materiile de studiu trebuie să fie, în general, puține și bine alese, iar cei care frecventează colegiile noastre trebuie să beneficieze de o instruire diferită de cea din școlile obișnuite. În general, dacă au avut părinți înțelepți și temători de Dumnezeu, au fost învățați principiile creștine. Cuvântul lui Dumnezeu a fost respectat în căminele lor, iar învățăturile acestuia au fost făcute legea căminului. Ei au fost crescuți și învățați potrivit Evangheliei, iar când vin în școli, aceeași educație trebuie continuată. Principiile, obiceiurile și practicile lumii nu constituie educația de care au nevoie; însă ei trebuie să vadă că profesorii din școlile lor au grijă de sufletele lor, că ei se interesează de bunăstarea lor spirituală și că religia este cel mai important principiu pe care îl au în vedere; căci iubirea și frica de Domnul constituie începutul înțelepciunii. Tinerii despărțiți de atmosfera din cămin, de regulile din familie și de îngrijirea părinților, dacă sunt lăsați să-și aleagă ei înșiși tovarășii, vor avea de făcut față, în general, în viața lor, unei crize care nu favorizează evlavia sau respectarea principiului.

De aceea, ori de câte ori se deschide o școală, trebuie să existe inimi calde care să se preocupe de tinerii noștri. Este nevoie de tați și mame care să poată oferi o simpatie plină de căldură, care să sfătuiască cu bunătate și să trateze problemele religioase în modul cel mai plăcut cu putință. Dacă există dintre aceia care prelungesc exercițiul religios până la plictiseală, ei vor lăsa puternice impresii în mințile tinerilor, astfel încât aceștia vor asocia religia cu tot ce este sec, neplăcut și neinteresant. Și acești tineri nu își aleg ca standard cele mai înalte principii, ci pe cele mai slabe, iar un standard scăzut îi va strica pe aceia care, dacă ar fi fost învățați în mod corespunzător, ar fi fost calificați nu doar spre a fi o binecuvântare pentru cauză, dar și pentru biserică și pentru lume. Pietatea arzătoare, activă, este esențială pentru profesor. Altarul de dimineață și de seară din capelă și întâlnirile din Sabat pot să devină, dacă nu există o preocupare deosebită pentru acestea și dacă lipsește spiritul dătător de viață al lui Dumnezeu, cele mai seci, mai formale și mai amare amestecuri, iar pentru tineri, cele mai împovărate, neplăcute și neatractive din tot ce se practică la școală. Întâlnirile sociale trebuie să fie bine plănuite și organizate, astfel încât ele să nu fie doar plăcute și atractive.

Cei care sunt competenți să-i educe pe tineri, să învețe ei înșiși în școala lui Hristos, să învețe lecții pe care apoi să le predea tinerilor. Este nevoie de consacrare sinceră, serioasă, din inimă. Trebuie evitată orice viziune îngustă. Profesorii care până acum, datorită mândriei, nu au fost apropiați de copii, să fie una cu aceștia în jocurile și în sporturile lor, fără să lase impresia că îi urmăresc, că merg de jur împrejurul lor păstrând o alură de maiestate, ca și cum ar fi niște soldați în uniformă care sunt de gardă în jurul lor. Însăși prezența voastră le modelează cursul acțiunii lor. Unirea cu ei va face ca inima voastră să bată cu o nouă afecțiune. Tinerii au nevoie de simpatie, afecțiune și iubire, altfel se descurajează. Un spirit de „nu-mi pasă de nimeni și nimănui nu-i pasă de mine” pune stăpânire pe ei și, chiar dacă susțin că sunt urmași ai lui Hristos, pe urma lor se află diavolul care îi ispitește și sunt în primejdia de a ajunge descurajați, căldicei și de a se depărta de credință. Atunci unii simt că este datoria lor să-i învinovățească și să-i trateze cu răceală, socotindu-i mai răi decât sunt în realitate, și doar câțiva, poate chiar nici unul, simt că au datoria să facă un efort personal pentru îndreptarea acestora și îndepărtarea impresiilor dăunătoare pe care aceștia le-au primit.

Obligațiile profesorului sunt importante și sacre, însă nici o parte a lucrării nu este mai importantă ca aceea de a se îngriji de tineri cu dragoste, astfel încât aceștia să poată simți că îi socotim prieteni. O dată ce le câștigi încrederea, îi poți conduce, îi poți controla și instrui cu ușurință. Motivațiile sfinte ale principiilor noastre creștine trebuie

să fie vizibile în viața noastră. Mântuirea elevilor noștri constituie cea mai mare preocupare pentru profesorul care se teme de Dumnezeu. El este lucrătorul lui Hristos, iar efortul său special și hotărât trebuie să fie pentru salvarea sufletelor de la condamnare și de a le câștiga pentru Isus Hristos. Dumnezeu cere acest lucru de la profesori. Fiecare trebuie să ducă o viață de curăție și evlavie și să depună eforturi stăruitoare pentru a-și face toată datoria. Dacă inima este entuziastă de dragostea pentru Dumnezeu, sentimentele vor fi curate, lucru care este esențial; rugăciunile vor fi fierbinți și vor fi date avertismente pline de credincioșie. Neglijanța acestor lucruri și atunci sufletele care sunt în grija voastră vor fi în pericol. Mai bine petreceți mai puțin timp în discursuri lungi sau în studiu decât să vă neglijați aceste datorii.

După ce depun toate aceste eforturi, profesorii s-ar putea să descopere că unii din cei care sunt în grija lor dezvoltă caractere neprincipiale. Ei sunt flexibili în ceea ce privește etica lor, ca rezultat, în multe cazuri, al exemplelor greșite pe care le-au avut și al neglijării disciplinei de către părinții lor. Iar profesorii, chiar dacă fac tot ce pot, nu vor reuși să-i aducă pe acești tineri la o viață curată și sfântă; și după ce îi învață cu răbdare, după ce trudesec cu toată ființa și cu rugăciune arzătoare, ei sunt dezamăgiți de cei în care își puseseră speranțe atât de mari. Pe lângă acestea, se mai adaugă și reproșurile părinților care vin la ei, pentru că nu au avut puterea de a contracara influența exemplului și instruirii lor neînțelepte. După ce își face datoria, profesorul se lovește de aceste descurajări. Însă el trebuie să continue să lucreze, încrezându-se în Dumnezeu, care va lucra pentru el, să stea la postul lui cu curaj și să acționeze mai departe prin credință. Alții vor fi salvați pentru Dumnezeu și influența lor va fi exercitată în a-i salva pe alții. Fie ca pastorii, instructorii de la școala de Sabat și profesorii din colegiile noastre să-și unească inima, sufletul și scopul în lucrarea de salvare de la ruină a tinerilor noștri.

Mulți au considerat că „nu contează prea mult dacă nu avem o educație deplină” și a fost acceptat un standard scăzut în ceea ce privește cunoștința. Iar acum, când este nevoie de oameni potriviți pentru diferite poziții de încredere, aceștia nu sunt ușor de găsit; și când se caută femei cu mintea echilibrată, cu o educație care să nu fie superficială, ci una care să le facă în stare să ocupe poziții de încredere, acestea nu sunt ușor de găsit. Ceea ce merită să fie făcut trebuie realizat bine. În timp ce religia trebuie să fie elementul de bază din fiecare școală, aceasta nu trebuie însă să conducă la neglijarea celorlalte realizări în privința educației. În timp ce atmosfera religioasă trebuie să predomină în școală, să-și răspândească influența, aceasta îi va determina pe

cei care sunt cu adevărat creștini să-și simtă mai profund nevoia de a dobândi cunoștințe cât mai depline, pentru a-și putea folosi cât mai bine capacitățile acordate lor de Dumnezeu. Ei cresc în harul și cunoștința Domnului nostru Isus Hristos, vor fi nemulțumiți datorită simțământului pe care li-l dau nedesăvârșirile lor și vor căuta continuu să-și concentreze toate puterile minții pentru a putea deveni creștini inteligenți.

Domnul Isus este dezonorat de idei și planuri slabe din partea noastră. Acela care nu simte cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu și neglijează să țină fiecare poruncă încalcă întreaga Lege. Acela care se mulțumește să atingă doar parțial standardul de neprihănire și care nu învinge orice dușman al spiritualității nu poate îndeplini cerințele lui Hristos. El disprețuiește întregul plan privind viața lui religioasă, și acest lucru slăbește caracterul și, sub puterea ispitei, defectele din caracterul său câștigă supremația și astfel răul triumfă. El trebuie să fie perseverent și hotărât, pentru a atinge cel mai înalt standard cu putință. În multe cazuri, trebuie învinse ideile și obiceiurile preconceptuate pentru ca să putem înainta în viața de credință. Creștinul credincios aduce multă roadă, el este un luptător; el nu este leneș, ci își va pune întreaga armură pentru a se lupta în bătăliile Domnului. Lucrarea esențială este de a face ca gusturile, pofta, pasiunile, motivele, dorințele să fie corespunzătoare marelui standard moral de neprihănire. Lucrarea trebuie să înceapă din inimă. Aceasta trebuie să fie curată, să se conformeze întru totul voinței lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva vreo pasiune, obicei sau defect să pună stăpânire și să devină o putere de distrugere. Dumnezeu nu acceptă nimic altceva decât o inimă întreagă.

Dumnezeu dorește ca toți profesorii din școlile noastre să fie eficienți. Dacă sunt avansați în privința cunoștințelor spirituale, ei vor simți că este important să nu aibă deficiențe în privința cunoașterii științifice. Evlavia și experiența religioasă stau la temelia adevăratei educații. Însă nu înseamnă că, dacă au o experiență solidă în cele religioase, au tot ce le trebuie pentru a deveni educatori. Evlavia nu trebuie desconsiderată, însă au nevoie și de o cunoaștere temeinică a științelor. Aceasta va face din ei nu doar niște creștini buni, practici, ci îi va face capabili să îi educe pe tineri și în același timp vor avea înțelepciunea cerească de a-i conduce la fântânile cu apă vie. Este creștin acela care are ca țintă cele mai înalte realizări în scopul de a face bine altora. Cunoștința îmbinată armonios cu un caracter asemenea lui Hristos va face din acea persoană cu adevărat o lumină în lume. Dumnezeu lucrează o dată cu eforturile omului. Toți cei care își dau toată silința ca alegerea și chemarea lor să fie sigure vor simți că o cunoaștere superficială nu-i va face în stare să fie folositori. Educația echilibrată de o

experiență religioasă solidă îl face pe copilul lui Dumnezeu capabil să îndeplinească ferm, cu pricepere și hotărât lucrarea încredințată lui. Cine învață de la Isus, cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată, va avea nu numai un caracter creștin simetric, dar și o minte instruită pentru lucrul eficient. Mințile care sunt rapide în a discerne esența lucrurilor vor pătrunde mai adânc decât în aparență.

Dumnezeu nu dorește ca noi să fim mulțumiți cu o minte leneșă, nedisciplinată, cu o gândire greoaie și cu o memorie slabă. El vrea ca fiecare profesor să fie eficient, să nu fie mulțumit cu orice fel de succes, ci să simtă nevoia de a stăruii continuu pentru a dobândi cât mai multe cunoștințe. Corpurile și sufletele noastre aparțin lui Dumnezeu, căci El ne-a răscumpărat. El ne-a încredințat talente și a făcut posibil ca să dobândim tot mai multe, ca să putem fi în stare să ne ajutăm pe noi înșine și pe alții spre a înainta pe calea vieții. Datoria fiecărei persoane este de a se dezvolta și pune la lucru darurile ce i-au fost încredințate de Dumnezeu, cu care să facă cea mai serioasă, cea mai practică lucrare, atât în ceea ce privește lucrurile vremelnice, cât și în cele religioase. Dacă toți ar fi conștienți de acest lucru, ce mare diferență s-ar observa în școlile, bisericile și misiunile noastre! Însă cei mai mulți sunt mulțumiți cu puține cunoștințe mediocre, cu câteva realizări; și dorința de a fi bărbați asemenea lui Daniel și Moise, oameni cu o puternică influență, bărbați ale căror caractere au devenit armonioase lucrând pentru binecuvântarea omenirii și pentru slava lui Dumnezeu — o asemenea experiență doar puțini au avut-o, iar urmarea este că sunt doar câțiva care corespund acum pentru marea nevoie a acestor timpuri.

Dumnezeu nu-i ignoră pe neștiutori, însă, dacă sunt legați de Hristos, dacă sunt sfințiți prin adevăr, ei vor dobândi continuu pricepere. Exercițându-și toate puterile pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ei își vor mări capacitatea de a-L glorifica. Însă cei care vor să rămână înguști, socotind că Dumnezeu i-a acceptat așa cum i-a găsit, sunt nebuni; cu toate acestea, există sute și mii de oameni care fac acest lucru. Dumnezeu le-a încredințat mecanismul vieții și acesta trebuie utilizat zilnic pentru ca mintea să poată ajunge pe cele mai înalte culmi. Este o rușine că mulți leagă ignoranța de umilință și, în ciuda posibilităților pe care le avem în privința educației, atât de mulți oameni vor să rămână în aceeași stare de lipsă de cunoaștere în care s-au aflat atunci când adevărul a ajuns la ei pentru prima dată. Ei nu se dezvoltă din punct de vedere mintal; ei nu sunt mai potriviți sau mai pregătiți pentru a face fapte mari și fapte bune decât atunci când au auzit adevărul pentru prima dată.

Mulți dintre cei care îi învață pe alții adevărul încetează să învețe ei înșiși, să sape, să sape continuu pentru adevăr ca după o comoară ascunsă. Mințile lor ating un standard mediu, comun; însă ei nu caută să devină oameni cu influență, nu de dragul ambiției personale, ci pentru Hristos, pentru a putea descoperi puterea adevărului asupra intelectului. Nu este păcat să apreciezi talentul literar, dacă nu este idolatrizat; însă nimeni nu trebuie să lupte pentru slavă deșartă, pentru înălțarea eului. Dacă lucrurile stau astfel, există o lipsă a înțelepciunii care vine de sus, care este mai întâi curată, apoi pașnică, ușor de înduplecat, plină de dragoste și de roade bune.

Misiunile întemeiate în orașele noastre, dacă sunt conduse de bărbați care au capacitate de a conduce cu înțelepciune aceste misiuni, vor fi lumini permanente care vor străluci în mijlocul întunericului moral. Deschiderea Scripturilor prin intermediul studiilor biblice constituie o parte esențială a lucrării acestor misiuni; însă lucrătorii nu se pot apuca de această lucrare până ce nu se pregătesc pentru aceasta. Mulți ar trebui să fie instruiți în școală cum să studieze, să-și aducă mintea și gândurile sub controlul voinței și cum să-și folosească înțelept puterile mintale.

Noi, ca popor, avem multe de învățat înainte de a ne angaja în marea lucrare de pregătire a unui popor care să stea în picioare în ziua Domnului. Școlile noastre de Sabat, care trebuie să-i instruiască pe copii și tineri, sunt prea superficiale. Cei care le conduc trebuie să lucreze mai sârguincios. Trebuie să pună mai multă inimă și mai mult efort în lucrarea pe care o fac. Ei trebuie să fie cercetători stăruitori ai Bibliei și să aibă o experiență religioasă mai profundă, pentru a ști cum să conducă școala de Sabat după rânduiala Domnului și cum să-i conducă pe copii și tineri la Mântuitorul lor. Aceasta este una din ramurile lucrării care nu merg prea bine din lipsă de bărbați și femei eficienți, cu putere de discernământ, care se simt datori față de Dumnezeu pentru a-și folosi puterea pe care o au, nu pentru a înălța eul, nu pentru o slavă deșartă, ci pentru a face bine.

Cât de mare și vastă este porunca: „Duceți-vă și învățați toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh: și învățați-i să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit; și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii!” Ce onoare este acordată aici omului și totuși cât de mulți rămân pe țărni! Cât de puțini sunt cei care se avântă în larg și își aruncă mrejele! Dacă acest lucru trebuie făcut, dacă oamenii trebuie să fie împreună lucrători cu Hristos, dacă sunt chemați bărbați ca să activeze în misiuni pentru a lucra cu tot felul de oameni, atunci

este nevoie de o pregătire specială pentru această lucrare. — The Review and Herald, 21 iunie, 1887.

Capitolul 15

Valoarea studierii Bibliei

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire; pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3, 16.17.) Cuvântul lui Dumnezeu este ca o vistierie, conținând tot ce este necesar pentru desăvârșirea omului lui Dumnezeu. Noi nu prețuim Biblia așa cum ar trebui. Noi nu evaluăm bogățiile ei la justa lor valoare și nici nu suntem conștienți de necesitatea de a cerceta Scripturile pentru noi înșine. Oamenii neglijează studiul Cuvântului lui Dumnezeu pentru a îndeplini cine știe ce lucru vremelnic sau pentru vreo plăcere. Lucruri de mică valoare sunt aduse ca scuză pentru ignorarea Scripturilor, date prin inspirație de către Dumnezeu. Însă orice lucru care are caracter vremelnic trebuie mai degrabă lăsat deoparte decât a neglija acest studiu atât de important, care ne face înțelepți în vederea dobândirii vieții veșnice!

Mă doare inima când văd cum oameni care pretind că așteaptă revenirea lui Isus își cheltuiesc timpul și talanții cu cărți banale, care nu conțin nimic cu privire la adevărurile speciale pentru timpul nostru — cărți de povești, biografii, cărți ce conțin teorii și speculații omenești. Lumea este plină de astfel de cărți; se găsesc pretutindeni; însă se pot oare angaja urmașii lui Hristos într-o lucrare atât de obișnuită când există o nevoie stringentă după adevărul lui Dumnezeu la orice pas? Nu este misiunea noastră să răspândim asemenea cărți. Sunt mii de oameni care fac acest lucru, care oricum nu știu să facă altceva mai bun. Noi avem o misiune bine definită și nu trebuie să o pierdem din vedere pentru lucruri periferice, secundare, folosind oameni și mijloace pentru a aduce în atenția oamenilor cărți care nu au legătură cu adevărul prezent.

Vă rugați voi pentru înaintarea adevărului? Atunci lucrați pentru el și arătați că rugăciunile voastre se înalță din inimi sincere și serioase. Dumnezeu nu face minuni acolo unde a pus la îndemână mijloace prin care lucrarea poate fi îndeplinită. Folosiți-vă timpul și talentele voastre în slujba Sa și El nu Se va da înapoi să vi Se alăture. Dacă țăranul nu ară și nu seamănă, Dumnezeu nu va face o minune prin care să anuleze rezultatele neglijenței lui. Timpul secerișului găsește câmpul fără rod — nu sunt snopi de cules, nu sunt grâne de strâns în hambar. Dumnezeu a dat sămânță și pământ, soare și

ploaie; dacă ar fi folosit mijloacele pe care le-a avut la îndemână, agricultorul ar fi primit corespunzător cu ceea ce ar fi semănat și cu truda lui.

Există legi mărețe care guvernează lumea naturii, iar lucrurile spirituale sunt controlate de principii la fel de sigure; mijloacele trebuie întrebuințate pentru un anumit scop, dacă se doresc rezultate. Cei care nu fac ei înșiși eforturi hotărâte nu lucrează în armonie cu legile lui Dumnezeu. Ei nu folosesc ceea ce le-a pus la dispoziție Tatăl ceresc și nu se pot aștepta să primească înapoi decât lucruri mediocre. Duhul Sfânt nu-i constrânge pe oameni să întreprindă o anumită acțiune. Noi suntem agenți morali liberi; iar când avem argumente suficiente cu privire la datoria noastră, suntem lăsați să decidem singuri ce vrem să facem.

Tu, care aștepti trândăvind ca Dumnezeu să facă o minune pentru a lumina lumea cu privire la adevăr, vreau să te întreb dacă ți-ai folosit mijloacele pe care ți le-a dat Dumnezeu pentru înaintarea cauzei Sale. Tu, care te rogi pentru lumină și adevăr din cer, ai studiat Scriptura? Ai însetat tu după „laptele cel sincer al cuvântului”, pentru ca să poți crește prin el? Te-ai supus tu însuși poruncii care spune: „asta să faci”, „asta să nu faci”? Acestea sunt cerințe clare și nu este loc pentru lenevie în viața creștinului. Tu, care te plângi de sărăcia ta spirituală, cauți să cunoști și să împlinești voia lui Dumnezeu? Te străduiești tu să intri pe poarta cea strâmtă? Există de lucru, foarte mult de lucru, pentru Domnul. Relele pe care le condamnă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie biruite. Tu singur trebuie să lupți contra lumii, împotriva firii pământești și împotriva diavolului. Cuvântul lui Dumnezeu este numit „sabia Duhului” și tu trebuie să devii iscusit în folosirea ei, dacă vrei să-ți croiești drum printre oștile împotrivoare și dușmane prin întuneric.

Smulge-te și ține-te cât mai departe de prietenii care îți pot face rău. Prețuiește privilegiul slujirii lui Hristos și fă din aceasta un scop bine definit, și anume de a-L lăsa pe El să te curețe de orice întinăciune a firii și a duhului. Viața veșnică merită să fie dobândită de toți și Domnul Isus a spus: „Cine nu lasă tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”. Cel care nu face nimic, ci așteaptă să fie constrâns prin vreun mijloc supranatural, va continua să aștepte în letargie și întuneric. Dumnezeu a dat Cuvântul Său. Dumnezeu vorbește sufletului tău printr-un limbaj care nu greșește. Oare cuvântul gurii Lui nu este suficient pentru a-ți arăta care este datoria și a te îndemna să o aduci la îndeplinire?

Cei care cercetează cu umilință și cu rugăciune Scripturile, pentru a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu, nu vor avea îndoieli cu privire la obligațiile lor față de Dumnezeu. Pentru că „dacă cineva dorește să facă voia Sa, va cunoaște învățătura”. Dacă vrei să cunoaștepți taina evlaviei, trebuie să urmați cuvântul clar al adevărului — simțind sau nu, cu sentiment sau fără sentiment. Ascultarea trebuie să existe din principiu, iar calea cea dreaptă trebuie urmată în toate împrejurările. Acesta este caracterul pe care îl dorește Dumnezeu în vederea mântuirii. Testul pentru un creștin autentic este dat în Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; iar cel care Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi face cunoscut lui ... cine Mă iubește, va păzi cuvintele Mele și Tatăl Meu îl va iubi și Noi vom veni la el și vom cina cu el. Cine Mă iubește nu va desconsidera cuvintele Mele; și cuvântul pe care-l auziți nu este de la Mine, ci de la Tatăl Meu care M-a trimis pe Mine.”

Acestea sunt condițiile pe baza cărora sufletele vor fi alese pentru viața veșnică. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu va constitui dovada că ai dreptul la o moștenire împreună cu sfinții în lumină. Dumnezeu cere desăvârșirea caracterului; și oricine dorește aceasta, prin harul lui Hristos, trebuie să atingă standardul cerinței Sale și va avea intrare liberă în împărăția slavei. Toți cei care vor să atingă acest standard în ceea ce privește caracterul va trebui să-și folosească mijloacele pe care le au de la Dumnezeu pentru acest scop. Dacă vrei să moștenești odihna care rămâne pentru copiii lui Dumnezeu, trebuie să deveniți împreună lucrători cu Dumnezeu. Trebuie să duceți jugul lui Hristos — să purtați povara Lui, crucea Lui. Trebuie să fiți perseverenți pentru „a vă întări chemarea și alegerea voastră”. Cercetați Scripturile și veți vedea că nici un fiu sau fiică a lui Adam nu este mântuit dacă nu ascultă de Legea lui Dumnezeu. Lumea nu ține cont de Legea lui Dumnezeu; însă creștinii sunt chemați să se sfințească prin ascultarea de adevăr. Dacă vor să poarte cununa, ei trebuie să ducă crucea.

Biblia este singura regulă de credință și învățătură. și nu există nimic care să dea atâta putere minții așa cum o face studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Nici o altă carte nu are atâta putere de a înnobila gândurile, de a da tărie facultăților mintale ca adevărurile vaste, înălțătoare, ale Bibliei. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum trebuie, oamenii ar avea o minte mai cuprinzătoare, un caracter mai nobil și consecvență în scopuri, lucruri care sunt rar întâlnite în aceste timpuri. Mii de oameni din cei care slujesc la altar sunt lipsiți de calitățile esențiale ale minții și caracterului, deoarece nu se

dedică studiului Scripturii. Ei sunt mulțumiți cu o cunoaștere superficială a adevărilor atât de adânci în însemnătate; și ei preferă să meargă mai departe, pierzând mult pe toate planurile, în loc să caute cu stăruință comoara ascunsă.

Cercetarea adevărului îl va răsplăti pe cel ce caută la orice pas și fiecare descoperire îi va deschide câmpuri mai bogate de investigare. Oamenii sunt schimbați în funcție de ceea ce gândesc. Dacă gânduri și lucruri obișnuite captivează atenția, omul respectiv va fi unul obișnuit. Dacă este neglijent și nu dorește să dobândească decât o cunoaștere superficială a adevărului lui Dumnezeu, el nu va primi binecuvântările bogate pe care Dumnezeu vrea să i le acorde cu plăcere. Este o lege a minții aceea că ea se va îngusta sau se va dezvolta în funcție de însemnătatea lucrurilor cu care se ocupă. Puterile minții vor fi cu siguranță restrânse și își vor pierde capacitatea de a pricepe însemnătatea adâncă a Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu sunt puse cu tărie și în mod consecvent la lucru în cercetarea adevărului. Minte se va dezvolta dacă va fi folosită pentru a face conexiuni între subiectele Bibliei, comparând text cu text și lucrurile spirituale cu cele spirituale. Să treacă dincolo de ceea ce este la superficial; cele mai bogate comori ale gândirii îl așteaptă pe cercetătorul iscusit și silitor.

Cei care îi învață pe alții cea mai importantă solie care a fost dată vreodată lumii trebuie să-și disciplineze mintea pentru a înțelege semnificația acesteia. Tema mântuirii necesită cel mai profund studiu, iar adâncimile ei nu vor fi niciodată pe deplin explorate. Nu trebuie să te temi că vei epuiza pe deplin această minunată temă. Adapă-te cât poți de mult din fântâna mântuirii. Du-te tu însuși la fântână, pentru ca să poți fi înviorat și pentru ca Isus să facă din tine un izvor de apă care să țâșnească în viața veșnică. Numai adevărul și religia Bibliei vor putea trece cu bine testul judecății. Noi nu trebuie să interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu după cum ne place, după interese lumești, ci să ne întrebăm în mod cinstit: „Ce vrei Tu să fac?” „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț.” Și cu ce preț! Nu „cu lucruri pieritoare, ca argintul și aurul ... ci cu sângele cel prețios al lui Hristos”. Când omul a fost pierdut, Fiul lui Dumnezeu a spus: Eu îl voi răscumpăra, voi deveni siguranța și înlocuitorul lui. El a lăsat la o parte veșmântul Său împărătesc, și-a îmbrăcat divinitatea cu umanitate, S-a dat jos de pe tronul regesc, ca să poată ajunge până la cea mai de jos treaptă a nenorocirii și ispitirii omenești, să poată ridica din nou natura noastră decăzută și să facă posibil ca noi să devenim biruitori, fii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai împărăției veșnice. Să lăsăm noi atunci oare ca vreun lucru pământesc să ne îndepărteze de pe calea adevărului? Să nu probăm noi orice învățătură și teorie, supunând-o testului Cuvântului lui Dumnezeu?

Noi nu trebuie să îngăduim nici unui motiv vremelnic să ne îndepărteze de la cercetarea amănunțită a adevărului Bibliei. Părerile și obiceiurile oamenilor nu trebuie primite ca fiind autoritate divină. Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său care este toată datoria omului și noi nu trebuie să ne lăsăm îndepărtați de la marele standard de neprihănire. El a trimis pe unicul Lui Fiu născut ca să fie exemplul nostru și ne-a poruncit să-L ascultăm și să-L urmăm. Noi nu trebuie să ne lăsăm influențați să ne îndepărtăm de adevăr așa cum este el în Isus, deoarece oamenii mari și buni cu adevărat își extrag ideile din declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Hristos este de a-i scoate pe oameni din mijlocul a ceea ce este fals și imitație la ceea ce este adevărat și autentic. „Cel care Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” Nu este nici un pericol de a greși, atâta vreme cât mergem pe urmele pașilor Celui care este „Lumina lumii”. Trebuie să facem faptele lui Hristos. Trebuie să ne angajăm cu toată inima și cu tot sufletul în slujirea Lui; trebuie să cercetăm cuvântul vieții și să-l prezentăm și altora. Trebuie să-i educăm pe oameni să realizeze importanța învățăturilor pe care le conține Biblia și primejdia de a devia de la poruncile sale clare.

Evreii au fost induși în eroare și ruină și au ajuns să-L respingă pe Domnul slavei pentru că ei nu au cunoscut nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. O mare lucrare stă în fața noastră: să-i călăuzim pe oameni să facă din Cuvântul lui Dumnezeu regula vieții lor și să nu facă nici un compromis cu ceea ce constituie tradiție sau obicei și să umble în toate poruncile și rânduielile Domnului. — The Review and Herald, 17 iulie, 1888.

Capitolul 16

Cartea cărților

Studiul Bibliei va da putere intelectului. Psalmistul spune: „Auzirea cuvintelor Tale dă lumină; dă pricepere omului de rând.” Adesea mi se pune întrebarea: „Ar trebui ca Biblia să devină cea mai importantă carte din școlile noastre?” Ea este o carte prețioasă, o carte minunată. Este o comoară care conține nestemate de o valoare inestimabilă. Este o istorie care deschide în fața noastră secolele trecute. Fără Biblie, ar fi trebuit să presupunem și să fabulăm cu privire la ceea ce s-a petrecut în veacurile trecute. Dintre toate cărțile care au inundat lumea, oricât ar fi de valoroase, Biblia este cartea cărților și este demnă de cel mai atent și mai aprofundat studiu. Aceasta nu redă doar istoria creațiunii acestei lumi, ci cuprinde și o descriere a lumii care va veni. Ea conține lucruri cu privire la minunile Universului și descoperă înțelegerii noastre pe Autorul cerurilor și al pământului. Ea desfășoară în fața noastră un sistem simplu, dar complet, de teologie și filozofie. Cei care studiază sârguincios Cuvântul lui Dumnezeu, care se supun sfaturilor acestuia și iubesc adevărurile lui clare vor progresa în ceea ce privește intelectul și bunele maniere! Este un dar de la Dumnezeu, care ar trebui să trezească în fiecare inimă cea mai sinceră recunoștință; căci el constituie revelația lui Dumnezeu către om.

Dacă adevărurile Bibliei sunt împletite cu viața practică, acestea vor înălța mintea de la ceea ce este pământesc și josnic. Cei care studiază Scriptura se vor dovedi oameni care exercită o influență înnobilitoare. Căutând adevărurile revelate de Scripturi, Spiritul lui Dumnezeu este adus în legătură strânsă cu căutătorul sincer al Scripturilor. Înțelegerea voinței descoperite a lui Dumnezeu dezvoltă mintea, o lărgeste, o înălță și o înzestreaază cu o nouă vigoare, aducându-i facultățile în contact cu adevărurile uimitoare. Dacă studiul Scripturilor constituie un lucru secundar, va fi o mare pierdere. Pentru un timp, Biblia a fost exclusă din școlile noastre și Satana a găsit un câmp bogat, în care a lucrat cu o rapiditate uluitoare, și a cules o recoltă după plăcerea lui.

Înțelegerea atinge nivelul lucrurilor cu care se obișnuiește. Dacă toți oamenii ar studia Biblia, ei ar fi mai bine dezvoltați, ar gândi mai profund, ar dovedi un înalt grad de inteligență — complet diferiți decât dacă ar studia numai științele și istoria lumii. Biblia oferă căutătorului sincer o disciplină mintală deosebită și el vine de la

contemplarea lucrurilor divine cu facultățile sale îmbogățite, eul este umilit, în timp ce Îl înalță pe Dumnezeu și adevărul Său revelat. Omul este atât de mult ridicat în slăvi și se dă atât de puțină onoare lui Dumnezeu pentru că oamenii nu cunosc relațiile atât de prețioase ale Bibliei. Biblia conține acea hrană de calitate de care are nevoie creștinul pentru a se putea dezvolta puternic în spirit și în intelect. Cercetarea tuturor cărților de filozofie și știință nu poate face pentru minte și pentru moralitate ceea ce poate face Biblia, dacă este studiată și pusă în practică. Prin studiul Bibliei intrăm în legătură cu patriarhii și profeții. Adevărul este îmbrăcat într-un limbaj înălțător, care exercită o influență fascinantă asupra minții; gândirea este înălțată de la lucrurile de pe pământ și este condusă să contemple slava vieții veșnice viitoare. Ce înțelepciune a omului s-ar putea compara cu măreția revelației lui Dumnezeu? Omul mărginit, care nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, va căuta să desconsidere valoarea Scripturilor și să îngroape adevărul sub presupusa cunoaștere științifică.

Cei care se laudă cu o altă înțelepciune în afară de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să se adape mai mult din fântâna cunoașterii, ca să poată deveni conștienți de ignoranța lor reală. Este înțelepciunea înfumurată a oamenilor, care este nebunie în ochii lui Dumnezeu. „Nimeni să nu se înșele. Dacă vreunul dintre voi vrea să fie înțelept în felul lumii, lăsați-l să devină un nebun ca să fie socotit înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie pentru Dumnezeu. Căci este scris: El îi prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.” Cei care au doar această înțelepciune trebuie să devină nebuni în estimarea pe care și-o fac. Cea mai mare ignoranță care este acum asupra neamului omenesc ca un blestem este cu privire la cerințele Legii lui Dumnezeu; și această ignoranță este urmarea neglijării studiului Cuvântului lui Dumnezeu. Planul bine alcătuit al lui Satana este de a angaja și absorbi mintea într-atât, încât marea carte care trebuie să fie călăuză să nu fie Cartea cărților și ca păcătosul să nu poată fi condus de pe calea nelegiurii pe calea ascultării.

Biblia nu este înălțată la locul ei și totuși cât de infinită este importanța ei pentru sufletele oamenilor. Cercetând paginile ei, noi ne aflăm în mijlocul unor scene mărețe și veșnice. Îl privim pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, venind în lumea noastră și angajându-Se în conflictul misterios care a tulburat puterile întinericului. O, cât de minunat, aproape incredibil, este că Dumnezeul cel nemărginit a consfințit umilirea scumpului Său Fiu! Fiecare cercetător al Scripturii să contemple acest lucru măreț și, în urma acestei contemplări, el nu va rămâne neînălțat, necurățit sau neînnobilat.

Biblia este cartea care dezvăluie principiile dreptății și adevărului. Ea conține tot ce este necesar pentru mântuirea sufletului și, în același timp, întărește și cultivă mintea. Dacă este folosită ca manual în școlile noastre, va fi cu mult mai eficientă decât orice altă carte din lume, fiind atât un ghid înțelept în lucrurile acestei vieți, cât și un ajutor pentru sufletul care urcă pe scara progresului, care ajunge până la cer. Dumnezeu Se preocupă de noi ca ființe intelectuale și El ne-a dat Cuvântul Său ca o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. „Auzirea cuvintelor Tale dă lumină; dă pricepere omului de rând.” Nu doar simpla citire a cuvântului va avea ca rezultat împlinirea scopului desemnat de cer, ci adevărul descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să găsească o cale de intrare către inimă, pentru ca binele intenționat să poată fi dobândit.

Cei care sunt cel mai bine instruiți în cele ale științelor nu sunt întotdeauna cele mai eficiente instrumente pe care le folosește Dumnezeu. Sunt mulți care sunt lăsați deoparte și unii din cei care au fost mai puțin avantajați în a dobândi cunoștințe din cărți le iau locul, pentru că cei din urmă dețin o cunoaștere a lucrurilor practice care este esențială pentru viața de zi cu zi; în timp ce aceia care se consideră învățați încetează adesea să învețe, se socotesc atotștiutori și că nu trebuie învățați nici chiar de Isus, care a fost cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Cei care au crescut și s-au dezvoltat, ale căror facultăți mintale au fost cultivate prin cercetarea profundă a Scripturilor pentru a putea cunoaște voia lui Dumnezeu, vor ajunge în poziții în care vor fi folositori; căci Cuvântul lui Dumnezeu a găsit loc în viața și caracterul lor. Acesta trebuie să-și facă lucrarea sa specială, pătrunzând până la a despărți încheieturile și măduva, cercetând gândurile și intențiile inimii. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină hrana prin care creștinul trebuie să crească puternic în spirit și intelect, ca să se poată lupta pentru adevăr și neprihănire.

Oare de ce tinerii noștri, chiar și cei care sunt mai maturi, sunt atât de ușor duși în ispită și cad în păcat? Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu este studiat și nu se meditează asupra lui așa cum ar trebui. Dacă ar fi prețuit, ar exista cinste lăuntrică, tărie de spirit și individul ar rezista ispitirilor lui Satana de a face rău. O voință puternică, fermă, hotărâtă, nu este prezentă în viață și caracter, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu este studiat și nu se meditează asupra lui. Nu se fac eforturi așa cum ar trebui pentru a pune în legătură mintea cu gândurile curate și sfinte și a o goli de ceea ce este necurat și neadevărat. Nu se alege partea cea bună, aceea de a sta la picioarele lui Isus, ca și Maria, pentru a învăța cele mai sfinte lecții de la divinul Învățător, pentru ca acestea să

fie puse la inimă și practicate în viața zilnică. Meditația asupra lucrurilor sfinte va înălța și înnobila mintea și va forma domni și doamne creștini.

Dumnezeu nu va accepta pe nici unul dintre noi care își irosește puterile în gânduri, cuvinte sau fapte pătimase, firești, josnice. Cerul este un loc curat și sfânt, în care nimeni nu va putea intra dacă nu este rafinat, spiritual, curat și purificat. Avem o lucrare de făcut pentru noi înșine și vom fi în stare s-o facem doar dacă luăm putere de la Isus. Biblia trebuie să constituie studiul nostru mai presus de orice altă carte. Ar trebui să o prețuim și s-o ascultăm ca fiind glasul lui Dumnezeu. Noi trebuie să vedem și să-i înțelegem restricțiile și cerințele, „să faci” și „să nu faci”, și să fim conștienți de adevărata însemnătate a Cuvântului lui Dumnezeu.

Când Cuvântul lui Dumnezeu este sfătuitoarea noastră și cercetăm Scripturile pentru a avea lumină, îngerii cerului vin în preajmă și impresionează mintea, iluminează înțelegerea în așa fel, încât să se poată spune cu adevărat: „Auzirea cuvintelor Tale dă lumină; dă pricepere omului de rând”. Nu este de mirare că nu se dă pe față mai multă înțelepciune cerească în cazul tinerilor care sunt creștini, când se dă atât de puțină atenție Cuvântului lui Dumnezeu. Sfaturile divine nu sunt luate în seamă; îndemmurile nu sunt ascultate; nu se caută harul și înțelepciunea cerească, pentru ca păcatele din trecut să fie evitate, astfel încât orice pată, orice întinare, să poată fi eliminată din caracter. Rugăciunea lui David era: „Fă-mă să înțeleg calea rânduielilor Tale: iar eu voi vorbi despre lucrările Tale minunate”.

Dacă mințile tinerilor noștri, ca și ale celor de vârstă mai matură ar fi direcționate corect, atunci când se adună laolaltă, discuțiile lor ar fi îndreptate spre subiecte înălțătoare. Când mintea este curată, iar gândurile înălțate prin adevărul lui Dumnezeu, cuvintele vor fi de aceeași natură, „ca niște mere de aur în coșulețe de argint”. Însă așa cum sunt înțelese lucrurile în prezent, cu ceea ce se practică și cu un standard atât de scăzut pe care chiar creștinii sunt mulțumiți să-l mențină, conversația este fără valoare și inutilă. Este „de pe pământ, pământescă”, nu are mireasma adevărului sau a cerului și nu ajunge nici măcar până la standardul aceleia practicate de cele mai cultivate clase sociale. Când Domnul Hristos și cerul constituie tema contemplării, conversația va evidenția acest lucru. Vorbirea va fi dreasă cu har, iar cel care vorbește va arăta că și-a dobândit educația în școala divinului Învățător. Psalmistul spune: „Am ales calea adevărului; am pus în fața mea judecățile Tale”. El prețuia Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o comoară. A fost în stare să-l înțeleagă, nu l-a desconsiderat, ci l-a pus în practică în

viața sa.

Dacă acest cuvânt sacru nu este apreciat, nu va fi considerat un manual sigur și demn de urmat. Orice păcat pe care îl repetăm în viața noastră trebuie îndepărtat. Trebuie dusă lupta împotriva lui până îl biruim. Domnul va conlucra cu eforturile noastre. Dumnezeu este Cel care lucrează în omul mărginit, păcătos, care dorește să fie mântuit, și voința, și înfăptuirea. Însă Dumnezeu nu va lucra fără cooperarea omului. El trebuie să-și pună la lucru toate puterile; trebuie să fie un elev capabil, dornic de a învăța la școala lui Hristos; și, pe măsură ce acceptă harul care îi este oferit cu mână largă, prezența Domnului Hristos în gând și în inimă îi va da acea putere de a decide să înlăture orice păcat, pentru ca inima să poată fi umplută cu toată plinătatea lui Dumnezeu și cu dragostea Sa.

Elevii și studenții din școlile noastre ar trebui să conștientizeze faptul că au avut rezultate scăzute datorită contemplării păcatului și că facultățile date lor de Dumnezeu au fost slăbite și au fost nepotrivite pentru creșterea morală, pentru că au fost folosite greșit. Sunt mulți care admit că acesta este adevărul. Le-a plăcut să fie mândri și îngâmfați, până ce aceste trăsături rele de caracter au devenit o putere conducătoare, stăpânindu-le dorințele și înclinațiile. În timp ce au avut doar o formă de evlavie și au adus la îndeplinire multe fapte ale îndreptării de sine, în realitate, nu a existat nici o schimbare reală în inimă. Ei nu au aliniat practicile vieților lor după marele standard al neprihănirii, care este clar și hotărât, și anume Legea lui Dumnezeu. Dacă și-ar compara viața cu acest standard, nu ar putea să simtă decât că sunt deficitari, păcătoși și că au nevoie de un medic. Ei pot pricepe cât de adânc au căzut doar dacă vor privi sacrificiul infinit care a fost făcut de Domnul Isus Hristos, pentru a-i ridica din ruină.

Sunt doar puțini aceia care simt caracterul grozav al păcatului și care înțeleg cât de mare este decăderea care a urmat călcării Legii lui Dumnezeu. Examinând minunatul plan al mântuirii pentru refacerea păcătosului după chipul moral al lui Dumnezeu, noi vedem că singurele mijloace pentru salvarea omului au fost puse la lucru de bunătatea și dragostea fără egal a Fiului lui Dumnezeu. El a fost singurul care a avut tăria de a Se lupta cu marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului și, în calitate de înlocuitor și siguranță a noastră, El a dat putere acelor care se agață de El prin credință, pentru a deveni biruitori în Numele Său și prin meritele Lui.

Putem vedea în crucea de pe Calvar cât L-a costat pe Fiul lui Dumnezeu să aducă

mântuirea omenirii decăzute. După cum sacrificiul făcut în favoarea omului a fost deplin, la fel trebuie să fie și restaurarea omului în urma pervertirii prin păcat, o refacere completă, deplină. Legea lui Dumnezeu ne-a fost dată pentru a avea reguli care să ne călăuzească comportamentul. Nu există nici o nelegiuire pe care legea să o scuze; nu există păcat care să rămână necondamnat. Viața Domnului Hristos este o împlinire perfectă a fiecărui precept al Legii. El spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu”. Cunoașterea Legii îl va condamna pe păcătos și va zdrobi speranța din pieptul său, dacă nu Îl va vedea pe Domnul Isus ca înlocuitor și garant al său, gata să-i ierte nelegiuirea și păcatul. Apoi, prin credință în Domnul Isus Hristos, omul va face tot ce-i stă în putință, în funcție de capacitatea pe care o are, și va căuta să urmeze calea Domnului prin ascultarea de Cele Zece Porunci, iar desăvârșirea Domnului Hristos îi este atribuită pentru a acoperi nelegiuirea sufletului care se pocăiește și este ascultător.

Va trebui făcut un efort din partea multora care se pretind prieteni ai educației, pentru a face o distincție între religie și științe în școlile noastre. Ei nu ar cruța nici un efort sau cheltuială pentru a împărtăși cunoștințe lumești; însă ei nu vor să îmbine cu aceasta o cunoștință a ceea ce Dumnezeu a descoperit ca fiind desăvârșirea caracterului. și totuși, educația în ce privește adevărul lui Dumnezeu va dezvolta mintea și va oferi cunoștințe și în privința lucrurilor vremelnice. Psalmistul spune: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. Cuvintele pline de viață ale lui Dumnezeu dezvăluie înșelăciunile tatălui minciunilor. Care dintre tinerii noștri ar putea ști ceva cu privire la ceea ce este adevăr în comparație cu minciuna, dacă nu este familiarizat cu Scripturile? Simplitatea adevăratei evlavii trebuie adusă în educația tinerilor, dacă ei vor să aibă acea cunoaștere divină care să îi ajute să scape de depravarea care este în lume prin poftă. Adevărații urmași ai lui Hristos nu Îl vor sluji pe Dumnezeu doar când acest lucru se potrivește cu înclinațiile lor, ci și atunci când înseamnă tăgăduire de sine și purtarea crucii. Sfatul serios dat de apostolul Pavel lui Timotei, pentru a nu da greș în aducerea la îndeplinire a datoriei sale, ar trebui așezat în fața tinerilor de azi: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”. (1 Timotei 4, 12.) Trebuie dusă o luptă continuă împotriva păcatelor care continuă în viața noastră, până când acestea sunt biruite. Trăsăturile de caracter îndoielnice, fie că sunt moștenite, fie că sunt cultivate, trebuie analizate și comparate cu marele standard al neprihănirii; și în lumina reflectată de Cuvântul lui Dumnezeu, acestea trebuie înfrânte și biruite prin puterea lui Hristos. „Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințirea, fără de care nici un om nu va putea vedea pe Domnul.”

Zi de zi și ceas de ceas, trebuie să aibă loc în noi înșine un viguros proces de tăgăduire de sine și sfințire; apoi faptele exterioare vor sta drept mărturie că Domnul Isus locuiește în inimă prin credință. Sfințirea nu închide căile sufletului în privința cunoașterii, ci dezvoltă mintea, o inspiră să cerceteze adevărul, ca după o comoară ascunsă; iar cunoașterea voinței lui Dumnezeu face să înainteze lucrarea de sfințire. Există un cer și, oh, cât de serios ar trebui să luptăm ca să ajungem în el! Fac apel la voi, elevi și studenți din școlile și colegiile noastre, să credeți în Domnul Isus ca fiind Mântuitorul vostru. Credeți că El este gata să vă ajute prin harul Său, atunci când voi veniți cu sinceritate în fața Lui. Trebuie să vă luptați pentru cununa vieții. Luptați, pentru că Satana vrea să vă prindă în strânsoarea sa; și dacă voi înșivă nu vă smulgeți de acolo, veți fi paralizați și distruși. Vrajmașul este la dreapta voastră, la stânga voastră, în fața și înapoia voastră; voi trebuie să îl călcați în picioare. Luptați, pentru că trebuie să câștigați o cunună. Luptați, pentru că, dacă nu câștigați cununa, veți pierde totul în această viață și în viața viitoare. Luptați, însă în puterea Mântuitorului nostru înviat.

Vor dori oare elevii și studenții din școlile noastre să studieze și să imite caracterul Aceluia care a venit din cer pentru a le arăta cum trebuie să fie, dacă vor să intre în Împărăția lui Dumnezeu? V-am adus solia apropiatei reveniri a Fiului lui Dumnezeu pe norii cerului, cu putere și slavă mare. Nu v-am prezentat un anumit timp, ci v-am repetat chiar îndemnul Domnului Hristos, să vegheați în vederea rugăciunii: „Căci Fiul omului va veni în ceasul în care nici nu vă gândiți”. (Luca 12, 40.) Această avertizare a străbătut veacurile și a ajuns în timpul nostru ca un ecou: „Iată, Eu vin curând; și răsplata mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Ferice de cei care țin poruncile Sale, ca să aibă drept la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate”. — The Review and Herald, August 21, 1888.

Capitolul 17

Responsabilitatea părinților

Dumnezeu a îngăduit ca lumina reformei sanitare să strălucească asupra noastră în aceste vremuri ale sfârșitului, pentru ca, umblând în lumină, să putem scăpa din multe primejdii la care vom fi expuși. Satana lucrează cu putere mare ca să îi facă pe oameni să-și îngăduie pofta, să-și satisfacă propriile înclinații și să-și petreacă zilele în nechibzuință și nesăbuință. Necumpătarea slăbește atât energiile minții, cât și ale trupului. Cel care este înfrânt în acest fel s-a așezat el însuși pe terenul lui Satana, loc în care este ispitit și hărțuit, iar în cele din urmă stăpânit după plăcere de vrăjmașul oricărei neprihăniri. Părinții trebuie să fie conștienți de obligația lor de a da lumii copii cu caractere armonios dezvoltate, copii care au puterea morală de a rezista ispitei și a căror viață să fie o onoare la adresa lui Dumnezeu și o binecuvântare pentru semenii lor. Cei care își încep viața având principii ferme vor fi pregătiți să rămână neîntinați în mijlocul poluării morale a acestui veac. Fie ca mamele să valorifice orice ocazie de a-și crește copiii spre a fi utili.

Lucrarea mamei este sfântă și importantă. Ea trebuie să-și învețe copiii încă din leagăn deprinderi în vederea tăgăduirii de sine și a stăpânirii de sine. Timpul ei, într-un sens special, aparține copiilor ei. Însă, dacă acesta este ocupat în cea mai mare parte cu nebuniile acestui veac degradat, dacă societatea, îmbrăcămintea și distracțiile îi absorb atenția, copiii ei nu pot fi educați în mod corespunzător.

Multe mame care se plâng de lipsa de cumpătate care există pretutindeni nu cercetează suficient de adânc pentru a depista cauza. Prea adesea, aceasta este chiar masa din cămin. Multe mame, chiar dintre cele care pretind a fi creștine, pun zi de zi pe masa familiei o hrană mult prea bogată și condimentată, hrană care trezește apetitul și încurajează îmbuibarea. În anumite familii, felurile de mâncare care conțin carne sunt pe primul loc și, ca urmare, sângele este plin de tumori canceroase și scrofuloase. Iar când, după aceea, urmează suferința și boala, Providența este învinuită de ceea ce, de fapt, este consecința unei căi greșite. Repet: necumpătarea începe la masă și, în majoritatea cazurilor, apetitul este îngăduit până când indulgența ajunge o a doua natură.

Cine mănâncă prea mult sau mănâncă hrană nesănătoasă își slăbește puterea de a

se împotrivi cerințelor altor poftes și pasiuni. Mulți părinți, pentru a evita sarcina de a-și educa copiii în vederea unor obiceiuri de tăgăduire de sine, le îngăduie să mănânce și să bea după bunul lor plac. Dorința de a satisface gustul și tentațiile firești nu scade o dată cu trecerea anilor; și acești tineri, neînvățați să fie ținuți în frâu, pe măsură ce cresc, sunt stăpâniți de impuls și ajung sclavi ai poftes. Când își iau locul în societate și încep să înfrunte viața, ei nu au putere să se împotrivescă tentației. Rezultatele rele ale educației greșite în ce privește îngăduința de sine le putem vedea în cei lacomi, în cei care fumează, în cei bețivi și alcoolici.

Când auzim creștini și creștine care se plâng de urmările teribile ale necumpătării, se ridică de îndată întrebare: Cine i-a educat pe acei tineri? Cine a hrănit în ei aceste poftes nestăpânite? Cine a neglijat solemnă responsabilitate de a le forma caracterele pentru a fi utili în această viață și pentru societatea viitoare a îngerilor?

Când părinții și copiii se vor întâlni la judecata finală, ce scenă va avea loc! Mii de copii care au fost sclavi ai poftes și viciului înjositor, ale căror vieți constituie niște epave morale, vor sta față în față cu părinții care i-au făcut să fie ceea ce sunt. Cine, dacă nu părinții, trebuie să poarte această răspundere înfricoșătoare? Oare Domnul a făcut ca acești tineri să fie stricați? Oh, nu! Atunci cine a făcut această lucrare teribilă? Oare nu păcatele părinților, transmise copiilor în poftes și pasiuni pervertite? Și oare această lucrare nu a fost continuată și completată de aceia care au neglijat să-i educe potrivit cu exemplul pe care l-a dat Dumnezeu? După cât este de sigur că ei există acum, la fel de sigur este și faptul că ei vor fi judecați în fața lui Dumnezeu.

Satana este gata să-și facă lucrarea; el nu va neglija să prezinte momeli față de care copiii nu au puterea morală de a se împotrivi. Am văzut că, prin ispitirile sale, el instituie mode care se schimbă tot timpul, petreceri și distracții atractive, astfel ca mamele să fie conduse să-și consume timpul cu lucruri ușuratices, în loc să-și educe și să-și instruiască copiii. Copiii noștri au nevoie de mame care să-i învețe încă din leagăn să-și stăpânească patima, să-și țină în frâu poftea și să biruiască egoismul. Au nevoie de aceste lucruri, cuvânt cu cuvânt, precept după precept, aici puțin, dincolo puțin.

Evreii au fost învățați cum să-și crească copii pentru a evita idolatria și nelegiuirea națiunilor păgâne: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele

când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.”
(Deuteronom 11, 18.19.)

Femeia trebuie să dețină poziția pe care Dumnezeu a rânduit-o la început pentru ea, aceea de a fi egală soțului ei. Lumea are nevoie de mame nu doar cu numele, ci în adevăratul sens al cuvântului. Putem spune cu toată certitudinea că datoriile specifice ale femeii sunt mai sfinte decât cele ale bărbatului. Ar trebui ca femeia să fie conștientă de caracterul sacru al lucrării sale și, în temere de Dumnezeu și prin puterea Lui, să-și ia în serios misiunea vieții ei. Să-și crească copiii spre a fi utili în această lume și pentru acel cămin din lumea mai bună care va urma.

Poziția femeii în familie este mai sacră decât cea a regelui pe tronul său. Marea ei lucrare constă în a face ca viața ei să fie un exemplu pe care copiii ei să dorească să-l imite. Și, prin cuvânt și exemplu, ea trebuie să le umple mințile cu cunoștințe folositoare și să-i învețe să lucreze cu sacrificiu de sine pentru binele altora. Marele stimulent pentru mama care trudește, care este împovărată, ar trebui să fie acela că fiecare copil care este crescut în mod corespunzător și care are podoaba lăuntrică, podoaba unui duh blând și liniștit, va străluci în curțile Domnului.

Le implor pe mamele creștine să fie conștiente de responsabilitatea lor și să trăiască, nu pentru a-și fi pe plac lor înseși, ci pentru a-I da slavă lui Dumnezeu. Domnul Hristos nu și-a plăcut Lui Însuși, ci a luat chip de rob. El a părăsit curțile cerești și și-a îmbrăcat divinitatea în natura umană, pentru ca prin propriul Său exemplu să ne învețe cum putem să fim înălțați la starea de fii și fiice ale familiei regești, copii ai regelui ceresc. Însă care ar fi condițiile pe baza cărora putem să obținem marea Lui binecuvântare? „Jeșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. (2 Corinteni 6, 17.18.)

Domnul Hristos S-a umilit de la poziția de egal cu Dumnezeu la aceea a unui rob. Căminul Său era în Nazaret, un loc devenit proverbial pentru nelegiuirea lui. Părinții Săi erau dintre cei mai săraci oameni. Era tâmplar și lucra cu mâinile pentru a-și face partea în susținerea familiei. Timp de treizeci de ani, El le-a fost de ajutor părinților Săi. Viața Domnului Hristos ne arată datoria pe care o avem de a fi harnici în lucrul nostru și de a le purta de grijă celor care ne-au fost încredințați.

În lecțiile pe care le-a dat ucenicilor Săi, Domnul Isus i-a învățat că Împărăția Sa nu era una lumească, în care toți luptă pentru poziția cea mai înaltă; El le-a dat lecții de umilință și de sacrificiu de sine pentru binele altora. Umilința Sa nu a constatat într-o subestimare a propriului Său caracter și a capacităților Sale, ci în faptul că S-a făcut una cu omenirea căzută, pentru a-i ridica pe oameni la o viață nobilă. Cu toate acestea, cât de puțini văd ceva atrăgător în umilința lui Hristos! Cei lumești caută continuu să se înalțe mai presus de alții; însă Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a umilit pe Sine pentru a-l înălța pe om. Adevăratul ucenic al lui Hristos Îi va urma exemplul. Mamele din această generație ar trebui să simtă caracterul sacru al misiunii lor, nu încercând să rivalizeze cu vecinele lor mai bogate în privința felului cum arată, ci căutând să-L onoreze pe Dumnezeu în îndeplinirea cu credincioșie a datoriei. Dacă principiile corecte cu privire la cumpătare ar fi sădite în tineri care trebuie să se formeze, ar fi necesare mai puține campanii pentru cumpătare. Tăria de caracter — stăpânirea morală — va predomina și, în puterea lui Isus, ispitele acestor zile de pe urmă vor fi respinse.

Unul dintre cele mai grele lucruri este acela de a te dezvăța de obiceiurile pe care ți le-ai îngăduit pe parcursul vieții. Demonul excesului are o putere uriașă și nu este ușor de învins. Însă, dacă părinții încep lupta împotriva acestuia chiar din casa lor, din propriile lor familii, prin principiile pe care le sădesc în copiii lor încă din pruncie, atunci pot nădăjdui că vor avea succes. Se merită, mamelor, să folosiți prețioasele ore care v-au fost date de Dumnezeu pentru formarea caracterelor copiilor voștri și să-i învățați să adere strict la principiile de cumpătare în mâncare și băutură.

Părinților le este încredințată datoria sacră de a apăra organismul fizic și constituția morală ale copiilor lor, astfel încât sistemul nervos să fie echilibrat, iar sufletul să nu fie pus în primejdie. Tații și mamele trebuie să înțeleagă legile vieții, pentru ca nu cumva, prin necunoașterea lor, să îngăduie să se dezvolte în copiii lor tendințe greșite. Alimentația afectează atât sănătatea fizică, cât și cea morală. Atunci cât de mult ar trebui să fie preocupate mamele să pună pe masă hrana cea mai simplă, cea mai sănătoasă, pentru ca organele digestive să nu fie slăbite, nervii să nu fie dezechilibrați și astfel educația pe care au dat-o copiilor lor să fie contracarată.

Satana știe că nu poate avea putere prea mare asupra minții atunci când apetitul este ținut sub control, însă nu mai este așa atunci când apetitul este nestăpânit și de aceea el caută continuu să-i facă pe oameni să fie îngăduitori față de poftă. Sub influența alimentației nesănătoase, conștiința este amorțită, mintea este întunecată și capacitatea

acestora de a fi impresionate este slăbită. Însă vinovăția călcătorului de lege nu este mai mică datorită faptului că el și-a tot încărcat conștiința până ce aceasta a devenit insensibilă.

Din moment ce starea de sănătate a minții depinde de condiția normală a forțelor vitale, cât de multă grijă ar trebui dovedită pentru a nu fi folosite nici stimulente, nici narcotice! Cu toate acestea, vedem că mulți dintre cei care pretind că sunt creștini folosesc tutunul. Ei deplâng relele care vin datorită necumpătării; cu toate acestea, în timp ce vorbesc împotriva băuturilor alcoolice, chiar acești oameni fumează. Trebuie să se facă o schimbare în atitudinea față de folosirea tutunului înainte de a putea ajunge la rădăcina răului. Pătrundem mai adânc în acest subiect. Ceaiul și cafeaua alimentează pofta, făcând-o să simtă nevoia unor stimulenți și mai puternici. Și apoi ajungem și mai aproape, în casă, la folosirea hranei, și întrebăm: Este cumpătarea practică în toate lucrurile? Sunt aduse la îndeplinire aici acele reforme care sunt esențiale pentru sănătate și fericire?

Fiecare creștin adevărat trebuie să-și țină sub control poftele și patimile. Dacă nu se eliberează de sub robia poftelor, el nu poate fi un slujitor adevărat și ascultător al lui Hristos. Îngăduirea poftelor și a patimii anulează efectul adevărului asupra inimii. Este imposibil ca spiritul și puterea adevărului să sfințească o persoană, suflet, trup și spirit, atâta timp cât aceasta este stăpânită de dorințe senzuale. — Cumpătarea creștină și igiena biblică, 75-80 (1890).

Capitolul 18

Educația și sănătatea

Timp de generații întregi, sistemul existent de educație a fost dăunător pentru sănătate și chiar pentru viața însăși. Mulți părinți și educatori nu înțeleg că, în primii ani de viață ai copilului, cea mai mare atenție trebuie acordată dezvoltării fizice, pentru a putea fi asigurată o stare de sănătate a corpului și a creierului. A fost încurajat obiceiul de a-i trimite pe copii la școală când aceștia sunt încă niște prunci, având nevoie de îngrijirea mamei. În multe cazuri, cei mici sunt îngrămădiți în camere neaerisite, unde stau într-o poziție necorespunzătoare, în bănci prost construite, și, ca urmare, trupurile fragile ale celor mici se deformează. Copiii mici, ale căror membre nu sunt puternice, sunt ținuti închiși înăuntru, și aceasta spre răul lor. Mulți pornesc în viață cu o constituție șubredă, iar închiderea în școală zi de zi îi face nervoși și se îmbolnăvesc. Corpurile lor se pipernicesc ca urmare a stării de epuizare a sistemului nervos. Și totuși, atunci când scânteia de viață se stinge, părinții și învățătorii lor nu-și dau seama că ei sunt răspunzători, din toate punctele de vedere. Stând la mormântul copilului, părinții îndurerați cred că nenorocirea care a venit asupra lor este hotărârea Providenței, când, de fapt, felul în care au procedat chiar ei cu copiii lor, de nescuzat, a distrus viața cea fragedă. În astfel de împrejurări, a pune moartea copilului pe seama Providenței înseamnă blasfemie. Dumnezeu dorește ca cei mici să trăiască și să primească o educație corespunzătoare, pentru ca să-și poată dezvolta un caracter frumos, să-L slăvească pe El în această lume și să-L laude în lumea mai bună care va veni.

Părinți și profesori își asumă răspunderea de a-i educa pe acești copii, dar, cu toate acestea, cât de puțini dintre ei își dau seama de datoria pe care o au înaintea lui Dumnezeu de a cunoaște organismul omenesc, ca să poată ști cum să păstreze viața și sănătatea acelor care le-au fost încredințați. Mii de copii mor datorită ignoranței acelor care le poartă de grijă.

Mulți copii au fost nenorociți pentru viață, iar alții au murit ca urmare a procedurilor nesăbuite ale părinților și profesorilor de a forța intelectul, în timp ce au neglijat organismul fizic. Copiii au fost prea mici ca să fie duși la școală. Mințile lor au fost împovărate cu lecții într-un timp când ar fi trebuit să fie lăsați liberi, până ce puterea lor fizică era suficientă pentru a suporta efortul mintal. Copiii mici trebuie să fie

liberi ca mieii, să zburde pe afară. Trebuie să li se ofere cele mai frumoase ocazii de a pune temelia unui organism sănătos.

Tinerii care sunt ținuti în școli, închiși în săli de clasă pentru studiu, nu pot fi sănătoși. Efortul mental fără un exercițiu fizic corespunzător duce la creier o măsură nepotrivită de sânge și astfel circulația este dezechilibrată. Creierul are prea mult sânge, în timp ce extremitățile au prea puțin. Orele de studiu și recreare trebuie să fie după un program regulat, iar o parte din timp trebuie petrecut în lucru fizic. Când obiceiurile elevilor și studenților în mâncare și băutură, îmbrăcăminte și somn sunt în conformitate cu legile fizice, ei pot dobândi educație fără a-și sacrifica sănătatea. Lecția trebuie repetată adesea și adusă mereu înaintea conștiinței, pentru că educația va fi ne semnificativă dacă nu există tărie fizică ce poate fi folosită după ce a fost obținută.

Studenților nu ar trebui să li se îngăduie atât de multe studii încât să ajungă să nu aibă timp pentru dezvoltarea fizică. Sănătatea nu poate fi păstrată dacă o anumită parte din fiecare zi nu este dedicată exersării mușchilor în aer liber. Anumite ore, planificate dinainte, trebuie dedicate lucrului manual de un anumit fel, ceva care să pună în mișcare toate părțile corpului. Dacă se egalizează efortul mental cu cel fizic, atunci mintea studentului va fi revigorată. Dacă este bolnav, adeseori exercițiul fizic va ajuta organismul său să-și revină la starea normală. Când studenții părăsesc colegiul, ei ar trebui să aibă o sănătate mai bună și o înțelegere mai bună a legilor vieții decât atunci când au intrat la colegiu. De sănătate trebuie să avem grijă cu tot atâta sfîntenie ca și de caracter.

Mulți studenți sunt deplorabil de ignorați în ce privește faptul că alimentația exercită o influență puternică asupra sănătății. Unii nu au făcut niciodată vreun efort hotărât de a-și stăpâni pofta sau de a păzi reguli stricte în privința dietei. Ei mănâncă prea mult, chiar în timpul meselor, iar unii mănâncă și între mese, ori de câte ori apare ispita. Dacă cei care pretind că sunt creștini doresc să rezolve problemele atât de încurcate pentru ei — de ce le sunt mințile atât de greoaie, de ce aspirațiile religioase le sunt atât de slabe — ei nu ar trebui, în multe dintre cazuri, să caute motivul în alt loc decât în felul cum mănâncă; dacă nu este o altă cauză, aceasta este cu siguranță.

Mulți se despart ei înșiși de Dumnezeu prin faptul că își îngăduie pofta. Cel care știe când cade o vrabie și care ne numără chiar perii capului cunoaște păcatul acelora care își îngăduie apetitul pervertit în dauna slăbirii puterilor fizice, amorțind intelectul și

încețoșând percepțiile morale.

Profesorii, ei înșiși, ar trebui să dea atenția cuvenită legilor sănătății, pentru a-și putea păstra propriile lor puteri în cea mai bună stare cu putință, iar prin exemplu și cuvânt, să poată exercita o influență corespunzătoare asupra elevilor lor. Profesorul ale cărui puteri fizice au fost deja slăbite de boală sau lucru peste măsură trebuie să acorde o atenție deosebită legilor vieții. El trebuie să-și ia timp pentru recreare. El nu trebuie să-și ia asupra lui alte responsabilități în afară de munca de la școală, care îl vor împovăra într-atâta, fizic și mintal, încât sistemul lui nervos va fi dezechilibrat; căci, în acest caz, el nu va fi în stare să lucreze cu mințile elevilor și nu poate proceda drept nici față de el însuși și nici față de elevii săi.

Instituțiile noastre de învățământ trebuie prevăzute cu toate facilitățile necesare pentru instruirea cu privire la mecanismul funcționării organismului omenesc. Elevii și studenții trebuie învățați cum să respire, cum să citească și cum să vorbească, astfel încât efortul să nu fie făcut de gât și plămâni, ci de mușchii abdominali. Profesorii au nevoie să se instruiască pe ei înșiși și în această direcție. Elevii și studenții noștri trebuie să beneficieze de o instruire completă, pentru a putea începe viața activă cu o cunoaștere inteligentă a modului de viață pe care Dumnezeu li l-a dat. Educați-i că au de învățat pe parcursul întregii vieți. Reamintiți-le, de asemenea, că va trebui să-i învețe și pe alții. Lecția noastră va fi repetată în folosul a mult mai mulți din cei care stau în fața voastră zi de zi. — Cumpătarea creștină și igiena biblică, 81-84 (1890).

Capitolul 19

Educația din cămin

Lucrarea mamei este foarte importantă. În mijlocul treburilor și datoriilor gospodărești de fiecare zi, ea trebuie să se străduiască să exercite o influență care va binecuvânta și înălța pe cei din casa ei. Fiecare mamă are o datorie sacră față de copiii care i-au fost dați în grijă de Tatăl ceresc; și este privilegiul ei, prin harul lui Hristos, să le modeleze caracterele după modelul divin, să aibă asupra lor acea influență care să-i apropie de Dumnezeu și de cer. Dacă mamele și-ar fi dat seama întotdeauna de răspunderea pe care o au și ar fi făcut din aceasta cea dintâi preocupare a lor, cea mai importantă misiune, și anume de a pregăti copiii pentru a face față datoriilor acestei vieți și în vederea vieții viitoare, noi n-am vedea acum nenorocirile care există în atât de multe cămine din țara noastră. Lucrarea mamei este de așa natură, încât presupune o continuă înaintare în propria ei viață, pentru a-și putea conduce copiii spre realizări tot mai mari. Însă Satana își face planurile pentru a se asigura atât de sufletele părinților, cât și de cele ale copiilor. Mamele sunt îndepărtate de datoriile casei și de educarea atentă a celor mici, spre slujirea de sine și a lumii. Vanitatea, moda și lucruri de mică importanță sunt lăsate să absoarbă atenție, în timp ce se neglijează educația fizică și morală a prețioșilor copii.

Dacă preocuparea ei o constituie obiceiurile și practicile lumești, mama nu va face față datoriilor de care este responsabilă. Dacă moda o ține în robie, aceasta îi va slăbi puterea de rezistență, iar viața va deveni o povară obositoare, în loc să fie o binecuvântare. Datorită slăbiciunii fizice, s-ar putea ca ea să nu aprecieze în mod corespunzător valoarea ocaziilor pe care le are, iar familia s-ar putea să fie lăsată să se dezvolte fără să beneficieze de chibzuința, de rugăciunile și de instruirea ei sânguincioasă. Dacă ar aprecia privilegiile minunate care le-au fost date de Dumnezeu, mamele nu ar fi atât de ușor îndepărtate de la datoriile lor sacre către treburile superficiale, lumești.

Lucrarea mamei începe atunci când își ține pruncul în brațe. Am văzut adesea cum cei mici se trântesc și țipă dacă nu se ține cont de voința lor în vreun fel. Acesta este momentul când spiritul cel rău trebuie muștrat. Vrajmașul va încerca să stăpânească mințile copiilor noștri, însă să-i îngăduim noi oare să le modeleze cum vrea el? Acești

micuți nu își pot da seama ce spirit îi influențează și este datorია părinților de a dovedi judecată și înțelepciune pentru ei. Obiceiurile pe care aceștia și le formează trebuie supravegheate cu grijă. Tendințele spre rău trebuie ținute în frâu, iar mintea trebuie stimulată în vederea binelui. Copilul trebuie încurajat cu tot efortul posibil spre a se stăpâni.

Un program ordonat trebuie să fie regula tuturor obiceiurilor copiilor. Mamele fac o mare greșală îngăduindu-le să mănânce între mese. Stomacul este afectat printr-o astfel de practică și în așa fel se așează temelia pentru o suferință viitoare. Nervozitatea lor poate să fi fost cauzată de o hrană nesănătoasă, care nu a fost în întregime digerată; însă mama simte că nu își poate pierde timpul gândindu-se la acel lucru sau corectându-și procedeele. Nu se poate opri nici măcar să le aline îngrijorările acestora. Ea le dă celor mici o bucată de prăjitură sau alte delicatese spre a-i liniști, însă acest lucru doar sporește răul. Unele mame, în dorința de a face cât mai multe treburi, se grăbesc atât de mult și ajung atât de nervoase, încât sunt mai iritabile decât copiii și, ocărându-i și chiar bătându-i, ele încearcă să-i înspăimânte pe cei mici pentru a tăcea.

Mamele se plâng adesea de starea de sănătate delicată a copiilor lor și merg să consulte medicul. Dar, dacă ar fi făcut puțin apel la bunul simț, și-ar fi dat seama că necazul a fost produs de greșeli în alimentație.

Noi trăim într-un veac al lăcomiei, iar obiceiurile în care sunt crescuți copiii, chiar de către mulți adventiști de ziua a șaptea, sunt în opoziție directă față de legile naturii. Stăteam odată la masă cu câțiva copii sub doisprezece ani. Carne era din belșug pe masă și atunci o fetiță delicată, nervoasă, a cerut murături. I-a fost adus un castron cu murături iuți, picante, condimentate, din care ea s-a servit după bunul ei plac. Copilul era recunoscut pentru nervozitatea și iritabilitatea comportamentului și aceste condimente iuți erau bine calculate pentru a produce o asemenea stare. Copilul cel mai mare socotea că nu poate mânca dacă nu are carne la masă și arăta multă nemulțumire și chiar lipsă de respect atunci când aceasta nu i se punea la dispoziție. Mama i-a permis aceste lucruri, până când ea a devenit mai mult decât un sclav față de capriciile acestuia. Băiatul nu avea nici o treabă de făcut și își petrecea cea mai mare parte din timp citind lucruri nefolositoare sau chiar mai rele. El se plângea aproape tot timpul de dureri de cap și nu se arăta mulțumit de hrana simplă.

Părinții trebuie să se îngrijească să ofere o ocupație copiilor lor. Nimic nu va

putea fi o sursă mai mare de rău decât nepăsarea. Munca fizică, cea care produce acea oboseală sănătoasă a mușchilor, va face poftă pentru hrana simplă, sănătoasă, iar copiii și tinerii care au o ocupație nu se vor ridica de la masă bombănind pentru că nu li s-a pus în față o farfurie cu carne și diferite delicatese care să le satisfacă poftetele.

Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, lucrând cu mâinile în meseria de tâmplar, a dat un exemplu tuturor tinerilor. Cei care disprețuiesc datoriile obișnuite ale vieții să-și aducă aminte că Domnul Isus a fost supus părinților Săi și și-a făcut partea Sa în susținerea familiei. Puține delicatese se puteau vedea pe masa lui Iosif și a Mariei, pentru că ei se numărau printre cei săraci.

Părinții ar trebui să fie un exemplu pentru copiii lor în ce privește cheltuirea banilor. Sunt din aceia care, de îndată ce capătă bani, îi cheltuie pentru delicatese sau pentru împodobiri inutile în îmbrăcăminte, iar când rezerva de bani se micșorează, ei simt lipsa a ceea ce au irosit. Dacă ar avea un venit mare, ar cheltui fiecare dolar; dacă este mic, nu este suficient pentru satisfacerea obiceiurilor extravagante pe care le-au dobândit și ei împrumută pentru a-și satisface nevoile. Ei adună din toate sursele posibile pentru a-și împlini toate nevoile închipuite. Devin necinstiți și necredincioși, iar raportul care stă împotriva lor în cărțile din ceruri nu va fi unul favorabil pentru ziua judecării. Ei trebuie să-și satisfacă pofta ochiului, își îngăduie apetitul și rămân săraci datorită obiceiurilor lor risipitoare, când de fapt ar fi trebuit să învețe să trăiască în limita banilor pe care îi au. Extravaganța este unul din păcatele la care sunt supuși tinerii. Ei disprețuiesc deprinderile de a fi econom, ca să nu fie socotiți că sunt zgârșiți și săraci. Oare Isus, Maiestatea cerurilor, care ne-a dat un exemplu de hărnicie și economie, ce le-ar spune unora ca aceștia?

Nu este necesar să specificăm aici cum ar trebui aplicată economia în fiecare aspect al vieții. Cei ale căror inimi sunt predate lui Dumnezeu și care au făcut din Cuvântul Său ghidul lor vor ști cum să se conducă în îndeplinirea datoriilor zilnice. Ei vor învăța de la Domnul Isus, care este blând și smerit cu inima; și cultivând blândețea lui Hristos, ei vor închide ușa împotriva a nenumărate ispite.

Ei nu vor fi preocupați să-și satisfacă apetitul și pasiunea pentru etalare, în timp ce alții rabdă de foame. Bani cheltuiți zi de zi pe lucruri inutile, cu gândul că „sunt doar cinci cenți”, „sunt doar zece cenți”, par foarte puțini; însă, înmulțind aceste sume cu zilele anului, pe măsură ce anii trec, suma devine incredibilă.

Domnul a considerat că este bine să-mi prezinte relele care rezultă ca urmare a obiceiurilor de nepracticare a economiei, pentru ca eu să-i pot îndemna pe părinți să-și învețe copiii să practice o economie strictă. Învățați-i că banii cheltuiți pe ceea ce nu au nevoie sunt pervertiți de la un scop bun. Cel care este necredincios în lucrurile mici va fi necredincios și în lucrurile mari. Dacă oamenii nu sunt credincioși în lucrurile vremelnice, nu li se pot încredința bogății veșnice. Păziți-i de poftă; învățați-i pe copii, atât prin cuvânt, cât și prin exemplu, să folosească o dietă simplă. Învățați-i să fie harnici, nu numai ocupați, ci să se angajeze în lucru folositor. Căutați să treziți simțurile morale. Învățați-i că Dumnezeu are anumite cerințe față de ei, chiar din cei mai fragezi ani ai copilăriei. Spuneți-le că stricăciunea morală se întâlnește la tot pasul și că este nevoie să vină la Isus să i se predea, cu trup și spirit, și că în El vor găsi puterea de a se împotrivi oricărei ispite. Păstrați înaintea minților lor ideea că ei nu sunt creați doar pentru a plăcea lor înșiși, ci pentru a fi agenții Domnului în scopuri nobile. Învățați-i, atunci când ispitele îi îndeamnă spre calea îngăduinței de sine, când Satana caută să-L îndepărteze pe Dumnezeu din fața lor, să privească la Domnul Isus și să spună: „Salvează-mă, Doamne, ca să nu fiu biruit”. Îngerii se vor aduna în jurul lor, ca răspuns la rugăciuni, și îi vor conduce pe cărări sigure.

Domnul Hristos nu S-a rugat ca ucenicii Săi să fie luați din lume, ci să fie păziți de cel rău, pentru ca ei să fie în stare să nu cedeze ispitelor pe care le vor întâlni la fiecare pas. Aceasta este o rugăciune care ar trebui să fie înălțată de fiecare tată și mamă. Însă se pot ei ruga astfel Domnului și apoi să-i lase să facă ce le place? Vor satisface ei pofta până ce aceasta va pune stăpânire, iar apoi vor aștepta să-și poată ține în frâu copiii? Nu; cumpătarea și stăpânirea de sine trebuie învățate încă din leagăn. Mamei îi revine în mare măsură responsabilitatea acestei lucrări. Cea mai duioasă legătură de pe pământ este cea dintre mamă și copilul ei. Copilul este mai repede impresionat de viața și exemplul mamei decât de cel al tatălui, datorită acestei legături mai puternice și duioase care există între ei. Totuși, răspunderea mamei este foarte grea, și ea trebuie să beneficieze continuu de ajutorul tatălui.

Necumpătarea în mâncare și băutură, necumpătarea în muncă, necumpătarea în aproape toate lucrurile, există la orice pas. Cei care fac eforturi mari pentru a munci mult într-o anumită perioadă de timp și continuă să muncească atunci când judecata le spune că ar trebui să se odihnească nu câștigă niciodată. Ei trăiesc dintr-un capital împrumutat. Ei își irosesc forța vitală de care vor avea nevoie cândva, în viitor. Iar când

vor avea nevoie de această energie pe care au irosit-o cu atâta nepăsare, ei se prăbușesc pentru că nu o au. Puterea fizică s-a dus, tăria mintală nu mai există. Ei își dau seama că au avut de-a face cu o pierdere, dar nu realizează despre ce este vorba. Nevoia a venit, însă resursele lor fizice sunt epuizate. Oricine încalcă legile sănătății va trebui să sufere cândva într-o măsură mai mare sau mai mică. Dumnezeu ne-a înzestrat corpul cu puterea de care avem nevoie în diferite perioade din viața noastră. Dacă noi vom epuiza cu nepăsare această forță printr-o suprasolicitare continuă, uneori vom ajunge să pierdem. Utilitatea noastră se va diminua dacă nu chiar viața noastră va fi distrusă.

Ca regulă, munca de peste zi nu trebuie prelungită până seara. Dacă orele zilei sunt bine folosite, lucrul care se întinde până noaptea târziu este prea mult, iar corpul supra-împovărat va suferi. Mi-a fost arătat că cei care fac acest lucru adesea mai mult pierd decât câștigă, pentru că energiile le sunt epuizate și ei lucrează suprasolicitând nervii. S-ar putea să nu resimtă imediat urmările, însă acestea le subminează cu siguranță organismul.

Părinții să-și consacre timpul de seară pentru a fi împreună cu familiile lor. Să lase la o parte grijile și preocupările lucrului de peste zi. Soțul, și tatăl, va câștiga mult dacă își va face regula de a nu strica bucuria familiei, aducând în cămin necazurile de la serviciu, care l-au enervat și îngrijorat peste măsură. În anumite momente dificile va avea nevoie de sfatul soției sale și ei pot căuta împreună să se elibereze de îngrijorări, cerând înțelepciune de la Dumnezeu; însă a ține mintea continuu concentrată asupra treburilor și afacerilor va dăuna atât sănătății minții, cât și a trupului.

Serile să fie petrecute cât mai fericit cu putință. Căminul să fie un loc în care să domnească voioșia, amabilitatea și dragostea. Acestea îl vor face atractiv pentru copii. Dacă părinții caută mereu pricină de supărare, dacă sunt irascibili, dacă mereu caută greșeli, copiii se vor molipsi de același spirit de nemulțumire și ceartă, iar căminul ajunge cel mai mizerabil loc de pe pământ. Copiii se simt mai bine printre străini, în companii nechibzuite sau pe stradă. Toate aceste lucruri ar putea fi evitate dacă s-ar practica toleranța în toate lucrurile și dacă s-ar cultiva răbdarea. Stăpânirea de sine din partea tuturor membrilor familiei va face din cămin aproape un paradis. Faceți ca atmosfera să fie cât mai voioasă, camerele cât mai plăcute. Copiii să considere căminul cel mai atrăgător loc de pe pământ. Influențați-i în așa fel, încât să nu caute companie pe stradă și nici să nu se gândească decât cu oroare la sălașurile unde se practică vicii. Dacă viața din cămin este așa cum ar trebui să fie, obiceiurile formate acolo vor

constitui o apărare puternică împotriva asalturilor ispitei, atunci când cei tineri vor pleca de la adăpostul căminului în lume.

Ne construim noi casele pentru fericirea familiei sau doar pentru etalare? Le oferim copiilor noștri camere însorite sau le ținem întunecoase și închise, păstrându-le pentru străini, care nu depind de noi pentru a fi fericiți? Nu există o lucrare mai nobilă pe care am putea s-o facem, nu putem aduce un folos mai mare societății decât acela de a le da copiilor noștri o educație corespunzătoare, întipărend în mintea lor, prin cuvânt și exemplu, principiul important că în viață curăția și sinceritatea ținutelor îi vor califica cel mai bine pentru a-și face partea lor în lume.

Deprinderile noastre artificiale ne lipsesc de multe privilegii și de multă bucurie și ne fac să nu putem fi folositori. O viață în ton cu moda este o viață grea, lipsită de mulțumire. Cât de adesea timpul, banii și sănătatea sunt sacrificate, răbdarea este teribil de înceată, iar stăpânirea de sine este pierdută, numai de dragul etalării. Dacă părinții ar dori mai mult simplitatea, nepermițându-și să cheltuiască pentru satisfacerea mândriei și pentru a urma moda; dacă și-ar menține o nobilă independență în ceea ce este bine, nefiind afectați de influența acelor care, în timp ce susțin că sunt de partea lui Hristos, refuză de fapt să poarte crucea tăgăduirii de sine, chiar prin acest exemplu ei vor da copiilor lor o educație deosebit de valoroasă. Copiii vor deveni bărbați și femei de o deosebită valoare morală și, la rândul lor, vor avea tăria de a sta cu curaj de partea a ceea ce este bine, chiar împotriva curentului modei și opiniei populare.

Fiecare act al părinților va avea repercusiuni asupra viitorului copiilor. Consacrând timp și bani pentru împodobirea exterioară și pentru satisfacerea poftelor pervertite, ei cultivă vanitatea, egoismul și pofta în copii. Mamele se plâng că sunt atât de împovărate de griji și trudă, încât nu-și pot lua timp să-i învețe cu răbdare pe cei mici și să simtă împreună cu ei în dezamăgirile și necazurile lor. Inimile tinere tânjesc după simpatie și duioșie și, dacă ei nu le dobândesc de la părinții lor, le vor căuta din surse care pot primejdui atât mințile, cât și principiile morale. Am auzit de mame care le refuză copiilor lor plăceri nevinovate, din lipsă de timp și atenție, în timp ce degetele lor neobosite și ochii obosiți erau preocupați cu cine știe ce obiect inutil pentru împodobire, ceva ce putea servi doar la încurajarea mândriei și a extravagantei în copii. „Cum este înclinată rămurica, așa va fi și copacul.” Pe măsură ce copiii se apropie de vârsta maturității, aceste lecții își vor aduce roadele în mândrie și lipsa valorii morale. Părinții deplâng greșelile copiilor, însă sunt orbi cu privire la faptul că ei nu fac altceva decât să

culeagă recolta a ceea ce ei înșiși au semănat.

Părinți creștini, asumați-vă sarcina pe care o aveți pentru viață și gândiți-vă cu seriozitate la obligațiile sacre care vă revin. Faceți din Cuvântul lui Dumnezeu standardul vostru și nu urmați modele și obiceiurile lumii, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții. Fericirea viitoare a familiilor voastre și bunăstarea societății depind într-o mare măsură de educația fizică și morală pe care copiii voștri o primesc în primii ani ai vieții. Dacă gusturile și obiceiurile lor vor fi în toate lucrurile așa de simple cum ar trebui să fie, dacă îmbrăcămintea va fi ordonată, fără împodobiri în plus, mamele vor găsi timpul necesar să-și facă fericiți copiii și îi vor învăța să asculte din iubire.

Nu-i trimiteți pe cei mici prea de timpuriu la școală. Mama trebuie să fie atentă cum modelează mintea copilului care i-a fost încredințat. Părinții ar trebui să fie cei mai buni învățători ai copiilor lor până când aceștia ajung la vârsta de opt sau zece ani. Sala lor de clasă trebuie să fie în aer liber, printre flori și păsărele, iar manualul lor, comoara naturii. Când mintea lor poate pricepe acest lucru, părinții trebuie să le deschidă înainte marea carte a naturii. Aceste lecții, date în astfel de împrejurări, nu vor fi uitate curând. Trebuie depuse eforturi serioase pentru a pregăti terenul inimii pentru ca Semănătorul să poată semăna sămânța cea bună. Dacă jumătate din timpul care este acum mai mult decât irosit în urma modelor lumii ar fi devotat cultivării minții copiilor, pentru formarea unor deprinderi corecte, în familii ar fi vizibilă o schimbare considerabilă.

Nu demult, am auzit o mamă spunând că îi place să vadă o casă frumos construită și că defectele de finisaj și nepotrivirile o deranjează. Eu nu condamn gustul rafinat în această privință, însă, în timp ce o ascultam, mă gândeam cu părere de rău că acest rafinament nu l-a folosit în creșterea copiilor ei. Aceștia constituiau clădiri de care era responsabilă; în felul ei de-a fi necioplit, lipsit de curtoazie, firile lor pătimeșe, egoiste, și voința necontrolată erau dureros de vizibile celor din jur. Caractere greșit formate, piese umane nepotrivite unele cu altele, într-adevăr așa erau aceștia, și cu toate acestea mama era oarbă la toate aceste lucruri. Aranjarea casei era mai importantă pentru ea decât simetria caracterului copiilor ei.

Curățenia și ordinea constituie datoriile creștinului și totuși acestea pot fi duse prea departe și pot fi considerate cel mai important lucru, în timp ce lucruri de o însemnătate mai mare sunt neglijate. Cei care neglijează interesele copiilor lor din aceste motive dau zecime din mentă și chimen, în timp ce lasă nefăcute cele mai

importante lucruri din lege — dreptatea, mila și dragostea lui Dumnezeu.

Acești copii, cărora li se permit atât de multe lucruri, devin ambițioși, pătimiși și lipsiți de iubire. Ce bine ar fi dacă părinții și-ar da seama că de educația corectă, încă din pruncie, depinde fericirea atât a părinților, cât și a copiilor. Cine sunt acești copii încredințați grijii noastre? Sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului. „Ia pe acest fiu, pe această fiică”, spune El, „crește-i pentru Mine și șlefuește-i în așa fel, încât să fie coresponzatori pentru palat și să strălucească în curțile Domnului”. Ce lucrare prețioasă! Cât de importantă! Cu toate acestea, vedem mame care suspină pentru un câmp de lucru mai vast, pentru lucrare misionară. Dacă ar putea merge în Africa sau în India, ar simți că au făcut ceva. Însă a-și face datoriile mici de zi cu zi și a le aduce la îndeplinire cu credincioșie li se pare un lucru neînsemnat. De ce aceasta? Oare nu pentru că adesea lucrarea mamei nu este apreciată? Ea are o mie de griji de care tatăl n-are habar. Prea adesea, el se întoarce acasă aducând cu el grijile și preocupările de la serviciu, care umbresc bucuria familiei, iar dacă în casă nu găsește totul așa cum gândește el, își manifestă resentimentele prin nerăbdare și căutare de greșeli. El se poate lăuda cu ceea ce a făcut în cursul zilei, însă lucrarea mamei, în mintea lui, valorează prea puțin sau este subapreciată. Pentru el, grijile ei sunt de mică însemnătate. Ea trebuie doar să pregătească masa, să aibă grijă de copii, care uneori sunt mulți la număr, și să țină casa în ordine. Ea încearcă toată ziua să mențină constant mecanismul gospodăriei. Ea a încercat, cu oboseală și îngrijorare, să vorbească cu bunătate și voioșie și să-i învețe pe copii să meargă pe calea cea dreaptă. Pentru aceasta a fost nevoie de efort și multă răbdare din partea ei. Ea nu poate, în dreptul ei, să se laude cu ceea ce a făcut. I se pare că nu a realizat nimic. Însă nu este așa. Deși rezultatele muncii nu sunt vizibile, îngerii lui Dumnezeu veghează asupra mamei împovărate de griji, notând poverile pe care ea le duce zi de zi. Numele ei s-ar putea să nu apară niciodată în rapoartele istoriei și nici să primească onorurile sau aplauzele lumii, așa cum s-ar putea întâmpla în dreptul soțului și tatălui; însă este immortalizat în cărțile lui Dumnezeu. Ea face ceea ce poate, iar în ochii lui Dumnezeu, locul ei este mai mare în rang decât cel al unui rege pe tronul lui; pentru că ea are de-a face cu caracterul, ea modelează mintea.

Mamele de acum construiesc societatea care va urma. Cât de important este ca copiii lor să fie în așa fel crescuți, încât să fie în stare să se împotrivescă ispitelor pe care le vor întâmpina la tot pasul în viață!

Oricare i-ar fi chemarea sau preocupările, tatăl să aducă în cămin aceeași

înfățișare zâmbitoare și aceleași tonuri plăcute ale vocii cu care i-a întâmpinat toată ziua pe vizitatori și pe străini. Soția să simtă că se poate bizui pe afecțiunea soțului ei, că brațele lui o vor întări și o vor susține în toate grijile și truda ei, că influența lui va fi de partea ei și astfel povara o va simți doar pe jumătate. Nu sunt oare copiii și ai lui?

Tatăl să caute să ușureze sarcina mamei. În momentele de răgaz și cele pe care le petrece în plăceri egoiste, să caute să-și cunoască copiii — să li se alăture în jocurile lor, în lucrul lor. Să le atragă atenția spre florile cele frumoase, spre copacii cei falnici, către frunzele pe care pot vedea înscrisă lucrarea și dragostea lui Dumnezeu. El ar trebui să-i învețe că Dumnezeu, care a făcut toate aceste lucruri, iubește ceea ce este frumos și bine. Domnul Hristos a îndreptat atenția ucenicilor Săi la crinii de pe câmp și la păsările cerului, arătându-le cum le poartă Dumnezeu de grijă, și a prezentat aceste lucruri ca o dovadă că El va purta de grijă omului, care este mult mai important în ochii Lui decât păsările și florile. Spuneți-le copiilor că oricât de mult timp ar fi cheltuit pentru etalare, înfățișarea noastră nu se va putea compara niciodată, prin grație și frumusețe, cu cea a celor mai simple flori de pe câmp. Astfel, mințile lor pot fi călăuzite de la ceea ce este artificial spre ceea ce este natural. Ei pot învăța că Dumnezeu le-a dat toate aceste lucruri frumoase pentru a se bucura și că dorește ca ei să-i dea Lui cele mai alese și sfinte simțăminte ale inimii.

Părinții ar trebui să caute să trezească în copiii lor interesul pentru studiul fiziologiei. Tinerii trebuie instruiți cu privire la propriile lor corpuri. Sunt doar puțini tineri care au o cunoaștere clară a tainelor vieții. Majoritatea mamelor sunt prea puțin interesate de studiul minunatului corp omenesc și relația și dependența dintre toate părțile complicate ale acestuia. Ele nu înțeleg influența corpului asupra minții sau a minții asupra corpului. Ele se ocupă cu nimicuri inutile, iar apoi se plâng că nu au timp să obțină acele informații de care au nevoie pentru a se ocupa în mod corespunzător de sănătatea copiilor lor. Le este mai ușor să-i dea pe mâna doctorilor. Mii de copii mor datorită ignoranței cu privire la legile ființei lor.

Dacă părinții înșiși ar fi preocupați să dobândească cunoștințe în legătură cu acest subiect și ar simți nevoia de a le pune în practică, am avea o mai bună stare a lucrurilor. Învățați-i pe copiii voștri să judece de la cauză la efect. Arătați-le că, dacă încalcă legile ființei lor, ei trebuie să plătească vinovăția prin suferință. Dacă nu vedeți schimbări rapide în bine așa cum doriți, nu vă descurajați și instruiți-i cu răbdare și nu renunțați până când nu este obținută biruința. Continuați să-i învățați cu privire la corpurile lor și

cum să le poarte de grijă. Nepăsarea cu privire la sănătatea trupească duce la nepăsare în privința principiilor morale.

Nu neglijați să-i învățați pe copiii voștri să prepare o hrană sănătoasă. Dându-le aceste lecții de fiziologie și gătit, voi îi ajutați să facă primii pași într-una din cele mai importante ramuri ale educației și întipăriți principii care sunt elemente esențiale într-o educație religioasă.

Toate lecțiile de care am vorbit în acest articol sunt necesare. Dacă li se acordă atenția necesară, ele vor fi ca un bastion care îi va apăra pe copiii noștri de relele care asaltează lumea. La mesele noastre trebuie să se vadă cumpătarea. În casele noastre, lumina soarelui, dată de Dumnezeu, și aerul curat al cerului trebuie să fie binevenite. Căminele noastre trebuie să aibă o influență spre bine. Trebuie să-i deprindem pe copiii noștri să-și însușească obiceiuri sănătoase și trebuie să-i învățăm în ceea ce privește lucrurile lui Dumnezeu. Aceste lucruri vor necesita ceva efort din partea noastră. Va fi nevoie de rugăciuni, lacrimi și lecții pe care să le tot repetăm. Uneori vom fi puși în mare încurcătură, neștiind cum să realizăm aceste lucruri; însă îi putem prezenta pe copiii noștri înaintea lui Dumnezeu în rugăciunile pe care le înălțăm, implorându-L să-i ferească de rău și spunând: „Acum, Doamne, fă-ți lucrarea Tu și înmoaie și supune mințile copiilor noștri”, iar El ne va asculta. El ascultă rugăciunile mamelor care plâng, ale mamelor asaltate de griji. Când Domnul Hristos a fost pe pământ, mamele împovărate și-au adus copiii la El; gândeauă că, dacă El Își va pune mâinile peste ei, ele îi vor putea crește mai bine, așa cum ar trebui. Mântuitorul știa de ce vin aceste mame cu micuții lor la El și i-a muștrat pe ucenici, care le spuneau să plece, zicându-le: „Lăsați copilașii să vină la mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei”. Dumnezeu îi iubește pe copilași și veghează cum își fac lucrarea părinții.

Nedreptatea abundă pretutindeni și, dacă dorim mântuirea copiilor noștri, trebuie să facem eforturi serioase, perseverente. Domnul Hristos a spus: „Eu Mă sfințesc, pentru ca și ei să poată fi sfințiți”. El dorea ca ucenicii Săi să fie sfințiți și S-a făcut exemplu pentru ei, pentru ca ei să-L poată urma. Ce-ar fi dacă tații și mamele s-ar situa pe această poziție și ar spune: „Vreau ca toți copiii mei să aibă principii puternice, și în vederea acestui lucru le voi da un exemplu prin propria mea viață”? Mama să nu considere nici un sacrificiu prea mare dacă acesta este necesar pentru mântuirea casei ei. Nu uitați că Domnul Isus și-a dat viața cu scopul de a vă scăpa din ruină, pe voi și pe toți ai voștri. El simte cu voi și vă va ajuta în această lucrare binecuvântată și veți fi

împreună lucrători cu Dumnezeu.

Ne putem permite să greșim în unele lucruri, însă aceasta nu trebuie să se întâmple nicidecum în privința copiilor noștri. Dacă în urma educației primite în cămin ei sunt curați și virtuoși, dacă vor ocupa cu umilință un loc în marele plan al lui Dumnezeu pentru lume, viața noastră nu va fi niciodată un eșec. — Cumpătarea creștină și igiena biblică, 60-72 (1890).

Capitolul 20

Beția mintală

Ce ar trebui să citească copiii noștri? Iată o întrebare serioasă, care necesită un răspuns serios. Sunt îngrijorată când văd în familii creștine ziare și reviste care conțin povești care nu influențează mintea în bine. I-am urmărit pe cei care au gust pentru ficțiune și care și-l cultivă. Ei au avut privilegiul de a asculta adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, de a se familiariza cu convingerile pe care este întemeiată credința noastră; însă ei au crescut până la vârsta maturității lipsiți de adevărata evlavie. Acești tineri atât de prețioși au nevoie să pună la temelie caracterului lor cel mai bun material — dragostea și frica de Dumnezeu și cunoașterea lui Hristos. Însă mulți nu au o cunoaștere inteligentă a adevărului, așa cum este acesta în Isus. Mintea lor se hrănește cu povestiri senzaționale. Ei trăiesc într-o lume fictivă și nu sunt pregătiți pentru datoriile practice ale vieții. Am urmărit copii cărora li s-a îngăduit să crească în acest mod. Fie că sunt în cămin sau în altă parte, ei sunt ori fără astâmpăr, nervoși sau visători, ori sunt incapabili de a conversa, fie și asupra celor mai comune subiecte. Facultățile nobile, cele care puteau fi întrebuințate în vederea atingerii unor scopuri înalte, au fost degradate, ajungând la contemplarea lucrurilor ușurate sau chiar mai rău decât atât, până ce posesorul acestora a ajuns să fie satisfăcut cu asemenea subiecte și doar cu greu mai poate ajunge la ceva mai înalt. Gândul sau conversația cu privire la cele religioase au devenit pentru el plictisitoare. Hrana mintală pentru care căpătase o oarecare plăcere a fost contaminată în efectele ei, care l-au condus spre gânduri necurate și senzuale. Cu toată sinceritatea am simțit milă pentru aceste suflete când mi-am dat seama cât de mult pierd neglijând ocaziile de a-L cunoaște pe Hristos, în care sunt concentrate toate speranțele noastre pentru viața veșnică. Cât de mult timp prețios este irosit, timp în care ei ar putea studia Modelul în privința adevăratei evlavii.

Am cunoscut personal pe câțiva care și-au pierdut tonusul sănătos al minții datorită unor obiceiuri greșite în privința lecturii. Ei trec prin viață având o imaginație bolnavă, amplificând orice necaz, cât de mic. Lucruri pe care o minte sănătoasă, sensibilă, nici nu le-ar băga în seamă devin pentru ei necazuri de nesuportat, obstacole de netrecut. Pentru ei, viața este o umbră continuă.

Cei care și-au îngăduit obiceiul de a alerga nebunește după povești excitante își

mutilează puterea mintală și se descalifică singuri de a avea gânduri și o minte viguroasă. Există acum bărbați și femei care se află în declinul vieții pentru că nu și-au putut reveni niciodată de pe urma efectelor lecturilor necumpătate. Obiceiul format în primii ani s-a dezvoltat o dată cu creșterea lor și s-a întărit concomitent cu puterea lor; iar eforturile de a-l birui, deși hotărâte, au fost doar parțial încununuate de succes. Mulți nu au putut reveni niciodată la vigoarea mintală pe care au avut-o inițial. Toate încercările de a deveni creștini practici se sfârșesc doar cu o dorință nefinalizată. Ei nu pot deveni cu adevărat asemenea Domnului Hristos și continuă să-și hrănească mintea cu acest fel de literatură. Nici în plan fizic efectele nu sunt mai puțin dezastruoase. Sistemul nervos este în mod inutil împovărat prin această pasiune pentru citit. În unele cazuri, tineri și chiar cei maturi au fost loviți de paralizie nu dintr-o altă cauză decât aceea a cititului în exces. Mintea a fost continuu ținută într-o stare de excitare, până când mecanismul delicat al creierului a slăbit atât de mult, încât nu s-a mai putut pune în mișcare, iar consecința a fost paralizia.

Când este cultivat apetitul pentru povestiri excitante, senzaționale, gustul moral este pervertit, iar mintea nu este satisfăcută până nu este hrănită continuu cu această hrană fără valoare, nesănătoasă. Am văzut tinere, așa-zis creștine, care nu erau fericite până nu aveau la îndemână vreun roman nou sau vreo revistă cu povestiri. Mintea tânjea după stimulente exact așa cum bețivul dorește băutura îmbătătoare. Acești tineri nu manifestă un spirit de devoțiune; nici o lumină cerească nu poate străluci asupra celor din preajma lor spre a-i conduce la fântâna cunoașterii. Ei nu au o experiență religioasă profundă. Dacă această categorie de cărți nu ar fi stat mereu în preajma lor, ar mai fi existat nădejde pentru îndreptarea lor; însă ei tânjesc după ele și le obțin.

Sunt îndurerată să văd tineri și tinere ruinându-și utilitatea în această viață și nedobândind acea experiență care îi va pregăti pentru viața veșnică și societatea cerească. Nici nu se poate găsi un nume mai potrivit pentru această stare decât acela de „beție mintală”.

Obiceiurile de necumpătate în privința cititului exercită o influență periculoasă asupra creierului la fel ca și necumpătarea în mâncare și băutură.

Cea mai bună cale pentru a preveni creșterea acestui rău este de a ne preocupa de teren. Este nevoie de cea mai mare grijă și atenție pentru cultivarea minții și semănarea pe acest teren a prețioaselor semințe ale adevărului biblic. Domnul, în marea Sa

îndurare, ne-a descoperit în Scripturi regulile privitoare la o viață sănătoasă. El ne spune ce păcate să evităm; El ne explică planul mântuirii și ne arată calea către cer. El i-a inspirat pe oamenii sfinți să scrie, spre folosul nostru, învățături clare cu privire la pericolele care ne înconjoară pe cale și cum să scăpăm de ele. Cei care ascultă de îndemnul de a cerceta Scripturile nu vor ignora aceste lucruri. În mijlocul primejdiilor din timpul sfârșitului, fiecare membru al bisericii ar trebui să înțeleagă argumentele pe care se întemeiază nădejdea și credința sa — argumente care nu sunt dificil de înțeles. Există suficiente lucruri cu care să ne ocupăm mintea, dacă vrem să creștem în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos.

Noi suntem mărginiți, însă trebuie să avem un simț al infinitului. Mintea trebuie pusă la lucru pentru a-L contempla pe Dumnezeu și minunatul Său plan de mântuire. Sufletul va fi astfel înălțat mai presus de ceea ce este pământesc, obișnuit, și se va îndrepta spre ceea ce este nobil și veșnic. Gândul că noi facem parte din lumea lui Dumnezeu, în prezența marelui Creator al Universului, care l-a făcut pe om după asemănarea Sa, va conduce mintea pe un câmp mult mai larg de meditație. Este un gând mareț acela că ochiul lui Dumnezeu veghează asupra noastră, că El ne iubește, că ne poartă atât de mult de grijă, încât a dat pe scumpul Său Fiu pentru a ne răscumpăra, pentru ca să nu pierim în starea noastră nenorocită; iar acela care își deschide inima să primească și să contemple astfel de teme nu se va mulțumi niciodată să zăbovească asupra subiectelor banale, senzaționale.

Dacă Biblia ar fi studiată așa cum ar trebui, oamenii ar avea un intelect puternic. Subiectele pe care le tratează Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea plină de demnitate cu care sunt prezentate, temele nobile pe care acesta le aduce în fața minții dezvoltă în om facultăți care altfel nu ar fi dezvoltate. În Biblie se deschide în fața imaginației un câmp nelimitat. Cercetătorul acestor teme mărețe se întoarce de la contemplarea lor, de la cugetarea asupra acestor subiecte distinse, cu mintea și cu simțămintele mai curate decât dacă și-ar fi petrecut timpul citind orice altă lucrare de origine omenească, fără să mai punem în calcul pe cele cu un caracter minor. Mințile tinere pierd ocazia de a atinge cea mai nobilă dezvoltare atunci când neglijează cea mai înaltă sursă a înțelepciunii — Cuvântul lui Dumnezeu. Motivul pentru care avem atât de puțini oameni cu o minte dezvoltată, de o valoare statornică și solidă, este că nu mai există frică de Dumnezeu, Dumnezeu nu mai este iubit, iar principiile religioase nu sunt puse în practică în viața de zi cu zi așa cum ar trebui.

Dumnezeu dorește ca noi să folosim toate mijloacele pe care le avem la dispoziție pentru a ne cultiva și întări puterile intelectuale. Noi am fost creați pentru o existență mai înaltă, mai nobilă, decât viața pe care o avem acum. Trebuie să folosim timpul prezent ca să ne pregătim pentru viața veșnică. Oare unde am putea găsi teme mai mărețe pentru contemplare sau un subiect mai interesant pentru gândurile noastre decât în adevărurile sublime desfășurate în Biblie? Aceste adevăruri vor face o lucrare puternică în favoarea omului, iar el nu are de făcut decât să le urmeze. Însă cât de puțin este studiată Biblia! Zăbovim asupra oricăror subiecte neimportante, numai asupra acestuia nu. Dacă Biblia ar fi studiată mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Îngerii din lumea luminii stau alături de căutătorul sincer după adevăr pentru a-i impresiona și ilumina mintea. Cel care are înțelegerea întunecată poate găsi lumină prin cunoașterea Scripturii. — Cumpătarea creștină și igiena biblică, 123-26 (1890).

Capitolul 21

Cărțile în școlile noastre

În lucrarea de educare a tinerilor din școlile noastre, este dificil să menții influența Duhului lui Dumnezeu și în același timp să te conduci după principii greșite. Lumina care strălucește asupra acelor care au ochi să vadă nu poate fi amestecată cu întunericul ereziei și erorii care se găsește în atât de multe din manualele recomandate studenților din colegiile noastre. Atât profesorii, cât și elevii au considerat că, pentru a dobândi educație, este necesar să studieze operele scriitorilor care învață necredincioșia, pentru că lucrările lor conțin ceva perle de gândire. Însă cine este cel care le-a inspirat? Dumnezeu și numai Dumnezeu, pentru că El este sursa oricărei lumini. Oare toate lucrurile esențiale pentru sănătate, pentru creșterea noastră spirituală și pentru natura morală nu se găsesc în paginile scrierilor sfinte? Nu este oare Domnul Hristos capul nostru care trăiește? Și oare nu trebuie să creștem până la statura deplină de bărbați și femei? Oare ar putea un izvor necurat să îndulcească apele? De ce trebuie să ne bălăcim prin mulțimea de greșeli conținute în lucrările păgânilor și necredincioșilor, de dragul de a obține beneficiul câtorva adevăruri intelectuale, când avem la dispoziția noastră tot adevărul?

Omul nu poate face nimic bun fără Dumnezeu. El este sursa oricărei raze de lumină care străpunge întunericul lumii. Tot ce este de valoare vine de la Dumnezeu și Îi aparține Lui. Există un motiv datorită căruia agenții vrăjmașului dau dovadă uneori de o înțelepciune remarcabilă. Satana însuși a fost educat și disciplinat în curțile cerești și el știe ce este bine și ce este rău. El amestecă ceea ce este de valoare cu ceea ce este pervertit, și aceasta îi dă puterea de a-i înșela pe fiii oamenilor. Însă oare pentru că Satana a furat din cer podoaba pe care o avea ca să poată exercita influență asupra domeniilor pe care le-a uzurpat, cei care stăteau în întuneric, dar au văzut o mare lumină, să se întoarcă ei oare de la lumină și să fie de partea întunericului? Oare cei care au cunoscut cuvintele lui Dumnezeu pot să le recomande elevilor și studenților noștri cărți care exprimă sentimente păgâne sau de necredincioșie, pentru ca aceștia să devină inteligenți? Satana are agenții lui, educați după metodele lui, inspirate de spiritul lui și adaptate lucrărilor lui; însă să colaborăm noi cu ei? Oare noi, creștini fiind, să recomandăm lucrările lui ca fiind valoroase, chiar esențiale, pentru dobândirea unei educații?

Domnul Însuși a avut în vedere ca să fie întemeiate școli pentru a se putea dobândi cunoștința cea adevărată. Nici un profesor din școlile noastre nu ar trebui să sugereze ideea că, pentru a avea o educație corespunzătoare, este esențial să se studieze manuale care exprimă părerile celor păgâni și necredincioși. Studenții care sunt astfel educați nu pot deveni educatori competenți; căci ei sunt îndopați cu sofismele vrăjmașului. Studiul lucrărilor care exprimă în vreun fel puncte de vedere ale necredincioșilor este ca și cum ai lucra cu mâinile pe cărbuni negri; căci omul nu se poate să nu-și mânjească mintea atâta timp cât este încrezător. Îndreptându-ne spre asemenea surse de cunoaștere, nu ne întoarcem noi oare de la zăpada curată a Libanului ca să bem din apa tulbure din vale?

Oamenii care se îndepărtează de la cunoașterea lui Dumnezeu și-au pus mințile sub controlul stăpânului lor, Satana, iar acesta îi instruiește ca să fie slujitorii lui. Cu cât sunt aduse în fața tinerilor mai puține lucrări ale celor necredincioși, cu atât va fi mai bine. Îngerii cei răi sunt mereu în alertă pentru a înălța înaintea tinerilor lucrări care le vor vătăma mintea și, pe măsură ce sunt citite cărți care exprimă vederi păgâne și necredincioase, acești agenți nevăzuți ai răului caută să trezească în cei care le studiază un spirit de îndoială și necredință. Cei care se adapă din aceste ape necurate nu însetează după apa vieții; căci ei sunt satisfăcuți cu rezervoarele crăpate ale lumii. Ei consideră că dețin comorile cunoștinței, când, de fapt, ei strâng doar lemn, fân și paie, lucruri care nu merită să fie nici câștigate, nici păstrate. Felul în care se apreciază pe ei înșiși, ideea că o cunoaștere superficială a lucrurilor constituie educație, îi face să fie înfumurați și mulțumiți de sine, când ei sunt de fapt așa cum erau fariseii, care nu cunoșteau nici Scriptura, nici puterea lui Dumnezeu.

O, de-ar prețui tinerii noștri cunoștința care este nepieritoare, pe care o pot lua cu ei în viața veșnică, acea cunoștință care este simbolizată prin aur, argint și pietre prețioase! Profesorii și învățătorii care se consideră înțelepți nu știu nimic din ceea ce ar trebui să cunoască. Ei au nevoie să învețe blândețea și umilința în școala lui Hristos, pentru ca să poată prețui cum se cuvine ceea ce este valoros în ochii cerului. Aceia care primesc o educație deosebită, o educație care va dura cât veșnicia, nu vor fi priviți ca cei mai învățați oameni ai lumii. Însă Scripturile spun că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. Acest mod de cunoaștere este considerat ca fiind mediocru în ochii lumii și cu toate acestea este esențial ca fiecare tânăr să ajungă înțelept în ce privește cunoașterea Scripturilor, dacă dorește să aibă viața veșnică. Apostolul spune: „Toată

Scriptura este dată prin inspirație de către Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire; pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. Cât sunt de cuprinzătoare aceste cuvinte! Să căutăm cu toții să aprofundăm înțelesul puterilor, însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu. O lectură superficială a Cuvântului inspirat nu va fi de prea mare folos, căci orice afirmație făcută pe paginile cărții sfinte necesită o meditație profundă. Este adevărat că anumite pasaje nu cer o concentrare tot atât de profundă ca altele; căci ceea ce vor să spună acele pasaje este mai evident. Însă cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu va căuta să înțeleagă mesajul unui pasaj în legătură cu altul, până când lanțul adevărului se clarifică în viziunea sa. După cum filoanele minereurilor prețioase nu se află la suprafața pământului, ci în adânc, la fel bogățiile spirituale sunt ascunse în paginile scrierilor sfinte și necesită mult efort mintal și multă rugăciune pentru a putea descoperi înțelesul ascuns al Cuvântului lui Dumnezeu. Fie ca fiecare elev care prețuiește comoara cerească să-și pună la lucru puterile mintale și spirituale și să se afunde tot mai adânc în mina adevărului, pentru a putea dobândi aurul ceresc — acea înțelepciune care îl va face înțelept în vederea mântuirii.

Dacă jumătate din zelul manifestat în căutările de a înțelege ideile strălucite ale diverșilor autori necredincioși ar fi manifestat în studierea planului de mântuire, mii dintre cei care acum sunt în întuneric ar fi încântați de înțelepciunea, puritatea și calitatea lucrurilor pe care le-a făcut Dumnezeu în favoarea noastră; ar părăsi preocuparea pentru ei înșiși și ar fi uimiți și s-ar minuna de iubirea lui Dumnezeu, care a dat pe singurul Său Fiu născut pentru un neam decăzut. Oare cum se face că atât de mulți se mulțumesc să bea din apele tulburi din valea plângerii, în loc să-și îmbospăteze sufletele din izvoarele de viață din munți? Profetul întreabă: „Va lăsa omul zăpada Libanului care vine de pe stânci în câmpie? Sau vor fi uitate apele reci care vin din alte locuri?” Dumnezeu răspunde: „Poporul Meu M-a uitat și au ars tămâie pe altarul mândriei, ceea ce a făcut ca picioarele să li se împleticească, părăsind cărările cele vechi.”

Este un lucru trist că bărbați cărora li s-au încredințat capacități deosebite spre a fi folosite în slujba lui Dumnezeu și-au înjosit puterile punându-le în slujba răului și și-au așezat talentele la picioarele vrăjmașului. Ei s-au supus celei mai înjositoare robii a prințului răului și au refuzat să-I slujească lui Hristos, acest lucru părăndu-li-se neplăcut și înjositor. Ei au privit lucrarea slujitorului lui Hristos ca pe o lucrare mai prejos de ambiția lor, care necesita renunțarea la o parte din pretențiile lor, un fel de sclavie care

le-ar înrobi puterile și ar îngusta cercul lor de influență. Cel care a făcut un sacrificiu infinit pentru a-i elibera din robia păcatului a fost așezat deoparte ca fiind nedemn de cele mai mari eforturi ale lor și de slujirea cea mai înaltă.

Acești oameni și-au primit talentele de la Dumnezeu și orice nestemată a gândirii, pentru care au fost apreciați ca meritând atenția cercetătorilor și gânditorilor, nu le aparține lor, ci Dumnezeului oricărei înțelepciuni, pe care ei nu Îl recunosc. Prin tradiție și printr-o falsă educație, acești oameni sunt înălțați și socotiți ca educatori ai lumii; însă, apelând la ei, studenții sunt în primejdia de a accepta ceea ce este întinat o dată cu ceea ce este prețios; căci cu părți din filozofia și educația adevărată sunt amestecate superstiția, raționamentul înșelător și minciuna. Acest amestec este otrăvitor pentru suflet și distruge credința în Dumnezeul adevărului. Cei care însetează după cunoaștere nu trebuie să se ducă la aceste fântâni otrăvite, căci ei sunt invitați să vină la fântâna vieții și să bea de acolo cât vor. Cercetând Cuvântul lui Dumnezeu, ei pot găsi comoara ascunsă a adevărului, care a fost mult timp îngropată sub molozul minciunii, tradiției omenești și părerilor oamenilor.

Biblia este marele educator; căci nu este posibil să-i studiezi cu rugăciune paginile sfinte fără să ai mintea ordonată, înnobilită, curățită și rafinată. Căci așa cum vorbește Domnul, „înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui, ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul. Iată, vin zilele, zice Domnul, când voi pedepsi pe toți cei tăiați împrejur, care nu sunt tăiați împrejur cu inima.” (Ieremia 9, 23-25.)

Cei care susțin că sunt creștini, care pretind a crede adevărul, și cu toate acestea beau din apele întinate ale necredincioșiei, și care prin cuvânt și exemplu îndepărtează și pe alții de la apele din zăpezile reci ale Libanului sunt nebuni, deși ei se socotesc înțelepți. „Ascultați Cuvântul pe care vi-l rostește, casă a lui Israel! Așa vorbește Domnul: «Nu vă luați după felul de viețuire al neamurilor, și nu vă temeți de semnele cerului, pentru că neamurile se tem de ele. Căci obiceiurile popoarelor sunt deșarte, ... dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un împărat veșnic. Pământul tremură de mânia Lui și neamurile nu pot să sufere urgia Lui. Așa să le vorbiți: Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin

înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui. La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere fulgerelor și ploii și scoate vântul din cămărilor lui. Atunci se arată omul cât este de prost cu știința lui și orice argintar rămâne de rușine cu chipul său cioplit; căci idolii lui nu sunt decât minciună, și nu este nici o suflare în ei; sunt un lucru de nimic, o lucrare înșelătoare, și vor pieri când va veni pedeapsa. Dar Cel ce este partea lui Iacov, nu este ca ei; căci El a întocmit totul și Israel este seminția moștenirii Lui: Domnul oștirilor este Numele Lui.» (Ieremia 10, 1-16.)

„Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijine pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape care își întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme și nu încetează să aducă roadă.... Doamne, nădejdea lui Israel! Toți cei ce Te părăsesc vor fi acoperiți de rușine. Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie. Vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu și voi fi mântuit; căci Tu ești slava mea!”. (Ieremia 17, 5-14.)

Fie ca cei care cred în adevărul pentru acest timp să lase deoparte pe autorii care îi învață pe alții să fie necredincioși. Fie ca lucrările autorilor necredincioși să nu apară pe rafturile bibliotecilor noastre, la care au acces copiii noștri. Fie ca cei care au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterea lumii care va veni să nu mai considere ca fiind esențial pentru o bună educație cunoașterea scrierilor acelor care neagă existența lui Dumnezeu și care privesc cu dispreț Cuvântul Său sfânt. Nu lăsați loc agenților lui Satana din moment ce nu există nimic cu care să-și argumenteze faptele lor, nimic curat nu poate ieși din ceva necurat. — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1891.

Capitolul 22

Învățătorul adevărului, singurul educator sigur

În lume există două categorii de educatori. Prima categorie este constituită din cei pe care Dumnezeu îi face canale ale luminii, iar cealaltă este formată din cei pe care Satana îi folosește ca agenți ai săi, care știu să facă răul. Primii contemplă caracterul lui Dumnezeu și cresc în ce privește cunoașterea lui Isus, pe care Dumnezeu L-a trimis în lume. Această categorie se dedică întru totul acelor lucruri care aduc iluminare cerească, înțelepciune divină și care înalță sufletul. Toate capacitățile lor sunt supuse lui Dumnezeu, iar gândurile lor sunt sub conducerea lui Hristos. Cei din cealaltă categorie s-au aliat cu prințul întunericului, care este tot timpul cu ochii în patru să găsească prilejul de a-i învăța pe alții lucruri păcătoase. Dacă i se permite, el nu va pregeta să-și croiască drum spre inimă și minte.

Există o mare nevoie în ce privește ridicarea standardului neprihănirii în școlile noastre, de a face educația pe care Dumnezeu a rânduit-o. Dacă Domnul Hristos ar intra în instituțiile noastre de învățământ, El le-ar curăți așa cum a curățit templul, dând afară multe lucruri care au o influență nefastă. Multe dintre cărțile pe care le studiază tinerii ar fi înlăturate, iar locul lor ar fi luat de cele care imprimă o cunoștință consistentă și care abundă în sentimente care pot fi prețuite, care pot fi așezate în inimă în forma unor precepte care pot călăuzi comportamentul. Este oare scopul Domnului acela ca principii false, raționamente îndoielnice și sofismele lui Satana să fie ținute în atenția minții copiilor și tinerilor? Trebuie oare ca punctele de vedere păgâne să fie prezentate studenților noștri ca fiind achiziții valoroase în bagajul lor de cunoștințe? Lucrările celui mai inteligent dintre sceptici sunt lucrările unei minți care se complăce în slujba dușmanului și oare cei care pretind a fi reformatori, care caută să-i conducă pe copii și pe tineri pe calea cea dreaptă, spre ceruri, își pot închipui că Dumnezeu va fi mulțumit să-i vadă prezentându-le acestora ceea ce reprezintă în mod greșit caracterul Său, așezându-L într-o lumină falsă înaintea tinerilor? Oare părerile necredincioșilor, punctele de vedere ale celor desfrânați să fie susținute ca fiind demne de atenția studenților, pentru că ele constituie opere ale celor pe care lumea îi admiră ca fiind mari gânditori? Oare oamenii care susțin a crede în Dumnezeu să se îndrepte spre acești autori nesfinți și să le prețuiască punctele de vedere, depozitându-le în minte ca pe niște bogății prețioase? Ferească Dumnezeu!

Dumnezeu le-a acordat acestor oameni, pe care lumea îi admiră, daruri intelectuale de neprețuit; i-a înzestrat cu minți capabile, însă ei nu le-au folosit pentru slava lui Dumnezeu. Ei s-au despărțit de El așa cum a făcut și Satana; dar, în ciuda faptului că s-au despărțit de Dumnezeu, ei încă rețin multe dintre prețioasele nestemate ale gândirii pe care El li le-a dat, și pe acestea ei le așează într-un cadru eronat, pentru a face atrăgătoare propriile lor păreri, inspirate de prințul răului. Este adevărat că în scrierile păgânilor și ale celor necredincioși se găsesc idei valoroase, care sunt atrăgătoare pentru minte. Însă există o motivație pentru aceasta. Oare nu a fost Satana un purtător de lumină, unul care a stat în prezența slavei lui Dumnezeu din ceruri și aproape de Isus în putere și măreție? În cuvinte inspirate, el este descris ca întruchipând „cea mai înaltă desăvârșire, plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe”. (Ezechiel 28, 12.) Profetul spune: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe ... erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai în mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua în care ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.... Ți s-a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc pe pământ, te dau priveliște împăraților. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, și-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor care te privesc. Toți cei care te privesc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și nu vei mai fi niciodată.” (Ezechiel 28, 14-19.)

Lucifer a pervertit măreția și puterea cu care l-a înzestrat Dumnezeu; și totuși, când acest lucru se potrivește scopului său, el poate împărtăși oamenilor păreri care sunt încântătoare. Totul în natură vine de la Dumnezeu; cu toate acestea, Satana îi poate inspira pe agenții săi cu gânduri care pot părea înălțătoare și nobile. Oare nu a venit el la Hristos cu citate din Biblie atunci când și-a propus să-L înfrângă cu ispitirile lui viclene? Acesta este felul în care vine și la om, ca un înger de lumină, deghizându-și înșelăciunile sub o înfățișare de bunătate și făcându-i pe oameni să creadă că el este mai degrabă prietenul decât vrăjmașul lor. În acest fel a înșelat el neamul omenesc — înșelându-i cu ispitele lui subtile, tulburându-i cu amăgirile lui viclene.

Satana a pus în seama lui Dumnezeu toate relele pe care firea pământească le-a moștenit. El l-a prezentat ca pe un Dumnezeu care are plăcere să-i vadă suferind pe cei

pe care i-a creat, ca unul care este răzbunător și neiertător. Satana este cel care a inventat doctrina chinului veșnic ca pedeapsă pentru păcat, pentru că pe această cale îi putea conduce pe oameni spre necredincioșie și răzvrătire, le putea tulbura sufletul și putea detrona judecata omenească.

Cerul, privind în jos și văzând înșelăciunile în care au fost prinși oamenii, știa că un Învățător divin avea să vină pe pământ. Pentru că oamenii se aflau în ignoranță și întuneric moral, era necesară o lumină spirituală; pentru că lumea nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, El trebuia descoperit înțelegerii lor. Adevărul din ceruri nu avea nici o reflectare a imaginii Sale; căci norii deși ai întunericului moral cuprinseseră deja lumea și doar Domnul Isus era în stare să-i dea la o parte; căci El era Lumina lumii. Prin prezența Sa, El putea împrăști umbrele întunecoase pe care Satana le interpusese între om și Dumnezeu. Întunericul acoperea pământul și întunecime mare popoarele. Prin reprezentările greșite realizate de către vrăjmaș, care s-au tot acumulat, mulți au fost înșelați atât de mult, încât ei ajunseseră să se închine unui dumnezeu fals, înveșmântat în însușirile unui caracter diabolic.

Învățătorul din cer, nimeni altcineva decât Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ pentru a descoperi caracterul Tatălui înaintea oamenilor, pentru ca aceștia să I se poată închina în duh și adevăr. Domnul Hristos le-a arătat oamenilor că îndeplinirea strictă a ceremoniilor și ritualurilor nu-i va mântui; căci Împărăția lui Dumnezeu este de natură spirituală. Domnul Hristos a venit pe pământ pentru a sădi sămânța adevărului. El deținea cheile tuturor comorilor înțelepciunii și a putut deschide ușile științei, pentru a scoate la lumină bogății nedescoperite ale cunoașterii, esențiale pentru mântuire. El le-a prezentat oamenilor ceea ce era corect, în contradicție cu reprezentările vrăjmașului cu privire la caracterul lui Dumnezeu, și a căutat să transmită oamenilor dragostea Tatălui ceresc care „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) El le-a prezentat oamenilor necesitatea rugăciunii, a pocăinței, a mărturisirii și a părăsirii păcatului. El i-a învățat cinstea, răbdarea, îndurarea, mila, îndemnându-i să-i iubească nu numai pe cei care i-au iubit pe ei, ci și pe cei care îi urăsc, care îi tratează cu dispreț. Prin aceasta El le-a descoperit caracterul Tatălui, care a avut îndelungă răbdare, care a avut milă, a fost plin de îndurare, încet la mânie și plin de bunătate și de adevăr. Cei care au acceptat învățătura Lui au avut parte de paza îngerilor, care au fost trimiși cu însărcinarea de a-i întări, de a-i lumina, pentru ca adevărul să poată reînnoi și sfinți sufletul.

Domnul Hristos a făcut cunoscută misiunea venirii Sale pe pământ. El a spus aceste cuvinte în ultima Sa rugăciune publică: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-l voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei”. (Ioan 17, 25.26.) Când Moise l-a cerut Domnului să-i arate slava Sa, Domnul a spus: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea.” „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam. Îndată Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat.” (Exod 33, 19; 34, 6-8.) Când vom putea înțelege caracterul lui Dumnezeu așa cum a făcut Moise, și noi ne vom grăbi să ne plecăm în adorare și laudă. Domnul Isus nu a dorit nimic mai puțin decât ca „dragostea cu care Tu M-ai iubit pe Mine” să fie în inimile copiilor Săi, pentru ca aceștia să poată împărtăși semenilor cunoașterea lui Dumnezeu.

O, ce asigurare este aceasta, ca dragostea lui Dumnezeu să poată locui în inimile tuturor celor care cred în El! Ce mântuire ne este oferită; căci El este în stare să mântuiască pe oricine se apropie de Dumnezeu prin El. Exclamăm plini de uimire: cum se poate aceasta? Însă Domnul Isus nu va fi mulțumit cu nimic mai puțin decât aceasta. Cei care aici au parte de suferințele Lui, de umilința Lui, care suferă pentru Numele Lui, sunt cei care au dragostea lui Dumnezeu așa cum a avut-o și Fiul Său. Unul care cunoaște totul a spus: „Tatăl Însuși vă iubește”. Acela care cunoaște din experiență lungimea, adâncimea, înălțimea și lărgimea acestei iubiri ne-a făcut cunoscut acest lucru uimitor. Această dragoste poate fi a noastră prin credință în Fiul lui Dumnezeu și de aceea legătura cu Hristos trebuie să însemne totul pentru noi. Noi trebuie să fim una cu El, așa cum El este una cu Tatăl, iar apoi vom fi iubiți de Dumnezeul cel nemărginit ca fiind mădulare ale trupului lui Hristos, mlădițe în vița cea vie. Trebuie să fim legați de butuc pentru ca să putem primi hrană de la vie. Domnul Hristos este Capul nostru cel slăvit, iar dragostea divină care curge din inima lui Dumnezeu rămâne în Hristos și este transmisă acelor care s-au unit cu El. Această dragoste divină care pătrunde în suflet inspiră mulțumire, eliberează de slăbiciunea spirituală, de mândrie, orgoliu și egoism și de tot ceea ce deformează caracterul creștin.

Priviți, o, priviți la Isus ca să trăiți! Nu puteți fi decât încântați de atracțiile fără

seamăn ale Fiului lui Dumnezeu. Domnul Hristos a fost Dumnezeu întrupat, taina ținută ascunsă de veacuri, și de acceptarea sau respingerea de către noi a Mântuitorului lumii depinde soarta noastră veșnică.

Pentru a mântui pe călcătorul Legii lui Dumnezeu, Domnul Hristos, Cel egal cu Tatăl, a venit pentru a trăi divinul în fața oamenilor, pentru ca aceștia să învețe să cunoască ce înseamnă să ai cerul în inimă. El a arătat ce trebuie să fie omul pentru a merita darul prețios al vieții, care valorează cât viața lui Dumnezeu.

Viața Domnului Hristos a fost o viață încărcată de mesajul divin al iubirii lui Dumnezeu și El a tânjit mult să împartă și altora această dragoste în măsură bogată. De pe chipul Său radia mila, iar comportamentul Său era caracterizat prin har, umilință, adevăr și dragoste. Fiecare membru al bisericii Sale luptătoare trebuie să manifeste aceleași calități dacă vrea să se poată atașa bisericii triumfătoare. Iubirea lui Hristos este atât de mare, atât de plină de slavă, încât, în comparație cu ea, tot din ceea ce oamenii socotesc ca fiind de valoare pălește în semnificație. Când dobândim această viziune, noi exclamăm: O, adâncul bogăției dragostei pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor în darul unicului Său Fiu!

Când căutăm un limbaj potrivit cu care să descriem dragostea lui Dumnezeu, descoperim că cuvintele sunt prea mici, prea slabe, neputând să o ilustreze, și lăsăm pana jos și spunem: „Nu, aceasta nu poate fi descrisă”. Putem face doar ceea ce a făcut ucenicul iubit și să spunem: „Priviți ce dragoste minunată ne-a dat Tatăl ca să fim numiți fii ai lui Dumnezeu.” În încercarea de a descrie această dragoste, noi suntem precum copiii cei mici atunci când încearcă să îngâne primele lor cuvinte. În liniște o putem contempla; căci tăcerea în această privință înseamnă elocvență. Această dragoste depășește orice limbaj în încercarea de a o descrie. Este taina Dumnezeului întrupat, Dumnezeu în Hristos și Divinitatea în umanitate. Domnul Hristos S-a plecat într-o umilință fără seamăn, pentru ca, la înălțarea Sa la tronul lui Dumnezeu, să-i poată înălța și pe cei care cred în El și să le dea posibilitatea de a sta împreună cu El pe scaunul Lui de domnie. Toți cei care privesc la Isus prin credință pentru a fi vindecați de rănilile făcute de păcat vor fi vindecați de către El și vor fi însănătoșiți.

Tema mântuirii este o temă monumentală și doar aceia care sunt pătrunși de lucrurile spirituale îi pot pătrunde profunzimea semnificației sale. Este siguranța noastră, viața noastră și bucuria noastră să zăbovim asupra adevărilor planului de

mântuire. Pentru a putea pătrunde lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, avem nevoie de credință și rugăciune. Mințile noastre sunt atât de dependente de idei limitate, încât noi avem o viziune parțială a experienței pe care este privilegiul nostru să o avem. Cât de puțin înțelegem noi din însemnătatea rugăciunii apostolului care spune: „potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor. Amin”. (Efeseni 3, 16-21.) — The Review and Herald, 17 noiembrie, 1891.

Comori care să fie depozitate în minte

Domnul Isus a privit asupra neamului omenesc care zăcea în ignoranță, se îndepărtase de Dumnezeu și se afla sub vinovăția călcării Legii; și a venit să aducă eliberare, pentru a oferi o iertare deplină, în dreptul căreia și-a pus semnătura Maiestatea cerului. Dacă omul avea să accepte această iertare, el avea să fie mântuit; dacă avea să o respingă, urma să fie pierdut. Numai înțelepciunea lui Dumnezeu poate dezvălui tainele planului de mântuire. Înțelepciunea oamenilor poate sau nu să fie de valoare, experiența dovedind acest lucru, însă înțelepciunea lui Dumnezeu este de neînlocuit; și cu toate acestea, mulți dintre cei care pretind că sunt înțelepți sunt cu bună știință ignoranți în lucrurile legate de viața veșnică. Orice ar fi să pierdeți în privința realizărilor omenești, trebuie să aveți credință în iertarea adusă vouă cu un preț infinit, căci, dacă nu, toată înțelepciunea dobândită pe pământ va pieri o dată cu voi.

Dacă Soarele Neprihănirii și-ar retrage razele Sale de lumină din lume, noi am fi lăsați în întunericul unei nopți veșnice. Domnul Isus a vorbit așa cum nu a vorbit niciodată un om. El a desfășurat în fața oamenilor toată comoara cerească în ce privește cunoștința și înțelepciunea. El este lumina care luminează pe orice om venind în lume. Fiecare fațetă a adevărului îi era clară. El nu a venit să exprime opinii și sentimente îndoielnice, ci a venit să prezinte numai adevărul întemeiat pe principii veșnice. Atunci de ce să luați cuvintele nefondate ale oamenilor și să le considerați o înțelepciune deosebită, când aveți la îndemână o înțelepciune mai mare și mai sigură? Oamenii cercetează scrierile oamenilor de știință, pe nedrept numiți astfel, și caută să armonizeze deducțiile lor cu declarațiile Bibliei. Însă acolo unde nu există înțelegere, nu poate exista armonie. Domnul Hristos spune: „Nici un om nu poate sluji la doi stăpâni.” Interesele lor se vor ciocni cu siguranță. Mereu, mereu oamenii au încercat să pună Biblia și scrierile oamenilor pe o bază comună; însă aceste încercări s-au dovedit a fi un eșec; căci noi nu putem sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona.

Noi suntem în lume, însă nu trebuie să facem parte din lume. Domnul Isus îi imploră fierbinte pe cei pentru care a murit să nu-și piardă răsplata veșnică, investindu-și afecțiunea în lucrurile pieritoare ale acestui pământ, înșelându-se pe ei înșiși și pierzând fericirea veșnică. Judecata luminată ne silește să recunoaștem că lucrurile

cerești sunt superioare celor pământești și, cu toate acestea, inima stricată a omului îl conduce să dea întâietate lucrurilor lumești. Părerile marilor oameni și teoriile așa-zisei științe sunt amestecate cu adevărurile scrierilor sfinte.

Însă inima care este predată lui Dumnezeu iubește adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu; căci sufletul este reînnoit, regenerat prin adevăr. Mentea firească nu găsește plăcere în contemplarea Cuvântului lui Dumnezeu, însă acela care este reînnoit în duhul minții sale descoperă noi lucruri minunate în scrierile vii; căci frumusețea divină și lumina cerească par să strălucească de pe fiecare pagină. Ceea ce pentru mintea firească a fost un deșert, pentru mintea spirituală devine un ținut cu izvoare vii. Ceea ce pentru inima nerenăscută este ceva sterp, neroditor, pentru sufletul convertit devine grădina lui Dumnezeu, plină de arbuști înmiresmați și flori strălucitoare.

Biblia a fost așezată în plan secundar, în timp ce spusele așa-zișilor oameni mari au fost puse pe primul plan. Fie ca Domnul să ne ierte pentru că am disprețuit Cuvântul Său. Deși este ca o mină plină de minereuri prețioase și comori inestimabile, Biblia nu este apreciată, nu este cercetată, iar bogățiile ei nu sunt dezgropate. Mila, adevărul și dragostea sunt mai presus de puterea noastră de evaluare; nu putem avea prea mult din aceste comori prin eforturi proprii, dar în Cuvântul lui Dumnezeu putem descoperi acum cum putem deveni posesori ai acestor bogății cerești. Cu toate acestea, de ce Cuvântul lui Dumnezeu este atât de puțin interesant pentru mulți din cei ce pretind că sunt creștini? Pentru că acest Cuvânt al lui Dumnezeu nu este spirit și nu este viață? Oare Domnul Isus ne-a dat o poruncă lipsită de interes atunci când ne-a spus: „Cercetați Scripturile”? Domnul Isus spune: „Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și viață.” Însă lucrurile spirituale se judecă spiritual, iar motivul lipsei voastre de interes constă în faptul că nu aveți Duhul lui Dumnezeu. Când inima este adusă în armonie cu Cuvântul, în ea se va naște o nouă viață și o nouă lumină va străluci asupra fiecărui cuvânt al Bibliei, iar aceasta va deveni glasul lui Dumnezeu care vorbește sufletului vostru. În acest fel, veți face descoperiri uimitoare cu privire la cele cerești și veți ști încotro mergeți și veți fi în stare să dobândiți cele mai mari avantaje.

Trebuie să-I cerem Domnului să ne lumineze înțelegerea, ca să putem pricepe adevărul divin. Dacă ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu, le golim de vanitate, mândrie și egoism prin harul acordat nouă din belșug; dacă avem o dorință sinceră și o credință statornică, razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii vor străluci asupra minților noastre și ne vor lumina înțelegerea întunecată. Domnul Isus este lumina care

luminează pe orice om venind în lume. El este Lumina lumii și ne imploră să venim la El și să învățăm de la El. Domnul Isus a fost cel mai mare Învățător. El ar fi putut face dezvăluiri în ce privește știința care ar fi dovedit descoperirile celor mai mari oameni de știință ca fiind de mică însemnătate; însă nu aceasta a fost misiunea ori lucrarea Sa. El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut, iar El nu-și putea permite să se îndepărteze de la îndeplinirea acestui scop. El nu a îngăduit nici unui lucru să-I distragă atenția. Această lucrare ne-a încredințat-o și nouă. O vom face?

În zilele Domnului Hristos, învățătorii îi învățau pe oameni potrivit cu tradițiile strămoșești, le spuneau basme copilărești amestecate cu părerile acelor pe care ei îi considerau ca având autoritate. Cu toate acestea, nici cei bogați și nici cei săraci nu puteau discerne vreo rază de lumină în învățătura lor. Câtă uimire a fost atunci când mulțimile Îl urmau pe Domnul și Îi dădeau slavă când ascultau cuvintele Sale! El descoperea adevăruri care fuseseră îngropate sub molozul minciunii și El i-a eliberat de pretențiile și tradițiile oamenilor și le-a poruncit să rămână statornici. El a eliberat adevărul care fusese acoperit de întuneric și l-a așezat în locul unde se cuvenea să stea, pentru a străluci în splendoarea lui originală. El le-a vorbit oamenilor în propriul Său nume; căci El a fost investit cu autoritate. Atunci de ce oamenii care pretind că sunt urmașii Săi nu vorbesc cu autoritate când tratează subiecte asupra cărora El a dat lumină? De ce să folosim surse inferioare de inspirație, când Domnul Hristos este Marele Învățător care cunoaște toate lucrurile? De ce să venim în fața studenților cu autori de rang inferior, când Cel ale cărui cuvinte sunt spirit și viață ne invită: „Veniți ... și învățați de la Mine”?

Să nu ne intereseze oare lecțiile lui Hristos? Să nu fim noi încântați de lumina nouă și glorioasă a adevărului ceresc? Această lumină este mai presus de orice poate prezenta omul. Noi putem primi lumină doar dacă venim la cruce și ne predăm pe altarul de jertfă. Aici slăbiciunea omenească este evidentă; aici tăria Lui este descoperită. Aici oamenii văd că este putere în Hristos pentru a-i mântui pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

Să nu împlinim noi cuvintele Aceluia care cunoaște toate lucrurile? Să nu facem noi oare din Biblie ghidul nostru în ce privește educația și instruirea tinerilor? Cuvântul lui Dumnezeu este temelia pentru orice cunoaștere adevărată și Domnul Hristos îi învață pe oameni ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Iată de ce planurile vrăjmașului au fost împlinite prin aducerea înaintea studenților noștri a acelor cărți care îi învățau minciuni

grosolane și le prezentau basme care le ațâțau poftele firii. Să-l aducem noi oare în școlile noastre pe cel care seamănă neghină? Să le îngăduim noi oare oamenilor care sunt numiți mari, dar care și-au primit învățătura de la vrăjmașul oricărui adevăr, să îi educe pe tinerii noștri? Sau să luăm Cuvântul lui Dumnezeu drept călăuză și să administrăm școlile noastre mai mult după rânduiala din școlile profeților din vechime?

Dacă Biblia ar fi studiată și ascultată, dacă am avea spiritul lui Hristos, noi am face eforturi stăruitoare pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Noi ar trebui să prețuim mai mult valoarea unui suflet; căci fiecare suflet convertit pentru Dumnezeu înseamnă un vas dedicat unui scop sfânt, un depozitar al adevărului și un purtător de lumină pentru alții. Dumnezeu așteaptă mai mult de la școli decât ceea ce s-a realizat până acum. Domnul Hristos a spus: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne în veșnicie, pe care ne-o va da Fiul omului; căci pe El Dumnezeu Tatăl L-a însemnat cu pecetea Sa.”

Atunci noi vom înțelege așa cum se cuvine învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu și vom prețui adevărul ca fiind cea mai prețioasă comoară care va fi depozitată în minte. Vom avea un izvor continuu de apă vie. Ne vom ruga precum psalmistul: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” și vom descoperi, ca și el, că „judecățile Domnului sunt adevărate și drepte deopotrivă. Ele sunt mai de dorit decât aurul, da, decât mult aur curat; mai dulci decât mierea și fagul de miere. Mai mult decât atât, prin ele slujitorul tău este avertizat: și dacă le păzește, are o mare răsplată.” — The Review and Herald, 24 noiembrie, 1891.

Capitolul 24

Știința mântuirii, cea dintâi dintre științe

Școlile înființate în mijlocul nostru implică multă responsabilitate; căci sunt în joc interese importante. Într-o manieră deosebită, școlile noastre sunt un spectacol pentru îngeri și pentru oameni. Cunoașterea diferitelor științe înseamnă putere și este scopul lui Dumnezeu ca în școlile noastre să se predea cele mai noi descoperiri ale științei, ca o pregătire în vederea lucrării care va precede scenele de încheiere a istoriei acestui pământ. Adevărul trebuie să ajungă până în cele mai îndepărtate margini ale pământului prin agenți instruiți pentru această lucrare. Însă, în timp ce cunoașterea științei înseamnă o anumită putere, cunoașterea pe care Domnul Isus în persoană a venit să o împartă lumii a fost cunoștința Evangheliei. Lumina adevărului avea să strălucească până la cele mai îndepărtate margini ale pământului, iar acceptarea sau respingerea soliei lui Dumnezeu avea să marcheze destinul veșnic al sufletelor.

Planul de mântuire avea locul lui în sfaturile Celui Infinit din toată veșnicia. Evanghelia este descoperirea dragostei lui Dumnezeu față de oameni și reprezintă tot ceea ce este esențial pentru fericirea și bunăstarea omenirii. Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este de o importanță incomensurabilă, iar obiectivul special al lui Satana este acela de a o înlătura din vedere și din minte, pentru ca înșelăciunile lui măiestre să fie eficiente și să-i distrugă pe aceia pentru care a murit Hristos. Scopul Său este de a face ca descoperirile oamenilor să fie înălțate mai presus de înțelepciunea lui Dumnezeu. Când mintea este ocupată cu concepții și teorii omenești, excluzându-se astfel înțelepciunea lui Dumnezeu, aceasta poartă pecetea idolatriei. Știința, pe nedrept numită astfel, a fost înălțată mai presus de Dumnezeu, natura mai presus de Făcătorul ei, și cum ar putea oare Dumnezeu privi asupra unei asemenea înțelepciuni?

Biblia descrie toată datoria pe care o are omul. Solomon spune: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui; aceasta este datoria oricărui om”. (Eclesiastul 12, 13.) Voia lui Dumnezeu este descoperită în Cuvântul scris, și aceasta este cunoștința esențială. Înțelepciunea omenească, cunoașterea diferitelor limbi constituie un ajutor pentru lucrarea misionară. O înțelegere a obiceiurilor oamenilor, localizarea în timp a evenimentelor reprezintă o cunoștință practică; căci ea ajută în clarificarea cifrelor care sunt date în Biblie, prin faptul că scot la iveală puterea lecțiilor lui Hristos; însă nu este

neapărat necesar să se cunoască aceste lucruri. Omul răătăcitor poate găsi calea care este trasată pentru cei mântuiți pentru a merge pe ea și nu se va găsi nici o scuză pentru cineva care va pieri deoarece a interpretat greșit Scripturile.

Biblia proclamă orice principiu vital, fiecare datorie este descoperită în mod clar, fiecare obligație este evidentă. Mântuitorul a rezumat toată datoria omului. El spune: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău ... și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În acest cuvânt, planul mântuirii este zugrăvit în mod clar. Darul vieții veșnice este promis cu condiția credinței mântuitoare în Hristos. Puterea Duhului Sfânt este reliefată ca fiind agent în lucrarea de mântuire a omului. Răsplata celor credincioși, pedeapsa celor vinovați, toate acestea sunt prezentate în cuvinte clare. Pentru toți cei care aud și împlinesc cuvintele lui Hristos, Biblia conține știința mântuirii.

Apostolul spune: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire; pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Biblia se tâlmăcește pe ea însăși. Un pasaj se dovedește a fi o cheie care va descuia alte pasaje și, în acest fel, cele mai adânci semnificații ale Cuvântului vor fi luminate. Comparând diverse texte care tratează același subiect, privind asupra mesajului fiecăruia, adevărata însemnătate a Scripturilor va fi evidențiată.

Mulți gândesc că trebuie să consulte comentarii ale Scripturilor pentru a putea înțelege însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu, și noi nu ne situăm pe poziția că aceste comentarii nu ar trebui studiate; însă va trebui mult discernământ pentru a descoperi adevărul lui Dumnezeu din mulțimea cuvintelor omenești. Cât de puțin a fost făcut de către Biserică, în calitate de trup ce susține a crede în Biblie, pentru a aduna laolaltă nestematele Cuvântului lui Dumnezeu într-un lanț perfect al adevărului! Nestematele adevărului nu zac la suprafață, așa cum presupun mulți. Minte dibace a confederației răului este tot timpul la lucru pentru a îndepărta din atenție adevărul și pentru a aduce în centrul atenției păreriile oamenilor mari. Vrăjmașul face tot ce îi stă în putință pentru a întuneca lumina cerească prin intermediul procesului educațional; căci el nu dorește ca oamenii să audă vocea Domnului spunând: „Iată drumul, mergeți pe el.”

Perlele adevărului sunt împrăștiate pe câmp spre a fi descoperite; însă ele zac îngropate sub tradițiile omenești, sub cuvintele și poruncile oamenilor, iar înțelepciunea

din cer a fost practic ignorată; căci Satana a avut succes în a face lumea să creadă că realizările și cuvintele oamenilor sunt de o mare importanță. Domnul Dumnezeu, Creatorul lumilor, a dat lumii Evanghelia cu un preț infinit. Prin acest instrument divin, celor care vin la fântâna vieții le sunt deschise izvoare de bucurie, înviorătoare, de mângâiere și alinare cerească. Există încă filoane ale adevărului care trebuie descoperite; însă lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual. Mințile întunecate de păcat nu pot prețui valoarea adevărului așa cum este el în Isus. Când se practică nedreptatea, oamenii nu simt nevoia de a face eforturi stăruitoare, cu rugăciune și meditație, pentru a înțelege ceea ce trebuie să știe, căci, dacă nu, vor pierde cerul. Atât de mult timp au fost sub umbra vrăjmașului, încât ei văd adevărul așa cum oamenii privesc anumite obiecte printr-un geam înnegrit de fum sau diform; căci toate lucrurile sunt întunecate și pervertite în ochii lor. Vederea lor spirituală este slabă și nedemnă de încredere; căci ei privesc la întuneric și se îndepărtează de lumină.

Însă aceia care susțin a crede în Isus ar trebui să se îndrepte spre lumină. Ei trebuie să se roage zilnic pentru ca lumina Duhului Sfânt să lumineze de pe paginile cărții sfinte, pentru a fi în stare să înțeleagă lucrurile Duhului lui Dumnezeu. Trebuie să ne încredem pe deplin în Cuvântul lui Dumnezeu, căci altfel vom fi pierduți. Cuvintele oamenilor, oricât de mari ar fi, nu sunt în stare să ne facă desăvârșiți, să ne înzestreze pe deplin pentru orice lucrare bună. „Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire, prin sfințirea Duhului și prin credința în adevăr.” În acest text sunt descoperiți cei doi agenți implicați în mântuirea omului — influența divină și credința puternică, vie, a celor care Îl urmează pe Domnul Hristos. Prin sfințirea lucrată de Duhul și prin credința în adevăr ajungem noi împreună lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă cooperarea bisericii Sale. El nu are în plan să adauge un nou element pentru a face eficient Cuvântul Său; El a făcut marea Sa lucrare dând Duhul Său lumii. Sângele lui Isus, Duhul Sfânt, Cuvântul divin, toate sunt ale noastre. Obiectivul pentru care s-au făcut aceste investiții de către cer se află în fața noastră — sufletele pentru care a murit Hristos — și depinde de noi dacă ne prindem de făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu și devenim împreună lucrători cu El; căci agentul divin și cel omenesc trebuie să coopereze în această lucrare.

Motivul pentru care mulți așa-zisi creștini nu au o experiență clară, bine definită, este acela că ei nu consideră că este privilegiul lor de a înțelege ce a spus Dumnezeu prin Cuvântul Său. După învierea lui Isus, doi dintre ucenicii Săi călătoreau spre Emaus și Domnul Isus li S-a alăturat pe cale. Însă ei nu L-au recunoscut pe Domnul lor și au

crezut că este un străin, deși Acesta a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, tot ce era cu privire la El. Când s-au apropiat de destinație, El S-a prefăcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El și au zis: „Rămâi cu noi; căci este spre seară și ziua aproape a trecut. Și a intrat să rămână cu ei. Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut înaintea lor. Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»» (Luca 24, 27.) Atunci El le-a deschis mintea, ca să poată pricepe Scripturile. Aceasta este lucrarea pe care noi așteptăm ca Hristos să o facă și pentru noi; căci ceea ce Domnul a descoperit, este pentru noi și pentru copiii noștri pentru totdeauna.

Domnul Isus știa că tot ce nu este în armonie cu ce a descoperit El când a fost pe pământ era minciună și amăgire. El a spus: „Oricine este în adevăr aude glasul Meu”. Pentru că a luat parte la sfatul Dumnezeirii, pentru că și-a avut sălașul în înălțimile veșnice ale Sanctuarului, toate elementele adevărului erau laolaltă în El și din El; căci El era una cu Dumnezeu. „Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești? Nimeni nu s-a suit în cer afară de Cel care S-a pogorât din cer, adică Fiul omului care este în cer.” (Ioan 3, 11-13.) „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este curat: este un scut pentru cei ce își pun încrederea în El. Să nu adăugați la Cuvintele Lui ca să nu vă mustre și să nu vă găsească mincinoși.” — The Review and Herald, 1 decembrie, 1891.

Capitolul 25

Caracterul creștin exemplificat de profesori și studenți

În Numele Mântuitorului meu, fac apel la toți tinerii și tinerele care se socotesc fii și fiice ale lui Dumnezeu, să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Fac apel la profesorii din școlile noastre să dea un exemplu bun celor cu care vin în contact. Cei care se vor pregăti pentru a modela caracterul tinerilor trebuie să învețe în școala lui Hristos să fie blânzi și smeriți cu inima, așa cum a fost Modelul divin. În îmbrăcăminte, în comportament, în toate căile lor, ei trebuie să exemplifice caracterul creștin, relevând faptul că ei sunt călăuziți de regulile înțelepte ale marelui Învățător. Tânărul creștin trebuie instruit în mod serios să poarte răspunderi cu o inimă plină de curaj și voință puternică. El trebuie să fie pregătit să facă față încercărilor vieții cu răbdare și tărie. Ei trebuie să caute să-și formeze un caracter după modelul divin, urmând principii demne în ceea ce privește conduita și întărindu-și acele obiceiuri care să-l facă în stare să câștige cununa de biruință.

În școala vieții, tinerii pot semăna semințe care să producă o recoltă nu de spini, ci de grâne prețioase pentru hambarul cerului. Nu există un timp mai favorabil decât timpul petrecut în școală, în care cunoașterea puterii harului mântuitor al lui Hristos să fie supusă principiilor legii divine și este în interesul studenților să trăiască o viață evlavioasă. Viața încununată cu biruință rezultă din legătura cu Hristos. Nici un om nu trăiește pentru el însuși. Viața noastră este întreșesută cu a tuturor celorlalți în țesătura omenirii și voi trebuie să fiți conlucrători cu Dumnezeu pentru mântuirea celor care pier în nenorocire și ruină. Voi trebuie să fiți instrumente care să-i influențeze pe toți cei cu care vă asociați pentru o viață mai bună, pentru a îndrepta mințile oamenilor către Isus.

Ioan scrie: „V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău”. (1 Ioan 2, 14 u.p.). Iar Pavel îl îndeamnă pe Tit să le poruncească tinerilor să fie „cumpătați”. (Tit 2, 6.) Înălțați-vă sufletul ca să fiți cum a fost Daniel, un slujitor credincios, statornic, al Domnului oștirilor. Cumpăniți bine calea pe care merg picioarele voastre; căci vă aflați pe un loc sfânt și îngerii lui Dumnezeu sunt împrejurul vostru. Este adevărat că trebuie să simțiți că aveți de urcat pe cea mai înaltă treaptă a scării în privința educației. Filozofia și educația constituie studii importante; însă sacrificiul vostru de timp și bani nu valorează nimic dacă nu veți folosi

realizările voastre spre slava lui Dumnezeu și spre binele omenirii. Dacă dobândirea cunoașterii științei nu constituie un mijloc pentru atingerea celor mai înalte scopuri, ea este fără valoare. Educația care nu oferă o cunoaștere care să dureze cât veșnicia nu este de nici o valoare. Dacă nu păstrați în fața voastră cerul și viața veșnică, realizările voastre nu au o valoare de lungă durată. Însă, dacă Isus este Învățătorul vostru, nu doar într-o singură zi a săptămânii, ci în fiecare zi, în fiecare oră, veți avea aprobarea Lui în toate realizările voastre.

Daniel a avut mereu ca țintă slava lui Dumnezeu și voi, de asemenea, puteți spune: Doamne, doresc să cunosc nu pentru preamărirea eului, ci pentru a împlini așteptările lui Isus, ca să-mi pot desăvârși un caracter creștin inteligent, prin harul pe care El mi l-a dat. Vor studenții noștri să fie credincioși față de principii așa cum a fost Daniel?

În viitor, va fi o nevoie mult mai mare de bărbați și femei cu pregătire școlară decât a fost în trecut; căci câmpuri largi se deschid în fața noastră, albe, gata pentru seceriș. În aceste câmpuri, voi puteți fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Însă, dacă sunteți iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, dacă sunteți nestatornici, dacă îngăduiți ocaziilor de aur să treacă fără a dobândi cunoștințe, fără a așeza materiale solide în clădirea caracterului vostru, veți fi mici și infirmi în orice lucru de care vă veți apuca.

În timp ce o bună educație este de mare folos dacă este însoțită și de consacrarea celui ce o are, totuși cei care nu au privilegiul de a dobândi cunoștințe înalte într-o școală să nu considere că nu pot înainta în viața intelectuală și spirituală. Dacă se vor strădui să dobândească tot mai multe cunoștințe, dacă vor căuta să adune câte ceva în fiecare zi și dacă vor birui orice răutate din caracter prin cultivarea trăsăturilor de caracter ale lui Hristos, Dumnezeu le va deschide canale de înțelepciune și se va putea spune despre ei așa cum s-a spus despre tinerii evrei din vechime, că Dumnezeu le-a dat înțelepciune și pricepere.

Nu este adevărat că cei mai strălucitori tineri au întotdeauna cele mai mari succese. Cât de adesea bărbați talentați și educați au fost așezați în poziții de încredere și s-au dovedit necorespunzători și au eșuat! Strălucirea lor avea înfățișarea aurului, însă, când a fost încercat, s-a dovedit a fi doar tinichea și zgură. Ei au contribuit la propria lor cădere prin necredință. Ei nu au fost harnici și perseverenți și nu s-au îndreptat spre

esența lucrurilor. Nu au vrut să înceapă de la capătul scării și, cu efort plin de răbdare, să urce treaptă cu treaptă, până să ajungă în vârf. Ei au umblat în lumina lor proprie și nu au fost dependenți de înțelepciunea pe care numai Dumnezeu o poate da. Eșecul lor nu s-a produs din cauză că nu li s-a oferit nici o șansă, ci datorită faptului că nu au fost cumpătați. Ei nu au considerat ca având vreo valoare avantajele educației lor, așa că nu au înaintat în cunoașterea religiei și a științei. Minte și caracterul lor nu au fost echilibrate de principiile înalte ale dreptății.

Fie ca tinerii noștri să fie cumpătați și să chibzuiască bine pe ce cale merg. Să evite păcatul, pentru că acesta este distrugător și neplăcut lui Dumnezeu. Să cerceteze ce posibilități au la îndemână și să-L caute pe Dumnezeu, pentru ca, prin harul Său, să-i țină pe cărarea neprihănirii. Să caute sfatul și călăuzirea Domnului pentru a-și trăi viața pentru slava Numelui Său în lume.

În dobândirea educației, succesul nu trebuie privit ca depinzând de șansă sau destin; acesta este dat de Dumnezeu, care a citit inima lui Daniel, care a privit cu plăcere la curăția motivelor lui, la hotărârea lui neclintită de a-L onora pe Domnul. Daniel nu a umblat în propria lui lumină, ci a făcut din Domnul înțelepciunea sa. Filozofia divină a constituit temelia educației sale. El a primit cu bunăvoință sfatul Domnului. Ce bine ar fi ca toți tinerii să fie ca Daniel! Însă mulți nu sesizează importanța supunerii față de disciplina divină.

Ce bine ar fi ca toți să realizeze că fără Hristos nu pot face nimic! Cei care nu adună împreună cu El risipesc. Gândurile și faptele lor nu vor contura un caracter neprihănit, iar influența lor va distruge ceea ce este bine. Faptele noastre au o acțiune dublă; căci ele au influență atât asupra altora, cât și asupra noastră. Influența lor va fi o binecuvântare sau un blestem pentru cei cu care avem de-a face. Cât de puțină importanță dăm noi acestui lucru! Faptele noastre formează obiceiuri, iar obiceiurile caracterul, și dacă nu vom fi pregătiți să ne unim cu agenții cerului în lucrarea de mântuire, nici nu vom fi pregătiți pentru a intra în locuințele cerești, pe care Domnul Isus S-a dus să ni le pregătească; căci nimeni nu va fi acolo în afară de aceia care și-au supus voința și umblarea dorinței pe calea lui Dumnezeu. Cel al cărui caracter este verificat, care a trecut cu bine testul încercării, care este părtaș de natură divină se va număra printre cei asupra cărora Dumnezeu va pronunța o binecuvântare.

Fără Hristos nu putem face nimic. Principiile curate ale neprihănirii, virtuții și

evlaviei sunt de la Dumnezeu. Împlinirea cu conștiinciozitate a datoriei, mila asemenea lui Hristos, dragostea pentru oameni și față de propriul tău suflet, pentru că tu aparții lui Dumnezeu și pentru că ai fost răscumpărat cu sângele prețios al lui Hristos, vor face din tine un conlucrător al lui Hristos și te vor înzestra cu putere de convingere, de atracție. Trebuie să-ți respecti propria credință pentru a o prezenta cu succes altora. Prin exemplu și cuvânt, trebuie să dovedești că îți respecti credința, vorbind cu respect despre lucrurile sfinte. Niciodată să nu îngăduiți să vă iasă de pe buze cuvinte ușuratece sau fleacuri, atunci când citați Scriptura. Când luați Biblia în mână, aduceți-vă aminte că vă aflați pe un teren sfânt. Îngerii sunt împrejurul vostru, și dacă vi s-ar deschide ochii, i-ați vedea. Comportamentul vostru să fie astfel, încât să lăsați impresia fiecărui suflet cu care vă asociați că vă înconjoară o atmosferă sfântă. O vorbă deșartă, un râs batjocoritor pot îndrepta un suflet într-o direcție greșită. Consecințele sunt îngrozitoare atunci când nu există o legătură constantă cu Dumnezeu.

Abțineți-vă de la orice rău. Păcatele obișnuite, oricât de neînsemnate ar părea, vă vor distruge simțul moral și vor nimici impresiile Duhului lui Dumnezeu. Caracterul gândurilor lasă o anumită amprentă asupra sufletului și orice conversație josnică întinează mintea. Orice păcat produce ruina celor care îl comit. Dumnezeu poate să ierte și va ierta pe păcătosul care se pocăiește, însă, deși iertat, sufletul este tulburat; puterea unei minți înnobilate, caracteristică minții neîntinate, este distrusă. De-a lungul timpului, sufletul va purta cicatrici. Atunci, să căutăm acea credință care lucrează prin dragoste și curăță inima, pentru ca să putem prezenta lumii caracterul lui Hristos. — The Review and Herald, 8 decembrie, 1891.

Capitolul 26

Lumea nu l-a cunoscut pe Dumnezeu prin înțelepciunea ei

Adevărul lui Dumnezeu este infinit, nemăsurat, și cu cât îl contemplăm mai mult, cu atât apare mai mult slava lui. Adevărul a fost deschis în fața noastră și, cu toate acestea, cuvintele lui Pavel către galateni ni se aplică și nouă. El spune: „O, galateni nehibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor cărorora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nehibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar!” (Galateni 3, 1-4.)

„Fără Mine”, spune Domnul Hristos, „nu puteți face nimic”. Cei care încearcă să-și aducă la îndeplinire lucrarea în propria lor putere vor eșua cu siguranță. Numai educația nu poate pregăti pe cineva corespunzător pentru a avea un loc în lucrare și nu îl va face capabil să dobândească o cunoaștere a lui Dumnezeu. Ascultați ce spune Pavel în această privință: „Căci Hristos M-a trimis nu să vă botez, ci să propovăduiesc Evanghelia; nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică. Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.» Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a povestit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.” (1 Corinteni 1, 18-21.)

De-a lungul multor veacuri întunecate, în mijlocul păgânismului, Dumnezeu le-a îngăduit oamenilor să încerce să experimenteze descoperirea lui Dumnezeu prin propria lor înțelepciune, nu pentru a le demonstra neputința lor spre satisfacția Lui, ci pentru ca oamenii înșiși să poată vedea că nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Domnul Isus Hristos, Fiul Său, decât prin revelația din Cuvântul Său, prin Duhul Sfânt. Când Domnul Hristos a venit în lume, experimentul acesta fusese făcut, iar rezultatele au evidențiat că lumea, prin înțelepciunea ei, nu l-a cunoscut pe Dumnezeu. Chiar în biserică Dumnezeu le-a îngăduit oamenilor să-și testeze propria lor înțelepciune în

această privință, însă, când a avut loc criza datorită căderii omului, Dumnezeu a intervenit cu putere spre a-i apăra pe ai Săi. Când biserica a fost batjocorită, când asupra poporului Său au venit necazuri și oprimări, El i-a înălțat și mai mult printr-o eliberare remarcabilă. Când în mijlocul poporului au venit învățători necredincioși, a urmat o perioadă de slăbiciune, iar credința poporului lui Dumnezeu părea că se clatină; însă Dumnezeu S-a ridicat și l-a curățit, iar cei încercați și găsiți credincioși au fost înălțați.

Sunt vremuri când apostazia își croiește drum între rânduri, când evlavia este dată la o parte din inimă de către cei care ar fi trebuit să țină pasul cu Conducătorul lor divin. Poporul lui Dumnezeu se desparte de sursa tăriei lor și urmează mândria, vanitatea, extravaganta și etalarea. Există idoli pe dinăuntru și pe dinafară; însă Dumnezeu trimite Mângâietorul ca să mustre păcatul, pentru ca poporul Său să poată fi avertizat cu privire la apostazia lui și admonestat pentru lepădarea de credință. Când cele mai prețioase manifestări ale iubirii Sale vor fi recunoscute și prețuite, Domnul va turna balsamul mângâierii și untdelemnul bucuriei.

Când oamenii sunt călăuziți să realizeze că au greșit în calculele lor și când sunt convinși că înțelepciunea lor nu este decât nebunie, înseamnă că în acel moment s-au întors către Domnul ca să-L caute cu toată inima și Îl vor găsi.

Mi-a fost arătat că fiecare biserică a noastră are nevoie de acțiunea profundă a Duhului lui Dumnezeu. O, de i-am putea îndrepta pe oameni spre crucea de pe Calvar! Le-am spune să privească asupra Celui pe care păcatele lor L-au străpuns. Le-am spune să privească la Răscumpărătorul lumii care suferă pedeapsa pentru că ei au călcat Legea lui Dumnezeu. Verdictul este: „sufletul care a păcătuit, acela va muri”. Însă pe cruce păcătosul vede pe singurul Fiu al Tatălui, murind în locul Lui și oferind viață călcătorului legii. Toate ființele din ceruri și de pe pământ sunt chemate să privească ce fel de dragoste ne-a dăruit Tatăl, ca să fim numiți fii ai lui Dumnezeu. Orice păcătos poate să privească și să trăiască. Nu priviți la scena de pe Calvar cu nepăsare sau nesăbuiță. Se poate oare ca îngerii să privească la noi, beneficiarii iubirii lui Dumnezeu, și să ne vadă reci, indiferenți, când cerul este uluit de fascinanta lucrare de răscumpărare a unei lumi căzute și dorește să pătrundă misterul dragostei de pe Calvar? Îngerii privesc uimiți și uluiți la cei cărora le-a fost oferită o mântuire atât de mare și se miră că dragostea lui Dumnezeu nu îi trezește, în timp ce ei încep să-și strunească corzile melodioase în mulțumire și adorare. Dar rezultatul pe care întregul cer dorește să-l privească nu se observă printre cei ce pretind a fi urmașii lui Hristos. Cât de

grabnici suntem noi în a rosti cuvinte frumoase celor care ne sunt prieteni sau rude și totuși cât suntem de zăbavnici în a vorbi despre Acela a cărui dragoste este fără egal, despre Hristos cel răstignit.

Iubirea Tatălui nostru ceresc în darul singurului Său Fiu pentru lume este suficientă pentru a inspira fiecare suflet, pentru a topi orice inimă împietrită și lipsită de iubire în vederea pocăinței și sensibilizării; și cu toate acestea, să vadă oare ființele cerești în cei pentru care a murit Hristos insensibilitate față de iubirea Sa, împietrire a inimii și lipsa răspunsului de recunoștință și dragoste față de Dătătorul tuturor lucrurilor bune? Oare lucruri de mică importanță vor absorbi toată puterea ființei, și dragostea lui Dumnezeu să nu primească răspuns? Va străluci în zadar Soarele neprihănirii? Având în vedere ceea ce a făcut Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu să reprezinte atât de puțin pentru voi? Avem noi inimi care pot fi atinse, care pot fi impresionate de dragostea divină? Dorim noi să fim niște vase alese? Oare nu are Dumnezeu ochiul îndreptat asupra noastră și nu ne-a poruncit El să ducem mai departe solia luminii? Avem nevoie de tot mai multă credință. Trebuie să așteptăm, trebuie să veghem, trebuie să ne rugăm, trebuie să lucrăm, implorând ca Duhul Sfânt să fie turnat peste noi cu îmbeșugare, pentru ca să putem fi lumini în lume.

Domnul Isus a privit asupra omenirii în starea ei decăzută cu milă infinită. El a îmbrăcat trup omenesc pentru a putea ajunge la om și pentru a înălța omenirea. El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. El S-a coborât până la cea mai adâncă mizerie și suferință umană, pentru a-l lua de acolo pe om în starea în care l-a găsit, o ființă coruptă, degradată de viciu, depravată de păcat și unită cu Satana în apostazie, și a-l înălța până la un loc pe tronul Său. Însă s-a scris despre El că „nu S-a dat înapoi și nu S-a descurajat”, ci a mers înainte pe cărarea tăgăduirii de sine și a sacrificiului de sine, dându-ne un exemplu, spre a merge pe urmele pașilor Lui. Noi ar trebui să lucrăm ca Isus, îndepărtându-ne de plăcerile noastre, nelăsându-ne mituiți de Satana, disprețuind comoditatea și detestând egoismul, pentru a putea căuta și găsi pe cei ce sunt pierduți, aducând suflete din întuneric la lumină, lumina dragostei lui Dumnezeu. Noi am fost însărcinați să mergem și să predicăm Evanghelia oricărei făpturi. Noi trebuie să ducem celor pierduți vestea cea bună că Domnul Hristos poate ierta păcatul, poate reînnoi ființa noastră, poate îmbrăca sufletul în veșmintele neprihănirii Sale, îl poate face pe păcătos să gândească limpede, să îl învețe și să îl facă să fie capabil de a fi împreună lucrător cu Dumnezeu.

Sufletul convertit trăiește în Hristos. Întunericul ce-l stăpânea dispare și o nouă lumină, cerească, strălucește în sufletul său. „Cel care câștigă suflete este înțelept.” „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului; și cei ce vor învăța pe alții să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac de veac.” Ceea ce se face prin cooperarea oamenilor cu Dumnezeu este o muncă ce nu se va perima niciodată, ci va dăinui în veacurile veșnice. Cel care face din Dumnezeu înțelepciunea sa, care crește până la statura de om în Isus Hristos, va sta înaintea regilor, înaintea așa-numiților mari oameni ai lumii, manifestând mulțumire față de Cel care l-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată. Științele și literatura nu pot aduce în mintea întunecată lumina pe care Evanghelia glorioasă o poate furniza. Doar Fiul lui Dumnezeu poate realiza marea lucrare de iluminare a sufletului. Nu este de mirare că Pavel exclama: „Căci nu-mi este rușine de Evanghelia lui Hristos; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre salvarea oricărui om care crede.” Evanghelia lui Hristos devine realitate în cei care cred și îi face epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. În acest mod, influența sfințeniei va trece spre mulțime. Inteligențele cerești sunt capabile să discearnă adevăratele elemente de măreție în caracter, fiindcă doar bunătatea este estimată ca fiind eficientă de către Dumnezeu.

„Fără Mine”, spunea Hristos, „nu puteți face nimic.” Credința noastră, exemplul nostru trebuie să fie ținute cu mai multă responsabilitate decât au fost ținute în trecut. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiat ca niciodată înainte; fiindcă el este darul prețios pe care noi trebuie să-l prezentăm oamenilor, pentru ca aceștia să poată învăța calea păcii și să obțină acea viață care măsoară cât viața lui Dumnezeu. Inteligența umană, atât de mult exaltată de către oameni, pălește în importanță înaintea înțelepciunii care ne arată calea răscumpărării lui Dumnezeu, pentru a umbla pe ea. Doar Biblia ne oferă criteriile prin care să distingem calea vieții de calea cea largă care duce la pierzare și moarte. — The Review and Herald, 15 decembrie, 1891.

Capitolul 27

Relația dintre educație și lucrarea lui Dumnezeu

„Nu spuneți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp.” (Ioan 4, 35.36.)

Există o mare lipsă de lucrători care să plece în câmpurile misionare, înzestrați cu adevăratul spirit misionar, gata să reverse lumina adevărului în mijlocul întunericului moral al lumii. Vrajmașii lui Dumnezeu completează zilnic pentru înăbușirea adevărului și înrobirea sufletelor oamenilor. Ei caută să înalțe falsul Sabat și, inducându-i în eroare pe oameni, să adâncească și mai mult întunericul care acoperă pământul și negura cea mare care acoperă popoarele. Într-un timp ca acesta, cei care cunosc adevărul pot să rămână inactivi, îngăduind puterilor întunericului să triumfe? Nu se vor trezi cei care cred adevărul pentru acest timp și nu vor lucra ei cu o energie corespunzătoare profesiei lor de credință? Cei care înțeleg adevărul lui Dumnezeu nu vor face orice sacrificiu pentru a câștiga suflete la Hristos, pentru a asculta de Legea lui Dumnezeu? Ziua aproape a trecut, noaptea este la ușă și este esențial să lucrăm cât este încă ziua; căci vine noaptea, când nici un om nu poate lucra. Într-un timp ca acesta, trebuie să avem în vedere numai acest obiectiv: folosirea tuturor mijloacelor rânduite de Dumnezeu, prin care adevărul să poată fi sădit în inimile oamenilor. Căci tocmai acesta a fost scopul pentru care a fost trimis în lume Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca el să poată controla viața și transforma caracterul. Este datoria fiecărui creștin de a folosi la maximum capacitățile sale pentru a răspândi cunoștința adevărului. Domnul Hristos i-a însărcinat pe ucenicii Săi să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia tuturor popoarelor.

Având în vedere marea lucrare care ne stă în față — aceea de a răspândi lumina în lume — noi, care credem adevărul, trebuie să simțim nevoia unei educații serioase în lucrurile practice legate de dobândirea de cunoștințe și în special nevoia noastră de instruire în adevărurile Scripturii. Minciuni de tot felul sunt acum înălțate ca fiind adevăr și este datoria noastră să cercetăm cu toată stăruința cuvântul sacru, ca să putem ști care este adevărul și să fim în stare să-l prezentăm cu înțelepciune și altora. Vom fi

chemați să facem cunoscute motivele pe care se întemeiază credința noastră. Va trebui să stăm în fața unor oameni mari și să dăm socoteală de ce am ales să fim credincioși Legii lui Dumnezeu. Domnul ne-a chemat din lume ca să putem fi martori pentru adevărul Său; și trebuie ca, din rândurile noastre, tineri și tinere să fie instruiți în mod corespunzător, pentru a putea ocupa poziții în care să fie utili și influenți. Ei au privilegiul de a deveni misionari pentru Dumnezeu; însă nu pot rămâne doar niște începători în privința educației și în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, îndeplinindu-și cu corectitudine lucrarea sacră la care au fost chemați. În toate regiunile, este atât de evidentă nevoia de instruire a lucrătorilor noștri! Noi suntem conștienți că educația este necesară nu numai pentru îndeplinirea corespunzătoare a datoriilor obișnuite ale vieții, dar și în vederea succesului în toate ramurile de activitate.

Având în vedere nevoia de instruire pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru îndeplinirea cu succes a diferitelor responsabilități ale vieții, cât de mulțumiți ar trebui să fim că la Melbourne este pe punctul de a se deschide o școală sub îndrumarea unor credincioși statornici în adevărul pentru acest timp. Pentru ca această nouă inițiativă să aibă succes, pentru ca atât voi, cât și copiii voștri să puteți beneficia de ea, fie ca toți frații și surorile noastre să colaboreze cu toată inima cu aceia care au pășit în față pentru a duce povara lucrării. Au venit la voi profesori cu frică și dragoste de Dumnezeu din America, nu fără sacrificiu, pentru a vă ajuta în eforturile de a înălța sus stindardul adevărului în popor. Ei doresc să-i instruiască pe tineri pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, în așa fel încât copiii voștri să fie în stare să prezinte Scripturile celor din jurul lor. Acum rămâne doar ca aceia care au primit deja lumina adevărului în aceste colonii să colaboreze cu eforturile fraților lor americani, fiind conștienți de faptul că în Hristos sunt îndepărtate toate prejudecățile legate de rasă, de națiune, și că noi suntem cu toții frați, angajați în lucrarea de înaintare a împărăției celor răscumparați. Noi suntem toți una în Hristos și trebuie să ne unim cu toată inima în efortul de a educa și instrui o armată de tineri, astfel încât aceștia să poată fi creștini consecvenți, echilibrați, capabili să înțeleagă și să explice Scripturile. Puritatea, credința, zelul și statornicia caracterului acelora care se înrolează în lucrare pentru Domnul trebuie să fie atât de evidente pentru ceilalți, încât, văzând faptele lor bune, să ajungă să preamărească pe Tatăl nostru care este în ceruri. Dacă mărturisirea noastră de credință este susținută de evlavie ce pornește din inimă, ea va constitui un mijloc spre bine; căci prin ea sufletele vor fi influențate să accepte mântuirea. Dumnezeu are în vedere ca harul Său să fie manifestat în cel credincios, pentru ca, prin caracterul creștin al membrilor în mod individual, biserica în ansamblu să poată deveni lumina lumii.

Părinții să facă orice efort cu putință spre a-și trimite copiii la școala care se va deschide în curând la Melbourne; căci tocmai prin aceste mijloace s-ar putea ca unii membri ai familiei noastre să fie calificați de Domnul să devină lucrători pentru cauza Sa. Sunt multe locuri vacante pentru misionari în Australia, Noua Zeelandă și în insulele mării. Și va fi imposibil ca doar din America să suplینim toate aceste nevoi, atât de numeroase. Pentru aceste câmpuri, trebuie instruiți lucrători care pot prelua lucrarea și să pornească în calitate de purtători de lumină în locurile întunecate ale acestor insule. Nu sunt mulți cei care pot merge în America pentru a dobândi o educație; și chiar dacă ar putea merge, probabil că nu este cel mai bine pentru ei și pentru înaintarea lucrării. Domnul dorește să fie întemeiate școli în această țară, în care să fie instruiți lucrători, pentru ca lucrarea adevărului prezent în aceste noi câmpuri să fie de calitate și să trezească interes în rândul celor necredincioși. El dorește ca voi să înființați un centru pentru educație chiar în țara voastră, în care studenți care promet să poată fi instruiți în privința cunoștințelor practice și în adevărurile Bibliei, pentru a putea fi pregătiți să lucreze în aceste ținuturi, eliberând suflete din robia lui Satana. Pot veni profesori din America până când această lucrare se va pune pe picioare și prin aceste mijloace se poate forma o nouă legătură de unire între America și Australia, Noua Zeelandă și insulele mării.

În aceste țări sunt tineri pe care Dumnezeu i-a înzestrat din plin cu abilitate intelectuală; însă, pentru a putea realiza cel mai bine această lucrare, posibilitățile lor trebuie călăuzite în mod corespunzător. Ei trebuie să folosească talentele dăruite de Dumnezeu pentru a avea rezultate școlare deosebite, devenind lucrători care nu au de ce să le fie rușine, împărțind drept și înțelept cuvântul adevărului, în vederea mântuirii. Acest talent are nevoie să se dezvolte și din moment ce este pe punctul de a se deschide o școală acolo, este cu siguranță neînțelept să se trimită, cu o cheltuială atât de mare, elevi pentru a învăța în America. Lucrarea trebuie făcută aici. Acesta este un câmp misionar și orice persoană socotită vrednică de a fi instruită în America trebuie să obțină o educație corectă chiar aici, în locul unde va lucra în viitor. Cei care au posibilitatea pot fi educați aici, astfel încât își pot pune în practică cunoștințele atunci când se va ivi ocazia, devenind unelte în mâinile Domnului pentru răspândirea luminii și adevărului.

Însă chiar dacă nu ați avea nici una din aceste responsabilități, chiar dacă nu ați pleca într-un câmp misionar, va fi totuși necesar ca și copiii voștri să învețe în aceste școli. Orice meserie ar socoti părinții că este potrivită pentru copiii lor, fie că doresc ca

aceștia să devină fabricanți, agricultori, meșteșugari, fie să-și aleagă orice altă profesie, vor avea multe avantaje de pe urma instruirii din școală. Copiii voștri trebuie să aibă posibilitatea de a studia Biblia în școală. Ei trebuie să fie convinși de temeiurile credinței noastre și să înțeleagă ei înșiși Scripturile. Prin înțelegerea adevărurilor Bibliei, ei vor fi pregătiți mai bine pentru a ocupa funcții de încredere. Ei vor fi întăriți împotriva ispitelor care îi vor asalta din dreapta și din stânga. Dar dacă vor fi cu totul consacrați și vor fi învățați, ei pot ajunge să fie chemați ca și Daniel, să împlinescă responsabilități importante. Daniel a fost un om de stat credincios la curtea Babilonului; căci el s-a temut de Dumnezeu, L-a iubit și s-a încrezut în El; și în timp de ispită și primejdie, a fost păzit prin puterea lui Dumnezeu. Noi citim că Dumnezeu i-a dat lui Daniel înțelepciune și l-a înzestrat cu pricepere.

Cei care cunosc voia lui Dumnezeu și practică învățăturile din Cuvântul Său vor fi găsiți credincioși în orice poziție de încredere ar fi așezați. Aveți în vedere aceste lucruri, părinți, și duceți-vă copiii în acele locuri în care să fie învățați principiile adevărului, unde se face orice efort cu putință pentru a menține consacrarea lor, dacă sunt convertiți; iar dacă nu sunt convertiți, de a-i influența spre a deveni copii ai lui Dumnezeu și astfel să fie capabili să plece și să câștige și alte suflete pentru adevăr.

Fie ca cei care au dragostea pentru adevăr în inima lor să prețuiască valoarea fiecărui suflet pentru care a murit Hristos, în lumina care se reflectă de pe crucea de la Calvar. Mulți sunt mișcați de Duhul lui Dumnezeu să pornească la lucru în via Domnului. Ei tânjesc să caute și să salveze ce este pierdut. Însă, datorită lipsei de cunoștințe și de disciplină, ei nu au calificarea necesară de a merge în această lucrare de înălțare și înnobilare a semenilor lor. Cei care învață pe alții trebuie ca mai întâi ei înșiși să fie învățați. Ei trebuie să învețe cum se lucrează cu mintea omului. Ei trebuie să devină colaboratori ai lui Hristos, folosind orice ocazie pentru a împărtăși oamenilor cunoașterea de Dumnezeu. Pentru a fi instrumente ale lui Dumnezeu în lucrarea de înălțare a minților oamenilor de la cele pământești și senzuale, la cele spirituale și cerești, lucrătorii trebuie să fie învățați și instruiți. Devenind ei înșiși elevi care învață, vor înțelege mai bine cum să-i educe pe alții. Ei trebuie să-și formeze o disciplină a minții, punând la lucru capacitățile date lor de Dumnezeu, mobilizându-și în întregime inima și mintea în vederea acestor sarcini de a dobândi cunoștință. Având ca țintă slava lui Dumnezeu, ei trebuie să-și pună la lucru toată energia, învățând tot ce pot, dezvoltându-și intelectul pentru a putea împărtăși cunoștința și altora.

Există o mare lucrare de făcut în aceste țări; iar dragostea lui Hristos și iubirea pentru sufletele pentru care a murit El ar trebui să ne constrângă să facem orice efort de care suntem capabili pentru a căuta și salva ceea ce este pierdut. Fie ca fiecare să stea ca un ostaș credincios al lui Hristos și să lucreze pentru frații voștri, pentru ca lucrarea voastră să aibă succes. Fie ca oricine se înscrie în această întreprindere atât de necesară să nu uite că școala este întemeiată nu numai în beneficiul nostru și al copiilor noștri, ci și pentru răspândirea cunoștinței adevărului și pentru ca sufletele care pier să fie salvate pentru împărăția cea veșnică. Fiecare să ia parte la această lucrare, cu hotărârea de a nu da greș și de a nu se descuraja și Domnul va face minuni în mijlocul nostru. Dacă în acest timp nu vom reuși să facem un efort hotărât pentru dezvoltarea și înălțarea lucrării și vom trage lucrurile înapoi, pentru că ele sunt conduse după ideile noastre, Domnul va trece cu siguranță pe lângă noi și va alege alte unelte care vor aduce la îndeplinire lucrarea în modul în care o dorește El și urmând călăuzirea Duhului Său. O, dacă fiecare și-ar face datoria pentru ca influența noastră să fie amplificată în vederea înaintării cauzei lui Dumnezeu!

Ochiul lui Dumnezeu este ațintit asupra acestor țări; căci aici El dorește să-și arboreze drapelul. Aici, în acest câmp misionar, El dorește să vadă suflete câștigate pentru Isus Hristos. El dorește ca fiecare care susține că este creștin să fie un adevărat misionar, gata să se înroleze în rânduri, pentru a-și face lucrarea la locul său, și toți să se unească într-un efort consecvent. El dorește ca oamenii să-și uite propriile lor idei și prejudecăți, care aduc numai întuneric și îndoială asupra sufletelor lor, și să se angajeze în lucrare pentru aceia care sunt gata să piară. El dorește ca ei să-și dea seama că nici un om nu trăiește pentru el însuși. Mulți au devenit mici și neputincioși în privința experienței lor religioase datorită lipsei de interes pentru cei din jurul lor. Unii dintre cei care sunt în planul secund ar fi putut fi mult mai avansați în cunoașterea lui Dumnezeu, dacă nu ar fi stat departe de frații lor, renunțând la asocierea cu cei credincioși care nu au lucrat potrivit cu ideile lor limitate. O, dacă aceștia care au pus piedici s-ar pierde din vedere pe ei înșiși și ar fi interesați de mântuirea oamenilor, diferențele acestea neînsemnate ar dispărea și n-ar mai exista înstrăinarea de frații lor. Dacă atunci când se adună laolaltă n-ar mai vorbi despre lucrurile asupra cărora găsesc obiecții, ci și-ar pune frâu gurii și ar căuta pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată rămâne asupra lor, ca să poată avea pe suflet povara pentru sufletele pentru care a murit Hristos, ei ar descoperi că întunericul a dispărut, iar în sufletul lor a pătruns lumina și speranța. Mândria va dispărea și ei vor putea fi învățați precum copiii. Contemplând dragostea lui Dumnezeu, încăpățânarea se va topi, iar inimile lor vor

străluci, fiind atinse de cărbunele de pe altar. Necazurile vor dispărea și bucuria le va lua locul; căci dragostea și bunătatea nemărginită a lui Dumnezeu vor constitui tema mărturiei lor.

Cei care doresc să fie biruitori trebuie să renunțe la ei înșiși; și singurul mod prin care pot realiza această mare lucrare este de a deveni interesați mai mult de mântuirea semenilor lor. Aceasta nu înseamnă că voi trebuie să-i convertiți pe oameni să facă ceea ce faceți voi sau să-i siliți să vadă lucrurile în aceeași lumină în care le vedeți voi; însă trebuie să căutați să prezentați adevărul așa cum este el în Isus Hristos și, lucrând spre a fi o binecuvântare pentru alții, și voi înșivă veți fi binecuvântați în mod abundent de Dumnezeu. Faptul că ați făcut și faceți ceva pentru a mări granițele Împărăției lui Dumnezeu, smulgând biete de sub jugul superstiției și minciunii lui Satana, va produce bucurie în inima voastră și vă va îmbogăți ideile și planurile. Pe măsură ce vă identificați interesele cu cele ale lui Isus Hristos, veți sfinți pentru Dumnezeu talentul, capacitățile, influența și mijloacele voastre. Unii dintre voi vor considera că este privilegiul vostru să vă lăsați familiile pentru a lucra în insulele mării pentru salvarea oamenilor din robia păcatului și a înșelăciunii. Pe măsură ce câștigați o experiență nouă și tot mai profundă, veți învăța ce înseamnă să te rogi în Duhul Sfânt; iar aceia care s-au lepădat de Dumnezeu vor fi recuperați și va exista mai multă preocupare de a învăța de la Isus spre a fi blânzi și smeriți cu inima decât a arăta spre greșelile fraților voștri; căci prin credință voi Îl acceptați pe Domnul Hristos ca Mântuitorul vostru personal. Nu veți veni atunci la adunare ca să vă povestiți îndoielile și temerile voastre. Veți avea altceva mai bun de discutat; căci inimile voastre vor fi deschise, vor avea pacea lui Hristos, care întrece orice pricepere. Aceasta este experiența pe care Dumnezeu ar dori să o aveți în această țară.

Însă, pentru a ajunge la această experiență, trebuie făcuți mai mulți pași. Metodele și planurile după care trebuie făcută lucrarea trebuie să fie după rânduiala Domnului, nu după propriile voastre păreri, iar rezultatele vor face mai mult decât doar să compenseze cheltuiala. Efortul misionar se va extinde, iar exemplul unui lucrător zelos, care lucrează în direcția cea bună, va influența și pe alții care, de asemenea, vor porni să predice Evanghelia. Spiritul misionar va trece din casă în casă, iar frații vor avea altceva mai interesant de discutat decât despre necazurile lor. Ei vor avea plăcere să prezinte nestematele adevărului pe care le conține Biblia și vor fi înființate biserici, vor fi ridicate case de adunare și mulți vor veni în ajutorul Domnului. Frații vor fi uniți în legăturile iubirii și vor realiza că sunt uniți cu creștinii cu experiență din toate părțile

lumii, pentru că sunt una în planuri, una în obiectivul intereselor lor. Un pas înainte făcut de cei din capul lucrării va fi simțit de cei din această țară și din toate țările, iar cei din țări străine vor răspunde efortului făcut la centrul lucrării, urmându-L pe marele nostru Conducător; și astfel, prin convertirea sufletelor la adevăr, se va aduce slavă Aceluia care șade pe tron.

Lucrarea misionară din Australia și Noua Zeelandă este încă în faza de pruncie; însă aceeași lucrare care s-a făcut acasă trebuie adusă la îndeplinire în Australia, Noua Zeelandă, Africa, India, China și în insulele mării. Lucrarea poporului lui Dumnezeu este reprezentată prin simbolul potrivit al unui înger care zboară prin mijlocul cerului. În această lucrare, inteligențele cerești cooperează cu agenți omenești pentru răspândirea acestei ultime solii la toți locuitorii pământului. Însă planurile și lucrarea oamenilor nu țin pasul cu providența lui Dumnezeu; căci, în timp ce unii din aceste țări, care pretind a crede adevărul, declară prin atitudinea lor: „Nu dorim calea Ta, o, Doamne, ci propria noastră cale”, există mulți care se roagă cu ardoare lui Dumnezeu să înțeleagă ce este adevărul. În locuri tainice, ei plâng și se roagă pentru a putea înțelege lumina din Scriptură; iar Domnul cerurilor i-a însărcinat pe îngerii Săi să coopereze cu uneltele omenești pentru a duce mai departe acest plan măreț, astfel ca toți cei care doresc lumină să poată privi slava lui Dumnezeu. Noi trebuie să mergem acolo unde providența lui Dumnezeu deschide calea; și pe măsură ce înaintăm, vom descoperi că Cerul s-a mișcat înaintea noastră, lărgind câmpul de lucru dincolo de capacitatea mijloacelor și puterilor noastre. Marea nevoie din câmp se deschide în fața noastră și face apel ca toți aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat talente, mijloace sau alte posibilități să se consacre pe ei înșiși și tot ce au lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim niște ispravnici credincioși nu numai în privința bunurilor pe care le avem, ci și în privința harului care ne-a fost dat, pentru ca multe suflete să poată fi aduse sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. Scopurile și țintele pe care trebuie să le atingă misionarii consacrați sunt foarte ample. Câmpul pentru acțiunea misionară nu este limitat de caste sau naționalități. Câmpul este lumea, iar lumina adevărului trebuie să ajungă în toate locurile întunecoase ale pământului într-un timp mult mai scurt decât cred unii că este cu putință.

Dumnezeu are ca scop să pună la lucru agenți chiar în țara noastră, care să ajute în această mare lucrare de iluminare a lumii. El are în vedere să te folosească pe tine și pe copiii tăi ca ostași care să își facă partea lor în acest război ofensiv împotriva puterilor întunericului și voi cu siguranță că nu veți ignora binecuvântarea lui

Dumnezeu și nu veți privi cu ușurătate privilegiul pe care vi l-a acordat! El dorește ca voi să vă angajați în acest conflict, luptând împreună pentru slava Sa, nu pentru a căuta supremație și nu pentru a lupta să se înalțe pe sine prin înjosirea altora. El vă va înzestra cu adevăratul spirit misionar, care înalță, purifică și înnobilează orice atinge, făcând curat, bun și nobil tot ceea ce vine sub influența sa; căci fiecare agent care cooperează cu ființele cerești va fi înzestrat cu putere de sus și va reprezenta caracterul lui Hristos! Spiritul misionar ne face capabili să prețuim mai mult cuvintele din rugăciunea Domnului, prin care El ne învață să ne rugăm: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Spiritul misionar ne face să cugetăm mai mult și ne unește cu toți cei care înțeleg influența cuprinzătoare a Duhului Sfânt.

Dumnezeu va împrăști norii care s-au adunat în jurul sufletelor din aceste colonii și va uni pe toți frații noștri în Hristos Isus. El ne va uni cu legăturile părtășiei frățești și ne va umple cu dragoste pentru sufletele pentru care a murit Hristos. Domnul Hristos a spus: „Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu, aceasta este porunca Mea.” El dorește ca noi să fim uniți în inimă și în planuri pentru a împlini marea lucrare care ne-a fost încredințată. Frații trebuie să stea umăr lângă umăr, înălțându-și rugăciunile împreună spre tronul harului, pentru a putea mișca din loc brațul Celui Atotputernic. Cerul și pământul vor fi atunci strâns unite în lucrare și va fi bucurie și veselie în prezența îngerilor lui Dumnezeu când oaia pierdută va fi găsită și vindecată.

Duhul Sfânt, care topește și supune inima omenească, îi va conduce pe oameni să facă lucrările lui Hristos. Ei vor acorda atenție sfatului: „Vindeți ce aveți și dați milostenie; faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri”. (Luca 12, 33.) Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, iar urmașilor Săi li se cere să se dea pe ei înșiși, talentele, mijloacele și capacitățile lor în slujba Lui. Ce altceva ar mai fi putut face Domnul pentru om? Nu ne vom preda oare Lui, cu tot ce avem și cu tot ce suntem, practicând sacrificiul și tăgăduirea de sine? Dacă suntem ucenici ai lui Hristos, acest lucru se va vedea în lume prin dragostea pe care o avem față de cei pentru care El a murit.

Prin spiritul iubirii a ajuns Evanghelia până la voi și la toți oamenii care au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu. Nu ni se cere doar să-i admirăm pe oamenii pe care i-a folosit Dumnezeu, să dorim să avem asemenea oameni acum și să ne consacram noi înșine pentru a fi folosiți de Dumnezeu ca agenții Săi omenești. Duhul Său a inspirat eforturile lor și El poate înzestra și acum pe lucrătorii Săi cu același curaj, zel, stăruință

și devotament. Isus a dat acestor oameni har, putere, tărie și perseverență și El dorește să facă același lucru pentru cei care vor să fie adevărați misionari.

Dumnezeu a început să lucreze în această țară, iar biserica trebuie să coopereze cu ființele cerești, lucrând cu sfințenie și exercitându-și puterile spre a deveni mai eficientă în câștigarea de suflete pentru slava lui Dumnezeu. Noi, care am văzut lumina adevărului, suntem chemați să ajutăm la înaintarea lui, să ne trezim la marea răspundere a lucrării misionare care trebuie adusă la îndeplinire în locurile în care ne aflăm; și este datoria fiecărui suflet de a coopera cu aceia care doresc să contribuie la înaintarea lucrării. Fiecare să caute să se apropie cât mai mult de Hristos. Să ne ascundem căile noastre în căile lui Hristos, pentru ca orice diferențe să dispară, astfel încât caracterul lui Hristos să poată fi reprezentat prin bunătate, răbdare, tăgăduire de sine, blândețe, umilință și dragoste. Fie ca toți să se alăture din toată inima, făcând tot ce le stă în putință pentru a susține școala care se întemeiază acum; căci aceasta poate fi, în mâna lui Dumnezeu, mijlocul de instruire a lucrătorilor care vor răspândi lumina adevărului în popor. Cine va fi de partea Domnului? Cine este conștient acum de lucrarea care trebuie făcută și cine o va face? — Supplement la Ecoul biblic, 1 septembrie, 1892.

Capitolul 28

Nevoia de lucrători instruiți

Am fost mult interesată de o experiență recentă a fratelui Daniells care, în drumul său de la Melbourne spre Adelaide, s-a oprit într-un oraș numit Nhill, să viziteze câțiva tineri care făcuseră comenzi pentru publicația Echo și pentru alte reviste și cărți de-ale noastre. El a cunoscut acolo un tânăr pe nume Hansen, un danez, care a găsit din întâmplare publicația noastră Echo la o bibliotecă publică și a devenit un cititor consecvent al acestei reviste. Subiectele pline de adevăr prezentate în coloanele acesteia au găsit un loc în inima sa și a început să vorbească despre acestea unui prieten de la hotelul unde muncea. Acest om, dl. Williams, a fost și el interesat și au trimis amândoi comenzi pentru alte publicații, devenind abonați constanți. Fratele Daniells i-a găsit dornici să cunoască mai mult adevărul. Pe masa domnului Williams se afla cartea Gânduri din Daniel și Apocalipsa și alte cărți publicate de poporul nostru. Ei cunoscuseră doar o persoană care avea credința noastră. Au cumpărat de la fratele Daniells trei exemplare din Calea către Hristos, ca să aibă fiecare câte unul, iar pe al treilea să îl dea unui pastor. Fratele Daniells a fost mulțumit de această vizită și i-a încurajat în căutările lor după adevăr.

Acești oameni studiaseră adevărul de pe paginile tipărite și din Biblie și acceptaseră toate punctele de doctrină, atât cât au putut înțelege fără ajutorul unui pastor. O mare lucrare se desfășoară fără vorbe prin distribuirea publicațiilor noastre; însă cât de mult bine s-ar putea face dacă câțiva dintre frații și surorile noastre din America ar veni în aceste colonii, cu meseriile lor de cultivatori de pomi fructiferi, fermieri sau negustori, și în temere și dragoste față de Dumnezeu ar căuta să câștige suflete pentru adevăr. Dacă asemenea familii ar fi consacrate lui Dumnezeu, El le-ar folosi ca agenți ai Săi. Pastorii au locul și lucrarea lor, însă sunt locuri unde pastorul nu poate ajunge, iar acolo ar putea ajunge anumite familii care i-ar putea vizita pe oameni și le-ar prezenta adevărul pentru aceste vremuri de pe urmă. În treburile lor gospodărești și în relațiile lor de serviciu, ar putea veni în contact cu o categorie de oameni care nu este accesibilă pastorului și acestora le-ar putea deschide comorile adevărului și împărtăși cunoștința mântuirii. În general, se face mult prea puțin pe această linie a lucrării misionare; căci câmpul de lucru este mare și mulți lucrători s-ar putea angaja cu succes în această direcție a lucrării. Dacă cei care au primit cunoștința adevărului și-ar fi

dat seama de necesitatea de a studia Scripturile ei înșiși, dacă ar fi simțit ce răspundere grea au asupra lor, ca ispravnici credincioși ai harului lui Dumnezeu, ei ar fi adus lumină multora care stau în întuneric și ce seceriș de suflete ar fi fost adunat pentru Domnul. Dacă fiecare și-ar fi dat seama de influența personală pe care o are și că va da socoteală lui Dumnezeu pentru acest lucru, în nici un caz nu ar fi fost leneș și și-ar fi pus la lucru capacitățile disponibile, toată puterea, ca să-L poată sluji pe Acela care l-a răscumpărat cu propriul Său sânge.

Tinerii în mod special ar trebui să simtă că trebuie să-și cultive mintea, că trebuie să folosească orice ocazie pentru a-și dezvolta intelectul ca să-L slujească așa cum se cuvine pe Acela care și-a dat viața Lui prețioasă pentru ei. și nimeni să nu facă greșeala de a se socoti pe sine însuși atât de bine educat, încât să nu mai simtă nevoia de a studia cărți sau natura. Fiecare să folosească orice ocazie pe care i-o oferă Providența pentru a dobândi tot ce este cu putință cu privire la revelație sau știință. Ar trebui să învățăm să prețuim în mod corespunzător puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Dacă un tânăr trebuie să înceapă de la treapta cea mai de jos a scării, el nu trebuie să se descurajeze, ci să fie hotărât să urce treaptă cu treaptă, până când va auzi vocea Domnului Hristos spunând: „Copilule, vino mai sus. Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”.

Noi trebuie să comparăm caracterele noastre cu standardul infailibil al Legii lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, trebuie să cercetăm Scripturile și să ne măsurăm realizările după Cuvântul lui Dumnezeu. Prin harul lui Hristos, sunt posibil de atins cele mai înalte culmi în privința caracterului; căci orice suflet care ajunge sub influența modelatoare a Duhului lui Dumnezeu poate fi transformat în ce privește mintea și inima. Pentru a înțelege starea în care vă aflați, este necesar să studiați Biblia și să vegheați în vederea rugăciunii. Apostolul spune: „Cercetați-vă pe voi înșivă să vedeți dacă sunteți în credință; puneți-vă la încercare pe voi înșivă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”. (2 Corinteni 13, 5.) Cei care sunt ignoranți să nu rămână așa. Ei nu pot rămâne în ignoranță și să stea față în față cu Dumnezeu. Ei trebuie să privească la crucea de pe Calvar și să prețuiască fiecare suflet după valoarea sacrificiului care a fost făcut acolo. Domnul Isus le spune tuturor credincioșilor: „Voi sunteți martorii Mei”. „Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu”. Acest lucru fiind adevărat, cât de serios ar trebui să se lupte fiecare pentru a folosi toate puterile, profitând de fiecare ocazie pentru a fi de folos: „În sânguință, fiți fără preget; fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului”. (Romani 12, 11.)

Fiecare talant care a fost dat oamenilor trebuie pus la lucru pentru a-i spori valoarea și tot ceea ce se dobândește trebuie dat înapoi lui Dumnezeu. Dacă aveți lacune în ce privește manierele voastre, vorbirea voastră, educația, nu trebuie să rămâneți întotdeauna în această stare. Voi trebuie să luptați continuu pentru a atinge un standard mai înalt atât în ce privește educația, cât și experiența religioasă, pentru a putea învăța pe alții lucrurile cele bune. Ca slujitori ai marelui Împărat, fiecare individual ar trebui să vă dați seama că aveți obligația de a vă dezvolta prin meditație, studiu și comuniune cu Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu poate să vă facă înțelepți, să vă călăuzească și să vă facă desăvârșiți în Hristos. Mântuitorul iubit este un model desăvârșit pe care toți urmașii Săi trebuie să-l imite. Este un privilegiu pentru fiecare copil al lui Dumnezeu să înțeleagă lucrurile spirituale, să fie în stare să administreze în mod înțelept ceea ce i-a fost încredințat. Dumnezeu nu dorește ca noi să găsim căi prin care să ne scuzăm că am făcut o lucrare neglijentă; și cu toate acestea, mulți din cei ce susțin că lucrează pentru cauza Sa au făcut o astfel de lucrare, însă El nu acceptă așa ceva.

Tineri și tinere, v-ați gândit voi, ca ființe cumpărate cu un preț infinit, să căutați să vă înfățișați înaintea lui Dumnezeu ca niște lucrători care nu au de ce să le fie rușine? Ați ajuns voi înaintea lui Dumnezeu ca niște lucrători care nu au de ce să le fie rușine? Ați adus voi înaintea lui Dumnezeu prețiosul talant al vorbirii și v-ați dat voi silința să vorbiți clar, distinct și cu ușurință? Oricât de nedesăvârșit ar fi modul vostru de a vorbi, vă puteți corecta greșelile și refuzați să vă îngăduiți un ton nazal sau să vorbiți pe un ton gros, nedistinct. Dacă felul în care articulați cuvintele este distinct și inteligibil, utilitatea voastră va fi mult sporită. Nu lăsați nici un defect de vorbire necorectat. Rugați-vă pentru acest lucru și cooperați cu Duhul Sfânt care lucrează în vederea desăvârșirii voastre. Domnul, care l-a creat pe om desăvârșit la început, vă va ajuta să vă cultivați puterile fizice și mintale ca să puteți fi în stare să duceți poveri și răspunderi pentru cauza lui Dumnezeu.

Astăzi, există unii care nu sunt calificați pentru lucrarea de slujire, cărora nu li se poate încredința o poziție de încredere. Aceștia sunt pierduți pentru cauza lui Dumnezeu pentru că nu au reușit să-și pună în valoare talanții care le-au fost dați de Dumnezeu și nu și-au cultivat puterile minții și ale trupului, pentru a putea prelua poziții de încredere în lucrarea Domnului. Fiecare, individual, suntem puși la probă și Domnul ne încearcă pentru a vedea cât suntem de credincioși.

El dorește să fim agenții Săi prin care să transmită lumii lumina din Cuvântul Său. Dacă noi vom folosi lumina care ne-a fost dată și o vom împărtăși și altora, vom avea mai multă lumină; căci „celui ce are i se va da din belșug; dar de la acela care nu are, i se va lua și ceea ce are”. Voi singuri decideți ce veți face cu lumina pe care v-a dat-o Dumnezeu. Noi putem să umblăm în lumină sau să refuzăm să mergem pe urmele pașilor Domnului Hristos, și astfel să stingem lumina pe care o avem.

Având în vedere lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, este minunat că nu există motive care să-i facă pe tineri și tinere să întrebe: „Domne, ce vrei să fac?” Este o greșeală periculoasă să considerăm că, dacă un tânăr s-a hotărât să se consacre lucrării, nu trebuie să facă nici un efort pentru a fi pregătit pentru lucrarea lui Dumnezeu. Oricare ar fi chemarea voastră, este esențial să vă dezvoltați capacitățile prin studiu serios. Tinerii și tinerele ar trebui să fie îndemnați să prețuiască binecuvântările și ocaziile pe care cerul le trimite pentru a deveni disciplinați și inteligenți. Ei trebuie să beneficieze de avantajele școlilor care au fost înființate cu scopul de a împărtăși cele mai bune cunoștințe. Este un păcat să fii indolent și neglijent în ce privește dobândirea unei educații. Timpul este scurt și, pentru că Domnul va veni curând ca să încheie scenele istoriei pământului, necesitatea de a folosi ocaziile și privilegiile prezente este tot mai mare.

Tinerii și tinerele ar trebui să meargă la școlile noastre, acolo unde pot dobândi cunoștințe și unde pot învăța să fie disciplinați. Ei trebuie să-și consacre abilitățile lor lui Dumnezeu, să devină cercetători stăruitori ai Bibliei, pentru a se putea fortifica împotriva doctrinelor eronate și pentru a nu fi induși în eroare de cei nelegiuți; căci numai printr-un studiu consecvent al Bibliei putem obține cunoștința adevărului. Prin practicarea adevărului pe care deja îl cunoaștem, o lumină tot mai mare va străluci asupra noastră dinspre Sfintele Scripturi. Pe măsură ce ne predăm voința lui Dumnezeu și ne umilim inimile înaintea Lui, noi vom dori în mod serios să devenim împreună lucrători cu El și să pornim să-i salvăm pe cei care pier. Cei care sunt cu adevărat consacrați lui Dumnezeu nu se vor angaja în lucrare însuflețiți de aceleași motive care îi conduc pe oameni să se angajeze în afacerile lumești, doar de dragul de a-și asigura existența, ci vor intra în lucrare neîngăduind să fie stăpâniți de vreun motiv lumesc, conștientizând sfințenia cauzei lui Dumnezeu.

Lumea trebuie avertizată și nici un suflet nu ar trebui să se mulțumească cu o cunoaștere superficială a adevărului. Voi nu știți la ce responsabilitate puteți fi chemați.

Voi nu știți în ce loc veți fi chemați ca să vă aduceți mărturia de partea adevărului. Mulți vor sta în fața instanțelor de judecată; unii vor sta înaintea regilor și învățaților pământului pentru a da socoteală de credința lor. Cei care au doar o cunoștință superficială a adevărului nu vor fi capabili să expună în mod clar Scripturile și să prezinte motive categorice în favoarea religiei lor. Vor deveni confuzi și nu vor fi niște lucrători care nu au de ce să le fie rușine. Nimeni să nu-și închipuie că nu trebuie să studieze deoarece el nu trebuie să predice de la amvonul sacru. Voi nu știți ce va cere Dumnezeu de la voi. Este trist că înaintarea lucrării este împiedicată de lipsa de lucrători instruiți, care să corespundă pentru poziții de încredere. Domnul va accepta mii de oameni care să lucreze în marele Său câmp, însă mulți nu corespund pentru lucrare. Fiecare din cei care s-au dedicat cauzei lui Hristos, care s-au consacrat spre a fi un ostaș în armata Domnului, trebuie să se așeze în acel loc unde poate aduce un serviciu credincios. Religia a însemnat în general prea puțin pentru cei ce susțin că sunt urmași ai lui Hristos; căci nu este voia lui Dumnezeu ca să rămânem ignoranți când înțelepciunea și cunoștința au fost așezate la îndemâna noastră.

Cât de puțini s-au pregătit în știința de salvare de suflete! Cât de puțini înțeleg lucrarea care trebuie realizată pentru zidirea bisericii și transmiterea luminii acelor care zac în întuneric! Totuși, Dumnezeu a dat fiecărui om lucrarea lui. Noi trebuie să lucrăm pentru propria noastră mântuire cu frică și cutremur; căci Dumnezeu este Cel care lucrează în noi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. În lucrarea mântuirii, agentul omenesc conlucrează cu cel divin. Se spune mult cu privire la ineficiența efortului omenesc, însă Domnul nu face nimic pentru mântuirea sufletului fără colaborarea omului. Cuvântul lui Dumnezeu este clar și limpede în acest punct și totuși, când atât de mult depinde de colaborarea noastră cu agenții cerești, oamenii se poartă ca și când și-ar putea permite să dea la o parte cerințele lui Dumnezeu și să lase lucrurile de importanță veșnică să aștepte până când vor fi dispuși pentru așa ceva. Ei se comportă ca și când ar putea administra lucrurile spirituale în așa fel, încât să le convină lor înșiși, și ei așează interesele veșnice mai prejos decât lucrurile pământești și vremelnice. Însă cât de arogant este să tratezi astfel lucrurile cele mai importante și care sunt cel mai ușor de pierdut!

Unde sunt cei care ar dori să fie lucrători împreună cu Dumnezeu? Apostolul spune: „Noi suntem ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. Însă pot avea oamenii încredere că vor fi capabili să îndeplinească o lucrare importantă sub presiunea împrejurărilor, când au neglijat să se instruiască pentru lucrare? Își vor imagina că vor

putea fi instrumente de mare preț în mâinile lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos, când au omis să profite de ocaziile pe care le-au avut la îndemână pentru a se pregăti pentru lucrare? „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea”. (Efeseni 6, 2.13.) Fiecare are nevoie să-și dezvolte facultățile date de Dumnezeu și să folosească ocaziile pe care le are, pentru ca în mod individual să putem fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Dumnezeu lucrează în mod continuu pentru noi, ca să nu ducem lipsă de nici un dar. El este Cel care ne-a dat puteri fizice, mintale și morale și, dacă le punem la lucru așa cum ar trebui, noi vom fi în stare să biruim puterile supranaturale ale tinericului. Domnul Isus ne-a arătat calea vieții, El a făcut vizibilă lumina adevărului, El a dat Duhul Sfânt și ne-a înzestrat cu tot ceea ce este esențial pentru desăvârșirea noastră. Însă noi nu ne însușim aceste foloase și trecem cu vederea privilegiile și ocaziile pe care le avem și dăm greș în a colabora cu ființele cerești și astfel nu putem deveni lucrători nobili și inteligenți ai lui Dumnezeu. Cei pentru care propria lor cale este mult mai atrăgătoare decât calea Domnului nu pot fi folosiți în slujba Lui, căci ei vor reprezenta în mod greșit caracterul lui Hristos și vor îndepărta sufletele de la o slujire acceptabilă pentru Dumnezeu.

Cei care lucrează pentru Domnul trebuie să fie ordonați, pentru a sta la post ca niște santinele credincioase. Ei trebuie să fie bărbați și femei care să aducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu, astfel ca cei care ajung sub influența lor să poată să aibă o minte înțeleaptă. Ei trebuie să fie uniți cu toți agenții care caută să împlinească voia lui Dumnezeu pentru mântuirea unei lumi pierdute. Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși, Cel drept pentru cel nedrept, a murit pe crucea de pe Calvar și a încredințat uneltelor omenești datoria de a duce la bun sfârșit această lucrare a dragostei răscumpărătoare; căci omul colaborează cu Dumnezeu în efortul Său de salvare a celor care pier. În datoriile neglijate ale bisericii, noi putem citi întârzierea împlinirii planului lui Dumnezeu; însă, dacă oamenii nu își îndeplinesc lucrarea care le-a fost încredințată, ar fi fost mai bine să nu se fi născut niciodată. Un mare rău urmează prin neconlucrarea cu Dumnezeu; căci se va pierde viața veșnică. Succesul nostru în dorința de a fi candidați pentru cer va depinde de seriozitatea cu care îndeplinim condițiile pe baza cărora este acordată viața veșnică. Noi trebuie să primim și să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu;

nu putem fi leneși, lăsându-ne duși de curent. Trebuie să fim cercetători sârguincioși ai Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să ne instruim și să ne formăm ca buni soldați ai lui Hristos. Trebuie să contribuim la înaintarea lucrării, devenind împreună lucrători cu Dumnezeu. — The Review and Herald, 14 februarie, 1893

Capitolul 29

Către profesori și studenți

Către profesorii și studenții din colegiul nostru de la Battle Creek și din toate instituțiile noastre de educație

În timpul nopții mi-au fost date solii pentru voi, cei din Battle Creek și din toate școlile noastre. În timp ce este în planul lui Dumnezeu ca puterile fizice să fie dezvoltate în aceeași măsură ca și cele mintale, totuși trebuie avut în vedere ca exercițiile fizice să fie în deplină armonie cu lecțiile date de Domnul Hristos ucenicilor Săi. Ceea ce se dă lumii trebuie să se vadă în viețile creștinilor, astfel ca, în privința educației și a instruirii, ființele cerești să nu înregistreze în cărțile din ceruri că studenții și profesorii din școlile noastre sunt „iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu”. Acesta este raportul care există acum în dreptul multora: „Iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu”. În acest fel, Satana își întinde capcanele pentru sufletele voastre și lucrează într-un anumit mod, pentru a-i determina pe profesori și studenți să se implice în sporturi și distracții care devin cu totul ademenitoare, dar care au însușirea de a întări ceea ce este josnic în om și de a da naștere la poftă și pasiuni care vor prelua stăpânirea și vor contracara în modul cel mai decisiv acțiunile și lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii omenești.

Ce vă spune Duhul Sfânt? Care a fost puterea și influența Sa asupra inimilor voastre în timpul Conferinței Generale și în timpul conferințelor din diferite state? V-ați cercetat cu atenție? Dacă Dumnezeu i-a desemnat ca educatori ai tinerilor, ei sunt de asemenea și „vegheți asupra turmei”. Menirea lor în școală nu este de a face planuri, inventând exerciții și jocuri pentru a forma boxeri; și nu de a coborî lucrurile sacre la același nivel cu cele comune.

Am vorbit profesorilor prin solii de muștrare. Toți profesorii au nevoie de exercițiu fizic, de o schimbare a ocupației. Dumnezeu a arătat că aceasta trebuie să fie munca fizică, practică, folositoare; însă voi v-ați îndepărtat de planul lui Dumnezeu, urmând invențiile omenești, și aceasta în detrimentul vieții spirituale. Nici o iotă sau o frântură dintr-o astfel de educație ce vă face să aveți o asemenea influență nu vă va fi de folos pentru a rezista în marile bătălii care se dau în aceste timpuri din urmă. Ce fel de educație primesc profesorii și studenții noștri? Oare Dumnezeu a inventat și planificat

acest fel de exercițiu fizic pentru voi sau acesta a fost pus la cale de invențiile și închipuirile omului? În ce fel este mintea pregătită pentru meditații și contemplarea, gândirea serioasă, rugăciunea, pocăința vin dintr-o inimă supusă Duhului lui Dumnezeu? „Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului”. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.”

Domnul mi-a adus în față necesitatea de a înființa o școală la Battle Creek, care să nu fie după modelul nici unei școli existente. Noi trebuie să avem profesori care să-și țină sufletele în dragoste și temere de Dumnezeu. Profesorii trebuie să facă educație în ce privește spiritualitatea, să pregătească un popor care să poată rezista în timpul de încercare și de criză din fața noastră. Distracțiile contracarează lucrarea Duhului Sfânt mai mult decât orice altceva și Domnul este întristat.

„Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul (însă nu rămâneți aici; mergeți mai departe, urmând Lumina lumii)! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”.(Isaia 1, 16-18.) Aici este un câmp în care să vă exersați intelectul și să vă schimbați exercițiul. „De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.” (Isaia 1, 19.)

„Vai, cetatea aceea credincioasă, cum a ajuns o curvă! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, și acum e plină de ucigași! Argintul tău s-a prefăcut în zgură și vinul tău cel ales a fost amestecat cu apă. Mai marii tăi sunt răzvrățiți și părtași cu hoții, toți iubesc mita și aleargă după plată; orfanului nu-i fac dreptate și pricina văduvei n-ajunge până la ei”. (Isaia 1, 21-23.)

„Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului!” (Isaia 2, 5.) „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare. Căci ce preț are el?” (Isaia 2, 22.) „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și planurile lor. Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său!” (Psalmii 146, 3-5.) „Poporul Meu, cârmuitoarii tăi te duc în rătăcire și pustiesc calea pe care umbli!” (Isaia 3, 12 u.p.).

Sunt alarmată pentru voi, cei din Battle Creek. Profesorii sunt foarte severi în a condamna și pedepsi pe acei studenți care încalcă cele mai slabe reguli, nu datorită unor intenții rele, ci prin nebagare de seamă; ori sunt împrejurări în care ei nu consideră păcat încălcarea unor reguli stabilite și care nu ar trebui ținute cu inflexibilitate dacă ar fi încălcate, și cu toate acestea, persoana în cauză este tratată ca și când ar fi păcătuit foarte grav. Acum, vreau să vă gândiți voi, profesori, acolo unde vă aflați, să luați seama la voi înșivă și să vă judecați voi înșivă; căci voi nu numai că ați încălcat regulile, dar ați fost și atât de aspri, atât de severi cu studenții; și mai mult decât atât, există o luptă între voi și Dumnezeu. Voi nu ați croit cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cei ce șchiopătează să nu se abată de pe cale. Voi v-ați îndepărtat de cărările cele sigure. Eu spun „profesori”, fără să specific anumite nume. Las acest lucru pe seama conștiinței voastre. Domnul Dumnezeu lui Israel a lucrat în mijlocul vostru mereu și mereu. Ați avut dovezi mari ale urmelor Celui Prea Înalt. Însă o perioadă de lumină mare, de minunate descoperiri ale Duhului și puterii lui Dumnezeu, este o perioadă de mare primejdie, dacă lumina primită nu este folosită. Vreți voi să țineți seama de ceea ce stă scris în Ieremia 17, 5-10; 18, 12-15? Fără îndoială, sunteți muștrați de Dumnezeu. Lumina a strălucit în raze clare și continue asupra voastră. Ce a produs această lumină în voi? Domnul Hristos, Păstorul cel Mare, privește asupra voastră cu neplăcere și se întreabă: „Unde este turma care ți-a fost încredințată, turma ta minunată?” (Ieremia 13, 20 u.p.). „De aceea, vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, care a câștigat-o cu însuși sângele Lui”. (Faptele Apostolilor 20, 26-28.) „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine”. (1 Petru 5, 2.)

Acei profesori care nu progresează în ce privește experiența religioasă, care nu învață zi de zi lecții în școala lui Hristos, ca să poată fi modele pentru turmă, ci cred că salariul este cel mai important lucru, nu sunt potriviți pentru poziția solemnă, înfricoșătoare, pe care o ocupă. Căci aceste pasaje din Scriptură sunt potrivite pentru toate școlile noastre, pentru ca ele să fie așa cum a hotărât Dumnezeu, după rânduiala sau exemplul școlilor profeților, oferind cunoștințe de un înalt nivel — fără să amestece zgura cu argintul și vinul cu apa — ceea ce constituie o reprezentare a principiilor prețioase. Ideile false și practicile nesănătoase influențează lucrurile curate și strică ceea ce trebuie să rămână întotdeauna curat și privit de lume, îngeri și oameni ca fiind o

instituție a Domnului — școli în care educația pune pe primul plan dragostea și temerea de Domnul. „Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3.) „Nu ca și când ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, făcându-vă pilde turmei.” (1 Petru 5, 3.)

Fie ca profesorii care pretind că sunt creștini să învețe zi de zi lecțiile din școala lui Hristos. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11, 28.) Vă întreb pe voi: poartă fiecare profesor din școală jugul lui Hristos sau fac ei juguri pe care le pun pe gâtul altora, juguri pe care ei nu le poartă, fiind grele, severe, pretențioase? Și în acest timp, ei se poartă cu multă ușurință față de Dumnezeu, păcătuind în fiecare zi în lucruri mai mici și mai mari, acest lucru fiind vădit în cuvinte, în spirit și în fapte. Adesea, ei nu sunt un exemplu potrivit pentru studenți și nu simt că se află sub disciplina celui mai mare Învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Trebuie să existe un model mai înalt, mai sfânt, în școala de la Battle Creek și în celelalte școli care au luat-o pe aceasta ca exemplu. Obiceiurile și practicile de la școala din Battle Creek ajung în toate bisericile și pulsul bătăii inimii acelei școli sunt resimțite pretutindeni în corpul credincioșilor.

Nu este planul lui Dumnezeu ca mii de dolari să fie cheltuiți pentru extinderea și mărirea instituțiilor de la Battle Creek. Deja există prea multe acolo. Luați mijloacele financiare disponibile și faceți această lucrare în locuri care suferă, din alte câmpuri, și veți da putere lucrării. V-am spus cuvântul lui Dumnezeu în această privință. Sunt motive pe care mulți nu le văd și pe care acum nu am libertatea să vi le prezint; însă vă spun, în Numele Domnului, că faceți o greșală, adăugând clădire după clădire; căci s-au aglomerat la Battle Creek răspunderi care sunt mult prea multe pentru un singur loc. Ar fi mult mai bine dacă aceste responsabilități ar fi împărțite și așezate și în alte localități decât să se aglomereze atât de mult la Battle Creek, jefuind alte câmpuri lipsite de avantajele cu care Dumnezeu le-ar binecuvânta.

Sunt mult prea mulți stăpâni în școală cărora le place să conducă moștenirea Domnului. De asemenea, există prea puțin din spiritul lui Hristos și prea mult eu. Însă aceia care se lasă călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și se supun lui Hristos sunt exemple pentru turmă; și când va veni Marele Păstor, ei vor primi cununa slavei care nu se va veșteji.

„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe”. (1 Petru 5, 5.) Înălțarea eului nu poate produce decât rezultatul firesc, iar caracterul pe care vi-l formați astfel nu poate fi aprobat de Dumnezeu. „Fără Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic”. Lucrați și învățați, lucrați în rândurile lui Hristos și atunci nu veți lucra niciodată în slăbiciunea voastră, ci veți coopera cu divinul, îmbinând darurile lui Dumnezeu cu abilitățile omenești. „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre; căci El Însuși Se îngrijește de voi. Fiți treji și vegheați” (nu jucând fotbal sau învățând jocuri îndoielnice, care ar trebui să facă pe orice creștin să roșească de rușine); „fiți treji și vegheați. Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită”. Da, el se află pe terenul vostru de joc și privește la distracțiile voastre, capturând orice suflet care nu este în gardă, semănându-și sămânța în mintea omului și stăpânindu-i mintea. De dragul lui Hristos, puneți capăt lucrurilor care se petrec la Colegiul din Battle Creek și gândiți-vă ce influență au aceste distracții asupra inimii, caracterului și principiilor, distracții copiate după modelul altor școli. Ați progresat cu pași repezi pe căile neamurilor, și nu după exemplul lui Isus Hristos. Satana este prezent pe terenul școlii; el e prezent în fiecare exercițiu din sala de clasă. Mintea studenților este cu totul preocupată de jocurile lor și nu se află în cea mai bună stare pentru a putea primi sfat, îndemn, mustrare, care sunt cele mai importante pentru această viață și pentru viața veșnică.

Despre Daniel și tovarășii săi, Biblia declară: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.” (Daniel 1, 17.) Ce faci tu ca să colaborezi cu Dumnezeu? „Apropiati-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi”. (Iacov 4, 8.) „Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi”. (Iacov 4, 7 u.p.). Dieta să fie studiată cu atenție; ea nu este sănătoasă. Felurile de mâncare care sunt servite ca desert sunt vătămătoare în loc să fie de ajutor și sănătoase și, potrivit cu lumina care mi-a fost dată, ar trebui să se facă o schimbare decisivă în modul de pregătire a hranei. Trebuie să fie o bucătăreasă iscusită, pricepută, care să poată oferi hrană consistentă și suficientă studenților înfomețați. Ceea ce există în domeniul pregătirii mesei nu este corect, sănătos sau satisfăcător și de aceea este esențială o reformă radicală. Acești studenți sunt moștenirea Domnului și în consiliul școlii trebuie aduse cele mai sănătoase principii referitoare la dietă. Felurile de mâncare cu alimente moi, supele și hrana lichidă sau folosirea frecventă a cărnii nu constituie cele mai bune elemente care să

ofere sănătate mușchilor, organelor digestive sau minți clare. O, ce încet învățăm! Și dintre toate instituțiile din lumea noastră, școala este cea mai importantă! Aici trebuie studiată problema dietei; nu trebuie satisfăcute pofta, gusturile, fantezia sau ideile unei singure persoane. Este nevoie de o mare reformă; căci o vătămare pe toată durata vieții va fi cu siguranță consecința modului de pregătire a mâncării în prezent. Dintre toate slujbele importante de la acel colegiu, cea dintâi este a persoanei angajate ca să administreze pregătirea alimentelor care vor fi așezate înaintea studenților flămânzi; căci, dacă această lucrare este neglijată, mintea nu va fi pregătită să-și facă lucrul său, deoarece stomacul a fost tratat în mod neînțelept și nu își poate face lucrarea în mod corespunzător. Este nevoie de minți puternice. Intelectul uman trebuie să se dezvolte, să se întărească, să fie rafinat și activ. Trebuie pus la încercare cu muncă grea, căci altfel, va ajunge slab și inefficient. Este nevoie de puterea creierului pentru o gândire profundă; mintea trebuie pusă la lucru pentru a stăpâni și rezolva probleme grele, altfel mintea își micșorează puterea și capacitatea de gândire. Mintea trebuie să inventeze, să lucreze și să se lupte pentru a da tărie și vigoare intelectului; iar dacă organele fizice nu sunt păstrate în cea mai bună stare de sănătate, prin alimente substanțiale, hrănitoare, creierul nu-și primește partea sa de hrană pentru a lucra. Daniel a înțeles acest lucru și a ales o dietă simplă, hrănitoare, refuzând bucatele alese de la masa împăratului. Prăjiturile, care necesită atât de mult timp pentru pregătire, sunt, multe dintre ele, dăunătoare pentru sănătate. Alimentele solide care trebuie mestecate sunt mult mai bune decât cele moi sau lichide. Zăbovesc asupra acestora fiindcă sunt esențiale. Trimit apelul meu de avertizare către Colegiul din Battle Creek, ca de acolo să meargă către toate instituțiile noastre de învățământ. Cercetați aceste subiecte și ajutați-i pe studenți să dobândească o educație corespunzătoare în ce privește pregătirea unor alimente sănătoase, atrăgătoare și consistente, care să hrănească corpul omenesc. Ei nu au nici acum și nu au avut nici în trecut un mod corect de instruire și educare în privința hranei sănătoase, care să întrețină mușchi și tendoane sănătoase și să dea hrană creierului și putere nervilor.

Mintea trebuie ținută mereu trează cu lucru nou, serios, însuflețitor. Cum se poate face acest lucru? Puterea Duhului Sfânt trebuie să curețe gândurile și sufletul de stricăciunea morală. Obiceiurile stricate nu numai că înjosesc sufletul, dar degradează și mintea. Memoria are de suferit, fiind jertfită pe altarul unor practici josnice, dăunătoare. „Cine seamănă în firea pământească va secera din firea pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.” (Galateni 6, 8.) Când profesorii și învățătorii se vor consacra cu trup, suflet și spirit lui Dumnezeu și își vor curăți gândurile prin ascultare de Legea lui Dumnezeu, ei vor fi permanent înzestrați cu o nouă

putere fizică și mintală. Atunci inima va tânji după Dumnezeu și vor fi înălțate rugăciuni serioase pentru un discernământ clar. Slujirea și lucrarea Duhului Sfânt nu înseamnă ca ei să se folosească de El după cum doresc unii, ci ca Duhul Sfânt să îi folosească pe ei, să-i modeleze și să le sfințească toate puterile. Practicile păcătoase tulbură creierul și puterea nervilor și, deși profesează religia, ei nu sunt și nu vor putea fi niciodată agenți pe care să-i poată folosi Dumnezeu; căci El disprețuiește obiceiurile nelegiuite care distrug energiile vitale. Acest păcat al necurăției slăbește tăria fizică și capacitățile mintale, astfel încât orice împovărare a minții va deveni enervantă, într-un timp foarte scurt. Memoria este discontinuă; și, oh, ce jertfă dezgustătoare este adusă în acest fel lui Dumnezeu!

Apoi, când privesc scenele care mi-au fost prezentate, când mă gândesc la școlile înființate în diferite locuri și văd că nu corespund nici pe departe cu școlile profesitorilor, sunt întristată peste măsură. Exercițiul fizic a fost evidențiat de Dumnezeu înțelepciunii. În fiecare zi trebuie consacrate câteva ore educației pentru lucrul practic, care îi va ajuta pe studenți să învețe datoriile practice ale vieții, care sunt esențiale pentru toți tinerii noștri. Însă acestea au fost scoase și s-au introdus distracțiile care dau doar posibilitatea mișcării fizice, fără să constituie însă o binecuvântare specială în a face lucruri bune și utile, care sunt esențiale în educație și instruire.

Studenții, fiecare în parte, au nevoie de o educație completă în privința lucrurilor practice ale vieții. Timpul folosit pentru exerciții fizice care, pas cu pas, conduc la exces și jocuri peste măsură ar trebui folosit pentru Hristos și binecuvântarea lui Dumnezeu va fi asupra acelor care fac astfel. Toți ar trebui să plece din școală educați în mod eficient, astfel încât, atunci când vor sta pe propriile lor picioare, să dețină acele cunoștințe care sunt esențiale în viața practică. Lipsa de preocupare de a folosi capacitățile date de Dumnezeu în modul cel mai serios, fără a face nimic bine, care să poată fi luat cu sine în viața viitoare, lipsa faptelor bune, de binefacere, toate acestea sunt înregistrate în cărțile din ceruri — „Cântărit și găsit prea ușor”.

Studiul stăruitor este esențial, ca de altfel și munca stăruitoare. A te juca nu este esențial. Tinerii sunt mult mai atrași de distracții care au asupra lor o putere fascinantă, care îi vrăjește și contracarează influența adevărului asupra minții și caracterului omului. O minte echilibrată nu se obține prin dedicarea puterilor fizice în distracții. Lucrul fizic îmbinat cu o încordare mintală utilă constituie o disciplină pentru viața practică, îndulcită întotdeauna de gândul că aceasta pregătește și instruieste mintea și

corpul mai bine pentru a aduce la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru oameni în diferite domenii. Cu cât tinerii înțeleg mai bine cum să își îndeplinească datoriile practice ale vieții, cu atât vor fi mai voioși și mai sănătoși zi de zi, pentru că sunt de folos celor din jurul lor.

Mintea astfel formată, pentru a se bucura de munca fizică în viața practică, se dezvoltă și, prin cultură și instruire, printr-o bună disciplină în vederea utilității practice, dobândește o cunoaștere esențială, pentru a fi un ajutor și o binecuvântare atât pentru sine, cât și pentru semenii. Fiecare student să ia seama și să fie capabil să spună: eu studiez, eu lucrez pentru veșnicie. Ei pot învăța să aibă răbdare, să fie harnici și consecvenți, unindu-și eforturile fizice cu cele mintale. Câtă putere se irosește în jocurile voastre de fotbal și în celelalte invenții ale voastre, asemănătoare cu cele ale neamurilor — exerciții care nu aduc nici o binecuvântare nimănui! Puneți aceleași puteri la lucru pentru a face ceva folositor și raportul care se va scrie va putea întâmpina ziua cea mare a lui Dumnezeu.

Tot ce se face stimulat de datoria sfântă a creștinismului, pentru că voi sunteți ispravnici cărora li s-au încredințat talanți ca să fiți o binecuvântare atât pentru voi, cât și pentru alții, vă va da o satisfacție deosebită, căci totul este făcut pentru slava lui Dumnezeu. Nu se poate găsi vreo clipă în viața lui Hristos pe care El să o fi dedicat jocului sau distracției. El este marele Învățător atât pentru viața prezentă, cât și pentru cea viitoare. Nu am putut găsi nici măcar o clipă în care să-și fi învățat ucenicii să se angajeze în jocuri de fotbal sau jocuri pugilistice, ca mișcare fizică pentru corp sau în reprezentări teatrale; și Domnul Hristos este modelul nostru în toate lucrurile. Domnul Hristos, Mântuitorul lumii, i-a dat fiecărui om o lucrare de făcut și îi cere să se „preocupe de aceasta până va veni El”.

Și, făcându-și lucrarea, inima prinde atât de mult curaj, încât toate puterile sufletului se angajează în lucrarea desemnată de către Domnul. Aceasta este o lucrare nobilă și importantă. Atât profesorul, cât și studentul sunt înzestrați cu puterea necesară de a deveni ispravnici ai harului lui Hristos și să fie totdeauna serioși în lucrul lor.

Tot ce pot face pentru Isus este să fie plini de zel, serioși, manifestând dorința arzătoare de a-I mulțumi lui Dumnezeu, îndeplinindu-și în modul cel mai conștiincios fiecare datorie care le revine, pentru ca, prin credințioșia lor față de Dumnezeu, să poată răspunde darului cel mare și minunat al singurului Său Fiu și prin credința în El să nu

piară, ci să aibă viață veșnică.

Este nevoie ca fiecare, în școală sau în instituția în care este, ca și Daniel, să fie într-o relație atât de strânsă cu Sursa supremă de înțelepciune, încât, prin rugăciune, să poată atinge cel mai înalt standard posibil în orice privință, pentru a putea fi în stare să-și îndeplinească cerințele de la școală nu doar sub supravegherea unor profesori capabili, dar fiind în același timp urmăriți și de ființele cerești, conștienți fiind că Cel care vede totul, care nu doarme niciodată, îi privește continuu. Daniel Îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El și a învățat și s-a străduit cu toată puterea lui să răspundă cât de mult îi era cu puțință grijii iubitoare a Marelui Învățător, conștient de responsabilitatea lui înaintea lui Dumnezeu. Cei patru tineri evrei nu au îngăduit ca motive egoiste sau iubirea pentru distracții să ocupe clipele de aur ale acestei vieți. Ei au lucrat din inimă, cu voință și cu mintea receptivă. Nu poate exista un alt standard mai înalt de atins pentru fiecare creștin. Dumnezeu așteaptă mult de la fiecare elev și student. Voi sunteți o „privești pentru lume, îngeri și oameni.” — Special Testimonies on Education, octobrie, 1893.

Capitolul 30

Cea mai bună educație și scopul ei

Cea mai bună educație care poate fi dată copiilor și tinerilor este aceea care conduce, într-o relație foarte strânsă, către viața veșnică. Acest fel de educație trebuie făcută de părinți evlavioși, de profesori devotați și de biserică, cu scopul ca tinerii să poată deveni misionari entuziaști pentru câmpuri din țară sau din străinătate. Ei trebuie să fie învățați cu seriozitate adevărurile Bibliei, pentru a putea deveni stâlpi în biserică, niște campioni ai adevărului, înrădăcinați și bine întemeiați în credință. Ei trebuie să știe ce cred și să aibă o asemenea experiență în lucrurile divine, încât să nu ajungă niciodată să trădeze adevărurile sacre.

Tinerii trebuie învățați prin cuvânt și exemplu că trebuie să fie unelte ale lui Dumnezeu, soli ai harului, gata pentru orice cuvânt sau faptă bună, că ei trebuie să fie binecuvântări pentru cei care sunt gata să piară. Este mereu nevoie de instruire, iar talentele încredințate tinerilor noștri trebuie consacrate în slujba lui Dumnezeu și folosite în lucrarea Lui. Ar trebui să avem bărbați și femei calificați, care să lucreze în comunitățile noastre și să-i instruiască pe tinerii noștri pentru domenii speciale ale lucrării, astfel încât suflete să fie conduse să Îl vadă pe Isus. Școlile întemeiate de noi ar trebui să aibă în vedere acest obiectiv și să nu funcționeze ca școlile denominaționale în cadrul altor biserici sau ca seminarele și colegiile lumești. Trebuie să existe o cu totul altă rânduială, în care necredințioșia nu trebuie să fie prezentă. Studenții trebuie învățați ce înseamnă creștinismul practic, iar Biblia trebuie considerată cel mai bun și cel mai important manual.

Există o mare cerere în toate părțile lumii de profesori creștini și de misionari medicali. Din toate părțile câmpului misionar, atât în țară, cât și peste hotare, există uși deschise pentru aceia care pot face bine atât trupului, cât și sufletului, prezentând lumina prețioasă a adevărului. Neglijența din trecut în această direcție nu trebuie repetată. Pe cărarea noastră a strălucit în anumite direcții mai multă lumină decât în altele, dar, cu toate acestea, înaintarea noastră în aceste direcții este cu mult în urma luminii pe care am avut-o. Mulți dintre cei mai promițători tineri și tinere ale noastre și-au jertfit cele mai bune capacități pe altarul idolilor și s-au dat pe ei înșiși ca o jertfă prințului răului. O, de s-ar supune tinerii din școlile noastre, în mod individual și

colectiv, eforturilor pe care le face Duhul lui Dumnezeu, pentru a fi călăuziți de providența Lui, și să aștepte ca Dumnezeu să-i învețe și să le facă cunoscută voia Sa. În acest fel, își vor putea deschide ușa inimii lui Isus.

Consacrându-ne lui Dumnezeu, noi culegem avantaje deosebite; căci, deoarece avem un caracter slab, așa cum au toți, ne unim cu Cel care este atotputernic pentru a ne mântui. Ignoranța noastră se va uni cu înțelepciunea infinită, slăbiciunea noastră cu puterea veșnică și, precum Iacov, fiecare putem deveni un prinț al lui Dumnezeu. Fiind în legătură cu Domnul, Dumnezeul lui Israel, vom avea putere de sus, care ne va face în stare să fim biruitori; și, împărtășind dragostea divină, vom găsi acces spre inimile oamenilor. Ne vom grăbi să ne agățăm de tronul Celui Infinit și să spunem: „Nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta”. Ne este dată asigurarea că El ne va binecuvânta și va face din noi o binecuvântare; și aceasta este lumina, bucuria și biruința noastră. Când înțeleg ce înseamnă să ai parte de îndurarea și iubirea lui Dumnezeu, tinerii vor începe să realizeze valoarea privilegiilor pe care le au, plătite cu preț de sânge, și își vor consacra toată puterea lui Dumnezeu și vor depune toate eforturile pentru a spori talanții primiți, folosindu-i în slujba Stăpânului.

Unica siguranță pentru tinerii noștri din acest veac de păcat și nelegiuire este să aibă o legătură vie cu Dumnezeu. Ei trebuie să învețe cum să-L caute pe Dumnezeu, pentru a putea fi umpluți cu Duhul Său cel Sfânt și să acționeze conștienți de faptul că toată oștirea cerurilor privește asupra lor cu grijă și interes, gata să le slujească în vreme de nevoie și de primejdie. Tinerii trebuie preveniți prin avertizări și sfaturi împotriva ispitei. Ei trebuie învățați care sunt încurajările date special pentru ei în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie conștienți de pericolul fiecărui pas greșit făcut pe cărările lăturalnice ale păcatului. Ei trebuie învățați să respecte sfaturile lui Dumnezeu din Cuvântul Său cel sfânt. Trebuie educați în așa fel, încât să ia hotărâri împotriva răului, să fie hotărâți să nu meargă pe nici o cărare pe care Domnul Isus nu i-ar putea însoți și binecuvântarea Lui n-ar putea să rămână asupra lor. Ei trebuie învățați cum se trăiește religia în practică, zi de zi, acea religie care îi va sfinți în orice aspect al vieții, în căminele lor, în afaceri, în biserică, în societate. Ei trebuie astfel educați, încât să realizeze că este primejdios să trateze în mod superficial privilegiile pe care le au și că Dumnezeu așteaptă ca ei să caute, cu respect și perseverență, zi de zi, binecuvântarea Lui. Binecuvântarea lui Dumnezeu este un dar prețios și trebuie considerat ca având o asemenea valoare, încât să nu fie niciodată jertfită cu nici un preț. Binecuvântarea lui Dumnezeu îmbogățește și nu adaugă nici un necaz.

Inima mea este mișcată profund când citesc despre înjosirea celor mai nobile puteri, care sunt puse în slujba lui Satana. În departamentele care țin de guvern, în poziții cu răspundere înaltă, în funcții oficiale, oamenii sunt ispitiți de cel rău; iar urmarea este corupția, nelegiuirea, delapidările, jaful și furtul. Decăderea datorită corupției este teribilă, lăsând să curgă continuu asupra lumii noastre influențe otrăvitoare care pângăresc societatea. În fiecare loc, Satana a întins cursele sale în care vrea să prindă oameni învățați, oameni cu înzestrări naturale deosebite, oameni care sunt capabili să devină împreună lucrători cu Dumnezeu, tovarăși ai îngerilor, locuitori ai cerului, pe care să-i poată lega la carul său ca sclavi ai săi. Și deși Isus i-a răscumpărat din robia vrăjmașului, ei refuză să fie liberi și nu vor să devină fii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos la moștenirea cea veșnică. Ei trăiesc ca și când pământul, banii, poziția, casele și averile ar fi scopul principal pentru care au fost creați. Prin harul plin de îndurare al lui Dumnezeu, viața le este încă susținută; însă nu este aceasta o priveliște demnă de milă să vezi oameni deosebit de capabili trăind la un nivel atât de josnic?

Prețul de răscumpărare a fost plătit și este posibil ca toți oamenii să vină la Dumnezeu și, printr-o viață de ascultare, să poată dobândi viața veșnică. Cât este de trist atunci să vezi oameni întorcând spatele moștenirii veșnice și trăind pentru satisfacerea mândriei, pentru eu și etalare, și, supunându-se regulamentului lui Satana, să piardă binecuvântarea pe care ar fi putut s-o aibă atât în această viață, cât și în cea viitoare! Ei ar putea intra în palatele cerești și să aibă parte de societatea îngerilor, a prinților lui Dumnezeu și de prezența lui Hristos, aceasta în condiții de libertate și egalitate; și cu toate acestea, oricât de incredibil ar părea, lucrurile cerești nu îi atrag, le întorc spatele. Creatorul tuturor lucrurilor dorește să-i iubească pe cei care cred în singurul Său Fiu ca fiind Mântuitorul lor personal cu aceeași iubire cu care Îl iubește pe Fiul Său. Chiar aici și acum, harul Său ne este acordat într-o măsură minunată. El le-a dat oamenilor darul Luminii și Maiestății cerurilor și, o dată cu acesta, El le-a dat toate comorile cerurilor. Mult din ceea ce ne-a promis pentru viața care vine El ne dă chiar în această viață prin daruri mărețe și, ca beneficiari ai harului Său, El dorește ca noi să ne bucurăm de orice lucru care înobilează, dezvoltă și înalță caracterul nostru. Scopul său este ca noi să devenim corespunzători pentru curțile de sus.

Însă Satana luptă pentru sufletele oamenilor și își aruncă umbrele diabolice de-a curmezișul cărării lor, pentru ca ei să nu poată vedea lumina. El nu vrea nicidecum ca ei

să zărească vreo licărire a slavei viitoare, a gloriei veșnice, pregătite pentru cei care vor fi locuitori ai cerului, și nici să prindă gust pentru acea experiență care este o pregustare a fericirii din ceruri. Oare cum este posibil ca, având mărețiile cerurilor prezentate minții noastre, pentru a însufleți nădejdea, pentru a trezi dorința și a stimula eforturile noastre, să respingem acest plan și să alegem păcatul și plata lui, care este moartea?

Cei care Îl acceptă pe Domnul Hristos ca fiind Mântuitorul lor au făgăduința vieții de acum și a celei viitoare. Agentul omenesc nu datorează nimic din puterea sa lui Satana, pentru a fi cooptat în slujba acestuia din urmă; ci tot ceea ce este el datorează Dumnezeului infinit și veșnic. Cel mai neînsemnat ucenic al lui Hristos poate deveni un locuitor al cerului, un moștenitor al lui Dumnezeu la o moștenire nepieritoare și care nu se veștejește. Oh, dacă fiecare ar alege darul ceresc, de a deveni un moștenitor al lui Dumnezeu, al acelei moșteniri care nu poate fi nimicită de nimeni, o lume fără sfârșit! Grăbiți-vă, grăbiți-vă pe cale, să câștigați premiul chemării voastre cerești în Hristos Isus. De dragul lui Hristos, ținta educației tale să fie modelată după perspectiva atrăgătoare a lumii viitoare. — The Review and Herald, 21 noiembrie, 1893.

Capitolul 31

Domnul Hristos ca educator

În înțelepciunea Sa, Domnul îmbracă adevărurile spirituale în reprezentări și simboluri. Prin folosirea figurilor de stil, adesea el putea adresa acuzatorilor și vrăjmașilor Săi cele mai vădite și grăitoare muștrări, iar aceștia nu puteau găsi în cuvintele Sale motive de condamnare. Prin pilde și comparații, El a găsit cea mai bună metodă de a transmite adevărul divin. Într-un limbaj simplu, folosind reprezentări și ilustrații din lumea naturală, El a deschis în fața ascultătorilor Săi adevărurile spirituale și a dat viață unor principii prețioase care nu le-ar fi rămas în minte, doar poate cu greu ar fi lăsat vreo urmă, dacă El nu și-ar fi legat cuvintele de scenele dinamice ale vieții, de experiență sau de natură. În acest fel, El le stârnea interesul, îi făcea să se întrebe asupra anumitor lucruri, iar când le câștiga toată atenția, El le întipărea în mod hotărât în minte mărturia adevărului. Astfel, El a fost capabil de a impresiona destul de puternic inima ascultătorilor Săi, astfel încât aceștia, ori de câte ori priveau lucrul de care El legase lecția, își aduceau aminte de cuvintele divinului Învățător.

Învățătura lui Isus era cu totul diferită de cea a cărturarilor învățați. Ei susțineau că interpretează legea, atât cea scrisă, cât și cea tradițională. Însă tonul formal al învățăturii lor arată că ei nu vedeau nimic în doctrinele cuvintelor sfinte care să aibă putere. Ei nu prezentau nimic nou și nu rosteau cuvinte care să împlinescă căutările sufletului. Ei nu ofereau hrană oilor și mieilor înfometați. Obiceiul lor era de a zăbovi asupra părților întunecate ale legii, iar urmarea acestui mod de gândire a fost o bolborosire de absurdități pe care nu o puteau înțelege nici cei învățați și nici oamenii de rând.

Domnul Hristos a venit pentru a descoperi lumii adevărul divin. El învăța ca unul care avea putere. El a vorbit așa cum nu a vorbit niciodată vreun om. Nu exista ezitare în modul Lui de a vorbi și nici o umbră de îndoială în ceea ce rostea. El vorbea ca unul care înțelegea fiecare parte a subiectului prezentat. El a putut deschide taine pe care patriarhii și profeții ar fi dorit să le cunoască, pe care curiozitatea omenească era nerăbdătoare să le înțeleagă. Însă, dacă oamenii n-au putut pricepe cele mai simple și mai clare adevăruri, cum puteau înțelege ei tainele care erau ascunse de ochiul muritor? Domnul Isus nu a considerat nedemn să repete adevăruri vechi, care erau cunoscute;

căci El era autorul acestor adevăruri. El era slava Templului. El a despărțit definitiv de minciună adevărurile care fuseseră pierdute din vedere, fuseseră așezate într-un loc nepotrivit și interpretate greșit, apoi mutate din locul lor inițial; și, prezentându-le ca pe niște nestemate prețioase în toată strălucirea lor, El le-a reșezat la locul cuvenit și le-a poruncit să stea neclintite pentru totdeauna. Ce lucrare a fost aceasta! A avut un asemenea caracter, încât nici un om nu a putut să o înțeleagă sau să o facă. Numai mâna divină a putut lua adevărul, care, fiind amestecat cu minciună, a slujit cauzei vrăjmașului lui Dumnezeu și omului, și să-l așeze în acel loc unde să poată glorifica pe Dumnezeu și mântui omenirea. Lucrarea Domnului Hristos a fost să dea din nou lumii adevărul în prospețimea și frumusețea lui originală. El a reprezentat lucrurile spirituale și cele cerești prin lucruri din natură și prin experiențe. El a dat mană proaspătă sufletului înfometat și a prezentat o nouă împărăție care avea să fie întemeiată în mijlocul oamenilor.

Rabinii evrei prezentau cerințele legii ca pe un cerc istovitor de pretenții excesive. Ei au făcut exact ce face Satana în zilele noastre — prezentau legea în fața oamenilor ca fiind un cod rece, rigid, de porunci și tradiții. Superstițiile întunecau și acopereau lumina, slava, demnitatea și cerințele cuprinzătoare ale Legii lui Dumnezeu. Ei pretindeau că vorbesc poporului în locul lui Dumnezeu. După păcatul lui Adam, Domnul nu a mai vorbit direct omului; neamul omenesc a fost dat în mâinile lui Hristos și legătura cu omenirea s-a ținut prin El. Hristos a fost Acela care a proclamat Legea pe Muntele Sinai și El a cunoscut sensul exact al tuturor preceptelor ei, gloria și măreția legii cerului. În predica Sa de pe munte, Domnul Hristos definește legea și caută să imprime în mințile ascultătorilor Săi cerințele atotcuprinzătoare ale preceptelor lui Iehova. Învățăturile Lui au venit ca o nouă revelație pentru popor; iar învățătorii legii, cărturarii și fariseii, ca și oamenii de rând au fost uimiți de învățătura Lui. Cuvintele lui Hristos nu erau noi, dar, cu toate acestea, ele veneau cu puterea unei revelații; căci prezentau adevărul în lumina sa proprie, și nu în lumina în care învățătorii îl prezentaseră poporului. El nu acorda nici o atenție tradițiilor și poruncilor omenești, ci deschidea ochii înțelegerii lor spre a privi lucrurile minunate ale Legii lui Dumnezeu, care este temelia scaunului Său de domnie de la începutul lumii; și atâta timp cât aveau să rămână cerurile și pământul de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei, aceasta avea să fie marele standard al neprihănirii, o lege sfântă, dreaptă și bună.

Sistemul economiei iudaice era Evanghelia ilustrată, o prezentare a creștinismului care a fost dezvoltată atât de repede, cât puteau înțelege mințile oamenilor lumina

spirituală. Satana caută întotdeauna să întunece adevărurile care sunt clare, iar Domnul Hristos caută întotdeauna să deschidă mintea pentru a înțelege fiecare adevăr esențial cu privire la mântuirea omului căzut. Până în ziua de azi, sunt încă aspecte ale adevărului care nu se văd cu claritate, legături care nu sunt înțelese și profunzimi nepătrunse ale Legii lui Dumnezeu care nu sunt pricepute. Există o incomensurabilă vastitate, demnitate și slavă în Legea lui Dumnezeu; și, cu toate acestea, lumea religioasă a dat la o parte această Lege, așa cum au făcut evreii, pentru a înălța tradițiile și poruncile omenești. Înainte de Hristos, oamenii întrebau în zadar: „Ce este adevărul?” Întunericul acoperea pământul și negură mare popoarele. Chiar și Iudea era învăluită în beznă, deși vocea lui Dumnezeu le vorbea oamenilor prin profeții Săi. Adevărul lui Dumnezeu fusese redus la tăcere de către superstițiile și tradițiile acelor care pretindeau că îl interpretează, iar vrajba, lupta, gelozia și prejudecățile îi despărteau pe cei care susțineau că sunt copii ai lui Dumnezeu. Apoi a fost trimis un Învățător de la Dumnezeu, chiar Acela care era Calea, Adevărul și Viața. Domnul Isus a prezentat adevărul curat și bogat al cerului, pentru a străluci în mijlocul întunericului moral și negurii de pe pământ. Dumnezeu spusese: „Să fie lumină spirituală” și lumina slavei lui Dumnezeu a fost descoperită prin chipul Domnului Isus Hristos.

Domnul Hristos S-a descoperit ca Mântuitor al oamenilor. Oamenii nu trebuia să se încreadă în faptele lor, în propria lor neprihănire sau în ei înșiși în nici un fel, ci în Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. În El a fost descoperit Cel care mijlocește la Tatăl. Prin El a fost dată invitația: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul: de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” Această invitație răsună de-a lungul vremii până la noi, cei de astăzi. Fie ca mândria, prețuirea de sine sau autoîndreptățirea să nu rețină pe nimeni de a-și mărturisi păcatele, pentru a se putea îndeplini această făgăduință: „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare”. (Proverbe 28, 13.) Nu ascundeți nimic de Dumnezeu și nu neglijați mărturisirea greșelilor voastre fraților voștri, când acestea au o legătură cu ei. „Mărturisiți-vă greșelile unii altora și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați”. (Iacov 5, 16.) Multe păcate sunt lăsate nemărturisite și ne vom confrunța cu acestea în ziua socotelilor finale; de aceea, este mai bine să vă vedeți păcatele acum, să le mărturisiți și să le îndepărtați, atâta timp cât Jertfa ispășitoare mai pledează încă în favoarea voastră. Nu încetați să învățați care este voia lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. Sănătatea sufletului vostru, unitatea fraților voștri poate depinde de modul în care vă urmăriți scopul în aceste lucruri. De aceea, umiliți-vă sub mâna atotputernică a

lui Dumnezeu, pentru ca El să vă poată înălța la vreme de nevoie, „aruncând asupra Lui toate îngrijorările voastre; căci El Însuși Se îngrijește de voi.”

Este un fapt deplorabil că inima care greșește nu dorește să fie criticată sau să fie supusă umilirii prin mărturisirea păcatului. Unii își văd greșelile, însă, gândind că mărturisirea acestora le-ar micșora demnitatea, își scuză relele făcute și se sustrag de la disciplina pe care mărturisirea ar impune-o sufletului. Gândul greșelii lor vădite va rămâne, le va umbri bucuriile și le va stânjeni mișcările; căci, refuzând calea mărturisirii, ei nu pot fi exemple de credincioșie pentru oameni. Ei văd greșelile altora; însă cum pot avea ei curajul de a da sfatul: „Mărturisiți-vă unii altora greșelile și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați”, când ei nu au aplicat acest sfat în viața lor? Cât de mult vor învăța pastorii sau poporul dintr-un adevăr pe care îl înlătură și l-ar uita dacă ar fi cu putință, pentru că nu este plăcut; pentru că nu le măgulește mândria, ci muștră și provoacă durere? Pastorii și poporul, dacă vor fi mântuiți, trebuie să fie mântuiți zi de zi, ceas de ceas. Ei trebuie să flămânzească și să înseteze după neprihănirea lui Hristos și după iluminarea Duhului Sfânt. Membrii bisericii — cei așezați în poziții de încredere — trebuie să fie botezați cu Spiritul lui Dumnezeu, căci altfel nu vor fi calificați pentru pozițiile pe care le acceptă.

Cineva poate avea cunoștința Scripturilor care nu-l va face înțelept în vederea mântuirii, deși el s-ar putea să fie în stare să-și domine adversarii în controversă publică. Dacă sufletul lui nu tânjește după Dumnezeu; dacă nu își cercetează inima cu o candelă aprinsă, ca să vadă dacă nu există pe undeva ascuns vreun rău; dacă nu este stăpânit de dorința de a răspunde rugăciunii Domnului Hristos ca toți ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una, atunci el se măgulește în zadar cu gândul că este creștin. Cunoștința lui, începută cu ambiție, este continuată cu mândrie; însă sufletul lui este lipsit de dragostea divină, de blândețea și bunătatea lui Hristos. El nu este un om înțelept în ochii lui Dumnezeu. El s-ar putea să aibă iscusința de a învinge un adversar; însă înțelept în ce privește mântuirea, nu poate fi fără Duhul Sfânt. Și „roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. (Galateni 5, 22.) Talentul, elocvența sau studiul egoist al Scripturii nu vor produce dragoste pentru Dumnezeu sau conformare după chipul lui Hristos. Nimic în afară de puterea divină nu poate regenera inima și caracterul omului și să imprime în suflet dragostea lui Hristos, care se va manifesta întotdeauna prin dragoste față de aceia pentru care El a murit. — The Review and Herald, 28 noiembrie, 1893.

Capitolul 32

Educația cea mai importantă pentru lucrătorii Evangheliei

Există lucrători creștini care nu au avut parte de o educație primită într-un colegiu, deoarece le-a fost imposibil să-și asigure acest privilegiu; însă Dumnezeu le-a dat dovezi că i-a ales. El a rânduit ca ei să meargă și să lucreze în via Sa. El a făcut din ei colaboratori eficienți ai Săi. Ei au un spirit dornic de a învăța; își simt dependența de Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu este cu ei pentru a-i ajuta în slăbiciunile lor. Acesta le va însufleți mintea, le va da forță vitală, le va călăuzi gândurile și îi va ajuta în prezentarea adevărului. Când lucrătorul stă în fața oamenilor pentru a prezenta cuvintele vieții, se aude în glasul său ecoul glasului lui Hristos.

Este evident că el umblă cu Dumnezeu, că a fost cu Isus și că a învățat de la El. El a adus adevărul în sanctuarul lăuntric al sufletului; aceasta este pentru el o realitate vie, iar el prezintă adevărul prin puterea Duhului. Oamenii aud exprimarea lui plăcută. Dumnezeu le vorbește inimilor lor prin oameni consacrați în slujba Lui. În timp ce lucrătorul Îl înalță pe Isus prin Duhul, el devine cu adevărat elocvent. El este serios și sincer și este iubit de cei pentru care lucrează.

Ce păcat își iau asupra lor aceia care ascultă pe un asemenea om doar pentru a critica, pentru a găsi greșeli gramaticale sau o pronunție incorectă și pentru a batjocori datorită acestor greșeli! Fariseii își băteau joc de Domnul Hristos; ei criticau simplitatea limbajului Său care era atât de limpede, încât și copilul, și cel în vârstă, și omul de rând Îl ascultau cu bucurie și erau fermecați de cuvintele Lui. Saducheii de asemenea Îl ridiculizau, deoarece cuvântările Lui nu semănau deloc cu cele ale conducătorilor și cărturarilor lor. Acei învățători iudei vorbeau pe un ton monoton, iar cele mai clare și mai prețioase pasaje din Scriptură erau făcute neinteresante și de neînțeles, îngropate sub maldărul tradiției și învățăturilor prezentate de rabini, în așa fel încât oamenii ajungeau să cunoască mai puțin din însemnătatea aceluși pasaj al Scripturii după ce l-au ascultat decât înainte de a-l asculta. Erau multe suflete care flămânzeau după Pâinea Vieții, iar Isus le-a hrănit cu adevărul curat și simplu. În învățătura Lui, El a luat ilustrații din lucrurile din natură și din experiențele obișnuite ale vieții, cu care ei erau familiarizați. În acest fel, adevărul a devenit pentru ei o realitate vie; scenele din natură și treburile zilnice ale vieții le reaminteau mereu învățăturile prețioase ale

Mântuitorului. Modul de învățare al lui Hristos este exact ceea ce El dorește ca slujitorii Săi să urmeze.

Vorbitorul care nu a avut parte de o educație completă s-ar putea să facă uneori greșeli de gramatică sau de pronunție; s-ar putea să nu folosească cele mai elevate expresii sau cele mai frumoase figuri de stil, însă, dacă el însuși s-a hrănit cu Pâinea Vieții, dacă a băut din fântâna vieții, el poate hrăni sufletele flămânde, poate oferi apă celui care este însetat. Defectele sale vor fi iertate și uitate. Ascultătorii săi nu vor obosi și nu vor fi dezgustați, ci Îi vor mulțumi lui Dumnezeu pentru solia harului trimisă lor prin slujitorul Său.

Dacă lucrătorul s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu și stăruie în rugăciune pentru putere și înțelepciune cerească, harul lui Hristos va fi învățătorul său și el va învinge mari defecte și va deveni tot mai înțelept în lucrurile lui Dumnezeu. Însă nimeni să nu se socotească îndreptățit în această situație să-și permită să fie nepăsător, să risipească timp și ocazii și să neglijeze instruirea, care este esențială pentru el ca să devină eficient. Dumnezeu nu îi apreciază pe aceia care, oferindu-li-se ocazii de a dobândi cunoștințe, le-au neglijat, scuzându-se că nu au folosit toate privilegiile pe care El le-a pus la îndemâna lor pentru a putea deveni inteligenți, lucrători bine calificați, cu care Dumnezeu să nu Se rușineze.

Mai mult decât orice om de pe pământ, omul a cărui minte este iluminată prin deschiderea Cuvântului lui Dumnezeu spre înțelegerea sa va simți că trebuie să se dedice unei cercetări mai sârguincioase a Cuvântului lui Dumnezeu și unui studiu asiduu al științelor, deoarece nădejdea și chemarea lui sunt mai mari decât oricare altele. Cu cât omul este mai mult legat de Sursa științei și înțelepciunii, cu atât va fi mai mult avantajat atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual, datorită relației sale cu Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu reprezintă educația cea mai importantă și orice lucrător adevărat va face tot posibilul pentru a o dobândi. — Christian Education, 143 (1893).

Capitolul 33

Studentii își hotărăsc destinul veșnic

Studentii să nu uite niciodată că formarea unor caractere care va trebui să treacă testul judecății constituie o treabă serioasă. Tu însuți ești responsabil pentru felul caracterului pe care îl clădești. Nici un profesor de la nici o instituție de învățământ nu vă poate forma caracterul. Voi înșivă vă decideți destinul veșnic. Este necesar ca voi să contemplați acele caractere care sunt vrednice de imitat. Vă recomandăm pe Iosif în Egipt și pe Daniel în Babilon. Acești tineri au fost încercați și puși la probă; și deoarece au rămas statornici la principii, ei au devenit oameni reprezentativi și modele de integritate. Vreau să vă spun, tinerilor din instituțiile noastre de învățământ, fie că pretindeți că sunteți credincioși sau nu, voi vă aflați acum în timpul de probă și un al doilea timp de probă nu va mai fi pentru nici unul din voi. Aceasta este singura ocazie pe care o aveți de a sta în fața testului și încercării lui Dumnezeu.

Îngerii lui Dumnezeu din curțile cerești veghează cu cel mai mare interes dezvoltarea caracterului; și după rapoartele din cărțile din ceruri, faptele sunt cântărite și valoarea morală măsurată. În fiecare zi, raportul vieții voastre ajunge înaintea lui Dumnezeu, exact așa cum sunt ele, fie că este vorba de merite sau lipsă de merite. Se simte lipsa adevăratei nobleți sufletești și nici un om nu vă poate da caracterul de care aveți nevoie. Singura cale de a atinge standardul valorii morale după care sunteți măsurați este aceea de a fi dependenți de Hristos și de a colabora cu El într-un mod hotărât, serios, statornic.

Cei care fac acest lucru nu dovedesc în activitatea lor un spirit de ușurătate, frivolitate și plăcere pentru distracții. Ei vor socoti că nu i-a costat puțin pe părinții lor sau pe ei înșiși să meargă la școală pentru a dobândi o cunoaștere mai bună a științelor și o înțelegere mai cuprinzătoare atât a Noului, cât și a Vechiului Testament. Mă adresez vouă, care aveți minți înzestrate și care pricepeți care vă sunt privilegiile și datoriile. Nu ar fi oare cel mai bine pentru voi să colaborați cu profesorii voștri pentru a putea atinge cel mai înalt standard posibil? Timpul este mai valoros pentru noi decât aurul și trebuie să folosiți cât mai bine fiecare moment prețios. Trebuie să aveți în vedere influența pe care o exercitați asupra altora. Dacă un elev este nepăsător și își îngăduie o plăcere excesivă pentru distracții, el ar trebui să se lase condus de principii, ca să nu devină o

unealtă a lui Satana și să nu contracareze, prin influența lui rea, lucrarea pe care profesorii încearcă să o facă și să strice astfel ceea ce ființele cerești se străduiesc să împlinească prin unelte omenești. El poate zădărnici planul lui Dumnezeu, să nu-L primească pe Domnul Hristos și să eșueze în a deveni cu adevărat fiu al lui Dumnezeu.

Obligațiile profesorilor și ale elevilor sunt reciproce. Profesorii trebuie să facă eforturi stăruitoare pentru ca propriile lor suflete să fie sfințite prin harul lui Hristos și de a se putea înrola în rândurile lui Hristos pentru a lucra spre mântuirea elevilor lor. Pe de altă parte, studenții nu trebuie să urmeze o cale care să le facă profesorilor munca grea și obositoare și să aducă asupra lor ispite cărora să le fie greu să le reziste. Studenții nu trebuie, printr-un comportament greșit, să coboare standardul și reputația școlii și să ofere motive credincioșilor și necredincioșilor să ducă vorba că școlile adventiste, deși pretind că au fost întemeiate pentru a oferi cea mai bună educație celor care le frecventează, nu sunt mai bune decât celelalte școli obișnuite din lume. Dumnezeu nu dorește ca școlile noastre să se bucure de un asemenea renume și o astfel de reputație. Iar cei care se folosesc de influența pe care o au, încredințată lor de Dumnezeu, pentru a face o astfel de reclamă școlii merg într-o direcție greșită. Cei care nu au arătat respect față de reguli, cei care au desconsiderat autoritatea, fie că sunt credincioși sau necredincioși, sunt înregistrați în cărțile din ceruri ca unii în care nu se poate avea încredere ca aparținând membrilor familiei regești, copii ai împăratului cerurilor. Profesorii care duc sarcina lucrării au suficientă răspundere, grijă și poveri fără să fie nevoie de a-i împovăra în plus cu neascultările voastre. Ei vor prețui orice efort din partea studenților privind colaborarea cu ei în lucrare.

Un student nepăsător, nesupus, care nu cultivă respectul de sine, care nu e hotărât și care nu încearcă să facă tot ce poate mai bine își face lui însuși mult rău. El decide singur ce fel de caracter va avea și îi influențează și pe alții să se depărteze de adevăr și neprihănire, care, dacă nu s-ar fi aflat sub influența lui primejdioasă, ar fi fost credincioși și nobili. Un student care simte că este de datoria sa să fie credincios în a-și ajuta profesorii se va ajuta mai mult pe sine decât îi ajută pe toți ceilalți. Cerul privește și îi prețuiește pe acești studenți care se străduiesc să facă ceea ce este bine și au ținuta hotărâtă să fie credincioși lui Dumnezeu. Ei vor primi ajutor de la Dumnezeu. Despre Daniel și tovarășii săi, care au rămas neclintiți de partea adevărului, este scris: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; ... în toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în

stele din împărăția lui.”

Dacă nu intenționezi să folosești ocaziile și privilegiile pe care le ai, de ce cheltuiești atunci — frecventând școala — bani pentru care părinții tăi au muncit din greu să-i obțină? Ei v-au trimis departe de sub acoperământul lor cu mari speranțe că veți primi o educație bună și că șederea la colegiu vă va fi folositoare. Au fost alături de voi prin scrisorile și rugăciunile lor și fiecare rând de scrisoare pe care i l-ați trimis a fost citit cu nerăbdare. Ei l-au mulțumit lui Dumnezeu pentru orice indiciu care le dovedea că sunteți pe cale de a avea succes în viața de creștin și au plâns de bucurie când au avut vești legate de înaintarea voastră în cele ale științei și în cunoștințele spirituale. Oh, aș vrea să vă implor să nu faceți nimic din ceea ce ar putea fi pus sub semnul întrebării. Gândiți-vă cum privesc părinții voștri ceea ce faceți voi și feriviți-vă de orice ar putea să le fie ca niște spini puși în pernă. Nu fiți nepăsători, nechibzuiți și nesăbuiți. Faptele voastre nu se răsfrâng numai asupra voastră; ele acreditează sau discreditează școala, în funcție de cum sunt, bune sau rele. Dacă faceți răul, Îl întristați pe Domnul Isus Hristos, care v-a răscumpărat cu prețul propriului Său sânge, Îl răniți sufletește pe directorul școlii, inimile profesorilor voștri și vă faceți rău propriului vostru suflet. Faceți o pată în dreptul raportului vostru, de care vă veți rușina. Se merită oare? Este întotdeauna cel mai bine și sigur să acționați în mod corect pentru că așa este drept. Nu vreți să vă gândiți mai serios? A gândi corect constituie temelia pentru orice acțiune dreaptă. Veniți-vă în fire ca să puteți răspunde așteptărilor părinților voștri, ca să puteți face eforturi serioase pentru a vă evidenția, ca să puteți dovedi că banii cheltuiți pentru voi nu au fost folosiți în zadar. Puneți-vă ca țintă hotărâtă să colaborați cu părinții și profesorii în eforturile pe care le fac pentru voi și străduiți-vă să atingeți un standard cât mai înalt în ceea ce privește cunoștința și caracterul. Hotărâți-vă să nu-i dezamăgiți pe cei care vă iubesc atât de mult, încât au încredere în voi. Este bărbătește să faceți ceea ce este bine și Domnul Isus vă va ajuta să vă atingeți ținta, dacă doriți să faceți aceasta pentru că așa este bine.

Cei care se interesează de voi doresc să nu îi dezamăgiți, să deveniți oameni utili, oameni de o valoare morală deosebită și de o integritate neclintită. S-a investit mult în tinerii care au plecat din Noua Zeelandă în America. Vreau să le spun acestor tineri: puneți-vă ținta cât mai sus și apoi, pas cu pas, străduiți-vă să o atingeți, chiar dacă poate va fi nevoie de efort, durere și tăgăduire de sine. Domnul Hristos va fi pentru voi un ajutor continuu la vreme de nevoie, dacă Îl veți chema, pentru ca să puteți să fiți ca Daniel, pe care nimic nu l-a ispitit. Nu vă dezamăgiți părinții și prietenii; însă, mai

presus de orice, să nu Îl dezamăgiți pe Acela care v-a iubit atât de mult, încât și-a dat viața ca să vă șteargă păcatele și să devină Mântuitorul vostru personal. Domnul Isus a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Păstrați mereu în minte acest lucru. Dacă ați făcut greșeli, puteți deveni biruitori, analizând aceste greșeli și socotindu-le ca pe niște semnale de avertizare care să vă facă în stare să evitați repetarea lor. Nu mai este nevoie să vă spun că aceasta înseamnă transformarea înfrângerii în victorie, dezamăgirea vrăjmașului și onoare la adresa Răscumpărătorului vostru, a cărui proprietate sunteți.

Ne-ar părea într-adevăr rău dacă am ști că vreo slăbiciune de caracter a deteriorat cumva raportul trecutului vostru, pentru că știu că aceasta constituie o dovadă a faptului că nu ați vegheat în vederea rugăciunii. Ne pare rău că au fost făcute greșeli pentru că acestea au fost poveri pentru profesori, pe care ei nu ar fi trebuit să le ducă. Profesorii au și ei de luptat cu slăbiciuni de caracter și, fiind sub stresul ispitei, pot proceda neînțelept. Poate ei gândesc că procedează corect atunci când vor să impună cu forța o disciplină strictă și cu toate acestea s-ar putea să procedeze greșit în acele cazuri. Ar fi cu mult mai bine, atât pentru elevi, cât și pentru profesori, dacă studenții s-ar prețui pe ei înșiși și ar acționa din motive curate și nobile, astfel încât chiar modul lor de a fi să-i recomande profesorilor și educatorilor. Dacă, pe orice cale posibilă și în fiecare ocazie, ei s-ar purta cu cei care ocupă poziții de răspundere așa cum ar vrea ei înșiși să fie tratați, ce pace și succes ar însoți școala.

De ce să se unească studenții cu marele apostat, pentru a deveni agenții lui în a-i ispiti pe alții și prin alții să provoace căderea multora? Fiecare ființă omenească are încercările ei specifice și nimeni nu este scutit de ispită. Dacă profesorii sunt ucenici ai lui Hristos și se angajează în lucrare într-un mod care Îi este plăcut lui Dumnezeu, Satana îi va asalta cu siguranță cu ispitirile lui. Dacă marele ispititor poate stârni elementele rele din caracterul studenților și prin ei să aducă neliniște și descurajare în rândul profesorilor, el a reușit să-și atingă scopul. Dacă, ispitit fiind, profesorul dă dovadă de slăbiciune în vreo privință, atunci influența pe care o are el este compromisă; însă acela care s-a dovedit a fi un agent al marelui vrăjmaș al sufletelor va da socoteală lui Dumnezeu pentru partea pe care a avut-o în a-l face pe profesor să se împleticească. Studenții să fie atenți cu privire la acest aspect și mai degrabă să studieze cum își pot încuraja și susține profesorii decât să aducă descurajare și ispită asupra lor. Făcând astfel, ei nu vor semăna neghină care să răsară printre grâu. „Nu vă înșelați. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească va secera în firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va

secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință”. (Galateni 6, 7-10.)

Elevii vor fi ispitiți să facă lucruri josnice, spre a-și face pe plac și pentru a avea ce ei numesc „distracție”. Dacă se vor așeza pe ei înșiși mai presus de onoarea lor și vor considera că, făcând astfel de lucruri, ei nu aduc nici o binecuvântare nimănui, că nu vor fi de folos nimănui, ci vor pune și pe alții în dificultate așa cum se pun pe ei înșiși, ei vor putea fi în stare să apuce pe o cale demnă și vor așeza voința lor de partea voinței lui Hristos. Ei vor lucra în rândurile lui Hristos și își vor ajuta profesorii să-și ducă poverile pe care Satana se străduiește să le facă tot mai grele, mai descurajatoare, folosind minți nesăbuite în șiretlicuri deșarte. Ei vor căuta să îmbunătățească atmosfera din școală, care, în loc să fie deprimantă și să slăbească puterile morale, va fi sănătoasă și va produce bună dispoziție. Făcând astfel, studenții vor deveni conștienți că și-au adus contribuția de partea lui Hristos și că nici cea mai mică parte din influența sau abilitatea lor nu a fost folosită în avantajul vrăjmașului a tot ceea ce este bine. Decât să consimtă asupra unor planuri secrete de nerespectare și desconsiderare a autorității, studenții pot avea mult mai multă satisfacție printr-un astfel de plan de acțiune. Ei vor avea motive să-L laude pe Dumnezeu că s-au putut împotrivi tentației și că influența lor a fost de partea ordinii, hărniciei și ascultării. Fiecare student să nu uite niciodată că stă în puterea sa să ajute, și nu să împiedice progresul educației.

Studenții din instituțiile noastre de învățământ pot sau să-și formeze caractere după modelul divin, sau să-și degradeze puterile date lor de Dumnezeu și să se coboare pe ei înșiși la un nivel inferior, și pentru aceasta nimeni în afară de ei înșiși nu va putea fi învinuit. Dumnezeu a făcut tot ce putea face în favoarea omului. Orice nevoie a fost anticipată; orice greutate sau primejdie a fost susținută. Locurile întortocheate au fost făcute drepte, cele aspre au fost netezite și de aceea nimeni nu va avea vreo scuză în ziua judecății pentru că a nutrit în suflet necredință și s-a împotrivit lucrărilor Duhului Sfânt.

Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca o jertfă deplină pentru fiecare fiu și fiică decăzută a lui Adam. Ce umilință a trebuit El să îndure! Cum a coborât El pas cu pas, tot mai jos, pe calea umilinței, și, cu toate acestea, nu și-a mânjit sufletul cu nici o pată a păcatului respingător! El a suferit toate aceste lucruri pentru a te putea înălța, curăți, purifica și înnobila pe tine și pentru ca tu să poți fi moștenitor împreună cu El pe tronul

Său. Cum poți face tu ca alegerea și chemarea ta să fie sigure? Care este calea mântuirii? Domnul Hristos spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” Oricât ai fi de păcătos, oricât ai fi de vinovat, ai fost chemat, ai fost ales. „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi”. Nimeni nu va fi forțat împotriva voinței lui să vină la Isus Hristos. Maiestatea cerului, singurul Fiu al viului și adevăratului Dumnezeu, a deschis calea pentru ca tu să poți veni la El, dându-și viața ca jertfă pe crucea de pe Calvar. Însă, în timp ce El a suferit toate acestea pentru tine, El este prea curat, prea drept pentru a putea tolera nelegiuirea. Însă nici măcar acest lucru nu trebuie să te țină departe de El; căci El a spus: „Nu am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. Fie ca sufletele care sunt pe cale de a se pierde să vină la El exact așa cum sunt, fără să se justifice, ci să facă apel la sângele ispășitor al Domnului Hristos, și vor fi acceptate de către Dumnezeu, care locuiește în slavă între heruvimi, deasupra tronului harului. Sângele Domnului Hristos este un mijloc care nu dă greș niciodată, prin care toate cererile noastre pot găsi cale de acces la tronul lui Dumnezeu. — Christian Education (Supliment), (1893).

Dăunător este formalismul, nu organizația

Răul nu este un rezultat al organizației, ci motivul este că organizația este socotită a fi totul, iar evlavie este considerată ca având puțină însemnătate. Când se folosesc în mod predominant formalismul și tot felul de combinații și se depun eforturi considerabile pentru a se aduce la îndeplinire o lucrare care trebuie făcută cu simplitate, rezultatul va fi greșit și se va materializa foarte puțin în comparație cu efortul depus. Obiectivul organizației este exact reversul acestui fapt; iar dacă am vrea să lucrăm dezorganizat, ar însemna să dăruim ceea ce am clădit. S-au văzut rezultate nesatisfăcătoare atât la școala de Sabat, cât și în lucrarea misionară, pentru că s-au folosit tot felul de planuri omenești, în timp ce experiența vitală a fost pierdută din vedere. În multe din lucrările făcute pentru îmbunătățirea lucrurilor s-a folosit modelul și planul omenești. În școala de Sabat au fost acceptați ca instructori și slujbași oameni care nu sunt spirituali și care nu prezintă nici un interes pentru lucrarea care le-a fost încredințată; însă lucrurile pot fi puse în ordine numai cu ajutorul Duhului Sfânt. Același rău care există acum în biserică persistă de mulți ani. Formalismul, mândria și plăcerea de a se etala au luat locul evlaviei adevărate și umile. Lucrurile ar arăta altfel dacă mai mulți s-ar consacra cu totul lui Dumnezeu și apoi și-ar dedica darurile pe care le au în slujba școlii de Sabat, înaintând mereu în privința cunoașterii, instruindu-se pe ei înșiși, astfel încât să fie în stare să-i învețe la rândul lor pe alții cu cele mai bune metode care se pot folosi în lucrare; însă slujbașii nu trebuie să-și irosească timpul în reprezentații teatrale și etalări muzicale, căci acest lucru nu este de folos nimănui. Nu face nici un bine să învățăm pe copii să țină cuvântări în anumite ocazii speciale. Ei trebuie să fie câștigați pentru Hristos și, în loc să se cheltuiască timp, bani și efort pentru etalare, fiecare efort depus să fie pentru a strânge snopi pentru seceriș.

Se pare că mulți cred că esențial pentru lucrarea școlii de Sabat este să organizeze școala și să-i antreneze pe elevii acesteia, astfel încât ei să acționeze în conformitate cu un anumit set de ceremonii și forme; și că dacă se găsesc persoane care să lucreze ca instructori, școala de Sabat va merge de la sine fără probleme. Adesea sunt aleși ca instructori persoane care nu pot conduce suflete la Hristos deoarece Domnul Hristos nu reprezintă ceva de mare preț pentru propriile lor suflete; iar toți aceia care nu apreciază valoarea unui suflet lucrând pentru acesta așa cum ar fi lucrat Hristos pentru el nu vor

face altceva decât să îndeplinească oamenii de Hristos. „Cine nu lucrează cu Mine risipește.” Dacă instructorii nu au pe suflet povara de a-i conduce pe oameni la Hristos, aceștia vor crește indiferenți față de adevăr; vor deveni nemulțumiți, iar atmosfera pe care o vor degaja în jurul lor va îndepărta sufletele de la Hristos. Și cu astfel de elemente în școala de Sabat, aceasta se va confrunta tot timpul cu dificultăți; căci atunci când instructorii se angajează în lucrare fără să aibă interes față de aceasta, elevii se vor molipsi de același spirit.

Însă chiar dacă aceste greutăți există, sunt ele îndreptățite să înlăture organizația? Eu sunt sigură că Domnul a rânduit organizația pentru a ne ajuta spre desăvârșire, iar faptul că există lucruri descurajatoare în lucrare nu trebuie să fie socotite un motiv suficient pentru a susține desființarea organizației. Ne-a fost dată multă lumină cu privire la organizarea bisericii și, cu toate acestea, trebuie să luptăm mereu pentru a desăvârși organizația; însă, în cele din urmă, biruința a fost câștigată și oare vom permite ca biserica să fie dezorganizată datorită indiferenței, formalismului și mândriei? Să ne întoarcem la dezordine pentru că membrii neconsacrați ai bisericii folosesc în lucrare planul și modelul de lucru omenesc și încearcă să adapteze biserica la standardul popular?

Este adevărat că simplitatea și adevărata evlavie s-au pierdut în mare măsură în cadrul bisericii și mulți din cei ce pretind că sunt urmași ai lui Hristos sunt atât de orbiți, încât socotesc câștigul evlavie și își consacră puterile lucrurilor vremelnice. Ei nu realizează că toată puterea lor intelectuală o datorează lui Hristos, care i-a răscumpărat, și că ei ar trebui să-I dedice Lui cele mai bune eforturi ale gândirii, în vederea înaintării cauzei Sale. Însă, în loc să-și folosească ideile strălucite, clare, pentru avansarea lucrării, pentru a întări și binecuvânta biserica, ei își consacră toate puterile pentru înaintarea propriilor lor interese. Ei nu adună împreună cu Hristos, ci risipesc de la El prin cuvintele și faptele lor. Ei își înconjoară sufletele cu o atmosferă dăunătoare spiritualității. Ei susțin că sunt urmași ai lui Hristos, însă nu Îl cunosc prin experiență personală. Ei nu pun religia în practică. Ei nu caută să fie creștini cu aceeași ardoare cu care vor să învețe să progreseze în cele vremelnice. Ei susțin că doresc înaintarea adevărului; însă este evident că acesta este lăsat în curtea de afară; căci nu are putere sfințitoare asupra vieții și caracterului. Ei nu își dau seama ce interese sunt în joc; căci ei pun în pericol atât mântuirea propriilor lor suflete, cât și a altora. Ei nu conștientizează faptul că, pentru a fi o mireasmă de viață spre viață, trebuie să se lase învățați și disciplinați spiritual în școala lui Hristos. Fără această disciplină spirituală, ei devin

ineficienți, ignoranți și subdezvoltați și nu simt nevoia de instruire spirituală, de dobândirea de cunoștințe care să-i învrednicească să ocupe poziții în care să aibă influență și să fie utili. Dacă ei nu se consacră cu totul lui Dumnezeu, devenind elevi în școala Sa, ei vor face o lucrare la întâmplare, dăunătoare bisericii.

Însă, datorită influenței acestor persoane neconsacrate, să ne permitem noi să facem pași înapoi și să îndepărtăm acele metode care ne-au costat atât de mult pentru a clădi și să devenim noi adepții ideii că organizația este o greșeală? Noi nu îndrăznim să facem acest lucru. Sunt încă multe lucruri care trebuie puse în ordine; căci unele lucruri de mică importanță sunt socotite de mare însemnătate, în timp ce alte lucruri de o mare valoare sunt neglijate și sunt considerate ca fiind neesențiale. Mințile oamenilor au nevoie de instruire atât în ce privește educația, cât și în cele spirituale pentru a se dezvolta armonios; căci fără educație, oamenii nu pot fi acceptați în poziții de încredere.

Cartea cea mare în privința educației este Biblia, dar, cu toate acestea, este puțin citită și pusă în practică. Oh, cât de bine ar fi ca fiecare să caute să facă tot ce îi stă în putere, să folosească cel mai bine toate ocaziile pe care le are, punându-și ca țintă să folosească toată puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu, nu numai pentru înaintarea treburilor sale vremelnice, dar și a celor spirituale. Oh, dacă toți ar căuta cu stăruință să știe ce este adevărul, să studieze cu seriozitate pentru a avea un limbaj corect și voci cultivate pentru a putea prezenta adevărul în toată frumusețea măreției și nobleții sale! Nimeni să nu-și imagineze că așa, pur și simplu, va fi luat de curent și va ajunge în poziții de încredere. Dacă oamenii doresc să fie folosiți pentru lucrarea lui Dumnezeu, atunci să-și pună la muncă toate puterile, să-și concentreze mintea și să se poarte cu seriozitate. Satana este acela care dorește ca oamenii să fie ignoranți și ineficienți și să se dezvolte unilateral, nefiind în stare niciodată să îndrepte ceea ce nu au făcut. El vrea ca oamenii să-și dezvolte doar anumite capacități, în timp ce altele rămân nefolosite, astfel mintea ajungând să-și piardă tăria, când, de fapt, sunt atâtea de făcut, iar ei nu le pot face față. Dumnezeu dorește ca oamenii să facă tot ceea ce pot mai bine, iar în timp ce Satana trage mintea într-o direcție, Isus o trage în cealaltă direcție.

Când adevărul este primit în inimă, el își începe lucrarea de curățire și sfințire a celui ce îl primește. Acela care îndrăgește adevărul nu va simți că nu mai are nevoie să fie iluminat, ci, dacă el trăiește adevărul în viața practică, va realiza că are continuu nevoie de lumină pentru a putea crește în cunoștință. Pe măsură ce adevărul este tot mai prezent în viața sa, el va conștientiza adevărata lui ignoranță și se va simți tot mai mult

nevoia unei educații complete pentru a putea înțelege cum să-și folosească cel mai bine capacitățile pe care le are.

Există o mare lipsă de educație între noi și nu avem oameni suficient de instruiți pentru a conduce școlile de Sabat și comunitățile noastre. Mulți dintre cei care cunosc adevărul nu îl înțeleg suficient, încât să-l poată prezenta. Ei nu sunt pregătiți să prezinte adevărul în așa fel, încât caracterul măreț, sacru, al acestuia să fie clar pentru oameni. În loc de mai puțină disciplină, ei au nevoie de mai multă instruire corespunzătoare. Este imposibil să prevedem în ce loc vom fi chemați. Poate vor fi situații în care este nevoie de un discernământ rapid și de argumente bine echilibrate și de aceea este pentru slava lui Dumnezeu să avem cât mai mulți lucrători instruiți în rândurile noastre; ei trebuie să fie capabili să prezinte adevărul în mod clar, inteligent, iar prezentarea adevărului să fie cât mai lipsită de greșeli.

Adevărata educație, atunci când mintea se află sub influența stăpânitoare a Duhului lui Dumnezeu, este de mare importanță și fiecare în mod individual trebuie să învețe să aprecieze corect capacitățile care i-au fost date de Dumnezeu; și prin punerea în practică a cunoștinței pe care o câștigă, el poate, prin influența propriului său caracter, să imprime și în mintea altora nevoia instruirii pentru a-L sluji pe Hristos și de a-i conduce și pe aceștia să urmeze exemplul Său. Există mult de făcut în lume și nu este folositor să așezăm necunoscători să lucreze în acele probleme care sunt de cea mai mare importanță. Apatia, indolența și lipsa de atenție manifestate cu privire la educație sunt uluitoare, și acest lucru este foarte mult pe placul lui Satana. Dumnezeu dorește ca noi să ne trezim din această indiferență și să nu mai îngăduim puterilor intelectuale să fie irosite și să degenereze în neîndemânare. Oamenii trebuie să prețuiască talentele care le-au fost încredințate și să folosească ocaziile pe care le au la îndemână. Fie ca puterile minții să fie puse la lucru și, prin exercițiu viguros, mintea să se dezvolte.

Mai mult decât oricând înainte, este nevoie ca tinerii și tinerele noastre să fie calificați intelectual pentru lucrare. Școlile noastre de Sabat au nevoie nu doar de lucrători intelectuali, ci și spirituali, iar mintea își primește tonusul și eficiența prin disciplină serioasă. Prin studiu superficial, mintea își pierde treptat puterea și degenerază în debilitate mintală, imbecilitate, și nu mai este în stare de nici un efort obositor. Însă educația îi pregătește pe oameni pentru orice domeniu al lucrării din acest timp. Disciplina deplină, ordinea, sub ochii unui profesor înțelept, este de mai mare valoare decât aptitudinile și înzestrarea naturală fără disciplină.

Domnul a arătat cât îl prețuiește El pe om prin faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu pentru a-l răscumpăra. Satana i-a arătat și el prețuirea față de capacitățile instruite și sfințite prin metodele ingenioase prin care caută să distragă mintea și inima unui astfel de om pentru a nu-L sluji pe Dumnezeu și pentru a-l conduce în rândurile celor apostaziați. Sub înfățișarea unui înger de lumină, el îi atrage pe oameni cu insinuările lui să-l slujească pe el; căci el știe că un bărbat sau o femeie educată, când nu este sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu, îi poate fi de mare folos. El îi va urmări pe elevi și studenți cu ispite înșelătoare, căutând să-i facă să se mândrească cu realizările lor și să-și închipuie că sunt persoane importante, că pot avea încredere în ei înșiși și că pot umbla în lumina propriei lor candelă. Astfel, ei sunt determinați să-și îndepărteze sufletul de Dumnezeu, care este Izvorul oricărei lumini și cunoștințe, și, pentru a se înălța pe ei înșiși, să se unească cu Satana, inițiatorul oricărui păcat.

Temerea de Domnul este începutul oricărei înțelepciuni; și când nu există dependență de Dumnezeu, rezultatul educației este doar înălțarea lipsei de evlavie. Motivul pentru care biserica este slabă și inefficientă este lipsa harului lui Hristos în mijlocul acelor care susțin adevărul pentru aceste timpuri. Dacă Domnul vorbește prin mine, atunci vă spun că păcatul, în toate formele lui, este prezent în viața acelor care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu; și dacă nu se despart de Satana și nu se agață de Domnul Isus, neprihănirea noastră, blestemul lui Dumnezeu va fi asupra celor care au avut o mare lumină și, cu toate acestea, au ales să umble în întuneric. „Atunci Isus a început să mustre cetățile în care fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentru că nu se pocăiseră. Vai de tine, Horazine!” a zis El. „Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit cu sac și cenușă. De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până în locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ar fi rămas în picioare până în ziua de azi. De aceea, vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.” (Matei 11, 20-24.)

Este un lucru înfricoșător să ai o lumină mare și să fii binecuvântat, să ai multe ocazii și privilegii și, cu toate acestea, să nu le folosești spre mântuire. Cei care nu folosesc spre mântuire ocaziile pe care le au vor fi condamnați de către privilegiile pe care li le-a dat Dumnezeu; însă cei care umblă în lumină vor avea și mai multă lumină.

Aceia care au avut lumina adevărului și totuși nu au umblat în lumină se află sub aceeași sentință a condamnării cum au fost Horazinul și Betsaida. Oare să nu luăm seama la aceste avertismente? Să nu acordăm atenție acestor sfaturi? În viitorul apropiat, se va vedea cine a umblat umil cu Dumnezeu și cine a ascultat de poruncile Lui. Cei care au umblat în lumina propriei lor candelă vor zăcea în nenorocire. Se va vedea că au făcut o teribilă greșală. Oh, să ne trezim! Lumina strălucește acum; să lăsăm ferestrele minții și ale inimii deschise pentru a spune bun-venit razelor trimise de cer. Va spune oare Domnul Isus despre cei care pretind a crede adevărul și totuși nu umblă în lumina lui, „cu privire la ei se împlinește profeția lui Isaia care zice: «Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege, veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindece»”? (Matei 13, 14.15.) — Christian Education, 140 (1893).

Capitolul 35

Către învățători

Toți cei care sunt implicați în lucrarea de educație a celor mai tineri elevi ar trebui să aibă în vedere că acești copii sunt afectați și le sunt transmise impresii prin atmosfera care se creează în jurul lor, fie că este plăcută, fie că este neplăcută.

Dacă învățătorul sau profesorul este în legătură cu Dumnezeu, dacă Domnul Isus Hristos locuiește în inima lui, spiritul pe care îl nutrește el este simțit și de copii. Dacă învățătorul manifestă nerăbdare sau este agitat în fața unui copil, greșeala nu poate fi pusă nici pe jumătate pe seama copilului, ci pe seama profesorului. Profesorii ajung oboseți de lucrul lor când se întâmplă uneori ca vreun copil să spună sau să facă ceva ce nu este în acord cu simțămintele lor și astfel ei îi dau voie lui Satana să-i ia în stăpânire cu spiritul lui, dând naștere în copii la simțăminte foarte neplăcute datorită lipsei lor de tact și înțelepciune de la Dumnezeu. Nu ar trebui să fie angajat nici un profesor care să nu fi fost testat și pus la probă să dovedească faptul că Îl iubește pe Dumnezeu și că se teme să-L supere. Dacă se lasă învățați de Dumnezeu, dacă își învață zilnic lecțiile în școala lui Hristos, profesorii vor lucra urmând indicațiile lui Hristos. Ei vor câștiga și vor conduce împreună cu Hristos; căci orice copil și tânăr este prețios.

Fiecare profesor are nevoie ca Domnul Hristos să locuiască în inima lui prin credință și să aibă un spirit credincios de tăgăduire de sine și de sacrificiu de dragul lui Hristos. S-ar putea ca cineva să aibă suficientă educație și cunoștințe în cele ale științei pentru a învăța pe alții; însă s-a stabilit oare că el are tactul și înțelepciunea de a lucra cu minți omenești? Dacă învățătorii și profesorii nu au dragostea lui Hristos în inimă, ei nu pot lucra cu copiii deoarece nu pot purta responsabilitatea pentru educarea acestor copii și tineri. Ei înșiși duc lipsă de acea educație și învățatură înaltă și nu știu cum să se ocupe de mințile omenești. Spiritul propriilor lor inimi firești și nesupuse se luptă să preia controlul și să supună mințile și caracterele maleabile ale copiilor printr-o astfel de disciplină care va lăsa cicatrici și răni asupra minții, urme care nu vor putea fi șterse niciodată.

Dacă un profesor nu poate fi făcut să simtă răspunderea și grija pe care trebuie să le aibă lucrând cu mințile omenești, educația sa este în multe cazuri deficitară. În viața

de cămin, educația a fost dăunătoare pentru caracter și este un lucru trist să reproducă acest caracter deficitar și acest fel de conducere în copiii care ajung în grija sa. Noi suntem aduși în fața testului și judecării lui Dumnezeu, pentru a se vedea dacă fiecare, în mod individual, putem fi printre cei care vor alcătui familia celor răscumparați din ceruri. „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”. (Apocalipsa 20, 12.)

Aici este înfățișat marele tron alb și Acela care stătea pe el, de la a cărui față cerurile și pământul au fugit. Fiecare profesor să ia seama că lucrează în fața universului și a cerului. Fiecare copil cu care are de-a face profesorul a fost răscumărat cu sângele singurului Fiu al lui Dumnezeu, iar Acela care a murit pentru acești copii dorește ca ei să fie tratați ca fiind proprietatea Sa. Asigurați-vă, profesori, ca orice contact pe care îl aveți cu acești copii să fie de o așa manieră, încât să nu vă fie rușine atunci când vă veți reîntâlni cu ei, când fiecare cuvânt și fiecare faptă vor fi trecute în revistă de Dumnezeu și vă vor fi prezentate în mod deschis, în toată gravitatea lor. „Cumpărați cu un preț!” Oh, ce preț, doar veșnicia va arăta acest lucru!

Domnul Isus Hristos are o infinită îndurare pentru aceia pe care i-a cumpărat cu prețul propriilor Sale suferințe în trup, pentru ca ei să nu piară o dată cu diavolul și îngerii lui, ci să poată să-i pretindă ca fiind ai Săi. El îi revendică datorită iubirii pe care o are pentru ei, căci sunt proprietatea Sa; și El privește asupra lor cu o dragoste ce nu poate fi rostită în cuvinte, iar mireasma neprihănirii Sale El o dă celor plăcuți Lui, care cred în El. Acest lucru necesită tact, înțelepciune și dragoste din partea omului și afecțiune sfințitoare pentru prețioșii micuți ai turmei, pentru a-i putea conduce să vadă și să prețuiască privilegiul pe care îl au de a se supune călăuzirii duioase a păstorilor credincioși. Copiii lui Dumnezeu vor da dovadă de blândețea Domnului Hristos.

Profesori, Domnul Isus Se află în școala voastră în fiecare zi. Inima Lui este plină de o dragoste nemărginită, nu doar pentru acei copii care se poartă frumos, care au cele mai favorabile ocazii, dar și pentru copiii care au moștenit trăsături de caracter discutabile. Nici măcar părinții nu au înțeles cât de responsabili sunt pentru trăsăturile de caracter ale copiilor lor pentru că nu s-au purtat cu îndurare și înțelepciune față de acești bieți copii, pe care ei i-au făcut să fie ceea ce sunt. Ei nu își dau seama de unde provin aceste lucruri descurajatoare pentru ei și care sunt o încercare. Însă Domnul Isus

privește asupra acestor copii cu milă și iubire, pentru că El vede și înțelege de la cauză la efect.

Profesorul îi poate lega de inima sa pe acești copii, dacă Domnul Hristos locuiește în templul sufletului său ca o mireasmă dulce, un miros de viață spre viață. Profesorii pot, prin harul lui Hristos care le-a fost acordat, să fie unealta vie, omenească — să fie împreună lucrători cu Dumnezeu — să lumineze, să înalțe, să încurajeze și să contribuie la curățirea sufletului de depravarea morală; și chipul lui Dumnezeu va fi descoperit sufletului copilului, iar caracterul va fi transformat prin harul lui Hristos.

Evanghelia este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu dacă este corect reprezentată de aceia care pretind a fi creștini. Domnul Hristos răstignit pentru păcatele noastre este un gând care ar trebui să facă pe orice suflet să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Domnul Hristos înviat din morți, înălțat la cer și mijlocind pentru noi în prezența lui Dumnezeu, constituie știința mântuirii pe care noi trebuie s-o învățăm pentru a o preda la rândul nostru copiilor și tinerilor. Domnul Hristos a spus: „Eu Însuși Mă sfințesc pentru ca și ei să fie sfințiți.” În acest mod se poate dezvolta fiecare caracter. Nimic nu trebuie făcut la întâmplare în această lucrare, căci chiar lucrarea care se face privind educarea acestor copii în școlile de fiecare zi necesită mult harul lui Hristos și supunerea eului. Cei care au un temperament agitat, care sunt ușor de provocat și s-au deprins în a critica și a gândi rău, ar trebui să-și caute altceva de făcut pentru a nu reproduce nici una din aceste trăsături rele de caracter în acești copii și tineri, pentru că prețul plătit pentru ei este prea mare. Cerul vede în copil pe bărbatul sau femeia care încă nu s-a dezvoltat, cu capacități și puteri care, dacă ar fi fost corect îndrumate și dezvoltate cu înțelepciune cerească, ar fi putut deveni unealta cu care puterea divină ar fi putut coopera pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Cuvintele aspre și critica permanentă îl tulbură pe copil; acestea nu îl schimbă niciodată. Abțineți-vă să roștiți cuvinte iritabile; țineți-vă propriul duh supus lui Hristos; atunci veți putea învăța cum să aveți milă și să simțiți împreună cu aceia care sunt sub influența voastră. Nu manifestați nerăbdare și asprime, căci, dacă acești copii n-ar avea nevoie de educație, nu ar mai fi venit la școală. Ei trebuie să fie răbdători, buni și trebuie crescuți cu dragoste, pentru a urca treaptă cu treaptă în obținerea de cunoștințe.

Este nevoie de lucru în fiecare zi, de credință care lucrează prin dragoste și curățește sufletul învățătorului. Este voia lui Dumnezeu cea mai înaltă autoritate pentru voi? Dacă chipul Domnului Hristos se formează în interior, nădejdea slavei, atunci

adevărul lui Dumnezeu va acționa în așa fel asupra temperamentului firesc, încât puterea lui transformatoare se va vedea într-un caracter schimbat, iar voi nu veți mai transforma adevărul lui Dumnezeu în minciună în fața elevilor voștri datorită influenței nesfînțite a inimii și caracterului vostru; și nici nu veți mai arăta că harul lui Hristos nu vă este suficient oricând și oriunde, printr-un comportament egoist, nerăbdător și necreștin. Astfel veți dovedi că autoritatea lui Dumnezeu asupra voastră se manifestă nu numai cu numele, ci în mod real și adevărat. Trebuie să vă despărțiți de tot ce este discutabil sau nu se aseamănă lui Hristos, oricât ar fi de greu să deveniți niște credincioși autentici.

Întrebați-vă, profesori, voi, care faceți o lucrare nu doar pentru acum, ci pentru veșnicie: „Atunci când lucrez cu aceste prețioase suflete, pentru care Domnul Hristos și-a dat viața, este dragostea lui Hristos aceea care îmi constrânge inima și sufletul? Sub puterea lui constrângătoare, trăsăturile de caracter cele vechi, care nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu, au fost ele îndepărtate și au lăsat loc pentru altele, exact opuse?” „Vă voi da o inimă nouă.” Au devenit toate lucrurile noi prin convertirea voastră la Isus Hristos? Prin cuvinte și efort stăruitor, semănați voi acea sămânță în aceste inimi tinere, astfel încât să-I puteți cere Domnului să o ude și să o transforme, prin neprihănirea Sa atribuită, într-un seceriș bogat? Întrebați-vă pe voi înșivă: „Sunt eu, prin cuvintele mele nesfînțite, prin nerăbdare și lipsa acelei înțelepciuni care vine de sus, pe cale de a lăsa pe acești copii să-și urmeze propriul spirit, pervertit, pentru că ei văd că profesorul lor are un spirit care nu este asemenea lui Hristos? Dacă ei mor în păcatele lor, nu sunt eu responsabil pentru sufletele lor? Sufletul care Îl iubește pe Domnul Isus, care prețuiește puterea mântuitoare a harului Său, se va simți atât de mult atras de Hristos, încât va dori să lucreze în rândurile copiilor Lui. El nu va putea și nici nu va îndrăzni să-l lase pe Satana să-i ia în stăpânire spiritul și să îngăduie ca mireasma lui otrăvitoare să-i împresoare sufletul. Tot ce este dăunător influenței sale va fi îndepărtat, pentru că aceste lucruri nu sunt conform voinței lui Dumnezeu și pun în primejdie sufletele prețioaselor oițe și mielușei; lui i se cere să vegheze asupra sufletelor, pentru că va da socoteală pentru ele. Oriunde ne va așeza Dumnezeu în providența Lui, ne va și păstra; ca lumina zilei, așa va fi puterea noastră.

Acela care lasă frâu liber propriilor lui sentimente și impulsuri firești se slăbește singur și se face nedemn de încredere, deoarece el este un canal prin care Satana poate lucra pentru a întina și strica multe suflete. Și aceste trăsături nesfînțite care stăpânesc acea persoană o vlăguiesc de putere, iar rușinea și tulburarea constituie cu siguranță

rezultatul. Spiritul lui Hristos are întotdeauna o putere înnoitoare, restauratoare, asupra sufletului care și-a simțit propria slăbiciune și a alergat la Acela care este neschimbător, care îi poate acorda harul și puterea de a se împotrivi răului. Mântuitorul nostru a fost om ca și noi, simțind în totul ca și noi. Inima Lui a fost întotdeauna mișcată de copilul neajutorat, supus unei purtări brutale; pentru că El a iubit copiii. Cel mai slab strigăt al omului în suferință nu a ajuns niciodată în zadar la urechea Sa. Și oricine își asumă răspunderea de a-i învăța pe copii va fi confruntat cu inimi de neînduplecat și caractere perverse, iar lucrarea sa va fi aceea de a coopera cu Dumnezeu la restaurarea chipului moral al lui Dumnezeu în fiecare copil. Domnul Isus — prețiosul Domn Isus — o întregă fântână de iubire se află în inima Lui. Aceia care îi învață pe copii trebuie să fie oameni ai principiilor.

Viața religioasă a multora dintre aceia care susțin că sunt creștini este de o așa natură, încât nu arată că sunt creștini. Continuu ei Îl reprezintă în mod greșit pe Domnul Hristos, falsificându-I caracterul. Ei nu simt importanța transformării caracterului și a faptului că trebuie să fie asemenea Lui; și uneori ei vor prezenta lumii un creștinism fals, care va aduce pieirea asupra sufletelor acelor care li s-au asociat tocmai din motivul că ei nu sunt, deși pretind că se află sub stăpânirea lui Isus Hristos. Trăsăturile de caracter, moștenite sau nu, sunt cultivate ca și când ar fi prețioase, când, de fapt, sunt ucigătoare pentru cei din jurul lor. Adică, în cuvinte simple, deslușite, ei umblă în lumina propriei lor candelă. Ei au o religie care este supusă și controlată de circumstanțe. Dacă se întâmplă ca totul să se desfășoare într-un mod care este pe placul lor și nu există împrejurări provocatoare care să scoată la iveală firile lor nesupuse, neasemenea lui Hristos, ei sunt binevoitori și plăcuți și vor fi foarte atrăgători. Când în familia lor sau în relațiile lor cu ceilalți oameni se petrec lucruri care le tulbură pacea și le irită temperamentul, dacă ei vin cu orice problemă înaintea lui Dumnezeu și își continuă cererile, implorând harul Său înainte de a se angaja în lucrul de zi cu zi ca profesori și experimentează ei înșiși puterea, harul și iubirea lui Hristos înainte de a-și începe munca, îngerii lui Dumnezeu vor intra împreună cu ei în sala de clasă. Însă, dacă se duc la școală cu un spirit iritat, răvășit, atmosfera morală care le împresoară sufletele își lasă amprenta asupra copiilor pe care îi au în grijă și, în loc să fie potriviți pentru a-i învăța pe copii, ei au nevoie de cineva care să-i învețe lecțiile Domnului Isus Hristos.

Fie ca fiecare învățător sau profesor care acceptă responsabilitatea de a-i educa pe copii și tineri să se cerceteze pe sine însuși și să se studieze în mod critic, de la cauză la efect. A luat adevărul lui Dumnezeu în stăpânire sufletul meu? Este prezentă în

caracterul meu acea înțelepciune care vine de la Domnul Isus Hristos, «care vine de sus și este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, neprefăcută»? În timp ce stau în poziția plină de răspundere de educator, împărtășesc eu însumi principiul conform căruia «roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei care fac pace»? Adevărul nu trebuie păstrat și pus în practică doar atunci când simțim noi că trebuie s-o facem, ci oricând și oriunde.

Este nevoie pretutindeni de minți echilibrate și caractere simetrice în aceia care lucrează ca profesori. Nu lăsați această lucrare în mâinile bărbaților și femeilor tinere, care nu știu cum să lucreze cu mintea omenească. Ei știu atât de puține lucruri cu privire la puterea stăpânitoare a harului asupra propriilor lor inimi și caractere, încât mai întâi ei au multe lucruri de dezvățat, pentru ca apoi să poată învăța în întregime lecții noi în experiența creștină. Ei nu au învățat niciodată să-și păstreze sufletul și caracterul sub disciplina lui Isus Hristos și să aducă chiar și gândurile în stăpânirea Lui. Copiii cu care au de-a face au diferite caractere. Mințile lor sunt ușor de impresionat. Reprezentările pripite și pătimase ale profesorului ar putea să distrugă influența spre bine asupra elevilor pe care îi învață. Va fi oare această educație spre binele prezent și veșnic al copiilor și tinerilor? Asupra lor trebuie exercitată o influență corectă, pentru binele lor spiritual. Copiii trebuie învățați permanent, pentru a fi încurajați să-și formeze obiceiuri corecte în vorbire și în comportare.

Mulți dintre copii nu au avut parte de o educație corespunzătoare în cămin. Deși este trist, ei au fost neglijați. Unii au fost lăsați să facă ceea ce le place; alții au fost mereu învinovați și s-au descurajat. Li s-a arătat puțină bunăvoință și afecțiune și le-au fost rostite doar puține cuvinte încurajatoare. Ei au moștenit caracterele deficitare ale părinților și disciplina făcută de aceste caractere disproporționate și-a pus amprenta în formarea caracterului. Pentru clădirea caracterului nu au fost folosite materiale solide. Nu poate exista o lucrare mai importantă decât educarea și instruirea acestor copii și tineri. Profesorii care lucrează în această parte a viei Domnului trebuie să învețe mai întâi cum se supune eul, ținându-și sub control propriul lor temperament și propriile lor sentimente, față de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei trebuie să dovedească că nu au o experiență unilaterală, ci au o minte echilibrată, un caracter simetric, astfel încât ei pot fi vrednici de încredere deoarece sunt creștini conștiincioși, ei înșiși supuși marelui Învățător care a spus: «Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre». (Matei 11, 29.) Învățând astfel zi de zi în școala lui Hristos, ei îi vor putea educa pe copii și tineri.

Instruirea continuă, stăpânirea de sine sub disciplina din școala lui Hristos și o legătură vie cu marele Învățător îi va face să aibă o cunoaștere inteligentă în ce privește religia practică; și supunerea sufletelor lor față de iubirea lui Dumnezeu îi va ajuta să exercite harul răbdării și o îngăduință ca și a lui Hristos. Răbdarea, dragostea, îndelunga răbdare și o afecțiune plină de duiosie — este nevoie de toate aceste lucruri. Ei vor constata că au de cultivat unul din cele mai importante câmpuri din via Domnului.

Ei trebuie să-și înalțe inimile către Dumnezeu în rugăciune sinceră, spunând: «Fii Tu modelul meu» și, privind la Isus, vor face lucrarea Domnului Isus Hristos. Domnul Isus a spus: «Fiul nu poate face nimic de la El Însuși, ci ceea ce vede pe Tatăl că face». Așa este și cu fiii și fiicele lui Dumnezeu; ei privesc la Isus cu nerăbdare și dornici de a învăța, fără să facă nimic în felul lor propriu sau după voia sau plăcerea lor; ci ei fac ceea ce văd la El, modelul lor. În acest fel, ei reprezintă în fața elevilor care le sunt dați în grijă în toate ocaziile și permanent caracterul Domnului Isus Hristos. Ei captează razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii și reflectă aceste raze prețioase asupra copiilor și tinerilor pe care îi învață. Formarea de obiceiuri bune, corecte, va lăsa impresii asupra minții și caracterului copiilor și ei vor putea pune în practică lucruri bune. Este mare lucru să aduci acești copii sub directa influență a Duhului lui Dumnezeu, crescându-i în învățătura și musturarea Domnului. Formarea de obiceiuri bune și a unui spirit potrivit va necesita eforturi serioase în Numele și tăria lui Isus. Învățătorul trebuie să persevereze, învățând cuvânt cu cuvânt, precept după precept, aici puțin și dincolo puțin, cu toată îngăduința și răbdarea, simpatia și dragostea, legându-și de inimă acești copii prin dragostea lui Isus Hristos descoperită în sine însuși.

Acest adevăr poate fi pus în practică și exemplificat în cel mai înalt sens al cuvântului în fața copiilor. «El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului.» (Evrei 5, 2.3.)

Profesorii să nu uite acest lucru și niciodată să nu-l piardă din vedere atunci când sunt înclinați să-și dezlănțuie sentimentele asupra copiilor și tinerilor pentru orice greșeală de comportament; să nu uite că îngerii lui Dumnezeu privesc asupra celor întristați; căci copiii fac greșeli și se poartă necuviincios și de aceea este atât de important ca aceia care le sunt învățători să fie capabili să-i învețe prin cuvânt și exemplu. În nici un caz ei nu trebuie să-și piardă controlul, să manifeste nerăbdare,

asprime și lipsă de simpatie și iubire; căci acești copii sunt proprietatea lui Isus Hristos, iar profesorii trebuie să fie foarte atenți și temători de Dumnezeu în privința spiritului pe care îl nutresc, în cuvintele pe care le rostesc, deoarece copiii vor prinde spiritul manifestat, fie că este bun, fie că este rău. Aceasta este o responsabilitate grea și sacră.

Este nevoie de profesori serioși, conștienți de propriile lor slăbiciuni, infirmități și păcate, care să nu-i asuprească pe copii și nici să nu-i descurajeze. Este nevoie de multă rugăciune, multă credință, multă îngăduință și curaj, pe care Domnul este gata să le dea. Căci Dumnezeu cunoaște orice încercare și o influență extraordinară poate fi exercitată de către profesori, dacă ei vor pune în practică lecțiile învățate de la Hristos. Însă sunt conștienți acești profesori de direcția în care merg, când fac atât de puține eforturi de a învăța în școala lui Hristos și de a pune în practică blândețea lui Hristos și smerenia inimii? Profesorii trebuie să fie ei înșiși ascultători față de Domnul Isus Hristos și să pună în aplicare întotdeauna cuvintele Sale, pentru a putea exemplifica în fața elevilor caracterul Domnului Isus Hristos. Faceți ca lumina voastră să strălucească în fapte bune, într-o veghere și grijă credincioasă asupra mieilor turmei, cu răbdare, duioșie și dragostea lui Isus în propriile lor inimi.

A așeza bărbați și femei tineri într-un asemenea câmp, care nu au dezvoltat o dragoste profundă, serioasă, pentru Dumnezeu și pentru sufletele pentru care a murit Hristos înseamnă a face o greșală care va avea ca rezultat pierderea multor suflete prețioase. Profesorul trebuie să fie supus influenței Duhului lui Dumnezeu. Nici un profesor nu trebuie să fie nerăbdător sau irascibil. Profesorii trebuie să nu uite că ei au de a face cu copii, nu cu oameni maturi. Ei sunt copii care trebuie să învețe totul, iar unora le este mai greu să învețe decât altora. Elevul care este mai încet are nevoie de mai multă încurajare decât i se dă. Dacă profesorii care au de-a face cu astfel de elevi speciali sunt dintre aceia cărora le place să poruncească, să dicteze și să-și ridice în slăvi propria lor autoritate și vor proceda în mod părtinitor, favorizându-i pe unii, în timp ce pe alții îi tratează cu asprime și severitate, acest lucru va crea o stare de confuzie și nesiguranță. Profesorilor care nu au fost binecuvântați cu o experiență plăcută și echilibrată li se pot încredința copii și tineri, însă se face o mare greșală față de cei pe care îi învață ei. Părinții trebuie să ajungă să vadă această chestiune într-o lumină diferită. Ei trebuie să simtă că este de datoria lor să colaboreze cu profesorul, să încurajeze disciplina înțeleaptă și să se roage mult pentru acela care îi învață pe copiii lor. Nu îi veți ajuta pe copii necăjindu-i, criticându-i sau descurajându-i; și nici ajutându-i să se răzvrătească, să fie neascultători, lipsiți de bunătate și iubire prin

spiritul pe care voi îl nutriți. Dacă sunteți cu adevărat creștini, Domnul Hristos va locui înăuntrul vostru și Spiritul Aceluia care și-a dat viața pentru păcătoși și înțelepciunea lui Dumnezeu vă vor ajuta în orice împrejurare.

Este nevoie ca în fața copiilor să fie pus în practică principiul ferm, neclintit și vital al neprihăririi. Asigurați-vă că faceți să lumineze adevărata lumină în fața elevilor voștri. Este nevoie de lumina cerească. Nu lăsați niciodată impresia că spiritul, gustul și dorințele voastre nu sunt mai înalte sau mai curate decât ale celor lumești. Dacă voi, prin acțiunile voastre, le dați această impresie, faceți ca o lumină falsă, înșelătoare, să-i conducă spre ruină. Trâmbița trebuie să dea un sunet clar. Există o linie clară, bine delimitată, trasată de Dumnezeu Cel veșnic între cel neprihănit și cel păcătos, între cel evlavios și cel lipsit de evlavie, între cei ascultători de poruncile lui Dumnezeu și cei neascultători.

Scara pe care a văzut-o Iacov în vedenia lui de noapte avea baza pe pământ și vârful îndreptat spre înaltul cerului; Dumnezeu Însuși Se afla deasupra scării și slava Lui strălucea asupra fiecărei părți din ea, îngerii care urcau și coborau pe această scară plină de strălucire constituind un simbol al legăturii continue cu această lume și locurile cerești. Dumnezeu Își aduce la îndeplinire voia Sa prin intermediul îngerilor cerești, care sunt mereu în legătură cu omenirea. Această scară descoperă un important canal de legătură direct cu locuitorii acestui pământ. Scara i-a reprezentat lui Iacov pe Mântuitorul lumii, care leagă pământul și cerul laolaltă. Oricine a văzut dovada și lumina adevărului și acceptă adevărul, mărturisindu-și credința în Domnul Isus Hristos, este un misionar în cel mai înalt sens al cuvântului. El este un beneficiar al comorilor cerești și este de datoria lui să le împărtășească și altora, să împartă ceea ce a primit.

Celor care sunt acceptați să lucreze ca profesori în școlile noastre li se deschide în față un câmp pe care trebuie să-l lucreze și să-l cultive, să semene sămânța în vederea culegerii roadelor coapte. Ce satisfacție poate fi mai mare decât aceea de a fi lucrători împreună cu Dumnezeu în educarea și instruirea tinerilor și copiilor, ca aceștia să-L iubească pe Dumnezeu și să păzească poruncile Lui? Îi conduceți voi la Domnul Isus pe acești copii și tineri, ca să-L urmeze pe Domnul Hristos, marele Păstor care cheamă, iar oile și mieii aud glasul Lui și Îl urmează? Ce ar putea să facă să strălucească mai mult sufletul lucrătorului devotat, care își dă tot interesul, decât să știe că munca lui permanentă și plină de răbdare pentru Domnul nu a fost în zadar și să-și vadă elevii radiind de bucurie în sufletele lor pentru că Domnul Hristos le-a iertat păcatele? Ce

poate aduce mai multă mulțumire aceluia care conlucrează cu Dumnezeu decât să-și vadă copiii și tinerii primind impresiile Duhului lui Dumnezeu în adevărata noblețe de caracter și în restaurarea chipului moral al lui Dumnezeu — copii care caută acea pace care vine de la Prințul păcii? Este adevărul o robie? Da — într-un anumit sens; el leagă sufletele care doresc acest lucru de Domnul Isus Hristos printr-o robie care îi face să-și plece inimile în fața îndurării Domnului Isus Hristos. O, aceasta înseamnă mult mai mult decât pot pricepe mințile mărginite de a-L prezenta prin orice lucrare misionară cu puțință pe Domnul Isus Hristos și pe El răstignit. «Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți». (Isaia 53, 5.) «Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El». (2 Corinteni 5, 21.) Aceasta trebuie să fie povara lucrării noastre. Dacă cineva se crede capabil să învețe în școala de Sabat sau în școala de zi cu zi știința educației, acela are nevoie ca mai întâi să învețe frica de Domnul, care este începutul înțelepciunii, și astfel va putea învăța cea mai înaltă dintre toate științele.

«Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu». (Ioan 17, 3.) «Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine au ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis». (Ioan 17, 8.) Aceasta este lucrarea care ne-a fost pusă înainte, să fim reprezentanți ai lui Hristos, așa cum El este în lumea noastră un reprezentant al Tatălui. Noi trebuie să învățăm prin cuvintele date nouă de lecțiile Domnului Hristos. Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu.” Noi avem lucrarea noastră și fiecare învățător care îi învață pe cei de vârstă fragedă trebuie să primească într-o inimă bună și sinceră ceea ce Dumnezeu i-a descoperit și desfășurat în Cuvântul Său Cel Sfânt prin lecțiile Domnului Hristos și să fie binevoitor să accepte cuvintele vieții. Noi ne aflăm în ziua antitipică a ispășirii și nu trebuie doar să ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu și să ne mărturisim păcatele, ci prin tot darul învățaturii pe care îl avem, să căutăm să-i învățăm pe aceia cu care venim în contact și să-i convingem, prin cuvânt și exemplu personal, să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Domnul Isus Hristos pe care L-a trimis El.

Oh, ce mult aș dori ca Domnul cerului să deschidă ochi care acum sunt orbi, pentru ca ei să se poată vedea așa cum îi vede Dumnezeu, și să le dea acel simțământ al lucrării care este de făcut în câmpul misionar. Însă nu am nădejde că toate apelurile pe care le fac vor fi de folos, cu excepția cazurilor când Domnul vorbește sufletului și

înscris cerințele Sale în inimă. Oare nu s-ar putea ca fiecare om să simtă că în cămin are desemnat pentru el un câmp misionar vast și important și că nu este nevoie să plece în țări îndepărtate? Și în timp ce unii trebuie să proclame solia harului aceluia care sunt departe, sunt mulți care trebuie să proclame această solie celor care sunt în apropiere. Școlile noastre trebuie să fie școli de instruire, care să-i califice pe tineri spre a deveni misionari atât prin cuvânt, cât și prin exemplu personal. Fie ca acela care lucrează ca profesor să aibă permanent în minte faptul că acești copii au fost cumpărați cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Ei trebuie călăuziți să ajungă să creadă în Domnul Hristos ca fiind Mântuitorul lor personal. Numele fiecărui credincios este săpat pe palmele mâinilor Sale. Păstorul cel Mare privește de sus, din Sanctuarul ceresc, la oile Sale, le strigă pe nume și le conduce. „Dacă cineva a păcătuit, avem un mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos cel neprihănit.” O, ce adevăr prețios și binecuvântat! El nu tratează nici un caz cu indiferență.

Parabola Lui impresionantă despre păstorul cel bun reprezintă responsabilitatea fiecărui slujitor și a fiecărui creștin care a acceptat slujba de învățător al copiilor și tinerilor, de a le deschide Scriptura. Dacă vreunul se rătăcește de turmă, nu este căutat prin cuvinte aspre și cu un bici și cu invitații stăruitoare de a se întoarce. Cele 99 care nu s-au rătăcit nu au nevoie atât de mult de simpatia și iubirea plină de duioșie și milă a păstorului. Ci păstorul caută oaia sau mielul care i-a produs cea mai mare neliniște și i-a acaparat simpatia. Păstorul credincios, fără vreun interes anume, lasă restul turmei și, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toate puterile, începe s-o caute pe cea pierdută. Și apoi, ce imagine — slavă lui Dumnezeu — păstorul se întoarce cu oaia în brațe, bucurându-se la fiecare pas pe care îl face; el spune: „Bucurați-vă împreună cu mine căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Sunt atât de recunoscătoare că avem în parabolă găsirea oii. Și aceasta este lecția pe care păstorul trebuie să o învețe — succesul în a aduce înapoi oaia și mieii.

Nu ne-a fost prezentată nici o imagine cu un păstor întristat, care să se fi întors fără să fi găsit oaia. Și Domnul Isus ne arată că plăcerea și bucuria păstorului de a-și fi găsit oaia pierdută produce multă bucurie în ceruri, printre îngeri. Înțelepciunea lui Dumnezeu, puterea și iubirea Lui sunt fără egal. Avem garanția divină că nici măcar una dintre oile pierdute, sau dintre mielușei, nu este trecută cu vederea sau lăsată neajutorată. Un lanț de aur — îndurarea și mila puterii divine — este trecut în jurul fiecărui suflet care se află în primejdie. Atunci, oare agentul omenesc să nu coopereze cu Dumnezeu? Să fie păcătos, cu deficiențe în caracter el însuși, nepăsător față de

sufletele care sunt gata să piară? Domnul Isus l-a legat de tronul Lui veșnic, sacrificându-și propria Sa viață.

Descrierea pe care i-o face Zaharia lui Iosua, marele preot, este o reprezentare izbitoare a păcătosului în favoarea căruia mijlocește Domnul Hristos pentru a putea fi adus la pocăință. Satana stă în partea dreaptă a Aceluia care mijlocește, împotrivindu-se lucrării Domnului Hristos și venind cu argumente că omul este proprietatea sa, din moment ce acesta l-a ales drept conducător al său. Însă Apărătorul omului, Mântuitorul, Cel Atotputernic între cei puternici, aude cererile și pretențiile lui Satana și îi răspunde: „«Domnul să te mustre, Satana! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!»... Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo”. (Zaharia 3, 2-5.)

Nu uitați că fiecare profesor care își asumă responsabilitatea de a lucra cu mințile omenești, că fiecare suflet care este înclinat să greșescă și este ușor ispitit constituie subiectul mijlocirii speciale a lui Hristos în favoarea sa. Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Mijlocitorul plin de milă pledează în favoarea lui și oare omul păcătos și limitat să respingă chiar și un suflet?

Să fie oare omul indiferent tocmai față de sufletele pentru care Domnul Hristos mijlocește în curțile din ceruri? Îi veți imita voi pe farisei, care nu aveau pic de milă, și pe Satana, care nu face altceva decât să acuze și să distrugă? Sau fiecare, individual, vă veți umili sufletele înaintea lui Dumnezeu și veți lăsa ca fierul îngâmfării voastre să fie supus și zdrobit?

Nu ascultați glasul lui Satana, nu faceți voia lui, stați de partea lui Isus și fiți ca El, simțind cu duioșie, Cel pentru care suferințele celor întristați sunt ca și ale Lui Însuși. Omul căruia i s-a iertat mult iubește mult. Domnul Isus este un Mijlocitor plin de milă, un mare preot credincios și plin de îndurare. El, Maiestatea Cerului, Regele slavei, poate să privească la omul atât de mărginit, supus ispitirilor lui Satana, pentru că El Însuși a simțit puterea vicleniilor diavolului. „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile [îmbrăcându-și divinitatea în umanitate], ca să poată fi, în

ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. (Evrei 2, 17.18.)

Iată de ce, fraților, fac apel la voi ca să lucrați așa cum a lucrat Hristos. Nu trebuie să vă îmbrăcați niciodată cu mantia severității și să condamnați, să denunțați și să-i îndepărtați de turmă pe bieții muritori ispitiți, ci, ca împreună lucrători cu Dumnezeu, vindecați pe cei bolnavi spiritual. Veți putea face acest lucru dacă veți avea gândul lui Hristos. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. (Evrei 4, 15.) „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul Cel veșnic, Domnul, a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” (Isaia 40, 28.) — Christian Education, 161 (1893).

Capitolul 36

Exmatricularea studenților

Vreau să înțelegeți un lucru, și anume că nu am fost de acord cu exmatricularea studenților din școală, cu excepția cazurilor când destrăbălarea și imoralitatea impun acest lucru, pentru a nu fi afectați și alții. S-a făcut o greșală dând afară din școală studenți, cum a fost cazul _____, _____ și alte cazuri, ceea ce a fost foarte rău, și sufletelor tratate astfel li s-a deschis în față un drum care le-a asigurat un loc în rândurile vrăjmașului, bine înarmați și bine echipați. La fel și faptul de a face cunoscute public greșelile studenților din școală — am fost în situația să văd și să aud câteva dintre aceste demascări și mi-au fost arătate. Acestea au fost dăunătoare în toate privințele și nu au avut nici o influență benefică asupra școlii. Dacă cei ce au avut un rol în aceste lucruri ar fi avut spiritul și înțelepciunea lui Hristos, ei ar fi găsit o cale de corectare a dificultăților existente, mai degrabă după modelul Domnului Isus Hristos. Niciodată nu va fi de vreun ajutor studentului să fie umilit în fața întregii școli. Aceasta produce o rană care ucide. Nu vindecă nimic, nu folosește la nimic. Există studenți care sunt exmatriculați din școală. Prin acest act, ei sunt aruncați pe terenul lui Satana spre a se lupta cu puterile și stăpânirile fără armura de apărare și ajung foarte ușor pradă înșelăciunilor lui Satana. Dați-mi voie să vă spun un cuvânt în Numele Domnului. Când se procedează în mod corespunzător, în cazurile în care studenții se abat atât de puțin de pe cale, se va vedea că nu este necesar să fie suspendați sau exmatriculați. Există o cale dreaptă și Spiritul Domnului trebuie să lucreze la inima omului, căci, dacă nu, vor fi făcute greșeli grave. Cea mai plăcută lucrare care a fost încredințată omului este aceea de a lucra cu mințile omenești. Profesorii trebuie să țină seama că ei nu au de-a face cu îngeri, ci cu ființe omenești care au aceleași pasiuni ca și ei. Caracterele nu sunt toate modelate după același tipar. Acestea sunt moștenite. Defectele și calitățile din caracter sunt astfel scoase la iveală. Fiecare profesor să fie atent la aceste lucruri. El are de-a face atât cu deformări de caracter, moștenite sau cultivate, cât și cu caractere frumoase și este nevoie de mult har din partea profesorului pentru a ști cum să procedeze cu cei care greșesc, atât pentru binele lor momentan, cât și pentru binele lor veșnic. Impulsul, nerăbdarea, mândria, egoismul și lauda de sine, toate acestea, dacă vor fi nutrite, vor face mult rău și vor arunca sufletul pe terenul de luptă al lui Satana, fără să aibă înțelepciunea să-și conducă propria lui corabie, ci va fi în pericolul de a fi azvârlit, pradă ispitirilor lui Satana, până când va ajunge o epavă. Fiecare profesor are propriile

lui trăsături de caracter asupra cărora trebuie să vegheze, pentru ca Satana să nu-l poată folosi ca agent al său pentru a distruge sufletele, prin propriile lui trăsături de caracter nesfințite. Unica siguranță pentru profesori este să învețe zi de zi în școala lui Hristos, blândețea Lui, smerenia Lui, și atunci eul va fi ascuns în Hristos și el va purta cu bucurie jugul lui Hristos și va ține cont că are de-a face cu moștenirea Lui. Trebuie să vă spun că mi-a fost arătat că nu au fost folosite întotdeauna cele mai bune metode pentru a trata greșelile studenților, iar rezultatul a fost că sufletele au fost puse în pericol, iar unele s-au pierdut. Temperamentele rele ale profesorilor, procedeele lor neînțelepte, mândria lor au făcut o lucrare rea. Nu există formă de viciu, spirit lumesc sau beție care să facă o lucrare mai dăunătoare asupra caracterului, să producă amărăciune sufletului, să stârneasce rele care să copleșească ceea ce este bine, ca patimile omenești care nu sunt stăpânite de Duhul lui Dumnezeu. Furia, o dată stârnită, nu se oprește niciodată. Cât de mulți fii risipitori sunt ținuți departe de Împărăția lui Dumnezeu datorită caracterului lipsit de iubire al celor care pretind că sunt creștini. Gelozia, invidia, mândria și sentimentele lipsite de milă, asprimea, răceala, lipsa de simpatie, toate acestea sunt însușiri ale lui Satana. Profesorii vor avea de-a face cu aceste lucruri în caracterele studenților. Este teribil să ai de-a face cu asemenea lucruri; însă, căutând să îndepărteze aceste rele, de multe ori lucrătorul a dat pe față însușiri asemănătoare, care au făcut rău sufletului cu care a lucrat.

În cer, într-adevăr, nu există loc pentru astfel de caractere. Pentru un om cu un astfel de caracter, cerul va fi un loc mizerabil, pentru că el însuși este un om nenorocit. „Dacă nu vă nașteți din nou”, spunea Domnul Isus, „cu nici un chip nu veți vedea Împărăția cerurilor”. Omul trebuie să-I îngăduie Domnului Hristos să locuiască înăuntrul său, Hristos — nădejdea slavei — pentru a intra în cer și astfel să ia cerul cu el. Numai Domnul Isus poate modela și schimba caracterul. Căci lipsa răbdării, a bunătății, a îngăduinței, a altruismului și a iubirii izbucnesc involuntar atunci când nu suntem în gardă, iar cuvintele necreștinești și un caracter care nu este asemenea celui al lui Hristos duc adesea la ruina sufletului. „Nu se bucură de nelegiuire” *. Notați acest lucru. Apostolul vrea să spună că acolo unde se cultivă dragoste autentică pentru sufletele care sunt atât de prețioase, acest lucru va fi manifestat față de aceia care au cel mai mult nevoie de răbdarea care suferă totul și este plină de bunătate și care nu este gata să facă dintr-o greșală mică o ofensă de neiertat, făcând din greșelile altora o sursă continuă. Dragostea pentru sufletele pentru care a murit Hristos nu va face ceea ce s-a făcut datorită unor concepții greșite, față de cel ce a greșit, expunându-i greșelile și slăbiciunea în fața întregii școli. Cum credeți că a privit Domnul Isus la astfel de

lucruri? Dacă ar fi fost prezent acolo, El ar fi spus celor care au făcut aceste lucruri: „Voi nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” Căci în Scriptură este arătat clar cum trebuie să se procedeze cu sufletul care rătăcește. „Luați seama la voi înșivă ca să nu fiți ispitiți și voi”, de acest lucru trebuie să țină cont inima încăpățanată, neînduplecată. Dragostea lui Isus va acoperi o mulțime de păcate, și acestea nu-l vor mai afecta pe cel vinovat, nefiind cazul să fie expuse spre a nu crea sentimente de același fel nici în inima acelorora cărora le sunt prezentate aceste greșeli și nici în inima celui cu care s-a procedat așa. Cel vinovat este adesea condus la disperare. Minteia lui nu se poate vindeca. Lucrarea pe care o aveți de făcut este aceea de a avea harul lui Hristos în suflet și cel care acționează astfel nu se va face niciodată vinovat de a fi expus greșelile altora, cu excepția cazurilor când așa este mai bine. Lucrați așa cum a lucrat Hristos. Martorul credincios vorbește în Apocalipsa 21, 5. Dovediți iubire. În creștinism nu există nimic capricios.

Dacă un om nu-și folosește brațul, acesta slăbește și își pierde tăria musculară. Dacă creștinul nu-și pune la lucru puterile spirituale, el nu poate dobândi nici tărie de caracter și nici vigoare morală. Dragostea este o plantă foarte prețioasă și trebuie îngrijită ca să înflorească. Prețioasa plantă a iubirii trebuie tratată (practicată) cu duioșie și ea va deveni puternică și viguroasă, va aduce multă roadă, fiind o expresie a întregului caracter. Un caracter asemenea lui Hristos nu este un caracter egoist, nu este lipsit de bunătate și nu va face nici un rău sufletelor care se luptă cu ispitirile lui Satana. Astfel, simțămintele celor care sunt ispitiți vor fi de o asemenea natură, încât necazurile și ispitele lor le vor trata astfel, încât aurul curat va fi scos la suprafață, iar zgura va arde. Aceasta este ceea ce a rânduit Dumnezeu pentru noi toți. În școala lui Hristos, toți își pot învăța zilnic lecția, atât profesorii, cât și elevii, pentru a putea fi răbdători, umili, generoși și nobili. Toți trebuie să-L căutați pe Dumnezeu în cea mai stăruitoare rugăciune și cu o credință vie, iar mâna transformatoare a lui Dumnezeu va lucra propriul Său chip în caracterul vostru. Vor veni ispitiri, însă ele nu vă vor birui. Ci prin harul primit în inimă, care este deschisă față de glasul lui Isus, caracterul și experiența vor crește mereu, tot mai frumos, în mod ceresc. Să nu uităm că lucrăm cu suflete pe care Domnul Hristos le-a răscumpărat cu un preț infinit de mare pentru El Însuși. Oh, spuneți celui care se abate de pe cale: „Dumnezeu te iubește, El a murit pentru tine.” Plângeți împreună cu ei, rugați-vă pentru ei. Vărsați lacrimi pentru ei, nu vă mâniați pe ei. Ei sunt proprietatea cumpărată de Hristos. Fiecare să se străduiască să aibă un caracter care să dovedească dragoste în toate faptele sale. „Dar dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi fost mai bine pentru el să i

se lege de gât o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare.” (Marcu 9, 42.) Mai bine nu ar exista decât să fie lipsit de acea iubire pe care Domnul Hristos a dat-o pe față în caracterul Său și pe care a recomandat-o copiilor Săi. Domnul Hristos a spus: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.” Noi trăim într-o lume rea, aspră, insensibilă, nemiloasă. Satana și confederația lui fac tot ce le stă în putință pentru a seduce sufletele pentru care Domnul Hristos și-a dat prețioasa Sa viață. Oricine îl iubește pe Dumnezeu în sinceritate și conform adevărului va iubi sufletele pentru care a murit Hristos. Dacă dorim să facem bine sufletelor, succesul nostru față de aceste suflete va fi proporțional cu încrederea lor în noi și în funcție de cât de mult le prețuim. Respectul arătat sufletului care se luptă constituie mijlocul sigur folosit de Domnul Hristos pentru redobândirea respectului de sine pe care omul l-a pierdut. Ideile noastre îngăduitoare cu privire la ceea ce poate deveni acesta constituie un ajutor pe care noi nu îl putem prețui pe deplin. Noi avem nevoie de harul îmbelșugat al lui Dumnezeu în fiecare ceas și atunci vom avea o experiență practică bogată, pentru că Dumnezeu este iubire. În acela în care sălășluiește dragostea locuiește Dumnezeu. Acordați iubire acelor care au cel mai mult nevoie de ea. Cei mai nenorociți, cei care au temperamentele cele mai dificile au nevoie de dragostea și mila noastră. Cei care ne pun la încercare răbdarea au nevoie de dragostea noastră. Noi trecem prin lume o singură dată; fiecare lucru bun pe care putem să-l facem trebuie să-l facem cu seriozitate, neobosit, în același spirit în care și-a făcut Domnul Hristos lucrarea. El nici nu cădea de oboseală, nici nu se descuraja. Firile aspre, încăpățănate, ursuze au cea mai mare nevoie de a fi ajutate. Cum pot fi ajutate? Doar prin acea dragoste pe care a dovedit-o Domnul Hristos față de ei în felul în care S-a purtat cu omenirea decăzută. Îi puteți trata așa cum merită. Însă ce ar fi dacă Domnul Hristos v-ar fi tratat astfel pe voi? El, care nu a meritat să fie tratat astfel, a fost tratat cum meritam noi să fim tratați. Dacă vă veți purta cu unele persoane așa cum considerați voi că merită și le veți tăia orice nădejde, vă veți diminua influența pe care o aveți și veți ruina un suflet. Se merită? Nu, eu spun nu, de o sută de ori nu. Legați-vă de aceste suflete care au nevoie de tot ajutorul posibil, printr-o inimă iubitoare, plină de simpatie și milă, revărsând o dragoste asemenea celei a lui Hristos, și veți salva un suflet de la moarte și veți acoperi o sumedenie de păcate. Nu ar fi mai bine să procedăm cu iubire?

Aveți grijă ce faceți în privința exmatriculării studenților. Aceasta este o treabă serioasă. Ar trebui să fie o greșală foarte gravă ca să apelați la o astfel de disciplinare. Apoi trebuie studiate cu grijă toate circumstanțele legate de cazul respectiv. Studenții care pleacă de acasă la mică distanță sau una mai mare, mii și mii de mile, sunt departe

de cămin și privați de avantajele unui cămin; iar dacă sunt dați afară din școală, li se refuză privilegiile școlii. Toate cheltuielile pentru ei vor fi suportate de cineva care și-a pus nădejdea în ei, care cred că banii nu sunt investiți în zadar. Studentul este ispitit sau cade în ispită și el trebuie pus sub disciplină pentru greșeala sa. El simte profund că raportul vieții sale este mânjit și că el îi dezamăgește pe aceia care și-au pus nădejdea în el că își va dezvolta caracterul sub influența instruirii pe care o primește la școală, ceea ce va răsplăti tot ce s-a investit pentru el. Însă el este exmatriculat pentru prostiile lui. Ce va face el? Curajul este la nivelul cel mai scăzut, curajul și chiar bărbăția îi lipsesc. El este în pagubă și un timp prețios a fost pierdut. Cine este bun și duios și simte povara pentru aceste suflete? Să nu ne mirăm că Satana este cel care trage foloase în aceste împrejurări. Acești tineri sunt azvârliti pe terenul lui Satana și cele mai rele simțăminte ale inimii omenești ies la iveală, sunt întărite și confirmate. Vorbesc despre astfel de cazuri așa cum mi-au fost prezentate mie. Aș dori ca toți să poată vedea aceste lucruri în toate aspectele, așa cum mi-a fost arătat mie. Eu cred că ar trebui făcute schimbări radicale în multe din regulile și metodele de comportare față de mințile omenești. Ar trebui să existe mai mulți medici care să vindece suflete omenești, care să înțeleagă cum să se poarte cu mințile omenești. Ar trebui practicate mai mult iertarea, simpatia și dragostea și mai puțin metodele de descurajare, de zdrobire. Să presupunem că Domnul Hristos S-ar purta cu fiii și fiicele Sale care învață de la El așa cum se poartă unealta omenească, profesorul, cu cei care sunt în grija sa; și atunci când Legea și poruncile Domnului ar fi încălcate de noi, cei vinovați ar fi exmatriculați sau suspendați, iar cei greșiți ar fi lipsiți de călăuzirea Sa iubitoare, mântuitoare, înălțătoare, și lăsați să-și aleagă propria cale fără ajutor divin, ce s-ar întâmpla oare cu sufletele noastre? Iubirea Lui care ne iartă în mod continuu leagă preocuparea sufletului nostru de El Însuși. Puterea dragostei lui Dumnezeu mă copleșește când iau aminte la ea. Jugul lui Hristos nu este greu și sarcina lui este ușoară. Când pătrundem mai mult dragostea lui Hristos, punând-o în practică, vom avea rezultate cu totul diferite în viața noastră de creștini, iar caracterele acelora cu care venim în legătură vor fi schimbate. Lucrul cel mai dificil pentru cineva este să renunțe la ceea ce crede el că este bine. Dragostea nu caută folosul său. Dragostea de origine cerească pătrunde mai adânc decât suprafața lucrurilor. Dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie. Întărită de harul lui Hristos, dragostea nu se poartă necuviincios. În cel care sălășluiește dragostea, sălășluiește Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste. Noi toți avem nevoie de dragoste, bunătate, îngăduință, milă și amabilitate. Trebuie să dăm afară din suflet orice rest de egoism sau mândrie omenească.

Atunci când nu a mai existat nici o speranță pentru Adam și Eva, ca urmare a călcării de lege și a păcatului, când dreptatea cerea moartea păcătosului, Domnul Hristos S-a oferit pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcatul lumii. Lumea se afla sub condamnare. Domnul Hristos a devenit înlocuitorul și siguranța omului. El avea să-și dea viața pentru lume, care este considerată a fi oaia pierdută care s-a rătăcit de turmă, socotită vinovată și neajutorată. „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. (1 Ioan 4, 10.) „Noi rătăceam cu toții ca niște oi; fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”. (Isaia 53, 6.) Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu, dacă Îl au pe Mântuitorul în inima lor, vor fi și ei ca Isus. Orice suflet care nu L-a primit pe Mântuitorul va da pe față un caracter care nu seamănă cu cel al Mântuitorului. Dragostea nu este nutrită și nici nu este pusă în practică. „Înălțați-L pe El, Mântuitorul nostru cel înviat”, în cuvinte, în discuțiile pe care le aveți, în felul în care procedați cu cei care au greșit.

Știu, prin sarcina care a fost pusă asupra mea, că mulți dintre cei care funcționează în școlile noastre au nevoie să învețe în școala lui Hristos blândețea Sa, procedeele Sale pline de duioșie față de cei greșiți, mila și iubirea Sa. Până când nu se vor topi și nu va fi îndepărtată zgura din caracter, scopurile lor de lucru vor fi diferite. Sunt profund mâhnită în inima mea datorită rezultatelor grave ca urmare a procedeelelor neînțelepte, mult mai serioase decât sunt mulți dispuși să admită față de propria lor conștiință sau față de Dumnezeu. Eul este atât de mare în mulți, luptând mereu pentru a prelua stăpânirea. Sunt dintre aceia care pretind că sunt urmași ai Domnului Isus Hristos, dar care nu au murit niciodată față de eu. Ei nu au căzut niciodată pe stâncă pentru a fi zdrobiți. Până când se va întâmpla acest lucru, ei vor trăi pentru sine; și dacă ei mor în situația în care se găsesc, va fi prea târziu ca greșelile lor să fie îndreptate vreodată. Eu iubesc sufletele lor. Domnul Isus iubește sufletele lor și El va face o lucrare bună pentru ei, dacă se vor umili sub mâna Lui atotputernică, dacă se vor pocăi, se vor converti și se vor preda zi de zi lui Dumnezeu. Trebuie să existe o consacrare continuă, zilnică. Noi trebuie să fim atenți la amănunte, să fim întotdeauna în gardă cu privire la eu și să căutăm să folosim orice ocazie pentru a face ceea ce este bine pentru sufletele pentru care Domnul Hristos și-a dat viața, ca ei să poată deveni ai Lui. Când instrumentele omenești se poartă cu aceste suflete într-un spirit aspru, ele întristează inima lui Hristos și Îl expun batjocurii, deoarece ei reprezintă greșit caracterul Domnului Hristos. Cineva a spus: „Bunătatea ta m-a făcut să ajung mare”. Mă rog Tatălui nostru ceresc ca toți cei care sunt în școlile noastre să fie în Hristos așa cum

mlădița este legată de vie. — Letter 50, 1893.

Capitolul 37

Către studenții de la colegiul din Battle Creek

Am un deosebit interes pentru instituția de învățământ de la Battle Creek. Timp de ani de zile, soțul meu și cu mine ne-am străduit mult ca să întemeiem o școală în care tinerii și copiii noștri să aibă avantaje față de școlile obișnuite sau față de colegiile din lume. Domnul a arătat clar care trebuie să fie caracterul influenței și învățaturii pe care școala trebuie să-l mențină ca să poată fi adusă la îndeplinire lucrarea importantă pentru care a fost rânduită. Deoarece cunoașterea și frica de Domnul constituie începutul înțelepciunii, era necesar ca studiul Bibliei să ocupe un loc proeminent între diferitele discipline ale educației științifice. Standardul școlii trebuie să fie înalt, iar principiile vitale ale evlaviei trebuia continuu păstrate în fața studenților ca fiind printre cele mai importante trăsături ale educației. „Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Tinerii aveau nevoie să fie instruiți cu privire la vremurile în care trăim și ajutați să înțeleagă ce se va întâmpla înainte de încheierea istoriei lumii.

Un motiv pentru care a fost necesar să întemeiem propriile noastre instituții a fost faptul că părinții nu puteau contracara influența învățaturii pe care copiii lor o primeau în școlile publice, iar lucrurile eronate pe care le învățau acolo îi conduceau pe cei tineri pe căi greșite. Nu poate exista o influență mai puternică asupra minții tinerilor și copiilor decât cea a profesorilor care îi învață principiile științei. Din acest motiv, era evident că trebuia înființate școli în care copiii noștri să poată fi învățați pe calea adevărului. În școlile noastre, s-a specificat că tinerii aveau să fie învățați principiile biblice ale cumpătării și că orice influență de care vor avea parte să-i ajute să evite nebunia acestui veac destrăbălat, care face repede din lume o a doua Sodomă.

În instituțiile noastre de învățământ, trebuia exercitată o influență care să contracareze influența lumii, care să nu încurajeze îngăduirea poftelor, a satisfacerii egoiste a simțurilor prin mândrie, ambiție, iubire de îmbrăcăminte și etalare, plăcere pentru laudă și flatare și luptă pentru înalte onoruri și recompense pentru meritele școlare. Toate aceste lucruri urmau să fie descurajate în școlile noastre. Ar fi imposibil de evitat aceste lucruri trimițându-i la școlile publice, unde zi de zi ei ar fi fost în contact cu ceea ce le-ar fi contaminat obiceiurile. Pretutindeni în lume exista o atât de mare

neglijență în ce privește educația corespunzătoare din cămin, că educația se făcea în școlile publice care, în cea mai mare parte, erau destrăbălate și cufundate în viciu.

Lucrarea pe care noi, ca popor, trebuia să o facem în această privință era aceea de a întemeia o școală și de a îndeplini lucrarea pe care Domnul Isus Hristos, din stâlpul de nor, o făcea pentru a călăuzi pe poporul Său — aceea de a instrui și învăța pe copiii noștri cu privire la poruncile lui Dumnezeu. Desconsiderarea vădită a Legii lui Dumnezeu de către lume contamina morala acelor care pretindeau că țin Legea lui Dumnezeu. Însă noi suntem chemați să urmăm exemplul lui Avraam. Despre el, Domnul a spus: „Căci îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine”. (Geneza 18, 19.)

Avraam a trebuit să-și părăsească țara și casa tatălui său și să se oprească într-o țară străină, pentru a putea introduce cu succes noua ordine a lucrurilor în familia sa. Providența lui Dumnezeu îi pune la dispoziție continuu noi metode și, din generație în generație, trebuia să se facă progrese pentru a se putea păstra în lume cunoștința adevăratului Dumnezeu, a legilor și poruncilor Sale. Acest lucru se putea realiza doar cultivând religia în cămin. Însă era imposibil ca Avraam să facă acest lucru cât timp era înconjurat de rude și prieteni idolatri. La porunca lui Dumnezeu, el trebuia să plece singur și să asculte de vocea Domnului Hristos, conducătorul copiilor lui Israel. Domnul Isus a fost pe pământ pentru a instrui și învăța poporul ales al lui Dumnezeu. Avraam s-a hotărât să asculte de Legea lui Dumnezeu și Domnul știa că el nu avea să trădeze adevărul divin și nici să accepte vreun alt călăuzitor în afară de El, față de care simțea răspunderea de a asculta. El a recunoscut că era responsabil de învățătura pe care o dădea casei sale și copiilor săi și le-a poruncit să facă ceea ce este drept și bine. Învățându-i legile lui Dumnezeu, el îi învăța că Domnul este judecătorul nostru, dătătorul Legii și Împăratul și că părinții și copiii trebuie să fie conduși de El; că din partea părinților nu trebuia să existe asuprire, iar din partea copiilor neascultare.

Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă și să-i vorbească lui faraon, rugându-l să-l lase pe Israel să plece din Egipt. Ei se aflau în Egipt de 400 de ani, unde fuseseră robi. Fuseseră mânjiți de idolatrie și sosise timpul când Domnul i-a chemat afară din Egipt pentru a putea ține legile și Sabatul Său pe care El le instituiseră în Eden. El a rostit către ei Cele Zece Porunci pe Muntele Sinai, într-o măreție înfricoșătoare, pentru ca ei să poată înțelege caracterul sacru și veșnic al Legii și să pună temelia pentru multe generații, învățându-și copiii cerințele obligatorii ale preceptelor sfinte ale lui

Dumnezeu.

Aceasta este lucrarea pe care noi o avem de făcut. De la amvonul bisericilor populare se proclamă că prima zi a săptămânii este Sabatul Domnului; însă Domnul ne-a dat lumină, arătându-ne că porunca a patra a Decalogului este tot la fel de obligatorie ca și celelalte nouă porunci din Legea Morală. Este lucrarea noastră să arătăm clar copiilor noștri că prima zi a săptămânii nu este adevăratul Sabat și că păzirea acesteia, după ce am primit lumina cu privire la adevăratul Sabat, constituie idolatrie și este în totală contradicție cu Legea lui Dumnezeu. Pentru a-i putea învăța cu privire la cerințele Legii lui Iehova, este necesar să-i separăm pe copiii noștri de asocierile și influențele lumești și să păstrăm în mintea lor adevărul Scripturii, învățându-i cuvânt cu cuvânt, precept cu precept, pentru ca ei să nu se dovedească necredincioși față de Dumnezeu.

Protestanții au acceptat sabbatul fals, copilul papalității, și l-au înălțat mai presus de ziua cea sfântă a lui Dumnezeu; iar instituțiile noastre de învățământ au fost întemeiate cu scopul expres de a contracara influența acelor care nu urmează cuvântul lui Dumnezeu. Acestea sunt motive suficiente care să arate necesitatea de a avea propriile noastre instituții de învățământ; căci noi trebuie să învățăm adevărul, și nu minciuna sau închipuirile omenești. Școala trebuie să completeze educația din cămin și, atât în cămin, cât și în școală, trebuie păstrate simplitatea în îmbrăcăminte, în dietă și în distracții. Trebuie creată o atmosferă care să nu dăuneze naturii morale. Cuvânt cu cuvânt, precept după precept, copiii noștri și toți membrii familiilor noastre trebuie învățați să rămână pe calea Domnului și să stea neclintiți pentru adevăr și neprihănire. Trebuie să ne menținem pe poziții împotriva oricărui sofism care tulbură acest veac decăzut, în care minciuna este înălțată și atât de mult amestecată cu adevărul, încât este aproape imposibil ca cei neobișnuiți cu distincția pe care o face Scriptura între tradițiile omenești și Cuvântul lui Dumnezeu să deosebească adevărul de minciună. S-a scris clar că în acest veac „unii se vor lepăda de credință și se vor alipi de duhuri înșelătoare și de învățăturile demonilor”. (1 Timotei 4, 1.)

Pe măsură ce adevărul este adus în viața practică, standardul trebuie ridicat mai sus și tot mai sus, pentru a întruni cerințele Bibliei. Aceasta presupune opoziție față de modă, față de obiceiurile și practicile lumești. Influențele lumii, ca și valurile mării se abat împotriva urmașilor lui Hristos pentru a-i îndepărta de la adevăratele principii ale bunătății și harului lui Hristos; însă ei trebuie să rămână neclintiți ca stânca pentru principii. Va fi nevoie de curaj moral pentru a face acest lucru, iar cei ale căror suflete

nu sunt întemeiate pe Stânca cea veșnică vor fi măturați de valul lumesc. Noi putem rămâne neclintiți numai dacă viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când ne opunem lumii, vom avea totală independență morală. Conformându-ne în totul voinței lui Dumnezeu, noi ne vom așeza pe un teren avantajos și vom fi conștienți de nevoia unei despărțiri categorice față de obiceiurile și practicile lumii. Noi nu trebuie să ridicăm standardul nostru doar cu puțin mai sus față de standardul lumii; ci noi trebuie să facem ca linia de demarcație să fie vizibilă. În biserică sunt mulți care cu inima aparțin lumii, însă Dumnezeu îi cheamă pe aceia care pretind a crede cel mai înalt adevăr să se ridice mai presus de atitudinea întâlnită în bisericile de astăzi. Unde este tăgăduirea de sine, unde este purtarea crucii despre care Domnul Hristos a spus că trebuie să-i caracterizeze pe urmașii Săi? Motivul pentru care avem o influență atât de mică asupra rudelor și prietenilor necredincioși este pentru că s-a văzut prea puțină deosebire între obiceiurile noastre și cele ale lumii. Părinții trebuie să se trezească și să-și curețe sufletul prin trăirea adevărului în viața lor din cămin. Când vom ajunge la standardul pe care Domnul dorește să-l atingem, cei lumești îi vor privi pe adventiștii de ziua a șaptea ca fiind ciudați, unici și extremiști rigizi. „Noi suntem o privesc pentru lume, îngeri și oameni.” (1 Corinteni 4, 9.)

Noi suntem sub un legământ solemn, sacru, față de Dumnezeu spre a ne crește copiii nu pentru lume, nu pentru a pune mâinile lor în mâinile lumii, ci pentru a-L iubi pe Dumnezeu, a se teme de El și a păzi poruncile Sale. Noi trebuie să-i învățăm să lucreze în mod inteligent pentru Hristos, pentru a prezenta aceluia cu care se asociază un caracter creștin nobil. Pentru acest motiv au fost înființate școlile noastre, pentru ca tinerii și copiii noștri să fie astfel educați, încât să exercite o influență de partea lui Dumnezeu în lume. Atunci să devină oare școlile noastre ca și cele din lume și să urmeze practicile și obiceiurile ei? „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, aceasta va fi din partea noastră o slujbă duhovnicească.” (Romani 12, 1.)

Atunci când cei care au ajuns la vârsta tinereții și maturității nu văd nici o diferență între școlile noastre și colegiile din lume și nu au nici o preferință pentru care să opteze și având în vedere că în școlile din lume minciuna este învățată prin cuvânt și exemplu, atunci înseamnă că este nevoie de o examinare atentă a motivelor care au condus la o asemenea concluzie. Instituțiile noastre de învățământ s-ar putea să se clatine, alunecând spre conformare față de lume. Pas cu pas, ele pot înainta spre asemănarea cu lumea; însă ele sunt prizoniere ale speranței și Dumnezeu le va lumina și

corecta și le va aduce înapoi poziția lor de integritate și diferențiere față de lume. Eu veghez cu un interes deosebit și sper să văd școlile noastre cu totul pătrunse de spiritul religiei adevărate și curate. Când studenții sunt astfel pătrunși, vor vedea că este de făcut o mare lucrare pentru Hristos, iar timpul pe care îl folosesc acum pentru distracții îl vor folosi pentru a face în mod serios lucrare misionară. Ei se vor strădui să facă bine tuturor celor din jurul lor, să ridice sufletele care zac în descurajare și să ilumineze pe aceia care se află în întuneric și rătăcire. Ei se vor îmbrăca cu Domnul Isus Hristos și nu se vor mai preocupa de firea pământească pentru a-i satisface poftele. — The Review and Herald, 9 iunie, 1894.

Capitolul 38

Studentilor li se cere să fie conlucrători cu Dumnezeu

Domnul Isus a murit pentru neamul omenesc și, dându-și viața, El a înălțat omenirea pe scara valorii morale a lui Dumnezeu. Fiul Dumnezeului Celui infinit și-a îmbrăcat divinitatea cu natura omenească și S-a supus morții pe cruce, pentru a putea deveni mijlocul prin care omenirea să se poată întâlni cu Divinitatea. El a făcut posibil ca omul să devină părtaș la natura divină și să scape de stricăciunea care este în lume prin pofte. Domnul Hristos lucrează continuu pentru a înălța și înnobila pe om și El cere ca orice suflet pe care l-a răscumpărat din nenorocirea fără nădejde să colaboreze cu El în marea lucrare de mântuire a celor pierduți. Noi nu trebuie să întindem curse și să facem planuri secrete pentru a conduce sufletele în ispită.

Oh, dacă fiecare ar putea să vadă această problemă în toate detaliile, așa cum mi-a fost prezentată mie, cât de repede l-ar părăsi ei pe vrăjmașul și lucrarea lui meșteșugită! Cât de mult ar disprețui ei acele lucruri prin care păcatul este adus asupra familiei omenești! Cât de mult ar urî ei păcatul cu o ură desăvârșită, dacă ar lua în seamă faptul că a costat viața Comandantului cerurilor, ca ei să nu piară și omul să nu fie rob deznădăjduit legat la carul lui Satana, un sclav decăzut supus voinței sale, un trofeu al victoriei și împărăției sale.

Cine se va atașa de Satana? Cine va purta emblema lui? Cine îl va alege drept căpitan și va refuza să stea sub steagul însângerat al Căpitanului mântuirii noastre? Domnul Hristos a murit pentru fiecare fiu și fiică a lui Adam; și când Fiul lui Dumnezeu a dovedit o dragoste atât de uimitoare, făcând acest mare sacrificiu pentru omul păcătos, pentru ca acesta, prin credința în El, să nu piară și să aibă viață veșnică, cum ar putea oare acela care este beneficiarul acestei extraordinare iubiri să fie indiferent, să rămână în păcat și neascultare și să nu-L mărturisească cu toată inima pe Hristos, fără nici o clipă de întârziere? Cum este posibil ca cineva să iubească răul? Cum ar putea tinerii să se înjosească și să-și ofere capacitățile lui Satana, lăsând influența lor pe seama a ceea ce le va slăbi propria lor putere morală și eficiență? Făcând voia Aceluia care iubește lumea și care a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru ea, ei își fortifică orice facultate a sufletului și își sporesc fericirea și pacea.

Domnul i-a onorat mult pe oameni, dându-L pe Domnul Hristos pentru a-i smulge de sub pretențiile lui Satana. Vă veți reveni voi oare? Veți primi voi darul lui Hristos? Sau veți refuza ceea ce a făcut El? Domnul Isus a spus: „Cine nu adună împreună cu Mine risipește.” De asemenea, El a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic” și „Harul Meu îți este de ajuns.” Oricine caută să facă bine prin propriile lui puteri limitate va descoperi că toate eforturile lui vor fi sortite eșecului; însă cei care Îl caută pe Domnul Hristos prin credință vor descoperi în El un Mântuitor personal. Ei se vor înrola în armata Lui, vor deveni ostașii Săi și vor lupta lupta cea bună a credinței. Dacă ei sunt studenți, vor simți că menirea lor este să facă din școală instituția cea mai ordonată, cea mai elevată și cea mai vrednică de laudă din lume. Ei vor așeza orice părticică a influenței lor de partea lui Dumnezeu, de partea lui Hristos și de partea ființelor cerești. Ei vor simți că este de datoria lor să formeze o societate creștină pentru a putea ajuta pe orice student să vadă cât de nesăbuită este o cale pe care Dumnezeu nu o poate aproba. Ei vor strânge împreună cu Hristos și vor face tot ce le stă în putință pentru a-și desăvârși un caracter creștin. Ei vor lua asupra lor înșiși lucrarea de a-i conduce pe șchiopi și pe cei slabi pe cărarea cea sigură care duce spre cer. Ei vor plănui adunări și întruniri creștine, care vor fi o binecuvântare pentru instituția de învățământ, și vor face tot ce le stă în putere pentru ca școala să devină ceea ce Dumnezeu a rânduit să fie. Ei vor fi conștienți de valoarea și eficiența întâlnirilor creștine în vederea pregătirii de misionari care să meargă și să ducă lumii solia de avertizare.

Studenții ar trebui să aibă propriile lor ore de rugăciune, în care să-și poată înălța cererile lor simple, arzătoare, ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe directorul școlii cu tărie fizică, minte clară, putere morală și discernământ spiritual și pentru ca fiecare profesor să fie înzestrat cu harul lui Hristos și calificat să-și facă lucrarea cu credincioșie și dragoste arzătoare. Ei ar trebui să se roage ca profesorii să poată fi unelte prin care Dumnezeu să lucreze, pentru a face ca binele să predomine asupra răului prin cunoașterea lui Isus Hristos pe care L-a trimis El. Fie ca Dumnezeu să le dea studenților care frecventează instituțiile noastre de învățământ harul și curajul de a pune în practică principiile descoperite în Legea lui Dumnezeu, care este expresia caracterului Său. Nu defăimați niciodată școlile pe care le-a întemeiat Dumnezeu. Dacă ați greșit vreodată și ați căzut în ispită, aceasta este pentru că nu ați făcut din Dumnezeu tăria voastră, pentru că nu ați avut credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul.

Fie ca orice creștin sincer care are vreo legătură cu școlile noastre să se hotărăscă să fie un slujitor credincios pentru cauza lui Hristos și să ajute pe orice student să fie

credincios, curat și sfânt în viață. Fie ca toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu să caute să-i câștige pe aceia care încă nu L-au mărturisit pe Hristos. În fiecare zi, ei pot exercita prin rugăciune o influență tăcută și să colaboreze cu Domnul Isus Hristos, misionarul șef pentru lumea noastră. Fie ca orice suflet — bărbat, femeie — să crească în ce privește desăvârșirea caracterului și consacrarea, în curăție și sfințenie, și să trăiască numai pentru slava lui Dumnezeu, astfel încât dușmanii credinței noastre să nu poată triumfa. Să fim atât de legați unii de alții în credința noastră cea sfântă, încât influența noastră unită să poată fi cu totul de partea Domnului și să poată contribui la transformarea aceloră cu care venim în contact. Să fie evident faptul că aveți o legătură vie cu Dumnezeu și că sunteți plini de îndrăzneală pentru slava Mântuitorului, căutând să cultivați orice trăsătură de caracter prin care Îl puteți onora pe El, care și-a dat dragostea lui Hristos să exercite o putere constrângătoare pentru a atrage și pe alții pe drumul trasat de Domnul pentru cei răscumparați. Când studenții din școlile noastre vor învăța să iubească voia lui Dumnezeu, ei vor descoperi că acest lucru nu este greu.

Dacă studenții văd defecte de caracter la alții, să fie mulțumiți că își dau seama de aceste defecte, astfel putându-se feri de aceștia. Veți vedea, fără îndoială, oameni care nu învață să fie blânzi și smeriți ca Domnul Isus, dar căroră le plac etalarea, lucrurile deșarte, ușurate și lumești. Singurul remediu pentru unii ca aceștia este să privească la Domnul Isus și, studiind caracterul Său, ei vor ajunge să disprețuiască tot ce este deșert și frivol, slab și dăunător. Caracterul Domnului Hristos este plin de răbdare, bunătate, îndurare și iubire nețărmurită. Contemplând un astfel de caracter, ei se vor ridica mai presus de starea de micime în care au fost modelați, care i-a făcut să fie nesfinți și lipsiți de iubire. Ei vor spune: „Nu am stat împreună cu persoane ușurate și nici cu cei fățarnici.” Ei își vor da seama că „cel care umblă cu cei înțelepți va fi înțelept; însă prietenia nebunilor este vătămătoare”.

Fie ca toți cei care caută să trăiască o viață creștină să nu uite că biserica luptătoare nu este biserica biruitoare. În biserică se găsesc și dintre aceia care sunt firești. Ei trebuie mai degrabă compătimiți decât învinovați. Biserica nu trebuie judecată pentru că susține astfel de persoane, deși ei se găsesc în rândul membrilor ei. Dacă biserica i-ar exclude, chiar aceia care au socotit că este vinovată pentru prezența lor acolo ar învinovați biserica pentru că i-a trimis în valul lumii; ei ar pretinde că aceia au fost tratați neîndurător. S-ar putea ca în biserică să fie unii oameni reci, mândri, aroganți și necreștini, însă nu trebuie să vă întovărășiți cu ei. Sunt mulți care au o inimă caldă, care sunt altruști, se sacrifică și care, dacă li s-ar cere, și-ar da chiar și viața

pentru a salva suflete. Domnul Isus a văzut răul și binele din biserică și a spus: „Lăsați-le să crească împreună până la seceriș”. Nimeni nu trebuie să fie neghină deoarece nu orice plantă din câmp este grâu. Dacă adevărul ar fi cunoscut, cei care protestează o fac pentru a liniști o conștiință care-i condamnă, care se simte vinovată. Chiar și aceia care luptă împotriva stăpânirii vrăjmașului au greșit uneori sau au făcut rău. Răul domină asupra binelui atunci când noi nu ne încredem cu totul în Hristos și nu Îl primim înăuntrul nostru. Atunci ies la iveală deficiențe care nu s-ar vădi dacă noi am avea aceea credință care lucrează prin iubire și curățește sufletul.

Noi nu suntem obligați să ne alegem ca prieteni pe aceia care resping dragostea lui Dumnezeu, care a fost dovedită prin faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu pentru lumea noastră, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu nu își vor alege ca prieteni pe vrăjmașii lui Dumnezeu. S-a pus întrebarea: „Să-i ajutăm pe cei necredincioși și să-i iubim pe cei care Îl urăsc pe Domnul?” Preferați voi să vă asociați cu cei nereligioși și cei necredincioși, și nu cu cei ce ascultă de poruncile lui Dumnezeu? Preferați să vă despărțiți de cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și să vă așezați cât mai departe de sursa de lumină? Voi doriți să mențineți în biserică o atmosferă de curăție și credință și să formați niște caractere bazate pe principii, precum lemnul cel tare. Creștinii nu aleg și nici nu cultivă societatea celor necreștini. Dacă Domnul v-a dat o anumită menire în lume, ca și Iosif și Daniel, atunci vă veți ține tare în mijlocul ispitelor. Însă în lumea noastră nu veți găsi niciodată un loc unde să fie prea multă lumină. Atunci, cât este de primejdios să alegeți asocierea cu aceia care iubesc întunericul mai mult decât lumina, dar nu vor să vină la lumină, ca să nu le fie mustrate faptele. — The Review and Herald, 16 ianuarie, 1894.

Capitolul 39

Cuvinte pentru studenți

Fiecare suflet este înconjurat cu o anumită atmosferă specifică individului. Această atmosferă poate fi plină de malarie spirituală, care este otrăvitoare pentru principiile neprihănirii. Însă atunci când suntem în preajma altora, nu avem nevoie de zile sau săptămâni pentru a stabili dacă atmosfera are spiritul lui Hristos sau al lui Satana. Influența tovarășilor nu este niciodată mai puternică decât în perioada școlară; însă elevul sau studentul care vine la școală cu dorința serioasă de a fi un ajutor și o binecuvântare pentru prietenii săi va fi atent ca influența sa să fie exercitată în direcția cea bună și își va căuta tovarășii care i se vor alătura în cultivarea principiilor și deprinderilor bune.

Studenții trebuie să se simtă responsabili să facă din perioada școlară un succes. Ei trebuie să orienteze orice efort în direcția cea bună, pentru a nu-i dezamăgi pe părinții lor sau pe aceia care îi au în grijă, care muncesc din greu pentru a-i ține la școală și care sunt profund preocupați pentru binele lor prezent și veșnic. Studenții trebuie să fie conștienți că în dreptul lor se scrie un raport de care nu trebuie să le fie rușine în ziua judecării. Un elev sau student care are grijă de comportamentul său, care nu va fi legănat la dreapta sau la stânga de influențe greșite, va exercita o putere ce îi constrânge pe cei care în școală simt plăcere să-și arate independența și să se angajeze în sporturi nelegiuite, care nu se supun regulilor și care umplu inimile profesorilor lor de întristare și descurajare.

Viața este o problemă de care fiecare trebuie să se ocupe în mod individual. Nimeni nu poate forma caracterul în dreptul altuia; fiecare își decide propria soartă. Noi suntem instrumente libere, responsabile, ale lui Dumnezeu și fiecare trebuie să lucreze pentru propria lui mântuire cu frică și cutremur, în timp ce Dumnezeu lucrează în noi, după buna Lui plăcere, și voința, și înfăptuirea. Studenții pot face binele sau pot face răul, însă „ce seamănă omul, aceea va și secera”.

Fiecare, în mod individual, suntem puși la încercare de Dumnezeu. Ființele cerești sunt toate pregătite să ajute orice suflet care este atras de Domnul Hristos și oricine Îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus va coopera cu uneltele cerești, căutând să

îndepărteze sufletele de la ceea ce este nesăbuintă, josnicie și frivolitate. Urmașii lui Hristos nu vor lucra de partea lui Satana pentru a slăbi credința în religia cea adevărată, pentru a-i înjosi pe alții, creând în jurul lor o atmosferă dăunătoare pentru moral și caracter. Însă ne pare rău că trebuie să spunem că și în școlile noastre sunt persoane creștine doar cu numele. Nu trebuie să stai prea mult în preajma acestor profesori ca să-ți dai seama că ei sunt agenți prin care Satana lucrează cu succes. În școlile noastre sunt persoane care au o inimă stricată, deși au o înfățișare plăcută, și care au succes în a fascina o anumită categorie de oameni și, înainte ca cei nechibzuiți să fie conștienți de acest lucru, influența acestor persoane le-a schimbat sentimentele și le-a modelat după caracterele discutabile ale acestor persoane stricate. Însă aceia care poartă haina creștinismului și care sunt totuși călăuziți de modele și obiceiurile lumii sunt oameni care îi corup și pe alții din punct de vedere moral. Ei pretind a căuta comorile cerești, însă atmosfera de care este înconjurat sufletul lor este încărcată de o mireasmă spirituală de moarte și ei ar trebui să fie evitați de către aceia care vor să se păstreze neîntinați de lume.

Tinerii care au discernământ pot vedea de îndată ce fel de persoane sunt aceștia; căci ei știu că aceștia nu sunt asemenea lui Hristos. Însă va îngădui El oare ca aceștia să-i fie ca niște piedici? El are o carte care îi descrie pe aceia care sunt de partea Domnului. Dacă el știe că viața lor nu corespunde cu ceea ce înseamnă creștinism, dacă e conștient de ceea ce înseamnă o viață evlavioasă, el va fi socotit răspunzător pentru lumina și cunoștința pe care le are. El va fi răspunzător dacă face voia Domnului, pentru că arată lumii ce înseamnă cu adevărat o viață și un caracter asemenea Domnului Hristos.

Noi avem un vrăjmaș puternic care nu numai că urăște orice ființă omenească creată după chipul lui Dumnezeu, însă el urăște cu cea mai mare înverșunare pe Dumnezeu și pe singurul Său Fiu — Domnul Isus Hristos. Când oamenii se predau ei înșiși pentru a fi sclavii lui Satana, el nu manifestă aceeași vrăjmășie față de ei ca cea pe care o manifestă față de cei care poartă Numele lui Hristos și se consacră în slujba lui Hristos. Pe aceștia el îi urăște cu o ură de moarte. El știe că Îl poate întrista pe Domnul Hristos, aducându-i pe aceștia sub puterea înșelăciunilor lui, făcându-le rău, slăbindu-le credința și făcându-i incapabili de a-I sluji lui Dumnezeu așa cum le cere Căpitanul lor, Domnul Isus Hristos. Satana este îngăduitor și îi lasă în pace pe cei care sunt sclavi și trag la carul său, pentru că ei îi sunt captivi de bună voie; însă vrăjmășia lui este stârnită atunci când mesajul îndurării lui Dumnezeu ajunge la cei care îi sunt robi și caută să se smulgă de sub puterea lui pentru a-L putea urma pe adevăratul Păstor. Atunci el

încearcă să îi lege și cu alte lanțuri pentru a-i ține captivi. Lupta dintre om și Satana începe atunci când cel captiv începe să se zbată în jug și să dorească cu ardoare să fie liber; căci atunci agentul omenesc devine conlucrător cu ființele cerești, iar credința se agață de Domnul Hristos. Atunci, acela care este mai puternic decât brațul înarmat al omului îl ajută pe om, iar bietul prizonier este întărit de Duhul Sfânt pentru a-și obține libertatea.

Dumnezeu are o dragoste profundă și sinceră pentru fiecare membru al familiei omenești; nimeni nu este uitat, nimeni nu este lăsat fără ajutor și amăgit pentru a fi biruit de vrăjmașul. Și dacă cei care s-au înrolat în oștirea lui Hristos își vor pune întreaga armătură a lui Dumnezeu și o vor purta, ei vor fi pregătiți împotriva tuturor atacurilor vrăjmașului. Cei care doresc cu adevărat să fie învățați de Dumnezeu și să meargă pe calea Lui au făgăduința sigură că, dacă ei simt că le lipsește înțelepciunea și o cer de la Dumnezeu, El le-o va da cu mână largă și nu îi va ocări. Apostolul spune: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc; pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale”. (Iacov 1, 6-8.) Dumnezeu Își ține fiecare făgăduință și nu Îl putem dezónora mai mult decât punând acest lucru sub semnul întrebării și ezitând, cerând fără să credem că primim și exprimându-ne îndoiala în cuvinte. Dacă nu primiți de îndată ceea ce ați cerut, vă veți supăra și veți da frâu liber necredinței? Credeți; credeți că Dumnezeu va face exact ce a promis. Continuați să vă înălțați cererile și vegheați, lucrați și așteptați. Luptați lupta cea bună a credinței. Spuneți în inima voastră: „Dumnezeu m-a invitat să vin. El mi-a ascultat rugăciunea. El și-a dat cuvântul că mă va primi și Își va îndeplini făgăduința. Mă pot încrede în Dumnezeu; pentru că El m-a iubit atât de mult, că a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru mine. Fiul lui Dumnezeu este Mântuitorul meu.” „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc va da El Însuși Duhul Sfânt celor care i-L cer?”

Tinerii care vin și își continuă viața școlară, având adevăratul obiectiv în fața lor, nu vor fi nostalgici sau descurajați. Ei nu vor fi neliniștiți sau îngrijorați, neștiind ce trebuie să facă. Ei vor avea o singură țintă în atenție, și anume aceea de a fi bărbați și femei principiali, care trebuie să se conformeze standardului lui Dumnezeu, care trebuie să fie de folos oamenilor și care să aducă slavă lui Dumnezeu. Ei nu vor privi timpul petrecut la școală ca un timp pentru căutarea de plăceri, distracții prostești sau năzbâții,

ci se vor strădui să folosească la maximum ocaziile și privilegiile date de Dumnezeu pentru a nu-și dezamăgi nici părinții și nici profesorii și pentru a nu-L întrista pe Dumnezeu și ființele cerești.

Este un lucru solemn să mori, însă este un lucru și mai solemn să trăiești și să-ți formezi un caracter care să te califice pentru a intra în școala din curțile cerești. Noi locuim pe pământul unui vrăjmaș și ne putem aștepta la greutăți și lupte. Va trebui ca tinerii să fie capabili să îndure greutățile ca niște buni ostași ai Domnului Isus Hristos. Nu este spre binele lor să le ușurăm și să le netezim complet cărarea, aprovizionându-i cu bani, fără să-i învățăm cât este de necesar să practice tăgăduirea de sine și economia.

Când un tânăr se hotărăște în inima sa că vrea să obțină o educație, el trebuie să chibzuiască cu atenție care este motivul pentru care dorește să meargă la școală. El ar trebui să se întrebe: Cum aș putea să-mi folosesc cel mai bine timpul pentru a culege toate beneficiile posibile din oportunitățile și privilegiile care mi se oferă? Îmi voi pune eu toată armătura pe care mi-a dat-o Dumnezeu prin darul unicului Său Fiu? Îmi voi deschide eu inima față de Duhul Sfânt, astfel încât fiecare facultate și energie pe care mi le-a încredințat Dumnezeu să poată fi trezite? Eu sunt proprietatea lui Hristos și sunt angajat în serviciul Său. Eu sunt un ispravnic al harului Său.

Deși, după judecata ta omenească, unii din cei care pretind că sunt creștini nu întrunesc măsura ta în privința caracterului creștin, tu nu ar trebui să întristezi inima lui Hristos, trăind o viață inconsecventă; căci și alții vor fi influențați de căile tale greșite. Tu lupti pentru cununa vieții și nu ar trebui să fii mulțumit cu un standard scăzut.

Domnul nu acceptă o lucrare pe jumătate; în lucrarea lui Dumnezeu, nu trebuie să existe neîndemânare din partea ta. Nu te încrede în tine însuși, ci predă-ți voința, ideile și căile tale lui Dumnezeu și fă numai voia Lui. Trăiește pentru a fi pe plac Aceluia care a socotit că ai o atât de mare valoare, încât a dat pe Domnul Isus, unicul Său Fiu, spre a te mântui de păcatele tale. Prin meritele Sale, tu poți fi primit. În viața școlară, să ai întotdeauna înaintea ta gândul că ceea ce merită să fie făcut trebuie făcut bine. Să depinzi de Dumnezeu pentru înțelepciune, ca să nu descurajezi nici un suflet în facerea binelui. Lucrează împreună cu Hristos pentru a atrage sufletele la El.

Însă nu va fi bine pentru tine ca, în timp ce condamni la alții lucrurile făcute pe jumătate, în timp ce le scoți în evidență greșelile, tu însuși să faci aceleași greșeli pe care

le fac și ei pentru că nu te-ai așezat de partea dreptății și a credincioșiei. Chiar dacă regulile și regulamentele par inutil de severe, supune-te lor; căci s-ar putea să greșești în experiența ta. Fă orice lucru cât mai bine în tot ceea ce întreprinzi. Domnul Isus este Mântuitorul tău și trebuie să te bizui pe El, pentru a te ajuta zi de zi ca să nu semeni neghină, ci sămânța cea bună a împărăției.

„Ochiul este lumina trupului; dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină, dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric”. (Matei 6, 22.23.) Ca elev, trebuie să înveți să vezi și cu mintea, nu numai cu ochii. Trebuie să îți educi modul de a gândi, pentru a nu fi slab și ineficient. Tu trebuie să te rogi pentru călăuzire și să-ți predai viața Domnului. Trebuie să îți închizi inima față de orice nesăbuintă și orice păcat și să o ții deschisă pentru orice influență cerească. Trebuie să folosești cât mai bine ocaziile și timpul pentru a-ți dezvolta un caracter simetric. Distracția, nesăbuinta și indolența nu pot fi întreținute ca oaspeți ai tăi dacă vei copia modelul, pe Domnul Isus Hristos, și vei ajunge zi de zi tot mai înțelept, pe măsură ce vei face tot ce poți pentru a fi mântuit.

Tineri studenți, viața noastră nu poate fi condusă de impuls, fără a se dovedi un eșec total. Nu vă puteți urma înclinațiile firești fără a avea parte de o mare pierdere. Dacă vreți să fiți în siguranță, mergeți pe calea Domnului. Priceperea voastră trebuie curățită și rafinată; trebuie să lucrați conform planului lui Dumnezeu sau veți eșua și nu veți avea succes. Tot timpul trebuie să creșteți și să înaintați în cunoștință. Nu veți putea face nimic acceptabil în viața școlară dacă nu sunteți ordonați și calculați. Lucrul făcut la întâmplare conduce cu siguranță la eșec.

Voi trebuie să studiați cu atenție chestiunea distracțiilor. Întreabă-te pe tine însuși: Care este influența distracțiilor asupra minții și caracterului și asupra lucrării pe care o am de făcut? Întreabă-te pe tine însuși: Ce înrâurire are chestiunea distracțiilor asupra vieții mele religioase, asupra caracterului meu de creștin? În urma jocurilor la care participi, te poți angaja în rugăciune și în slujirea lui Dumnezeu? Te ajută ele să investești tot atât de mult zel și seriozitate în lucrarea Domnului pe cât pui în jocurile la care participi? Oare nu cumva aceste jocuri ți-au absorbit interesul, încât ai ajuns să nu fii în stare să-ți mai faci lecțiile cu toată seriozitatea? Cine trebuie să aibă supremația — slujirea lui Dumnezeu sau slujirea eului? Fie ca fiecare elev și student să examineze cu grijă terenul pe care stă.

Iubiți tineri, voi vă hotărâți acum destinul veșnic. Trebuie să faceți un efort stăruitor în viața voastră creștină dacă doriți să vă formați un caracter desăvârșit. Va fi spre pieirea voastră veșnică dacă veți avea o experiență religioasă puerilă, slabă, nedezvoltată. Voi trebuie să fiți „desăvârșiți în El”. „Astfel dar, așa cum L-ați primit pe Hristos Domnul, așa să și umblați în El”. Aceasta înseamnă că trebuie să studiați viața lui Hristos. Trebuie să o studiați mult mai serios decât studiați lucrurile vremelnice, cu atât mai mult cu cât interesele veșnice sunt mai importante decât cele trecătoare. Dacă apreciați valoarea și caracterul sacru al lucrurilor veșnice, vă veți consacra toată priceperea, toată energia rezolvării acelei probleme de care depinde soarta voastră veșnică; căci orice alte interese pălesc și nu au nici o valoare în comparație cu aceea.

Aveți modelul, pe Domnul Isus Hristos; călcați pe urmele Lui ca să fiți în stare să îndepliniți orice lucrarea la care vă va chema El. Veți fi „în rădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date și sporind în ele cu mulțumiri către Dumnezeu”. (Coloseni 2, 7.) Nu trebuie să te simți rob, ci fiu al lui Dumnezeu; căci ai fost onorat, socotindu-te de o valoare atât de mare, încât a plătit un preț de răscumpărare infinit pentru tine. Domnul Isus spune: „Nu vă numesc robi;... ci v-am numit prieteni.” Când veți aprecia minunata Lui iubire, dragostea și mulțumirea vor fi în inima voastră ca un izvor de bucurie.

Nu îngăduiți lingușirea nici măcar în viața voastră religioasă. Lingușirea este un meșteșug prin care Satana minte pentru a înșela și a-l face pe om să se umfle de mândrie, nutrind gânduri mari cu privire la sine însuși. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos”. (Coloseni 2, 8.) Lingușirea a fost hrana cu care au fost hrăniți mulți dintre elevii și studenții noștri; iar cei care laudau și lingușeau credeau că fac bine; însă ei făceau rău. Lauda, lingușirea și îngăduința au constituit mijlocul prin care Satana a condus suflete prețioase pe cărări greșite mai mult decât oricare altă invenție de-a lui.

Lingușirea este una din practicile lumii, dar ea nu a fost una dintre metodele de lucru ale Domnului Hristos. Prin lingușire, bietezele ființe omenești ajung să creadă că sunt eficiente și valoroase și încep să se umfle de mândrie în mintea lor firească. Ele ajung intoxicate de ideea că ar fi mai capabile decât sunt în realitate și astfel experiența lor religioasă se dezechilibrează. Dacă nu vor fi scăpați de aceste înșelăciuni prin providența lui Dumnezeu și dacă nu vor învăța ABC-ul religiei în școala lui Hristos, ei

își vor pierde sufletele.

Mulți tineri au fost lingușiți, spunându-li-se că iscusința lor este un dar natural, când, de fapt, abilitatea pe care tânărul crede că o are se poate câștiga numai prin instruire serioasă și cultură, învățând blândețea și smerenia lui Hristos. Considerând că are talente naturale, el nu-și mai pune mintea la lucru pentru a-și învăța lecțiile; și înainte de a fi conștient de acest lucru, el este deja prins în cursa lui Satana. Dumnezeu îngăduie ca el să fie atacat de vrăjmașul pentru a-și putea înțelege propria slăbiciune. El îngăduie ca acesta să facă gafe mari și să ajungă să fie umilit în mod dureros. Însă, când acesta suferă grozav datorită slăbiciunii sale, nu trebuie judecat cu asprime.

Acesta este timpul când, mai mult decât oricând, are nevoie de un sfătuitor priceput, de un prieten adevărat care are discernământ. Acesta este momentul când are nevoie de un prieten care este condus de Duhul lui Dumnezeu, care să se poarte cu răbdare și să înalțe sufletul doborât. Acesta nu trebuie ridicat prin intermediul lingușirii. Nimeni nu este autorizat să otrăvească vreun suflet cu această otravă înșelătoare a lui Satana. Mai degrabă, sufletul trebuie condus spre primele trepte ale scării și picioarele sale care se clatină trebuie așezate pe treapta cea mai de jos a progresului. Petru spune: „Uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1, 5-8.)

Fie ca cel care este greșit să fie încurajat să urce treaptă cu treaptă, pas cu pas. Efortul s-ar putea să-i producă durere, însă va fi, de departe, cea mai bună lecție pe care a învățat-o vreodată; căci astfel el va deveni conștient de propria lui slăbiciune și va fi în stare în viitor să evite greșelile trecutului. Cu ajutorul unor sfătuitori înțelepți, înfrângerea lui va fi transformată în victorie. Însă nimeni să nu înceapă din partea de sus a scării. Ci fiecare să înceapă cu treapta cea mai de jos și să urce treaptă cu treaptă, cu ajutorul Domnului Hristos, agățându-se de Hristos și ajungând până la statura lui Hristos. Aceasta este singura cale de a înainta spre cer. Nimic să nu distragă atenția de la marea lucrare pe care o avem de făcut. Gândurile, priceperea, iscusința puterii creierului, toate să fie puse la lucru în studiul Cuvântului și al voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu are un plan pentru toate darurile cele bune pe care le-a încredințat oamenilor. În lucrarea de zidire a împărăției Sale, noi putem folosi toate darurile și capacitățile date

nouă de Dumnezeu cu tot atâta credincioșie și seriozitate ca și Daniel în Babilon, când a fost găsit credincios în toate datoriile sale față de oameni și loial Dumnezeului său.

Dumnezeu dorește să vadă în oameni mai mult tact, mai multă iscusință decât s-a crezut că este necesar. Este nevoie de o gândire ascuțită, sfințită, și o lucrare plină de înțelepciune pentru a contracara planurile ingenioase ale lui Satana. Chemarea este pentru un standard mai înalt și un efort mai sfânt, mai hotărât, mai plin de sacrificiu de sine, spre a fi depus în lucrarea Domnului. Tinerii noștri trebuie educați în vederea acestui standard înalt, pentru a înțelege că ei își decid acum destinul veșnic. Nu există nici o siguranță pentru nimeni, în afară de aceea de a avea în inimă adevărul așa cum este el în Hristos Isus. Acesta trebuie sădit în inimă prin Duhul Sfânt. Multe lucruri din cele care acum sunt numite religie vor dispărea când vor începe atacurile lui Satana. Nimic în afară de adevăr nu va rămâne în picioare — înțelepciunea care vine de sus, care va sfinți sufletul.

Nimeni să nu-și închipuie că îngăduința de sine este religie. Egoismul să nu fie răsfățat. Tinerii să fie învățați să-și țină în frâu dorințele și să evite extravaganta în folosirea mijloacelor pe care le au. Fie ca toți să privească la Domnul Isus, să contemple caracterul Său și să meargă pe urmele pașilor Săi. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.” (Coloseni 2, 9.10.) — Instructorul tineretului, May 3, 10, 17, 24 mai, 1894.

Capitolul 40

Studiați Biblia pentru voi înșivă

Nu permiteți nimănui să gândească în locul vostru, să studieze în locul vostru, să se roage în locul vostru. Aceasta este învățătura pe care trebuie să o luăm la inimă în fiecare zi. Mulți dintre voi aveți convingerea că prețioasa comoară a împărăției lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos se află în Biblia pe care o țineți în mâini. Voi știți că nici o comoară pământească nu se obține fără un efort stăruitor. Cum vă așteptați să înțelegeți comorile Cuvântului lui Dumnezeu fără să cercetați cu sârguință Scripturile?

Este bine și drept să citiți Biblia; însă datoria voastră nu se sfârșește acolo; căci voi trebuie să-i cercetați paginile pentru voi înșivă. Cunoașterea de Dumnezeu nu se poate dobândi fără efort mintal, fără rugăciune pentru înțelepciune, pentru ca să puteți separa grâul curat al adevărului de pleava prin care oamenii și Satana au reprezentat greșit învățăturile referitoare la adevăr. Satana și confederația sa de agenți omenești s-au străduit să amestece pleava minciunii cu grâul adevărului. Noi trebuie să căutăm cu stăruință comoara ascunsă și înțelepciunea cerească, pentru a putea distinge invențiile omenești de poruncile divine. Duhul Sfânt va da ajutor aceluia care caută după marile și prețioasele adevăruri legate de planul mântuirii. Vreau să întipăresc bine în mintea tuturor că lectura ocazională a Bibliei nu este suficientă. Noi trebuie să cercetăm, și aceasta înseamnă să facem tot ce implică acest cuvânt. Așa cum minerul explorează cu toată ardoarea pământul, spre a-i descoperi venele de aur, la fel și voi trebuie să explorați Cuvântul lui Dumnezeu pentru a găsi comoara ascunsă pe care Satana a încercat atât de mult să o ascundă de om. Domnul spune: „Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va ajunge să cunoască învățătura.” (Ioan 7, 17.)

Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr și lumină și trebuie să fie o candelă pentru picioarele tale, o călăuză pentru fiecare pas pe cărarea spre porțile cetății lui Dumnezeu. Din acest motiv, Satana a făcut eforturi disperate pentru a pune piedici pe cărarea care a fost trasată pentru cei răscumpărați ai Domnului. Voi nu trebuie să veniți cu propriile voastre idei la Biblie și să faceți din părerile voastre un centru în jurul căruia să graviteze adevărul. Trebuie să vă lăsați la ușa investigației ideile voastre personale și, cu inimile umile, supuse, cu eul ascuns în Hristos, cu rugăciune serioasă să căutați înțelepciune de la Dumnezeu. Să aveți simțământul că trebuie să cunoașteți voia

descoperită a lui Dumnezeu, pentru că aceasta privește soarta noastră veșnică. Biblia este o călăuză care vă ajută să găsiți calea spre viața veșnică. Voi trebuie să doriți mai presus de orice să cunoașteți voia și căile Domnului. Voi nu trebuie să cercetați cu scopul de a interpreta, ca astfel încât să vă susțineți propriile voastre teorii; căci Cuvântul lui Dumnezeu declară că cine răstălmăcește Scriptura o face spre propria lui pierzare. Trebuie să vă eliberați de orice prejudecăți și să veniți cu un spirit de rugăciune la studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Marea greșeală a Bisericii Romane constă în faptul că interpretează Biblia în lumina părerilor „părinților bisericești”. Părerile acestora sunt considerate infailibile, iar demnitarii bisericii susțin că este dreptul lor exclusiv să-i facă pe alții să creadă așa cum cred ei și să folosească forța pentru a constrânge conștiința. Cei care nu sunt de acord cu ei sunt socotiți eretici. Însă nu astfel trebuie interpretat Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta trebuie să stea pe propriile lui merite veșnice, să fie citit ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, să fie ascultat ca fiind glasul lui Dumnezeu care proclamă voia Lui poporului. Voința și glasul omului mărginit nu trebuie socotite ca fiind glasul lui Dumnezeu.

Biblia cea binecuvântată ne oferă o cunoaștere a marelui plan al mântuirii și ne arată fiecăruia personal cum putem avea viața veșnică. Cine este autorul Cărții? Isus Hristos. El este Martorul Credincios și El spune despre Sine: „Le-am dat viața veșnică; ei nu vor primi niciodată și nici un om nu îi va smulge din mâna Mea”. Biblia trebuie să ne arate calea către Hristos, iar în Hristos este descoperită viața veșnică. Domnul Isus le-a spus iudeilor și acelor care dădeau năvală în jurul Lui în marile mulțimi: „Cercetați Scripturile”. Evreii aveau cuvântul în Vechiul Testament, însă ei l-au amestecat atât de mult cu păreri omenești, încât adevărurile acestuia au fost mistificate, iar voia lui Dumnezeu față de om a fost ascunsă. Și în acest veac învățătorii religioși ai poporului urmează exemplul acestora.

Deși iudeii aveau Scripturile care dădeau mărturie despre Domnul Hristos, ei nu erau în stare să Îl vadă pe Domnul Hristos în Scripturi; și deși noi avem Vechiul și Noul Testament, oamenii răstălmăcesc Scripturile pentru a ocoli adevărurile acestora; și, în felul cum tălmăcesc Scripturile, ei învață, ca și fariseii, obiceiuri și tradiții omenești în locul poruncilor lui Dumnezeu. În vremea Domnului Hristos, conducătorii religioși au prezentat atât de multe idei omenești în fața poporului, încât învățătura Lui ajunsese să fie cu totul opusă față de teoriile și practicile lor. Predica de pe munte a Domnului Isus a

contrazis efectiv învățăturile pline de îndreptățire de sine ale cărturarilor și fariseilor. Ei L-au reprezentat atât de greșit pe Dumnezeu, încât El era privit ca un judecător aspru, incapabil de milă, îndurare și dragoste. Ei prezentau în fața poporului la nesfârșit reguli și tradiții despre care spuneau că vin de la Dumnezeu, când, de fapt, ei nu-și întemeiau autoritatea pe un „Așa zice Domnul”. Deși susțineau că Îl cunosc pe adevăratul Dumnezeu și I se închină Lui, ei Îl reprezentau cu totul greșit; iar caracterul lui Dumnezeu, așa cum a fost reprezentat de către Fiul Său, a constituit un subiect original, un dar nou pentru lume. Domnul Hristos a făcut eforturi mari spre a îndepărta reprezentările eronate ale lui Satana, pentru a putea reface încrederea omului în dragostea lui Dumnezeu. El l-a învățat pe om să se adreseze Conducătorului suprem al Universului prin noul nume — „Tatăl nostru”. Acest nume semnifică adevărata Lui relație cu noi, iar când este rostit cu sinceritate de buzele omenești, este ca o muzică pentru urechile lui Dumnezeu. Domnul Hristos ne conduce către tronul lui Dumnezeu pe o cale nouă și vie, pentru a ni-L prezenta în dragostea Sa părintească față de noi. — The Review and Herald, 11 septembrie, 1894.

Capitolul 41

Lucrarea și educația

Ne-am gândit mult, zi și noapte, la școlile noastre. Cum vor fi administrate? Care vor fi educația și învățătura care vor fi date tinerilor? Unde va fi așezată școala noastră Biblică din Australia? Azi-noapte la ora 1, m-am trezit cu o grea povară pe sufletul meu. Subiectul educației mi-a fost prezentat în diferite aspecte, prin multe ilustrații și făcându-se specificații directe, acum asupra unui punct, iar apoi asupra altuia. Simt, într-adevăr, că avem multe de învățat. Suntem neștiutori în privința multor lucruri.

Scriind și vorbind despre viața lui Ioan Botezătorul și viața Domnului Hristos, am încercat să prezint ceea ce mi-a fost prezentat și mie cu privire la educația tinerilor noștri. Avem obligația față de Dumnezeu de a studia acest subiect cu sinceritate; căci este vrednic de a fi examinat îndeaproape, critic, sub toate aspectele. Despre Ioan Botezătorul, Domnul Hristos a spus: „Dintre cei născuți din femeie nu s-a ridicat nici unul mai mare decât el”. Acest profet a fost condus de Duhul în pustie, departe de influențele rele ale cetății, pentru a dobândi o educație care să-l facă în stare să primească învățătura de la Dumnezeu, și nu de la cărturarii cei învățați. El nu trebuia să fie legat de rabini; cu cât cunoștea mai puțin învățăturile, obiceiurile și tradițiile lor, cu atât putea Domnul să-i impresioneze mintea și inima mai ușor și să-i dea adevărul modelator care trebuia să fie dat poporului, pentru a pregăti calea Domnului. Învățăturile cărturarilor și fariseilor aveau un asemenea caracter, încât îndepărtau poporul de la adevărul nealterat care avea să fie prezentat de către Marele Învățător, atunci când Acesta avea să-și înceapă misiunea. Singura nădejde a poporului era să-și deschidă inimile și mințile față de lumina trimisă din ceruri prin acest profet, înainte-mergătorul lui Hristos.

Aceste lecții sunt pentru noi. Aceia care pretind a cunoaște adevărul și a înțelege marea lucrare ce trebuie făcută în acest timp trebuie să se consacre ei înșiși lui Dumnezeu, trup, suflet și spirit. Inima, îmbrăcămintea, limbajul, în toate aspectele, trebuie să fie diferite de modele și practicile lumii. Ei trebuie să fie un popor deosebit și sfânt. Nu hainele îi fac să fie deosebiți, ci, din cauză că sunt un popor deosebit și sfânt, ei nu pot purta însemnele asemănării cu lumea.

Ca popor, noi trebuie să pregătim Calea Domnului. Orice frântură din capacitățile date nouă de Dumnezeu trebuie pusă la lucru, pentru a pregăti poporul după placul lui Dumnezeu, după modelul Lui de spiritualitate, pentru a putea sta în picioare în aceste vremuri mărețe de pregătire; și în inimile care iubesc lumea, se poate ridica întrebarea: „Ce este veșnicia pentru noi? Cum va face față cazul meu judecății de cercetare? Care vor fi soarta și locul meu?” Mulți dintre cei care cred că merg spre ceruri sunt orbiți de lume. Ideile lor cu privire la educația și disciplina religioasă sunt vagi, bazându-se numai pe probabilități; sunt mulți care nu au o nădejde reală, care își asumă riscuri mari, făcând tocmai acele lucruri pe care Domnul Hristos le-a spus să nu le facă, în mâncare, băutură și îmbrăcăminte, legându-se de lume pe multiple căi. Ei au încă de învățat lecția spirituală atât de esențială pentru creșterea spirituală, și anume de a ieși din lume și de a se despărți de ea. Inima este împărțită, mintea firească tânjește cu ardoare să fie asemenea lumii pe atât de multe căi, încât distincția față de lume de abia dacă se recunoaște. Banii, banii lui Dumnezeu sunt cheltuiți pentru a avea o înfățișare asemănătoare celei a lumii; experiența religioasă este contaminată de lucruri lumești; și dovada uceniciei — asemănarea cu Hristos prin tăgăduire de sine și purtarea crucii — nu se poate vedea de cei din lume și de către universul ceresc.

În această țară, Satana s-a întronat în cea mai izbitoare manieră, pentru a-i ține sub control pe oamenii de la conducerea națiunii. Educația pe care aceștia au primit-o încă din copilărie este greșită. Multe lucruri considerate esențiale au un efect vătămător asupra poporului. Multele sărbători au avut o influență dăunătoare asupra minților tinerilor, efectul lor este demoralizator pentru conducere și ele sunt cu totul opuse voii lui Dumnezeu. Ele au tendința de a încuraja încântarea artificială, dorința după distracție. Oamenii sunt făcuți să irosească timp prețios, care ar putea fi folosit în lucru util pentru a-și putea susține familiile în mod cinstit și a putea fi fără datorii. Pasiunea pentru distracții și risipirea banilor la curse de cai, pe pariuri sau alte lucruri asemănătoare măresc sărăcia din țară și adâncesc mizeria, care este rezultatul sigur al acestui fel de educație.

Niciodată nu se va putea da tinerilor o educație corespunzătoare în această țară sau în orice altă țară, dacă nu sunt ținuti departe de orașe. Obiceiurile și practicile din orașe fac ca mințile tinerilor să nu fie pregătite pentru primirea adevărului. Consumarea de băuturi alcoolice, fumatul și jocurile de noroc, cursele de cai, mersul la teatru, marea importanță care se acordă sărbătorilor — toate acestea constituie un soi de idolatrie, un sacrificiu adus pe altarele idolilor. Dacă oamenii aleg să meargă la lucrul lor obișnuit în

zilele de sărbătoare, ei sunt considerați ticăloși și lipsiți de patriotism. Domnul nu poate fi slujit în acest fel. Cei care înmulțesc zilele pentru plăceri și distracții îi sprijină, de fapt, pe vânzătorii de băuturi alcoolice și iau de la cei săraci chiar acei bani care ar putea fi folosiți pentru a procura hrană și îmbrăcăminte pentru copiii lor, chiar acei bani care, dacă ar fi folosiți cu economie, s-ar dovedi curând utili pentru familiile lor. Despre aceste rele putem vorbi doar în treacăt.

Nu este un plan potrivit acela de a așeza clădirile școlilor acolo unde studenții vor avea mereu în fața ochilor practicile greșite care le-au modelat educația pe parcursul vieții lor, mai mult sau mai puțin timp. Aceste sărbători, cu toate urmările lor rele, aduc de douăzeci de ori mai multă nenorocire decât bine. Într-o mare măsură, respectarea acestor zile este într-adevăr obligatorie. Chiar persoanele care au fost cu adevărat convertite socotesc că este greu să se îndepărteze de aceste obiceiuri și practici. Dacă școlile ar fi așezate în orașe sau la distanță de câteva mile de acestea, va fi foarte greu de contracarat influența educației anterioare pe care elevii și studenții au primit-o în privința acestor sărbători și a practicilor legate de ele, cum ar fi cursele de cai, pariurile și premiile. Însă și atmosfera din aceste orașe este plină de boală otrăvitoare. Nu se respectă libertatea de acțiune a individului; timpul omului nu este privit ca aparținându-i lui însuși; de la el se așteaptă să facă ceea ce fac alții. Dacă școlile noastre ar fi așezate într-unul din aceste orașe sau doar la câteva mile de acestea, va fi nevoie de împotrivire continuă împotriva influenței de acolo. Dedicarea față de distracții și respectarea multor zile de sărbătoare dau mult de lucru instanțelor judecătorești, funcționarilor și judecătorilor, măresc sărăcia și mizeria care nu ar trebui să crească.

Toate acestea constituie o falsă educație. Va trebui să ajungem să socotim de cuviință să ne întemeiem școlile în afara orașelor, departe de ele și totuși nu atât de departe încât să nu putem ține legătura cu ele, să le facem și să lăsăm lumina să strălucească în mijlocul întunericului moral. Elevii și studenții trebuie așezați în locuri și împrejurări din cele mai favorabile, pentru a putea contracara mult din educația pe care au primit-o înainte.

Familii întregi au nevoie de o schimbare completă a obiceiurilor și ideilor lor, înainte de a putea fi adevărați reprezentanți ai Domnului Isus Hristos. Și, într-o mare măsură, copiii care trebuie să primească educație în școlile noastre ar face progrese mult mai mari dacă ar fi despărțiți de cercul familiei în care au primit o educație atât de greșită. S-ar putea să fie necesar ca unele familii să se așeze în locuri unde își pot ține

acasă copiii, fără a trebui să plece de acasă și astfel să facă economie de bani, însă în multe cazuri acest lucru se va dovedi mai degrabă o piedică decât o binecuvântare pentru copiii lor. Oamenii din această țară prețuiesc atât de puțin importanța obiceiurilor de hărnicie, iar copiii nu sunt învățați să lucreze cu adevărat, în mod serios. Acest lucru trebuie să constituie o parte a educației care trebuie dată tinerilor.

Dumnezeu a dat o ocupație lui Adam și Evei. Edenul a fost școala primilor noștri părinți, iar Dumnezeu a fost învățătorul lor. Ei au fost învățați cum să lucreze pământul și cum să poarte de grijă lucrurilor pe care Domnul le sădise în grădină. Ei nu au socotit că munca este înjositoare, ci că este o mare binecuvântare. Lucrul făcut cu sârguință și hărnicie era o plăcere pentru Adam și Eva. Căderea lui Adam a schimbat ordinea lucrurilor; pământul a fost blestemat, însă decretul dat — că omul avea să-și mănânce pâinea în sudoarea frunții sale — nu a fost dat ca un blestem! Prin credință și nădejde, munca avea să fie o binecuvântare pentru urmașii lui Adam și ai Evei. Planul lui Dumnezeu nu a fost ca omul să nu aibă niciodată ceva de făcut. Dar, cu cât se adâncește mai mult blestemul păcatului, cu atât mai mult este schimbată ordinea stabilită de Dumnezeu. Povara muncii apasă cu greu asupra unei anumite categorii, însă blestemul lenevirii este asupra multora care dețin banii lui Dumnezeu, și toate acestea datorită ideii greșite că banii sporesc valoarea morală a oamenilor. Munca este pentru ființele omenești ceea ce acestea o fac să fie. A trudi continuu, căutând ușurare de o clipă prin consum de băuturi alcoolice și prin distracții pătimase, va face ca oamenii să arate ceva mai bine decât animalele.

În această țară, avem nevoie de școli în care copiii și tinerii să învețe cum să fie stăpâni asupra muncii, și nu robi ai ei. Ignoranța și lenea nu vor înălța pe nici unul dintre membrii familiei omenești. Ignoranța nu va ușura soarta aceluia care trudește din greu. Cel care muncește să vadă ce foloase poate avea de pe urma celei mai umile ocupații, folosindu-și toată capacitatea cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Astfel, el poate deveni un învățător, învățându-i pe alții arta de a munci în mod inteligent. El poate înțelege ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Puterile fizice trebuie să fie puse la lucru din dragoste pentru Dumnezeu. Domnul are nevoie de tăria noastră fizică și voi vă puteți dovedi dragostea față de El prin folosirea corespunzătoare a puterilor fizice, făcând exact acea lucrare care trebuie făcută. Respectul pentru Dumnezeu trebuie dovedit astfel.

Când a fost construit sanctuarul în pustie pentru serviciul lui Dumnezeu, lucrarea

a fost făcută sub călăuzire divină. Dumnezeu a fost proiectantul, iar lucrătorii au fost instruiți de El și ei au pus inimă, suflet și tărie fizică în munca lor. Era de făcut o muncă grea și cei care lucrau cu putere își solicitau din greu mușchii și tăria fizică, manifestându-și dragostea față de Dumnezeu în trudă, spre onoarea Numelui Său.

În lume există multă muncă grea și obositoare de făcut, și acela care lucrează fără a-și exercita puterile minții, inimii și sufletului date lui de Dumnezeu, cel care își folosește numai tăria fizică, face ca munca să devină o povară zdrobitoare. Sunt oameni care privesc, cu mintea, sufletul și inima, munca drept o corvoadă și se complac așa în ea, fără să gândească, rămânând ignoranți, fără să-și pună la contribuție capacitățile mintale pentru a putea face munca mai bine.

Există știință în cea mai umilă muncă; și dacă toți ar privi-o în acest fel, ar vedea că există noblețe în muncă. Trebuie pus suflet și inimă în orice fel de muncă; atunci va exista voieșie și eficiență. În ocupațiile agricole sau mecanice, oamenii îi pot dovedi lui Dumnezeu că ei prețuiesc darul Său atât în puterile lor fizice, cât și în facultățile mintale. Fie ca toată iscusința și învățătura să fie folosite pentru a inventa metode mai bune de lucru. Aceasta este ceea ce dorește Domnul. Există noblețe în orice fel de muncă trebuie făcută. Fie ca Legea lui Dumnezeu să fie standardul de acțiune și ca acesta să înobileze și să sfințească orice muncă. Credințioșia în îndeplinirea tuturor datoriilor face ca munca să fie nobilă și să dea pe față un caracter pe care Dumnezeu îl poate aproba.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul Tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.” Dumnezeu dorește acea dragoste care este exprimată într-o slujire din inimă, din suflet și cu toată puterea fizică. Noi nu trebuie să fim slabi în nici un fel de lucru pe care îl facem pentru Dumnezeu. Orice ne-a încredințat trebuie folosit cu înțelepciune pentru El. Omul care își exercită facultățile pe care le are și le va întări cu siguranță, însă el trebuie să caute să facă totul cât se poate mai bine. Este nevoie de inteligență și de capacități instruite pentru a inventa cele mai bune metode în munca din ferme, din construcții și din orice alt domeniu, astfel ca lucrătorul să nu muncească în zadar.

Oamenii nu pot găsi nici o scuză pentru lucrul făcut cu superficialitate, oricare ar fi acel lucru. Obiceiul de a lucra încet trebuie învins. Omul care muncește încet și în pierdere este un lucrător care nu are profit. Încetineala lui constituie un defect de care

trebuie să devină conștient și să-l corecteze. El trebuie să-și pună mintea la lucru pentru a plănuși cum să-și folosească timpul spre a se asigura de cele mai bune rezultate. Când cineva lucrează tot timpul, iar munca nu este niciodată isprăvită, acest lucru se întâmplă pentru că mintea și inima nu îi stau la acel lucru. Unor persoane le trebuie zece ore pentru a face ceea ce alții fac în cinci ore. Acest fel de lucrători nu au tact și metode în lucrul lor. În fiecare zi trebuie să învățăm câte ceva pentru a ne îmbunătăți modul de lucru, pentru a putea lucra cu folos și pentru a avea timp și pentru alte lucruri. Fiecare lucrător are datoria de a pune nu numai puterea sa fizică, dar și mintea și inteligența sa în ceea ce întreprinde. Unii dintre cei care sunt angajați în lucrul din gospodărie au continuu de lucru; aceasta nu pentru că au prea multe de făcut, ci pentru că nu se organizează să-și facă timp liber. Pentru fiecare lucru trebuie să consacre un anumit timp și să facă acel lucru în acel timp. Încetineala și ignoranța nu constituie o virtute. Poți hotărî să ajungi stereotipic într-o direcție greșită pentru că nu te-ai decis să fii stăpân pe tine și să te schimbi sau să-ți cultivi puterile pentru a lucra cât mai bine și să fii astfel căutat pretutindeni. Vei fi apreciat pentru toate lucrurile de care ești vrednic. „Orice găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta.” (Eclesiastul 9, 10.) „În sângeală fii fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” (Romani 12, 11.)

Australia are nevoie de aluatul sănătos, puternic, al bunului simț practic, pentru a fi introdus din belșug în toate orașele ei. Este nevoie de o educație corespunzătoare. Trebuie întemeiate școli cu scopul de a dobândi cunoștințe nu numai din cărți, ci și din munca practică. În diferite locuri, este nevoie de bărbați care să le arate oamenilor cum se pot obține bogății din pământ. Cultivarea pământului își va avea răsplata ei.

Prin respectarea sărbătorilor, oamenii atât din lume, cât și din biserică au fost învățați să creadă că aceste zile de trândăveală sunt importante pentru sănătate și fericire; însă rezultatele arată că ele sunt pline de rele, care aduc țara la ruină. În general, tinerii nu sunt învățați în privința obiceiului de a fi harnici, sârguincioși. Orașele și chiar cele mai mici localități de la țară au ajuns ca Sodoma și Gomora și ca lumea din zilele lui Noe. Educația copiilor din acele zile a fost după aceeași rânduială după care sunt educați copiii din acest veac, pentru a iubi patimile, pentru a se înălța pe ei înșiși și a urma închipuirile din inimile lor rele. Acum, ca și atunci, destrăbălarea, cruzimea, violența și crima constituie urmările.

Toate aceste lucruri constituie lecții pentru noi. Sunt puțini care sunt acum cu adevărat harnici și practică economia. Sărăcia și nenorocirea sunt pretutindeni. Sunt

oameni care muncesc din greu și obțin prea puțin pentru munca lor. Este nevoie de mult mai multe cunoștințe privind cultivarea pământului. Nu există suficientă viziune cu privire la ceea ce se poate obține din pământ. Rutina îngustă, invariabilă, este urmată de rezultate descurajatoare. Avântul industrial a adus blestemul asupra acestei țări, s-au plătit prețuri extravagante pentru terenuri cumpărate pe credit; apoi pământul trebuie curățit și mai mulți bani sunt împrumutați; construcția unei case necesită mai mulți bani și apoi dobânda, cu o gură mare, înghite tot profitul. Se acumulează datoriile, apoi urmează închiderea și falimentul băncilor și după aceea stingerea garanțiilor. Mii de persoane au rămas fără un loc de muncă; familiile și-au pierdut puținul pe care îl aveau, au tot împrumutat apoi au renunțat la proprietatea pe care o aveau și au ajuns fără nici un bănuț. Mulți bani și multă muncă s-au depus pentru cumpărarea pe credit a unor ferme, prin care au fost moștenite datoriile. Cei care locuiau acolo trăiau cu nădejdea de a ajunge cu adevărat proprietari, și acest lucru ar fi putut avea loc dacă atâtea bănci nu ar fi fost falimentare pe tot cuprinsul țării.

Cazul când cineva poate deține un loc cu totul în regulă constituie o excepție fericită de la regulă. Negustorii eșuează, multe familii suferă de foame și lipsă de îmbrăcăminte. Nu există de lucru. Însă sărbători sunt din belșug. Distracțiile acestora sunt așteptate cu nerăbdare. Mulți își cheltuiesc banii câștigați cu greu pentru satisfacerea plăcerilor, pe băuturi tari sau alte poftes. Ziarele raportează sărăcia poporului, au rubrici speciale care vorbesc despre cursele de cai și despre premiile care se dau la diverse sporturi excitante. Spectacolele, teatrele și tot felul de alte distracții imorale înghit banii din țară, iar sărăcia este în continuă creștere. Bieții oameni își investesc ultimul ban la loterie, sperând să câștige ceva, iar apoi trebuie să cerșească pentru hrană și pentru a-și întreține viața sau să rabde de foame. Mulți mor de foame, iar alții își pun capăt vieții. Și încă nu am terminat. Sunt oameni care te duc la livezile lor de portocali și lămâi sau alți pomi fructiferi și îți spun că producția obținută nu merită munca depusă. Este imposibil să o scoți la capăt cu ei, iar părinții hotărăsc că odraslele lor nu trebuie să devină fermieri; ei nu au curajul și speranța de a-i învăța să cultive pământul.

Un lucru important care trebuie învățat în școli este ca tinerii să învețe cum să învingă această stare de lucruri. Trebuie să existe o educație în privința științelor și o instruire cu privire la planuri și metode de cultivare a pământului. Există speranță în pământ, însă mintea, inima și puterea trebuie puse la lucru pentru cultivarea acestuia. Banii cheltuiți pe cursele de cai, teatru, jocuri de noroc și loterii, banii cheltuiți în

localurile publice pe bere și băuturi alcoolice — toți aceștia să fie folosiți pentru a face ca pământul să fie productiv și atunci vom vedea o cu totul altă stare a lucrurilor.

Această țară are nevoie de fermieri instruiți. Domnul dă aversele de ploaie și razele binecuvântate ale soarelui. El le dă oamenilor toate puterile pe care le au; fie ca aceștia să-și consacre mintea, inima și puterea pentru a face voia Lui în ascultare de poruncile Sale. Orice obicei dăunător să fie dezrădăcinat, necheltuindu-se niciodată nici un ban pe băuturi alcoolice de nici un fel, nici pe tutun, să nu existe nimic de-a face cu cursele de cai sau cu alte sporturi asemănătoare și oamenii să se consacre lui Dumnezeu, lucrând cu toată puterea lor, și atunci munca lor nu va fi în zadar. Acest Dumnezeu, care a creat pământul în folosul omului, va pune la dispoziție mijloace din pământ pentru a-l susține pe lucrătorul harnic. Sămânța semănată pe un pământ cu totul pregătit își va aduce rodul. Dumnezeu poate întinde pentru poporul Său o masă chiar și în pustie.

Este nevoie de învățarea diferitelor meserii și ocupații, și aceasta pune la lucru o mare diversitate de capacități mintale și fizice; ocupațiile care necesită obiceiuri sedentare sunt cele mai periculoase, deoarece îl îndepărtează pe om de aerul liber și strălucirea soarelui și pune în acțiune un anumit fel de capacități, în timp ce alte organe ajung slăbite din lipsă de activitate. Oamenii își fac lucrul lor, își desăvârșesc afacerile, însă curând ajung să zacă în mormânt. Mult mai avantajoasă este poziția acelor care stau în aer liber, să-și pună la lucru mușchii, în timp ce și creierul este solicitat și toate organele au privilegiul de a-și face lucrul lor. Acelora care locuiesc afară din orașe și lucrează în aer liber, privind lucrările marelui Meșter Artist, li se desfășoară continuu în fața ochilor noi scene. Pe măsură ce studiază cartea naturii, o influență dulce pune stăpânire pe ei; căci își dau seama că grija lui Dumnezeu se manifestă pretutindeni, de la soarele cel mareț din ceruri, până la mica vrabie sau cea mai mică insectă care are viață. Maiestatea cerurilor ne-a îndreptat atenția către aceste lucruri ale creațiunii lui Dumnezeu ca fiind o dovadă a iubirii Sale. El, care a dat chip florilor, a spus: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp; ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6, 28-30.) Domnul este învățătorul nostru și sub călăuzirea Sa noi putem învăța cele mai prețioase lecții din natură.

Lumea se află sub blestemul păcatului și totuși, chiar în această stare de decădere,

este foarte frumoasă. Dacă nu ar fi stricată de cei nelegiuți, de faptele rele ale oamenilor care calcă pământul, noi am putea, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, să ne bucurăm de lumea noastră, chiar în această stare în care se găsește. Însă ignoranța, iubirea de plăceri și obiceiurile păcătoase strică sufletul, trupul și spiritul și fac ca lumea să fie plină de lepră morală; boala morală mortală distruge mii de vieți. Ce s-ar putea face pentru a ne salva tinerii? Noi putem face puțin, însă Dumnezeu trăiește și domnește și El poate face mult. Tinerii sunt nădejdea noastră pentru lucrare misionară.

Școlile trebuie întemeiate în locuri cât mai naturale, unde priveliștile să încânte simțurile. În timp ce trebuie să evităm falsul și artificialul, discreditând cursele de cai, jocurile de noroc, loteriile, luptele pentru premii, consumul de băuturi alcoolice, folosirea tutunului, noi trebuie să oferim surse de plăcere care sunt curate, nobile și înălțătoare. Școlile noastre trebuie așezate departe de orașe, acolo unde ochiul nu zăbovește continuu asupra locuințelor oamenilor, ci asupra lucrărilor lui Dumnezeu; unde să existe locuri interesante de vizitat, altceva decât este posibil în oraș. Elevii și studenții noștri să fie așezați acolo unde natura poate vorbi simțurilor și acolo unde glasul ei poate face să fie auzit glasul lui Dumnezeu. Să stea acolo unde pot privi la lucrările Sale minunate și, prin intermediul naturii, să privească la Creator.

Pentru tinerii din această țară, este nevoie să se depună cel mai serios efort misionar decât în orice țară pe care am vizitat-o până acum. Ispitele sunt puternice și numeroase; multele sărbători și obiceiuri trândave sunt cele mai defavorizante pentru tineri. Satana face din omul leneș un partener și colaborator al său în planurile pe care le născoceste, iar Domnul Isus nu locuiește în inimă prin credință. Tinerii și copiii nu sunt educați pentru a-și da seama că influența lor este o putere spre bine sau spre rău. Tot timpul trebuie făcuți conștienți că ei pot realiza mult; ei trebuie încurajați să atingă cele mai înalte standarde în ce privește binele. Însă, încă de când eram mici, am fost învățați și deprinși cu ideea populară că sărbătorile stabilite trebuie tratate cu respect și ținute. Potrivit cu lumina pe care mi-a dat-o Domnul, nu au mai multă influență spre bine decât ar avea-o închinarea la zeități păgâne; cu adevărat ele nu sunt altceva decât acest lucru. Aceste zile sunt perioade speciale în care Satana culege o recoltă bogată. Banii strânși de la bărbați și femei sunt cheltuiți pentru ceea ce nu este pâine. Tinerii sunt educați să iubească acele lucruri care sunt imorale, lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le condamnă. Influența lor este rea și răul continuă.

Ocupațiile manuale sunt esențiale pentru tineri. Minte nu trebuie împovărată

continuu, iar puterile fizice neglijate. Neștiința în privința fiziologiei și nerespectarea legilor sănătății i-au condus la mormânt pe mulți care ar mai fi putut să trăiască pentru a munci sau studia cu mintea. Folosirea corespunzătoare a minții și a trupului va întări și va dezvolta toate puterile. Atât timpul, cât și mintea vor fi păstrate și vor fi în stare să facă o mulțime de lucruri. Pastorii și profesorii trebuie să învețe cu privire la aceste lucruri și totodată să le pună în practică. Folosirea corespunzătoare atât a puterilor lor fizice, cât și a celor mintale va regla circulația sângelui și va face ca fiecare organ al mașinării vii să funcționeze în ordine. Adesea, se face abuz de puterea minții; aceasta este istovită până la nebunie, urmându-se doar un fir de gândire; folosirea excesivă a puterii creierului și neglijarea organelor fizice creează o stare de boală în organism. Facultățile mintale pot fi folosite cu siguranță dacă sunt solicitate în mod egal și puterile fizice, iar subiectul de gândire este variat. Noi avem nevoie de o schimbare a înțelegerii, iar natura ne este un învățător viu, sănătos.

Când studenții vin la școală pentru a dobândi educație, profesorii trebuie să se străduiască să îi înconjoare cu subiectele cele mai plăcute, cu personaje interesante, astfel ca mintea să nu fie limitată doar la studiul mort al cărților. Școala nu trebuie să fie în oraș sau lângă oraș, unde extravaganța acestuia, plăcerile lui nelegiuite, obiceiurile și practicile rele ar face să fie continuu necesară o muncă de contracarare a nelegiuirii care predomină, pentru ca aceasta să nu otrăvească atmosfera pe care o respiră studenții. Toate școlile ar trebui așezate, pe cât este posibil, acolo unde ochiul poate zăbovi asupra lucrurilor din natură, și nu asupra tufișurilor de pe lângă casă. Priveliștile mereu încântătoare vor satisface gustul și vor lua în stăpânire imaginația. Acolo se află un profesor viu, care ne învață continuu.

Am fost tulburată în legătură cu multe lucruri legate de școala noastră. În muncă, tinerii sunt la un loc cu tinerele și fac lucrul care aparține femeilor. Aceasta este cam tot ce li s-a găsit de făcut în locul unde se află acum; însă, potrivit cu lumina care mi-a fost dată, nu de acest fel de educație au nevoie tinerii. Nu le oferă o cunoaștere pe care să o poată lua cu ei acasă. Trebuie să li se dea posibilitatea de a efectua un alt fel de activitate, care i-ar ajuta să solicite în aceeași măsură puterile fizice și cele mintale. Trebuie să existe pământ care să fie cultivat. Nu este departe timpul când legile împotriva lucrului duminica vor fi mai aspre și trebuie făcut efortul de a asigura terenuri departe de orașe, unde pot fi cultivate legume și fructe. Agricultură va deschide resurse de întreținere proprie și, de asemenea, pot fi învățate și alte meserii. Această muncă serioasă face apel atât la puterea minții, cât și la cea fizică. Este nevoie de metodă și tact

chiar și pentru cultivarea cu succes a legumelor și fructelor. Iar hărnicia se va dovedi un ajutor important pentru tineri, spre a se împotrivi ispitei.

Aici se deschide un câmp care va da frâu liber energiilor care au stagnat, care, dacă nu ar fi folosite într-o ocupație utilă, ar fi o continuă sursă de încercări pentru ei înșiși și pentru profesorii lor. Pot fi plănuite diferite ocupații pentru diferite persoane. Însă lucrarea pământului se va dovedi o binecuvântare specială pentru lucrător. Există o mare nevoie de bărbați inteligenți care să lucreze pământul, care va fi desăvârșit. Această cunoaștere nu va constitui o piedică în realizarea educației de bază pentru o anumită meserie. A pune la lucru puterea pământului necesită minte și inteligență. Aceasta nu va dezvolta doar mușchii, ci și capacitatea de a învăța, pentru că activitatea creierului și cea a mușchilor sunt egalizate. Noi trebuie să învățăm astfel pe tineri, încât să le placă să lucreze pământul și să se delecteze în a căuta metode de a face această muncă pe cât posibil mai ușoară. Speranța înaintării cauzei lui Dumnezeu în această țară constă în crearea unui nou gust moral privind dragostea pentru muncă, ce va transforma mintea și caracterul.

S-au spus minciuni, condamându-se pământul, care, dacă ar fi lucrat corespunzător, ar produce recolte bogate. Planurile limitate, prea puțină putere implicată și studierea celor mai bune metode fac apel cu tărie la reformă. Oamenii trebuie să învețe că lucrul făcut cu răbdare va face minuni. Se vociferează mult în legătură cu pământul neproductiv, când, dacă oamenii ar citi Vechiul Testament, ar cunoaște mai multe cu privire la folosirea corespunzătoare a pământului. După ce a fost cultivat timp de mai mulți ani și după ce și-au oferit comorile omului, anumitor porțiuni de pământ ar trebui să li se îngăduie să se odihnească, iar apoi trebuie să se cultive altceva. De asemenea, am putea învăța multe lucruri cu privire la muncă din Vechiul Testament. Dacă oamenii ar urma sfaturile date de Domnul Hristos, amintindu-și de cei săraci și împlinindu-le nevoile, ce loc diferit ar fi lumea noastră!

Fie ca slava lui Dumnezeu să fie avută întotdeauna în vedere; iar dacă recolta este un eșec, nu vă descurajați, încercați din nou; însă nu uitați că nu puteți avea recoltă dacă pământul nu este pregătit în mod corespunzător pentru sămânță; eșecul se poate datora în totalitate neglijării acestui lucru.

Școala care trebuie întemeiată în Australia trebuie să pună în prim plan problema hărniciei și să scoată în evidență faptul că munca fizică își are rolul său în planul lui

Dumnezeu pentru fiecare om și că binecuvântarea lui Dumnezeu o va însoți. școlile întemeiate de către aceia care învață și practică adevărul pentru acest timp trebuie astfel organizate, încât să aducă motive noi și proaspete prin care să fie încurajată munca practică, în diferite forme. Acest lucru va presupune mult efort din partea profesorilor, însă un mare și nobil țel se atinge atunci când studenții vor înțelege că dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie descoperită nu doar prin consacrarea inimii, minții și sufletului, ci și prin folosirea înțeleaptă a puterii lor. Ei vor fi mult mai puțin ispitiți. De la ei, prin cuvintele și faptele lor, lumina va străluci în mijlocul teoriilor și obiceiurilor greșite ale lumii. Influența lor va tinde să corecteze ideea greșită că ignoranța este semnul distinctiv al unui gentleman.

Dumnezeu va fi proslăvit dacă bărbați din alte țări, care au dobândit cunoștințe inteligente în problemele legate de agricultură, ar veni în această țară și prin cuvânt și faptă, i-ar învăța pe oameni cum să cultive pământul pentru ca acesta să dea roade bogate. Este nevoie de bărbați care să-i învețe pe alții cum să are și cum să folosească uneltele agricole. Cine vrea să fie misionar, făcând această lucrare, pentru a-i învăța metode bune pe tineri și pe aceia care vor sau sunt destul de umili pentru a dori să învețe? Dacă vor fi din aceia care nu vor dori să învețe de la voi metode mai bune, lecțiile să fie date fără vorbe, în felul cum ne plantăm livezile și semănăm porumb; secerișul va fi cel care va vorbi în favoarea metodelor bune de lucru. Scăpați câte o vorbă vecinului, când se poate, îngrijiți culturile de pe pământul vostru și în acest fel se va da o învățătură.

Unii ar putea susține că școlile noastre ar trebui să fie în oraș, pentru a vorbi în favoarea noastră, și că, dacă sunt la țară, influența în orașe se pierde; însă nu este neapărat așa.

Studenții care vin la școlile noastre pentru prima dată nu sunt pregătiți să exercite o influență corectă în orașe și să lumineze ca o lumină în mijlocul întunericului. Ei nu vor fi pregătiți să reflecte lumina, până când întunericul acumulat de ei înșiși printr-o educație greșită nu va fi risipit. În viitor, școlile noastre nu vor fi la fel ca în trecut. În rândul studenților au fost oameni vrednici de încredere, pe care te poți bizui, cu experiență, care s-au străduit să folosească toate ocaziile pentru a dobândi mai multe cunoștințe, spre a face o lucrare inteligentă pentru cauza lui Dumnezeu. Aceștia au fost de ajutor pentru școală, ei fiind un factor de echilibru; însă, în viitor, școala va cuprinde mai ales pe aceia care au nevoie de o transformare a caracterului, care va putea învăța

cu răbdare; întâi va trebui să se dezvețe de unele lucruri, iar apoi să învețe altele. Dezvoltarea adevăratului spirit misionar cere timp și, cu cât sunt mai departe de orașe și de ispitele care inundă în ele, cu atât le va fi mai bine să dobândească o cunoaștere adevărată și să-și dezvolte caractere echilibrate.

Fermierii au nevoie de multă inteligență în munca lor. În majoritatea cazurilor, vina este a lor că pământul nu dă rod. Ei trebuie să învețe în mod continuu cum să obțină o mulțime de roade bogate din pământ. Oamenii trebuie să învețe cât de mult cu puțință să depindă de producția pe care ei o obțin din pământ. În toate fazele acestui fel de muncă, ei își pot educa mintea spre a lucra pentru salvarea sufletelor pentru care a murit Domnul Hristos. „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu; voi sunteți clădirea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9 u.p.). Fie ca profesorii din școlile noastre să-și ia cu ei studenții în grădini și pe câmpii și să-i învețe cum să lucreze cel mai bine pământul. Ar fi bine ca pastorii care lucrează prin cuvânt și învățătură să iasă pe câmp cu studenții și să petreacă o parte din zi în mișcare fizică. Ei ar putea face așa cum a făcut Domnul Hristos, dând lecții din natură pentru a ilustra adevărul Bibliei. Atât profesorii, cât și studenții ar avea mai multă experiență sănătoasă în lucrurile spirituale, minți mai puternice și inimi mai curate pentru a înțelege tainele care privesc veșnicia decât dacă ar studia doar din cărți, solicitând mereu creierul, nu și mușchii. Dumnezeu le-a dat oamenilor puterea minții și El dorește ca ei să-și folosească mintea pentru a-și pune la lucru mașinăria fizică. Se poate pune întrebarea: Cum poate dobândi înțelepciune acela care ține plugul și conduce boii? Căutând-o precum argintul și săpând după ea ca după o comoară ascunsă. „Dumnezeul lui I-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături.” (Isaia 28, 26.) „Și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor; minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui.”

Acela care i-a învățat pe Adam și Eva în Eden cum să lucreze grădina îi va învăța și pe oamenii de astăzi. Este nevoie de înțelepciune pentru cel care ține plugul și seamănă sămânța. Pământul are comorile lui ascunse și Domnul dorește ca acele mii de oameni sau zeci de mii care sunt aglomerați în orașe pentru un câștig de nimic să lucreze pământul; în multe cazuri, câștigul lor nesemnificativ nu poate fi folosit pentru procurarea hranei, ci ajunge în sertarul agentului fiscal, pentru a distruge rațiunea omului făcut după chipul lui Dumnezeu. Cei care își duc familiile la țară să le așeze în locuri unde sunt mai puține ispite. Copiii care au părinți care se tem de Dumnezeu și Îl iubesc sunt din toate punctele de vedere mai avantajați de a învăța de la Marele Învățător care este sursa înțelepciunii. Ei au mai multe ocazii de a se pregăti pentru

Împărăția cerurilor. Trimiteți copiii la școli așezate în orașe, unde sunt tot felul de ispite care îi vor atrage și degrada, și veți vedea că lucrarea de formare a caracterului va fi de zece ori mai grea atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Pământul trebuie făcut să-și dea puterea lui; însă, fără binecuvântarea lui Dumnezeu, el nu poate produce nimic. La început, Dumnezeu S-a uitat la toate lucrurile pe care le-a făcut și a văzut că erau foarte bune. Blestemul asupra pământului a venit ca urmare a păcatului. Însă oare trebuie ca acest blestem să fie mai mare, deoarece păcatul se tot înmulțește? Ignoranța își face lucrarea ei vătămătoare. Slujitori leneși fac ca răul să crească prin obiceiurile lor trândave. Mulți nu vor să-și câștige pâinea în sudoarea frunții lor și refuză să cultive pământul. Însă pământul are binecuvântări ascunse în adâncul lui pentru aceia care au curaj și stăruința de a căuta după aceste comori. Tații și mamele care dețin o bucată de pământ și o casă în care își pot găsi tihna sunt regi și regine.

Mulți fermieri nu au putut obține venituri satisfăcătoare din pământul lor, deoarece au socotit lucrul acestuia ca fiind o ocupație înjositoare; ei nu văd în aceasta o binecuvântare pentru ei și familiile lor. Ei nu văd altceva decât că acesta este semnul robiei. Livezile le sunt neglijate, ei nu seamănă la timp și cultivarea pământului se face superficial. Mulți își neglijează fermele pentru a ține sărbătorile și a participa la curse de cai sau cluburi pentru pariuri; banii lor sunt cheltuiți pe spectacole, loterii și lenevie, iar apoi se plâng că nu pot avea bani pentru a-și cultiva pământul și a-și face gospodăriile să prospere; însă, dacă ar avea mai mulți bani, rezultatul ar fi același. — Special Testimonies On Education, februarie, 1894.

Temelia adevăratei educații

Educația adevărată este o mare știință; căci ea se bazează pe temerea de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii. Domnul Hristos este cel mai mare învățător pe care L-a cunoscut lumea și nu este plăcerea Domnului ca supușii Împărăției Sale, pentru care El a murit, să fie educați astfel încât ei să așeze pe primul plan înțelepciunea oamenilor, iar înțelepciunea lui Dumnezeu, așa cum este descoperită în Cuvântul Său cel sfânt, în planul secundar. Educația autentică este aceea care îi învață pe copii și tineri pentru viața de acum și în vederea celei viitoare, pentru moștenirea unei patrii mai bune, aceea din ceruri. Ei trebuie crescuți pentru acea țară spre care au privit patriarhii și profeții. „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate.” (Evrei 11, 13-16.)

Metoda folosită în general pentru educarea tinerilor nu se ridică la standardul adevăratei educații. În manualele școlare sunt presărate sentimente de necredincioșie, iar cuvintele lui Dumnezeu sunt așezate într-o lumină discutabilă. Astfel, mințile copiilor și tinerilor sunt familiarizate cu sugestiile lui Satana, iar îndoielile, o dată primite, devin fapte sigure pentru aceia care le-au acceptat, iar cercetarea științifică va conduce într-o direcție greșită în felul în care sunt interpretate și pervertite descoperirile făcute. Oamenii își permit să ducă Cuvântul lui Dumnezeu în fața unui tribunal mărginit și asupra inspirației lui Dumnezeu se pronunță o sentință, folosindu-se o măsură limitată, iar adevărul lui Dumnezeu este făcut să apară ca un lucru nesigur în comparație cu rapoartele științei. Acești falși educatori înalță natura mai presus de Dumnezeul naturii și mai presus de Autorul a toată știința adevărată. Exact atunci când profesorii ar fi trebuit să fie hotărâți și fără ezitare în mărturia lor, când ar fi trebuit să fie vizibil că sufletele lor sunt întemeiate pe Stânca cea veșnică, atunci când ar fi trebuit să fie în stare să inspire credință aceluia care se îndoiesc, ei au făcut mărturia propriei lor incertitudini cu privire la faptul că fie Cuvântul lui Dumnezeu, fie descoperirile științei, pe nedrept

numite astfel, sunt adevărate. Aceia care au fost cu adevărat conștiincioși au fost făcuți să se clatine în credința lor datorită ezitării acelor care pretindeau că interpretează Biblia. Satana a profitat de nesiguranța din minte și, prin agenți nevăzuți, a năvălit cu sofismele lui, încetșându-i pe oameni în negura scepticismului.

Oameni învățați au ținut cuvântări în care au amestecat adevărul cu minciuna; însă ei au dezechilibrat mințile acelor care erau înclinați mai degrabă spre minciună decât spre adevăr. Sofismele frumos întreșesute ale așa-zisilor oameni înțelepți au încântat o anumită categorie de studenți; însă impresia pe care aceste cuvântări o lasă asupra minții este că Dumnezeuul naturii este ținut în frâu de propriile Sale legi. S-a zăbovit mult asupra acestui subiect — caracterul neschimbător al naturii — și teorii sceptice au fost primite ușor și repede de către aceia ale căror minți preferau o atmosferă de îndoială, pentru că ei nu erau în armonie cu Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ. Tendința lor naturală către rău i-a ajutat să se îndrepte cu ușurință către căi rele și să pună la îndoială temeinicia rapoartelor și istoriei atât a Vechiului, cât și a Noului Testament. Otrăvindu-se ei înșiși cu minciuni, ei au căutat orice ocazie de a semăna semințele îndoielii în mințile altora. Natura a fost înălțată mai presus de Dumnezeuul naturii, iar simplitatea credinței a fost distrusă; căci temelia credinței a fost făcută să pară nesigură. Întunecate de scepticism, mințile celor cuprinși de îndoială au fost lăsate să se zbată pe stâncile necredincioșiei. — Instructorul tineretului, 31 ianuarie, 1895.

Capitolul 43

Feriți-vă de imitații

Unii consideră că asocierea cu oameni învățați este mai de preț decât comuniunea cu Dumnezeu cerurilor. Declarațiile oamenilor învățați sunt prezentate ca o învățătură de mai mare valoare decât înțelepciunea cea înaltă descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce necredincioșia este înălțată cu trufie, cerul privește jos la vanitatea și nimicnicia judecății omenești; căci omul prin sine însuși este deșertăciune. Toate meritele oamenilor, demnitatea lor morală le dețin doar prin și datorită meritelor Domnului Isus Hristos. Ce sunt atunci speculațiile celor mai strălucite minți ale marilor oameni care au trăit pe pământ? Cu toate acestea, oamenii așează judecata lor înainte de voia descoperită a lui Dumnezeu și prezintă lumii ceea ce ei pretind că este o înțelepciune mai înaltă decât înțelepciunea lui Dumnezeu. În închipuirile lor deșarte, ei s-ar încumeta să îndepărteze rânduiala cerului pentru a da frâu liber propriilor lor înclinații și dorințe.

Dumnezeul cel mare are o Lege prin care Își conduce împărăția, iar aceia care încalcă această Lege vor ajunge într-o zi să vadă că vor da socoteală în fața acestei Legi. Scuza pentru încălcarea Legii nu poate fi găsită în afirmația că această Lege a fost desființată. A susține că Legea a fost desființată ar însemna să o dezonorăm și să aruncăm dispreț asupra Dătătorului Legii. Unica scăpare pentru cel ce calcă Legea se găsește numai în Domnul Isus Hristos; căci păcătosul este mântuit și Legea este satisfăcută numai prin harul și ispășirea singurului Fiu al lui Dumnezeu. Oamenii care fac paradă de măreție în fața lumii, dar în același timp calcă în picioare voința descoperită a lui Dumnezeu, îl jefuiesc pe om de onoare și vorbesc despre desăvârșirea firii. Ei pictează un tablou foarte rafinat, însă acesta constituie o iluzie, o înșelăciune amarnică; pentru că ei umblă în lumina propriei lor candelă.

Aceia care prezintă o învățătură contrară celei biblice sunt conduși de către marele apostat care a fost aruncat din curțile lui Dumnezeu. Despre el, înainte de căderea sa, stă scris: „Tu ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe ... erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor

scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.... Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau priveliște împăraților.... Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și nu vei mai fi niciodată.” (Ezechiel 28, 12-19.)

Cu un astfel de conducător — un înger expulzat din ceruri — acești presupuși oameni înțelepți ai pământului fabrică teorii cu care vrăjesc și zăpăcesc mințile oamenilor. Pavel le spune galatenilor: „Cine v-a fermecat ca să nu ascultați adevărul?” Satana are o minte iscusită și are agenții lui cu care lucrează pentru a-i încânta pe oameni și îi îmbracă cu slavă mai presus de Dumnezeu. Însă Dumnezeu este îmbrăcat cu putere; El îi poate lua pe aceia care sunt morți în păcatele și nelegiuirile lor și, prin lucrarea Duhului care L-a înviat pe Domnul Isus dintre cei morți, poate transforma caracterul omului, refăcându-l pe om după chipul lui Dumnezeu. Cei care cred în Isus Hristos sunt schimbați din răzvrățiți împotriva Legii lui Dumnezeu în slujitori supuși ai Împărăției Sale. Ei sunt născuți din nou, refăcuți, sfințiți prin adevăr. Scepticii nu acceptă această putere a lui Dumnezeu și refuză orice dovezi, până când sunt lăsați în voia propriilor lor porniri. Ei îndrăznesc chiar să dea la o parte Legea lui Dumnezeu și să impună limite puterii lui Iehova. Însă Dumnezeu a spus: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu”. — Instructorul tineretului, 7 februarie, 1895.

Capitolul 44

Pregătire grabnică pentru lucrare

Am fost foarte tulburată timp de mai multe nopți. Fiind tulburată, nu am putut să dorm bine. Mi-au fost prezentate lucruri asupra cărora trebuie să vă atrag atenția.

Profesorii noștri de la Sanatoriul și Colegiul din Battle Creek trebuie să vegheze continuu, ca nu cumva planurile și felul în care lucrează să slăbească și să înăbușe credința studenților care au inimile profund mișcate de Duhul Sfânt. Ei au auzit vocea lui Isus spunând: „Fiule, du-te și lucrează astăzi în via Mea”. Ei simt nevoia ca studiile să decurgă în mod corespunzător, pentru a putea fi pregătiți să lucreze pentru Domnul și trebuie depuse toate eforturile cu putință pentru a grăbi înaintarea lor; însă trebuie să se aibă continuu în vedere obiectivul educației lor. Nu trebuie îngăduită nici o zăbavă. Persoanele care s-au angajat să-i ajute pe studenți, susținându-i în perioada studiilor, suferă pierderi mari atât prin timpul, cât și prin banii cheltuiți în mod neînțelept. Acești oameni și-au manifestat dorința și ardoarea de a ajuta; însă ei se descurajează văzând că timpul prevăzut la început pentru pregătirea studenților pentru lucrare se prelungește, iar studenții sunt încurajați să studieze astfel pe cheltuiala lor. Anii trec, iar studenților li se pretinde o perioadă de instruire tot mai mare. Acest proces prelungit, care cere tot mai mult timp, tot mai multe discipline, constituie una din cursele prin care Satana îi trage înapoi pe lucrători.

Studenții nu socotesc că este necesară o așa de mare întârziere pentru a intra în lucrare, dacă nu le-ar fi impusă de către cei care au pretenția că sunt păstori și veghetori, care le sunt profesori și medici. Chiar dacă am avea 1000 de ani în fața noastră, nu ar fi necesare cunoștințe atât de profunde, deși, în aceste condiții, ar fi mai potrivite; însă timpul nostru este scurt. Este scris: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”.

Noi nu ne numărăm printre aceia care stabilesc exact data revenirii cu putere și slavă mare a Domnului Isus. Unii au fixat un anumit timp, iar când acesta a trecut, spiritul lor înfumurat nu a primit mustrarea, ci au stabilit un alt timp și apoi un altul; însă multele eșecuri succesive au pus asupra lor însemnul de profeți falși. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru; iar lucrurile descoperite sunt ale

noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia”. (Deuteronom 29, 29.) În pofida faptului că există profeți mincinoși, există de asemenea oameni care practică adevărul așa cum este descoperit în Scripturi. Cu profundă seriozitate, cu credință sinceră, călăuziți de Duhul Sfânt, ei au minți și inimi agere, care arată că noi trăim în apropierea celei de-a doua veniri a Domnului Isus Hristos, însă ceasul și ziua venirii Sale depășesc competența omului; căci despre „ziua și ceasul acela nu știe nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24, 36.)

Însă există o zi pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru încheierea istoriei acestei lumi. Această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate neamurile; atunci va veni sfârșitul. Profetia se împlinește repede. Multe, foarte multe ar trebui spuse cu privire la aceste subiecte importante. Ziua când destinul fiecăruia este hotărât pentru totdeauna este la ușă. Această zi a Domnului vine cu grabă mare. Străjerii mincinoși strigă: „Totul este bine”; însă ziua lui Dumnezeu se apropie cu repeziciune. Zgomotul apropierei pașilor Lui este atât de mult acoperit, încât lumea nu se trezește din somnul ei ca de moarte în care a căzut. În timp ce veghetorii de pe ziduri strigă: „Pace și siguranță”, „o prăpădenie neașteptată va veni peste ei” ... „și nu va fi chip de scăpare” (1 Tesaloniceni 5, 3); „va veni ca un laț peste toți cei care locuiesc pe toată fața pământului”. (Luca 21, 35.) Aceasta îl va surprinde pe iubitorul de plăceri și pe omul păcătos ca un hoț, noaptea. Când totul este în aparență sigur, iar oamenii se retrag la odihna fericită, atunci este momentul când hoțul se aruncă pe furiș asupra prăzii. Când este prea târziu să preîntâmpini răul, se constată că o anumită ușă sau fereastră nu a fost asigurată. „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. (Matei 24, 44.) Oamenii se odihnesc acum, închipuindu-și că sunt în siguranță în bisericile populare; însă toți ar trebui să aibă grijă ca nu cumva să existe un loc deschis prin care să pătrundă vrăjmașul. Trebuie depuse eforturi mari pentru a păstra mereu acest subiect în fața poporului. Acest lucru solemn trebuie prezentat nu numai oamenilor din lume, ci și celor din bisericile noastre, pentru că ziua Domnului va veni deodată, pe neașteptate. Avertizarea înfricoșătoare a profeției se adresează fiecărui suflet. Nimeni să nu se simtă în siguranță față de pericolul de a fi surprins. Fie ca nici o interpretare a profeției să nu vă înlăture convingerea cunoașterii evenimentelor care arată că acest mare eveniment este aproape, este chiar la ușă.

Banii care au fost cheltuiți pentru construirea altor clădiri sau pentru extinderea celor existente la Battle Creek ar fi trebuit să fie folosiți pentru crearea de posibilități pentru ducerea mai departe a lucrării în locuri unde nu s-a făcut nimic. Dumnezeu nu

este mulțumit de modul în care au fost folosiți banii Lui. El nu face deosebire între locuri sau persoane.

Obiceiul de a face posibil ca doar câteva persoane să fie avantajate să-și desăvârșească educația în atât de multe domenii, încât le va fi imposibil să lucreze în toate acestea, este mai degrabă un rău decât un beneficiu pentru acela care are atât de multe foloase, pe lângă faptul că îi lipsește și pe alții de privilegiile de care au nevoie atât de mult. Dacă această pregătire ar dura mai puțin și dacă nu s-ar acorda toată atenția numai studiului, ar fi mult mai mult posibilă creșterea credinței studenților în Dumnezeu. Acela care își consacră toate energiile numai studiilor devine fascinat de acestea și va ajunge până la urmă absorbit de cărți, pierzând din vedere ținta pentru care a venit la școală. Mi-a fost arătat că unii dintre studenți își pierd spiritualitatea, credința slăbește și ei nu întrețin o comuniune continuă cu Dumnezeu. Ei își petrec aproape tot timpul citind, cunoscând prea puțin alte lucruri. Însă la ce le va folosi toată această pregătire? La ce bun atâta cheltuială de timp și bani? Eu vă spun că acestea vor fi mai rău decât pierdute. Trebuie să existe mai puțin din acest fel de activitate și mai multă credință în puterea lui Dumnezeu. Poporul care iubește poruncile lui Dumnezeu trebuie să dea mărturie lumii prin faptele lor despre credința pe care o au.

Studenții vin la Battle Creek de la mari distanțe, cu o mare cheltuială, așteptând să primească acolo acea învățătură prin care să ajungă misionari plini de succes. Această țintă nu trebuie pierdută din vedere prin cufundarea în multe studii. Gândiți-vă la Moise; povara cea mare a sufletului său era ca prezența lui Dumnezeu să fie cu el și dorința lui era să poată privi slava Sa. Însă dacă studenților li se predau mai multe cursuri decât au absolută nevoie, aceasta îi va face să uite obiectivul real al venirii lor la Battle Creek. A sosit timpul când este esențial să fie făcută doar lucrarea care este necesară. Ani îndelungați de pregătire nu constituie o absolută necesitate. Pregătirea studenților a fost gândită după același principiu ca și operațiile legate de construcția clădirilor. Clădire după clădire au tot fost adăugate doar pentru ca totul să fie mai comod și desăvârșit. Dumnezeu face apel, și face acest lucru de ani de zile, pentru o reformă în aceste lucruri. El vrea ca banii să nu fie irosiți. El nu dorește ca atât de mulți bani să fie utilizați pentru pregătirea doar a câtorva persoane care vin la Battle Creek în vederea unei mai bune pregătiri pentru lucrare. În toate cazurile, trebuie avută cea mai mare grijă pentru cheltuirea chibzuită a banilor destinați educației studenților. În timp ce se cheltuie atât de mult pentru doar câțiva care fac niște cursuri istovitoare, sunt mulți care însetează după cunoștințe pe care le-ar putea dobândi în câteva luni; unul sau doi ani ar

fi considerați o mare binecuvântare. În timp ce pentru câțiva se folosesc toate mijloacele timp de mulți ani de studiu, alți tineri la fel de vrednici nu pot fi ajutați deloc.

Sper ca directorii de la școala și Sanatoriul din Battle Creek să studieze această chestiune cu rugăciune, cu înțelepciune și fără părtinire. În loc de a coplesi cu învățatură pe unii, mai degrabă lărgiți-vă sfera de binefacere. Hotărâți-vă ca banii pe care vreți să-i folosiți în educarea lucrătorilor pentru cauză să nu fie cheltuiți doar pentru unul care să obțină mai mult decât i-ar trebui în realitate, în timp ce alții sunt lăsați aproape fără nimic. Oferiți-le studenților posibilitatea începutului, însă nu trebuie să simțiți că este de datoria voastră să le purtați de grijă an după an. Este de datoria lor să intre în câmp pentru lucrare, iar datoria voastră este aceea de a-i ajuta și pe alții care au nevoie de aceasta.

Lucrarea Domnului Hristos nu a fost făcută de așa natură încât să-i orbească pe oameni cu capacitățile Lui superioare. El a venit din sânul Celui Atotînțelept și ar fi putut uimi lumea cu cunoștințele mărețe și glorioase pe care le avea; cu toate acestea, El a fost reținut și rezervat. Nu a fost misiunea Lui aceea de a-i uimi cu imensitatea darurilor și talentelor Sale, ci aceea de a umbla în smerenie și umilință, pentru a-i învăța pe cei neștiutori calea mântuirii. O prea mare aplecare asupra studiului, chiar și asupra științei adevărate, creează un apetit anormal, care crește pe măsură ce este hrănit. Aceasta creează dorința de a asigura mai multă cunoștință decât este esențială pentru a face lucrarea Domnului. Urmărirea cunoașterii doar de dragul cunoașterii distrage mintea de la consacrarea față de Dumnezeu, împiedică progresul în ceea ce privește evlavia practică și constituie un obstacol pentru suflete în umblarea pe o cale care să conducă spre o viață mai sfântă, mai fericită. Domnul Isus a dat doar atâta învățatură cât ar putea fi folosită. Frații mei, felul în care puneți voi problema necesității multor ani de studiu nu este pe placul lui Dumnezeu.

Domnul Isus dorește ca oamenii să-și pună la schimbător talanții și Isus a promis că le va da har după har. Pe măsură ce dăm altora, vom primi tot mai mult. Și în timp ce lucrăm astfel, mintea nu va fi îmbâcsită cu multă cunoștință care a tot fost înghesuită în ea, fără să fi existat ocazia de a împărtăși altora ceea ce s-a primit. Studentul ajunge din punct de vedere mintal un melancolic care a fost ticsit cu ceea ce nu poate folosi. S-a irosit mult timp și posibilitatea de a fi utili în mod practic nu a existat pentru studenți datorită învățării a ceea ce nu putea fi folosit de Duhul lui Dumnezeu.

Cei care vin la școala din Battle Creek ar trebui să treacă repede și cât mai bine printr-un curs practic cu privire la dezvoltarea sănătoasă a trupului și activitatea sfântă a sufletului. În Evanghelia Sa, Dumnezeu vorbește nu numai de beneficiile dezvoltării capacității mintale a omului, ci și de faptul că simțurile morale pot fi trezite. Acest lucru este ilustrat prin exemplul lui Daniel și al celor trei tineri evrei. Ei au avut mereu în minte temerea de Domnul, iar urmarea a fost după cum este raportat: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele”. (Daniel 1, 17.)

Domnul Hristos a spus: „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc”. (Luca 11, 28.) Numai pâinea vieții poate satisface sufletul înfometat. Numai apa vieții poate potoli setea sufletului însetat. Mințile ucenicilor au fost adesea ațâțate de curiozitate, însă, în loc să le satisfacă dorința de a cunoaște lucruri care nu erau necesare pentru îndeplinirea lucrării lor, El a deschis noi canale de gândire pentru mințile lor. El le-a dat acele învățături atât de necesare pentru evlavie practică.

Multe domenii de studiu pe care studenții ar trebui să le facă timp de ani de zile, perioadă în care nu pot face lucrare, nu constituie un lucru după rânduiala lui Dumnezeu. Domnul Hristos a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Când a spus: „Urmați-Mă”, El și-a asumat poziția de învățător. Toată lumina pe care El a adus-o din ceruri trebuie să fie folosită pentru a le descoperi oamenilor groapa pieirii în care au fost aruncați de păcatele lor și pentru a-i îndrepta spre singura cale pe care pot merge, cu speranța de a ajunge la un loc de siguranță. Razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii luminează această cale, iar omul care merge pe ea, deși este nesăbuit, nu trebuie să se rătăcească. Cei care vin la Battle Creek nu trebuie încurajați să petreacă ani întregi din viață studiind.

Necumpătarea în studiu este un fel de beție, iar aceia care își îngăduie acest lucru rătăcesc de la cărările sigure, ca și bețivul, și se clatină și se prăbușesc în întuneric. Domnul dorește ca fiecare student să aibă în vedere numai slava lui Dumnezeu. Studenții nu trebuie să-și istovească și să-și irosească puterile fizice și mintale, căutând să știe cât mai mult cu putință în ce privește știința; însă fiecare, în mod individual, trebuie să-și păstreze prospețimea și vigoarea tuturor puterilor sale, pentru a se angaja în lucrarea pe care i-a desemnat-o Domnul pentru a ajuta sufletele să găsească acea cale a neprihănirii. Toți trebuie să-și păstreze tăria vieții lor, energia sufletului și zelul și să se pregătească pentru acel moment când trebuie să părăsească studiile de la școală și să se

îndrepte mai mult spre studii practice în sfera lor de activitate, unde îngerii conlucrează cu ei. Ființele cerești vor acționa prin unelte omenești. Porunca cerului este de a lucra — de a face ceva ce va reflecta slava lui Dumnezeu, fiind de folos semenilor lor care sunt pe cale de a pieri.

Există marele pericol ca studenții din școli să nu învețe cea mai importantă dintre toate lecțiile pe care Domnul ar dori ca ei s-o învețe. Această lecție ne este transmisă în următorul text: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 29.30.) Unii nu doar că nu au purtat jugul blândului și smeritului Domn Isus, însă nu au fost nici în stare să reziste ispitelor care i-au împresurat. Tineri fără experiență, care au venit de la mari distanțe pentru a dobândi educație în școala noastră, au pierdut legătura cu Isus. Aceste lucruri nu ar fi trebuit să se întâmple.

Domnul nu alege sau acceptă lucrători în funcție de numeroasele avantaje pe care le-au avut sau în funcție de educația superioară de care au beneficiat. Valoarea agentului uman este estimată în funcție de capacitatea inimii de a-L cunoaște și a-L înțelege pe Dumnezeu. „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos”. (2 Timotei 2, 1-3.) Cel mai mare bine cu putință se obține prin cunoașterea lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3.)

Această cunoaștere constituie izvorul tainic de unde curge toată puterea. Prin exercitarea credinței, noi suntem capabili să primim și să punem în practică Cuvântul lui Dumnezeu. Nici o scuză nu poate fi acceptată și nu este primită nici o cerere de îndreptățire pentru eșecul de a cunoaște și înțelege voia lui Dumnezeu. Domnul va lumina inima care Îi este credincioasă. El poate citi gândurile și intențiile inimii. Este inutil să ne plângem, spunând că, dacă ar fi fost așa sau așa, am fi făcut într-un fel sau altul. Nu există dacă în privința cerințelor lui Dumnezeu; Cuvântul Lui este Da și Amin. Nu există nici o îndoială în inima în care există credință cu privire la puterea lui Dumnezeu de a-și îndeplini făgăduințele. Credința curată lucrează prin dragoste și curăță sufletul.

Tatălui întristat care căuta dragostea și mila lui Hristos față de fiul său bolnav, Domnul Isus i-a spus: „Dacă crezi, toate lucrurile sunt cu putință celui care crede”. Toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu și prin credință noi putem beneficia de puterea Lui. Însă credința nu este vedere; credința nu este sentiment, ceva ce simți; credința nu este ceva ce poți pipăi în realitate. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare în lucrurile care nu se văd”. (Evrei 11, 1.) A avea credință înseamnă a lăsa la o parte sentimentele și dorințele egoiste, a umbla în umilință cu Domnul, a ne însuși făgăduințele Lui și a face apel la ele în toate ocaziile, crezând că Domnul va lucra potrivit cu planurile Sale în inima și viața ta, prin sfințirea caracterului tău; înseamnă să te bizui cu totul și implicit să te încrezi în credincioșia lui Dumnezeu. Dacă este urmată această cale, cei din jurul nostru vor vedea roada specială a Duhului manifestată în viață și caracter.

Educația primită de Moise ca nepot al faraonului a fost desăvârșită. Nu a fost neglijat nimic din ceea ce fusese planificat să-l facă un om înțelept, în felul în care înțelegeau egiptenii înțelepciunea. Această educație i-a fost de folos în multe privințe; însă partea cea mai valoroasă care l-a calificat pentru lucrare a fost cea primită pe când a fost păstor. În timp ce el își conducea turmele prin locurile sălbatice din munți și prin pășunile verzi din văi, Dumnezeul naturii l-a învățat cea mai mare și cea mai înaltă înțelepciune. În școala naturii, în care Domnul Însuși era învățătorul, el a contemplat și a învățat lecțiile umilinței, smereniei, credinței și încrederii, un mod de viață umil, toate aceste lucruri legându-i sufletul mai mult de Dumnezeu. În singurătatea munților, el a învățat ceea ce toată educația primită la curtea faraonului nu a fost în stare să-l învețe — credința simplă, neclintită, și încrederea continuă în Domnul.

Moise gândea că educația dată de înțelepciunea Egiptului l-a calificat în suficientă măsură pentru a scoate pe Israel din robie. Oare nu învățase el toate lucrurile care erau necesare unui general în armată? Nu avusese el cele mai mari privilegii de a învăța la cele mai bune școli ale țării? Da, el simțea că este în stare să-i elibereze. El și-a început lucrarea, căutând să câștige favoarea poporului său, încercând să le îndrepte greșelile. El a omorât un egiptean care îl bătea pe unul din frații săi. Prin aceasta, el a manifestat spiritul celui care a fost un criminal de la început și s-a dovedit necorespunzător pentru a-L reprezenta pe Dumnezeul harului, îndurării și al iubirii. El a făcut o greșală jalnică încă de la prima sa încercare. Ca mulți alții, imediat după aceea și-a pierdut încrederea în Dumnezeu și a întors spatele lucrării care i-a fost rânduită; el a fugit de mânia lui faraon. El a tras concluzia că datorită greșelii sale, păcatul cel mare de

a lua viața aceluia egiptean crud, Dumnezeu nu-i va permite să aibă vreun rol în lucrarea de eliberare a poporului Său din robia cea cruntă. Însă Domnul a îngăduit aceste lucruri pentru a-l putea învăța bunătatea, îngăduința, îndelunga răbdare, care sunt necesare oricărui lucrător al Domnului; căci aceste caracteristici sunt cele care vor face ca lucrătorul să aibă succes în cauza lui Dumnezeu.

Cunoașterea însușirilor caracterului Domnului Isus Hristos nu poate fi obținută prin intermediul celei mai înalte educații din cele mai savante școli. Această înțelepciune se dobândește numai de la Marele Învățător. Lecțiile umilinței asemenea celei a Domnului Hristos, lecțiile smereniei inimii, respectului pentru lucrurile sfinte nu sunt învățate mai eficient ca în școala lui Hristos. Moise fusese învățat să fie lingușit și lăudat pentru capacitățile sale superioare; însă acum el trebuia să învețe o lecție deosebită. Ca păstor la oi, Moise a învățat să le poarte de grijă celor năpăstuite, să le îngrijească pe cele bolnave, să le caute cu răbdare pe cele rătăcite, să le suporte pe cele neascultătoare și nesupuse și să satisfacă nevoile mielușilor și ale oilor bătrâne și slabe. Pe măsură ce se derulau aceste etape în dezvoltarea caracterului său, el a fost atras tot mai mult de Marele Păstor. El a ajuns una cu Sfântul lui Israel. El a crezut în Dumnezeu cel mare. El a comunicat cu Tatăl prin rugăciune umilă. El a privit la Cel Prea Înalt pentru educație în lucrurile spirituale și pentru cunoașterea datoriei sale ca păstor credincios. Viața lui a ajuns atât de legată de cer, încât Dumnezeu vorbea cu el față către față.

Pregătit în acest fel, el a fost gata să răspundă chemării lui Dumnezeu de a schimba toiagul său de păstor cu toiagul unui bărbat împuternicit pentru o lucrare, de a-și părăsi turma de oi pentru a prelua conducerea a mai mult de un milion de oameni idolatri, răzvrățiți. Însă el avea să fie dependent de Conducătorul Cel nevăzut. Așa cum toiagul era un simplu instrument în mâna sa, la fel și el avea să fie un instrument dispus să fie modelat de mâna Domnului Isus Hristos. Moise a fost ales pentru a fi păstorul poporului lui Dumnezeu și, datorită credinței sale neclintite și încrederii sale în Domnul, copiii lui Israel au putut primi atât de multe binecuvântări. Domnul Isus caută să coopereze cu astfel de oameni care să devină canale neînfundate, prin care bogățiile cerurilor să poată fi revărsate asupra poporului dragostei Sale. El lucrează prin om pentru înălțarea și mântuirea celor aleși.

Moise a fost chemat să lucreze ca partener al Domnului și ceea ce a făcut din el un bărbat reprezentativ a fost simplitatea caracterului său, combinată cu o educație

practică. În momentul în care se afla în culmea gloriei sale omenești, Domnul a făcut să se vadă prin Moise nebunia înțelepciunii omului, slăbiciunea puterii omenești, pentru ca el să poată fi condus să înțeleagă starea lui neajutorată și ineficiența sa, dacă nu este ajutat de Domnul Isus.

Nesăbuința lui Moise în uciderea egipteanului a fost generată de spiritul lui înfumurat. Credința acționează în puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, și nu pe căile oamenilor. Prin simpla credință, Moise a fost făcut în stare să treacă prin greutăți și să învingă obstacole care păreau aproape de netrecut. Când copiii lui Israel s-au bizuit pe El, fără să se încreadă în propriile lor puteri, Generalul cel puternic al oștirilor le-a fost credincios. El i-a izbăvit din multe greutăți din care nu ar fi scăpat niciodată dacă ar fi fost lăsați singuri. Dumnezeu a putut să-și manifeste puterea Lui cea mare prin Moise datorită credinței sale permanente în puterea și intențiile pline de iubire ale Eliberatorului lor. Această credință a făcut totul după cum i-a poruncit Domnul. Toată înțelepciunea oamenilor învățați nu ar fi putut face din el un om prin care Domnul să poată lucra, până când el nu a lăsat la o parte încrederea în sine, nu și-a dat seama de propria stare de neajutorare și și-a pus încrederea în Dumnezeu; până când a vrut să se supună poruncilor lui Dumnezeu, fie că erau pe plac judecății sale omenești, fie că nu.

Acele persoane care refuză să meargă înainte până când nu văd fiecare pas însemnat clar în fața lor nu vor realiza niciodată prea mult; însă orice om care își arată credința și încrederea în Dumnezeu, supunându-I-se de bună voie, suportând disciplina divină impusă, va deveni un lucrător care va avea succes în via Domnului. În eforturile lor de a se califica pentru a deveni conlucrători cu Dumnezeu, oamenii se așează adesea în poziții care îi vor descalifica în vederea lucrării de modelare pe care Domnul voia să o facă cu ei. Astfel, ei nu sunt găsiți, așa cum a făcut Moise, asemănători Domnului. Supunându-se disciplinei lui Dumnezeu, Moise a devenit un canal sfințit prin care Domnul a putut lucra. El nu a ezitat când a trebuit să schimbe calea lui cu calea Domnului, chiar dacă aceasta a însemnat cărări necunoscute, neumblate. El nu și-a îngăduit să-și folosească educația, arătând că Legea lui Dumnezeu este greu de ținut, că este imposibil să ascuți de ea. Nu; el a pus foarte puțin preț pe propria lui pregătire în vederea îndeplinirii cu succes a mării lucrări pe care i-a dat-o Domnul. Când și-a luat în primire misiunea de a elibera pe poporul lui Dumnezeu din robie, după toate aparențele omenești, aceasta era o întreprindere din cele mai puțin promițătoare; însă el s-a încrezut în Acela pentru care toate lucrurile sunt cu putință.

Mulți din zilele noastre au ocazii cu mult mai bune și se bucură de privilegii cu mult mai mari în ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, în comparație cu Moise; însă credința lui face de rușine necredința lor vădită. La porunca lui Dumnezeu, Moise a pornit înainte, chiar dacă în fața picioarelor sale nu se afla nimic pe care să calce. Mai mult de un milion de oameni depindeau de el, însă el i-a condus pas cu pas, zi de zi. Dumnezeu a îngăduit aceste călătorii stinghere prin pustie pentru ca ei să dobândească acea experiență necesară pentru a îndura greutatea și să știe, atunci când aveau să fie în pericol, că scăparea și izbăvirea vin numai de la Domnul, pentru ca astfel să poată învăța să-L cunoască pe Dumnezeu, să se încreadă în El și să-I slujească printr-o credință vie. Nu învățăturile școlilor Egiptului l-au făcut pe Moise capabil să triumfe asupra dușmanilor săi, ci o credință tare, neclintită, o credință care nu a cedat nici în fața celor mai grele împrejurări.

Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă ceva, el a făcut acel lucru fără să se gândească la consecințe. El l-a acordat lui Dumnezeu credit pentru înțelepciune a ceea ce i-a cerut și hotărârea de a face ce a spus. Din această cauză, Moise a acționat ca și când Îl vedea pe Cel care este Nevăzut. Dumnezeu nu caută oameni cu o educație perfectă. Lucrarea Lui nu așteaptă până când slujitorii Săi pot parcurge pregătirile atât de laborioase ale școlilor noastre; însă Domnul dorește ca oamenii să prețuiască privilegiul de a fi lucrători împreună cu Dumnezeu, oameni care să-L onoreze dând ascultare cerințelor Sale, indiferent de teoriile pe care le acceptaseră înainte. Nu există limită în privința utilității acelor care își lasă eul deoparte, care lasă Duhul Sfânt să lucreze asupra inimilor lor și trăiesc vieți cu totul sfințite în slujba lui Dumnezeu, suportând disciplina necesară impusă de Domnul fără a se plânge dacă vor cădea pe cale. Dacă nu vor slăbi atunci când Domnul îi va muștra și nu vor deveni împietriți și încăpățânați, Domnul îi va învăța atât pe tineri, cât și pe bătrâni, ceas de ceas, zi de zi. El tânjește să-și descopere mântuirea fiilor oamenilor, iar dacă poporul lui Dumnezeu va îndepărta piedicile, El va turna apele mântuirii din abundență prin canale omenești.

Mulți dintre cei care caută să fie eficienți pentru lucrarea măreață a lui Dumnezeu prin desăvârșirea educației lor în școlile oamenilor vor descoperi că au pierdut cea mai mare lecție pe care Domnul vrea să-i învețe. Neglijând să se supună impresiilor Duhului Sfânt, fără să trăiască în ascultare de cerințele lui Dumnezeu, eficiența lor spirituală a slăbit; ei au pierdut posibilitatea de a face o lucrare încununată de succes pentru Domnul. Absentând ei înșiși din școala lui Hristos, au uitat sunetul vocii Învățătorului și El nu îi poate îndruma pe cale. Oamenii pot dobândi toată înțelepciunea posibilă ce

poate fi dată de un învățător omenesc; însă Dumnezeu le cere o înțelepciune și mai mare. Ca și Moise, ei trebuie să învețe blândețea, smerenia inimii și neîncrederea în sine. Mântuitorul Însuși, când a fost om, a recunoscut că nu poate face nimic de la El Însuși. Și noi trebuie să învățăm că omul nu are putere în el însuși. Omul va fi eficient doar atunci când devine părtaș de natură divină.

De când deschide pentru prima dată o carte, acela care dorește să învețe trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu ca fiind Cel care dă adevărata înțelepciune. Noi ar trebui să căutăm sfatul Său la fiecare pas pe care îl facem. Nu trebuie făcut nici un aranjament la care Dumnezeu să nu poată lua parte și nici o legătură pe care El să nu o aprobe. Acela care este Autorul înțelepciunii trebuie recunoscut drept călăuză, de la început până la sfârșit. În acest fel, cunoștința dobândită din cărți va fi consolidată printr-o credință vie în Dumnezeul cel infinit. Studentul nu trebuie să-și îngăduie să se lase prins în studii pe perioade foarte lungi de timp, ci în lucruri de acest fel trebuie să se lase călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Unii socotesc că a avea parte de studii la Ann Arbor ar fi foarte bine; însă influențele rele sunt tot timpul la lucru acolo asupra minților susceptibile, astfel încât, cu cât ei înaintează mai mult în studii, cu atât ajung să creadă că este mai puțin necesar să caute cunoștința cu privire la voia lui Dumnezeu și căile Sale. Nimeni nu trebuie să-și îngăduie să urmeze cursuri care ar slăbi în vreun fel credința în adevăr și în puterea Domnului sau să le diminueze respectul pentru o viață de sfințenie. Îi avertizez pe studenți să nu facă nici măcar un pas în această privință — nici măcar sfătuiți chiar de profesorii lor sau de oameni cu autoritate, ce au o anumită poziție — până când nu L-au căutat în mod personal pe Dumnezeu, cu inimile deschise la influența Duhului Sfânt, și nu au obținut sfatul Său cu privire la respectivele cursuri pentru studiu. Orice dorință egoistă să fie dată la o parte; orice sugestie pe care o primiți de la oameni aduceți-o înaintea lui Dumnezeu, încrezându-vă în călăuzirea Duhului Sfânt; orice ambiție nesfântă trebuie îndepărtată, pentru ca Domnul să nu spună: „Am văzut nebunia prinzând rădăcină; însă deodată i-am blestemat locuința”. (Iov 5, 3.) Fiecare trebuie să acționeze, astfel încât să poată spune: „Totuși, Tu, Doamne, mă cunoști, mă vezi, îmi cercetezi inima și știi ce este cu mine”. (Ieremia 12, 3.) Domnul cântărește fiecare motiv. El cunoaște în profunzime gândurile, intențiile și scopurile inimii. Fără Dumnezeu noi suntem fără nădejde; de aceea, să ne întemeiem credința pe El. „Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule. În Tine mă încred din tinerețea mea”. (Psalmii 71, 5.)

Orice corabie care navighează pe marea vieții trebuie să aibă la cârmă pe Conducătorul divin; însă, când se stârnesc furtuni, când amenință vânturile, multe persoane Îl aruncă pe Pilotul navei lor peste bord și își încredințează corabia în mâinile omului mărginit sau încearcă să preia cârma ei înșiși. Atunci, urmează în general dezastrul și naufragiul, iar Pilotul este învinuit pentru că i-a condus în ape atât de primejdioase. Nu vă încredințați în mâna oamenilor, ci spuneți mai degrabă: „Domnul este ajutorul meu; voi căuta sfatul Lui.” Toate avantajele pe care le-ai putea avea nu vor putea fi o binecuvântare pentru tine și nici educația cea mai înaltă nu te poate califica pentru a deveni un canal de lumină, dacă nu conlucrezi cu Duhul Sfânt. Ne este la fel de imposibil să dobândim pricepere de la oameni fără iluminare divină așa cum le-a fost imposibil dumnezeilor Egiptului să-i elibereze pe aceia care și-au pus încrederea în ei. Studenții să nu creadă că orice sugestie care li se face de a-și prelungi studiile este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Fiecare sugestie de acest fel să fie prezentată Domnului în rugăciune și să fie căutată cu seriozitate călăuzirea Lui — nu numai o singură dată, ci continuu, iar și iar. Rugați-vă și implorați-L, până când sunteți convinși că sfatul este de la Dumnezeu sau de la om. Nu vă încredeți în oameni. Acționați numai sub călăuzire divină.

Voi ați fost chemați de Hristos. Ați fost răscumpărați cu sângele prețios al Mielului. Rugați-L pe Dumnezeu ca acest sânge să fie eficient și în dreptul vostru. Spuneți-I: „Sunt al Tău prin creațiune; sunt al Tău prin răscumpărare. Respect autoritatea omenească și sfatul fraților mei, însă nu pot depinde cu totul de aceștia. Te vreau pe Tine, o, Doamne, ca să mă înveți. Eu am făcut legământ cu Tine și doresc să adopt standardul divin în privința caracterului și să Te fac sfătuitoarea și călăuză mea — astfel ca Tu să iei parte la toate planurile pe care le fac cu privire la viața mea; de aceea, învață-mă.” Fie ca slava Domnului să fie cel dintâi lucru pe care să îl avem în vedere. Respingeți orice dorință după distincții lumești, orice ambiție de a asigura locul cel dintâi. Încurajați curăția și sfințirea inimii, ca să puteți reprezenta adevăratele principii ale Evangheliei. Fiecare act al vieții noastre să fie sfințit printr-o străduință sfântă de a face voia Domnului, pentru ca influența voastră să nu îi conducă pe alții pe cărări greșite. Atunci când Dumnezeu este Cel care conduce, neprihănirea Lui va merge înaintea voastră, iar slava lui Dumnezeu va fi răsplata voastră cea mai mare.

Domnul spune: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită”. Sfatul fraților voștri s-ar putea să vă facă să vă abateți de pe calea pe care Domnul a tras-o ca să

mergeți pe ea; căci mințile oamenilor nu sunt totdeauna sub stăpânirea Duhului Sfânt. „Vegheați”, având grijă ca studiile voastre să nu ia asemenea proporții și să vă absoarbă într-atât interesul, încât mințile voastre să ajungă supra-împovărate, iar dorința după sfințenie să fie zdrobită în sufletul vostru. Mulți studenți au pierdut treptat din vedere motivul și scopul pentru care au venit la școală și o ambiție nesfântă de a obține o educație cât mai înaltă i-a condus să sacrifice adevărul. Interesul lor puternic de a-și asigura un loc înalt între oameni a fost acela care i-a făcut să piardă din vedere voința Tatălui lor ceresc; însă adevărata cunoștință conduce la o viață curată prin sfințirea pe care o realizează adevărul.

Prea adesea, pe măsură ce se acumulează studiile, înțelepciunii de sus i-a fost acordat un loc secundar și se întâmplă că studentul, cu cât înaintează mai mult într-o cunoaștere de acest gen, cu atât are mai puțină încredere în Dumnezeu; el consideră că învățătura multă constituie esența succesului în viață; însă, dacă toți vom acorda considerația cuvenită declarației Domnului Hristos, ei vor face alte planuri: „Fără Mine voi nu puteți face nimic”. Fără principiile vitale ale adevăratei religii și neștiind cum să-I slujim și să-I dăm slavă Răscumpărătorului, educația este mai mult dăunătoare decât benefică. Când educația în cele omenești este de o asemenea dimensiune, încât dragostea de Dumnezeu descrește în inimă, rugăciunea ajunge neglijată și se dă greș în a cultiva însușirile spirituale, aceasta este cu totul dezastruoasă. Ar fi mult mai bine să nu mai încercați să obțineți o asemenea educație și să căutați vindecarea sufletului care tânjește după mai mult, pierzându-se însă din vedere interesele veșnice. Sunt mulți care se aglomerează cu prea multe studii într-o perioadă scurtă de timp. Ei își suprasolicită puterile mintale și, ca urmare, pot ajunge să vadă lucrurile într-o lumină pervertită. Ei nu se mulțumesc să urmeze doar cursurile propuse și simt că li se face o nedreptate atunci când, stăpâniți fiind de ambiții egoiste, nu li se îngăduie să-și facă studiile pe care doresc să le facă. Ei ajung să aibă o minte dezechilibrată. Ei nu iau în seamă faptul că nu-L pot sluji mai bine pe Domnul dacă își vatămă puterile fizice, mintale și morale; ci, împovărându-și mintea, ei aduc asupra lor înșiși infirmități care le diminuează puterile și îi fac nepotriviți pentru a fi utili în viitor.

În nici un caz nu sfătuiesc să se pună restricție în cazul educației căreia Dumnezeu nu i-a pus limite. Educația noastră nu ia sfârșit o dată cu avantajele pe care ni le poate oferi această lume. De-a lungul întregii vieți, aleșii lui Dumnezeu vor învăța continuu. Însă eu vă îndemn să fiți restrictivi în urmarea acelor metode de educație care pun în pericol sufletul și distrug scopul pentru care sunt cheltuiți banii și timpul.

Educația este o lucrare măreață care se înfăptuiește în viață; însă, pentru a dobândi adevărata educație, este necesară acea înțelepciune care vine numai de la Dumnezeu. Domnul Dumnezeu trebuie să fie reprezentat în fiecare etapă a educației; dar este o greșeală a devota o perioadă de ani de zile studiului unei singure discipline. După ce s-a studiat o perioadă de timp, nimeni să nu-i sfătuiască pe studenți să se apuce de studiul altui domeniu, ci, mai degrabă, să-i îndemne să se apuce de lucru în ramura pentru care s-au pregătit. Să fie sfătuiți să pună în practică învățăturile teoretice pe care le-au dobândit. Daniel a procedat în acest fel în Babilon. El a pus în practică ceea ce a învățat de la profesorii săi. Fie ca studenții să caute călăuzirea cerească mai mult decât au făcut-o până acum și să nu acționeze în nici un fel, chiar dacă sunt sfătuiți astfel de profesorii lor, până ce nu au căutat cu toată umilința înțelepciune de la Dumnezeu și nu au primit călăuzirea și sfatul Său.

Studenții sunt autorizați să meargă la școală o anumită perioadă de timp pentru a dobândi o anumită cunoaștere în ce privește științele; însă, când încep, ei să se îngrijească întotdeauna de nevoile lor fizice și să acționeze în așa fel, încât educația să nu le vatăme nicidecum templul corpului lor. Să se asigure că nu permit nici o practică păcătoasă, că nu se împovărează cu prea multe studii, că nu ajung atât de absorbiți de acestea, încât adevărul este părăsit, iar cunoașterea de Dumnezeu alungată din suflet de născocirile omenești. Fiecare moment devotat studiului să fie un moment în care sufletul să fie conștient de responsabilitățile care i-au fost date de Dumnezeu. Atunci nu va mai fi nevoie să le cereți imperios studenților să fie dreți și credincioși adevărului și să-și păstreze integritatea. Ei vor respira o atmosferă cerească și fiecare lucrare întreprinsă va fi inspirată de Duhul Sfânt, iar dreptatea și neprihănirea vor fi scoase în evidență.

Însă, dacă trupul este neglijat, dacă ore nepotrivite sunt consumate pentru studiu, dacă mintea este supraîncărcată, dacă puterile fizice sunt nefolosite și ajung slăbite, atunci mașinăria omenească este împiedicată, iar lucrurile esențiale pentru bunăstarea noastră viitoare și pacea noastră veșnică sunt neglijate. Cunoașterea dobândită prin studiul cărților este considerată atotsuficientă, iar Dumnezeu este dezonorat. Studentul uită cuvintele inspirate și nu urmează sfatul Domnului, care spune: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”.

(Romani 12, 1.2.) Mințile multora necesită reînnoire, transformare și modelare după planul lui Dumnezeu. Mulți se ruinează din punct de vedere fizic, mintal și moral datorită suprasolicitării prin studiu. Ei se amăgesc pe ei înșiși pentru această viață și pentru eternitate prin obiceiuri necumpătate, căutând să obțină o educație. Ei își pierd dorința de a învăța în școala lui Hristos lecțiile blândeții și umilinței inimii. Fiecare clipă care trece este încărcată cu urmări pentru veșnicie. Urmarea căii neprihănită va avea ca rezultat sigur integritatea.

Oare dacă cineva dorește să devină un om educat trebuie să-L jefuiască pe Dumnezeu și să nu-L slujească cu toate puterile spiritului, sufletului și trupului? Dumnezeu vă cere să fiți împlinitori ai Cuvântului Său, pentru a putea fi instruiți pe deplin cu privire la principiile care vă vor ajuta să fiți potriviți pentru ceruri. Nu trebuie urmată nici o metodă de educație care dă la o parte Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu să fie sfătuitoarea voastră principală. Scopul educației este de a prelua lumină pe care să o puteți împărtăși mai departe, lăsând-o să strălucească pentru alții prin fapte bune. Cunoașterea de Dumnezeu este cea mai înaltă educație. „Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul»”. (Ieremia 9, 23.24.) Citiți primul și al doilea capitol din 1 Corinteni cu cel mai profund interes și rugați-vă ca Dumnezeu să vă dea înțelepciune ca să puteți înțelege și pune în practică adevărurile descoperite acolo. „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Isus Hristos. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «cine se laudă, să se laude în Domnul».” (1 Corinteni 1, 26-31.) „Domnul este înălțat și locuiește în înălțime. El umple Sionul de nepărtinire și dreptate. Zilele tale sunt statornice, înțelepciunea și pricepera sunt un izvor de mântuire; frica de Domnul, iată comoara Sionului.” (Isaia 33, 5.6.)

Timpul este scurt și sunt doar câțiva lucrători în via Domnului. Au fost trimiși

câțiva din această parte a lumii să studieze la Battle Creek, pentru a putea deveni împreună lucrători cu Dumnezeu. S-a sperat că Duhul Sfânt va lucra prin ei pentru aceia care se află în umbra morții. Acești studenți au fost susținuți prin sacrificiile unor bărbați și femei care, după cunoștința mea, au luat cu împrumut bani pentru a le plăti cursurile și a acoperi celelalte cheltuieli. Lumea trebuie să fie avertizată; și, cu toate acestea, voi ați socotit că este necesar să se irosească timp și bani, prelungindu-se inutil pregătirea pentru lucrarea la care au fost chemați acești tineri. Același Dumnezeu pe care Isaia L-a văzut în viziune există și astăzi și îi poate ilumina pe aceia care au o parte de făcut în pregătirea oamenilor pentru o lucrare solemnă și sfântă. El spune: „Căci Eu, Domnul, iubesc dreptatea, urăsc răpirea și nelegiuirea; le voi da cu credincioșie răsplata lor și voi încheia cu ei un legământ veșnic.” (Isaia 53, 5.)

Aceia care sunt îndrumători în lucrarea de educație așează prea multe cursuri în fața celor care vin la Battle Creek spre a se pregăti pentru lucrarea Domnului. Ei au presupus că este necesar ca aceștia să învețe tot mai mult în diverse domenii; și, în timp ce participă la diferite cursuri an de an, timpul prețios se scurge, iar ocaziile de aur sunt irosite fără a putea fi vreodată întoarse. Se amână mereu lucrarea acestor oameni, iar studenții nu mai simt pe inimă povara pentru suflete și depind tot mai mult de învățătura pe care o dau cărțile decât de eficiența Duhului Sfânt și de ceea ce Domnul a promis că va face pentru ei.

Această povară a fost asupra mea timp de ani de zile. La Battle Creek s-a urmat o cale pe care Domnul nu o aprobă. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Ziua socotelii, a mâniei, a pedepsei, a condamnării, a judecării datorită păcatului vine asupra lumii așa cum vine hoțul noaptea. Este aproape timpul când o nenorocire năprasnică va veni asupra lumii și oamenii nu vor scăpa. Am un cuvânt de avertizare pentru voi. Voi vedeți lucrurile într-o lumină mult prea slabă și mult prea mult doar dintr-un punct de vedere omenesc. Doar o foarte mică parte din via Domnului a fost lucrată. Doar câțiva au primit ultima solie a harului care trebuie dată lumii. Studenții sunt făcuți să creadă că eficiența lor depinde de educație și instruire; însă succesul lucrării nu depinde de mărimea cunoștințelor în domeniul științelor. Gândul care trebuie imprimat în mintea studenților este acela că timpul este scurt și că ei trebuie să se pregătească în mare grabă pentru lucrarea care este esențială în acest timp. Fiecare om, prin harul dat lui de Dumnezeu, trebuie să participe la această lucrare nu depinzând de ardoarea sau capacitățile sale omenești; căci Dumnezeu poate îndepărta puterea omenească într-o singură clipă. Fie ca oricine, prin puterea Mântuitorului nostru cel viu care astăzi este

mijlocitorul nostru în curțile cerești, să se lupte să facă voia lui Dumnezeu.

Sunt rugată să vă spun că voi nu știți cât de curând poate veni criza. Aceasta se strecoară treptat, ca un hoț. Soarele strălucește pe cer, urmându-și cursul lui obișnuit, iar cerurile încă spun slava lui Dumnezeu; oamenii își urmează obiceiurile lor de a mânca și a bea, de a sădi și construi, de a se însura și mărita; negustorii încă vând și cumpără; se publică diferite cărți, una după alta; oamenii își dau brânci unul altuia, căutând să obțină locul cel mai de sus; iubitorii de plăceri încă frecventează teatrele, cursele de cai, iadul jocurilor de noroc și obiceiurile cele mai pătimășe predomină; totuși, timpul de probă se apropie de încheiere cu grăbire și destinul fiecăruia va fi hotărât pentru veșnicie. Sunt doar puțini aceia care cred din toată inima că avem un cer de câștigat și un iad de evitat; însă acești câțiva își arată credința prin fapte. Semnele venirii lui Hristos se împlinesc cu grăbire. Satana știe că mai are doar puțin timp în care poate lucra și el și-a stârnit agenții pentru a pune în mișcare elementele lumii, pentru ca oamenii să fie înșelați, induși în eroare și ținuți ocupați, amăgiți, până când timpul de probă se va termina, iar ușa va fi închisă pentru totdeauna.

Împărățiile acestei lumi nu au devenit încă împărățiile Domnului nostru și ale lui Hristos. Nu vă înșelați singuri; treziți-vă cu totul, acționați repede, căci vine noaptea când nici un om nu poate să lucreze. Nu-i încurajați pe studenții care vin la voi cu povara pe suflet de a lucra pentru mântuirea semenilor lor, să înceapă noi și noi cursuri. Nu prelungiți durata studiilor la prea mulți ani de zile. Astfel, ei vor crede că este timp suficient și însuși acest plan constituie o cursă pentru sufletele lor. Mulți sunt mai bine pregătiți și au mai mult discernământ spiritual și mai multă cunoștință despre Dumnezeu atunci când vin la cursuri decât atunci când le absolvă. Ei ajung stăpâniți de ambiția de a deveni oameni învățați și sunt încurajați să tot adauge la studiile lor, până când ajung zăpăciți. Ei fac din cărți idoli lor și sunt dispuși să sacrifice sănătate și spiritualitate pentru a putea dobândi educație. Ei restrâng timpul care ar trebui să-l dedice rugăciunii, nu folosesc cum se cuvine ocaziile pe care le au pentru a face bine și nu transmit lumină și cunoștință. Ei pun greșit în aplicare cunoștințele pe care le-au dobândit și nu înaintează în știința câștigării de suflete. Lucrarea misionară o doresc tot mai puțin, pe măsură ce pasiunea de a excela în privința cunoștințelor obținute din cărți crește anormal. În timp ce își continuă studiile, ei se separă de Dumnezeu înțelepciunii. Unii îi felicită pentru succesul lor și îi încurajează să tot adauge grade în pregătirea lor, chiar dacă ei sunt mai puțin pregătiți să facă lucrarea lui Dumnezeu așa cum i-a învățat Domnul Hristos, înainte de a veni la școala de la Battle Creek.

S-a pus întrebarea aceasta celor adunați: „Credeti voi adevărul? Credeti voi în întreita solie îngerească? Dacă într-adevăr credeti, atunci să se vadă în fapte credința voastră și nu-i mai încurajați pe cei care vin la Battle Creek să-și tot continue studiile, când ei ar trebui să plece de acolo spre a face lucrarea Domnului.” Nu se aduce slavă lui Dumnezeu prin această amânare. Oamenii se duc la Battle Creek și primesc acolo idei mai înalte cu privire la capacitățile pe care le au decât ar trebui. Ei sunt încurajați să-și prelungească mereu studiile; însă Dumnezeu nu dorește acest lucru. Ei nu au aprobarea cerului când acționează în acest mod. Timpul de har, atât de prețios, nu permite ani prelungiți pentru instruire. Dumnezeu cheamă: „Mergeți și lucrați astăzi în via Mea”. Acum, chiar acum este timpul de a lucra. Credeti voi că Domnul vine și că ultima mare criză este gata să izbucnească asupra lumii?

Curând se va petrece o schimbare bruscă în procedeele lui Dumnezeu. Lumea, datorită nelegiurii ei, a fost afectată de dezastre — inundații, furtuni, incendii, cutremure de pământ, foamete, războaie și vărsări de sânge. Domnul este încet la mânie, însă are putere mare; totuși, El nu va socoti nevinovați pe cei nelegiuiți. „Domnul umblă în furtună și în vârtej și norii sunt praful picioarelor Lui.” (Naum 1, 3.) Oh, de ar putea înțelege oamenii răbdarea, îndelunga răbdare și îngăduință a lui Dumnezeu! El Își ține în frâu puterea. Atotputernicia locuiește sub controlul Celui Atotputernic. Oh, dacă ar putea înțelege oamenii că Dumnezeu nu poate fi făcut să-și piardă răbdarea datorită nelegiurii lumii și că El oferă încă speranță de iertare chiar și aceluia care nu o merită nicidecum! Însă îngăduința Lui nu va continua la nesfârșit. Cine este pregătit pentru schimbarea bruscă ce va avea loc în felul lui Dumnezeu de a-i trata pe păcătoși? Cine va fi pregătit să scape de pedeapsa care va cădea cu siguranță asupra călcătorilor de lege?

Noi nu avem la îndemână un mileniu în care să lucrăm pentru a avertiza lumea. Este nevoie de transformarea sufletului. Cea mai eficientă înțelepciune poate fi dobândită numai în școala lui Hristos. Să se înțeleagă că eu nu spun nimic în aceste cuvinte care să subaprecieze educația, ci eu îi avertizez pe aceia care sunt în pericolul de a duce ceea ce este îngăduit în extreme neîngăduite și de a se ocupa prea mult de educația omenească. Să se insiste mai degrabă asupra dezvoltării prețioasei experiențe creștine; căci, fără aceasta, educația studentului nu are nici o valoare.

Dacă vedeți că studenții sunt în pericolul de a deveni prea ocupați cu studiile lor, încât ajung să neglijeze studiul cărții care le dă acele informații despre felul cum își pot

asigura binele viitor al sufletelor lor, nu le prezentați tentația de a merge mai departe, prelungindu-și timpul pentru învățare. În acest fel, tot ceea ce ar fi făcut ca educația studentului să aibă valoare va fi pierdut din vedere. Să-L iubim pe Domnul Isus Hristos mai mult și tot mai mult; însă unii s-au dus la Battle Creek pentru a învăța, când, de fapt, dacă nu s-ar fi dus acolo, ei ar fi fost mult mai bine pregătiți pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ar fi făcut această lucrare în simplitate și în felul în care a lucrat Domnul Hristos. Ar fi ajuns să depindă mai mult de Dumnezeu și de puterea Duhului Sfânt și mult mai puțin de educația lor. Perioadele lungi de studiu continuu sunt dăunătoare pentru bunăstarea fizică, mintală și morală.

Citiți Vechiul și Noul Testament într-un spirit de pocăință. Citiți-le cu rugăciune și credincioșie, implorând Duhul Sfânt să vă dea pricepere. Daniel a cercetat acea parte a Vechiului Testament pe care o avea la dispoziție și a făcut din Cuvântul lui Dumnezeu cel mai mare învățător al său. În același timp, el a folosit toate ocaziile pe care le-a avut la îndemână pentru a deveni priceput în toate domeniile învățaturii. Tovarășii lui au făcut același lucru și astfel noi citim despre ei: „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui”. (Daniel 1, 20.) „Dumnezeu a dat acestor patru tineri (erau doar niște tineri) știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.” (Daniel 1, 17.)

Studentii care înalță știința mai presus de Dumnezeul științei sunt de fapt nepricepuți, în timp ce ei se socotesc foarte înțelepți. Dacă nu vă puteți permite un timp ca să vă rugați, dacă nu puteți acorda un timp comuniunii cu Dumnezeu, timp pentru cercetare de sine, și nu prețuiți acea înțelepciune care vine numai de la Dumnezeu, toată învățătura voastră nu va folosi la nimic, iar școlile și colegiile vor fi socotite deficitare. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” Ce fel de credință nutrim noi? Avem noi o credință care lucrează prin dragoste și curățește sufletul? Avem noi o credință în conformitate cu lumina pe care am primit-o? Satana ar tresălta dacă ar putea pătrunde la Battle Creek pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu, introducând invenții omenești în ce privește învățătura și sfatul. El ar fi încântat să vadă cum lucrătorii sunt absorbiți timp de ani de zile în pregătire, în acest fel educația devenind mai degrabă un obstacol decât un progres.

Duhul Sfânt a luptat cu mulți tineri și i-a îndrumat să se consacre pentru cauza și

lucrarea lui Dumnezeu. Când își oferă serviciile Conferinței, ei sunt sfătuiți să participe la o serie de cursuri la Battle Creek, înainte de a intra în lucrare. Până aici toate sunt foarte bune dacă studentul este echilibrat, neclintit în principii; însă nu este util că studentul să-și prelungească timpul de pregătire. Trebuie depuse cele mai serioase eforturi pentru progresul aceluia care vor fi misionari. Fiecare strădanie trebuie făcută pentru înaintarea lor, astfel încât ei să poată fi înrolați în lucrare cât de curând cu putință. Ei nu își pot permite să aștepte până când educația lor va fi considerată completă. Acest lucru nu poate fi atins niciodată, pentru că vom învăța mereu de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei.

O mare lucrare trebuie făcută și via Domnului are nevoie de lucrători. Misionarii trebuie să intre înainte ca să fie siliți să înceteze lucrul. Există acum uși deschise pretutindeni; ei nu își pot permite să aștepte să își termine anii de studiu, pentru că anii din fața noastră nu sunt mulți și noi trebuie să lucrăm cât este încă ziuă. Nu este înțelept să-i sfătuiți pe tineri și tinere să studieze la Ann Arbor. Mulți dintre cei care au fost acolo nu au avut beneficii nici în trecut și nu vor avea nici în viitor.

Observați trăsăturile lucrării Domnului Hristos. El a acționat în cea mai mare simplitate. Chiar dacă urmașii Săi au fost pescari, El nu i-a sfătuit să se ducă mai întâi la școala rabinilor și apoi să-și înceapă lucrarea. El și-a chemat ucenicii de la năvod, spunându-le: „Veniți după Mine și Eu vă voi face pescari de oameni”. El l-a chemat pe Matei de la vamă și i-a spus: „Urmează-Mă”. Tot ce li s-a cerut să facă a fost să-L urmeze pe Isus și să facă ce le poruncea El și astfel să intre în școala Lui, unde Dumnezeu era profesorul. Cât timp vom exista, vom avea nevoie de școli. Întotdeauna va fi nevoie de educație; însă trebuie să fim atenți ca educația să nu absoarbă toate preocupările spirituale.

Există pericolul real de a-i sfătui pe studenți să urmeze studii după studii și să fie făcuți să creadă că astfel vor ajunge desăvârșiți. Educația obținută va fi deficitară pe toate planurile. Domnul spune: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?”

Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii”. (1 Corinteni 1, 19-21.) Acesta este planul lui

Dumnezeu; și, de-a lungul generațiilor succesive, de-a lungul multor secole de păgânism, acest plan a fost adus la îndeplinire, nu ca experiment, ci ca o cale aprobată pentru răspândirea Evangheliei. Prin această metodă de la început, omul a fost lămurit, iar lumea a fost iluminată cu privire la Evanghelia lui Dumnezeu. Cel mai înalt grad de școlarizare pe care îl poate atinge orice om este în școala Divinului Învățător. Aceasta este cunoștința de care avem nevoie în special, tot mai mult pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, și fiecare ar face bine să capete acest fel de educație. Domnul cere ca oamenii să fie învățați de El. Există o mare lucrare de făcut pentru a aduce mințile omenești de la întuneric la lumina cea minunată a lui Dumnezeu. Ca instrumente omenești ale Sale, noi trebuie să îi îndeplinim planurile printr-o credință vie. În ce stare suntem noi — credința noastră nu lucrează pentru slava lui Dumnezeu sau suntem noi vase pregătite pentru lucrarea Domnului, pentru orice faptă bună?

Moise a fost învățat în toată înțelepciunea egiptenilor. El a primit o educație prin providența lui Dumnezeu; însă de o mare parte din învățăturile primite a trebuit să se dezvețe și să le socotească drept nesăbuite. Impresiile lăsate de acestea a trebuit să fie șterse de 40 de ani de experiență în care a purtat de grijă oilor și mieluşeilor. Dacă mulți dintre cei care sunt implicați în lucrarea Domnului ar putea fi izolați ca și Moise și ar fi siliți de împrejurări să facă ceva umil, până când inima lor s-ar înduioșa, aceștia ar deveni păstori mult mai credincioși decât sunt acum în felul în care lucrează cu moștenirea Domnului. Ei nu ar fi atât de predispuși să-și preamărească propriile lor calități sau să caute să demonstreze că înțelepciunea unei educații înalte ar putea lua locul unei sănătoase cunoașteri de Dumnezeu. Când Domnul Hristos a venit în lume, mărturia a fost că „lumea, prin înțelepciunea ei, nu L-a cunoscut pe Dumnezeu” și că totuși „Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii”.

Experimentarea înțelepciunii lumești a fost făcută pe deplin la prima venire a Domnului Hristos, când înțelepciunea omenească, cea plină de mândrie, s-a dovedit a fi plină de lipsuri. Oamenii nu au cunoscut adevărata înțelepciune care vine de la Izvorul oricărui bine. Înțelepciunea lumii a fost pusă în balanță și găsită necorespunzătoare. Voi le-ați dat studenților pe care îi aveți în grijă idei care nu sunt corecte. Dacă ar fi primit mai puține asemenea idei, ei ar fi fost mai bine pregătiți pentru îndeplinirea lucrării lor. Voi nu acordați considerația cuvenită învățaturii și metodei Domnului Isus Hristos, deși El a fost unicul Educator desăvârșit al lumii noastre. „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat

Dumnezeu prin harul Său. și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură? Noi însă avem gândul lui Hristos.”. (1 Corinteni 2, 12-16.)

Voi trebuie să învățați astăzi în școala lui Hristos. Domnul are putere să lucreze prin uneltele Lui. Voi puneți asupra bieților oameni, cu puteri mărginite, greutate mari, pe care îi faceți să le socotească folositoare pentru a face o mare lucrare, când ei nu au nici o ocazie sau chemare de a folosi studiile pe care le întreprind. Ocazii de aur trec în veșnicie și se dau sfaturi care nu ar trebui date; și s-ar fi putut face o lucrare mult mai mare și mult mai bună dacă perioada de timp petrecută la Battle Creek de mulți dintre lucrători ar fi fost mai scurtă. Ei ar fi trebuit puși la lucru pentru a transmite lumina și cunoștința pe care au primit-o, acelor care sunt în întuneric. Dumnezeuul oricărui har va da har după har. Cei care merg să lucreze în via Domnului vor învăța cum să lucreze și își vor aduce aminte ceea ce au învățat când au fost studenți. Domnului nu-i place ca acești lucrători să fie încurajați să petreacă ani de-a rândul pentru acumularea unor cunoștințe pe care nu vor avea ocazia să le împărtășească altora. Tineri de valoare, care ar fi trebuit să lucreze pentru Dumnezeu, au venit la Battle Creek pentru a primi educație și a dobândi o cunoaștere mai bună a felului în care ar trebui să lucreze. Ei ar fi trebuit să învețe ceea ce este esențial într-o foarte scurtă perioadă de timp. Nu era nevoie de ani de zile pentru educație pentru a putea răspunde chemării: „Du-te astăzi și lucrează în via Mea!” În loc să fie trimiși ca lucrători după luni sau ani de școală la colegiu, ei sunt sfătuiți să facă alte studii și să progreseze și în alte domenii. Ei sunt sfătuiți să petreacă luni și ani de zile în instituții în care adevărul este tăgăduit sau controversat și unde greșeli cu un caracter cu totul special, nescripturistic, sunt introduse în mod insidios. Aceste învățături sunt strecurate și amestecate cu studiile lor. Ei se aglomerează cu multe studii și își pierd dragostea pentru Domnul Isus; și înainte de a-și da seama ce se întâmplă, ei sunt deja departe de Dumnezeu și cu totul nepregătiți de a răspunde chemării: „Du-te astăzi și lucrează în via Mea.” Dorința după lucrare misionară a dispărut. Sunt atât de orbiți urmându-și cursurile, încât ajung să-I închidă ușa lui Hristos. Când absolvă și sunt însărcinați să pornească, fiind acum studenți care au fost instruiți în mod corespunzător, unii nu mai au deloc pe suflet povara pentru lucrare și sunt cu mult mai puțin pregătiți pentru a se angaja în lucrarea lui Dumnezeu

decât atunci când au venit pentru prima dată la Battle Creek.

Solul s-a întors către adunare și a întrebat: „Credeți în profeții? Voi, care cunoașteți adevărul, înțelegeți că ultima solie de avertizare este dată acum lumii, că ultima chemare a harului este auzită acum? Credeți voi că Satana a coborât cu mare putere, lucrând cu toate amăgirile nelegiurii în orice loc? Credeți voi că Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare și că în curând acesta va primi din mâna lui Dumnezeu îndoit pentru toate păcatele și nelegiurile lui?” Satana este mulțumit să-i rețineți pe bărbați și pe femei la Battle Creek, pe aceia care ar fi trebuit să fie împreună lucrători cu Dumnezeu în marea Sa vie. Dacă vrăjmașul îi poate reține pe lucrători departe de câmp, sub orice pretext, el o va face. Această pregătire școlară continuă, care reține talentele departe de câmp, nu dă nici o șansă Domnului de a lucra cu lucrătorii Săi. Mulți sunt conduși să-și ocupe timpul, talentele și mijloacele în mod egoist, pentru a dobândi o educație cât mai înaltă, și în același timp lumea pierde datorită lipsei cunoștinței pe care ar fi trebuit să o împărtășească. Domnul Hristos a chemat pescari neînvățați și le-a dat acestor oameni pricepere și înțelepciune în așa măsură, încât vrăjmașii lor nu au putut să-i contrazică sau să se împotrivescă celor spuse de ei. Mărturia lor a fost dusă în toată lumea cunoscută atunci.

Ucenicii lui Hristos nu sunt chemați să-i preamărească pe oameni, ci să-I dea slavă lui Dumnezeu, izvorul oricărei înțelepciuni. Fie ca profesorii să lase cale liberă Duhului Sfânt pentru a-și face lucrarea asupra inimilor oamenilor. Cel mai mare Învățător este prezent în mijlocul nostru prin Duhul Său Cel Sfânt. Oricât ați învăța, oricât de sus ați ajunge și chiar dacă v-ați petrece tot timpul de har pe care îl aveți cu dobândirea de cunoștințe, tot nu veți ajunge desăvârșiți. Când timpul se va încheia, va trebui să vă puneți vouă înșivă întrebarea: „Ce bine am făcut eu acelora care sunt în întuneric? Cui am transmis eu cunoștința despre Dumnezeu sau chiar și numai acele cunoștințe pentru care am cheltuit atât de mult timp și bani?” Curând, se va spune în ceruri: „S-a isprăvit”. „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22, 11.12.) Când se va rosti această sentință, orice caz va fi fost hotărât. Cu mult mai bine ar fi ca lucrătorii să înceapă cu o lucrare mai mică și să o facă pe aceasta încet și în umilință, ducând jugul lui Hristos și purtând sarcina Lui, în loc să consacre ani de pregătire pentru o lucrare mai mare și apoi să dea greș în a aduce la Dumnezeu fii și fiice, în a aduce

vreun trofeu la picioarele lui Isus. Bărbați și femei deopotrivă se codesc prea mult la Battle Creek. Dumnezeu îi cheamă, iar ei nu Îi aud glasul. Câmpurile de lucru sunt neglijate, și aceasta înseamnă că mințile oamenilor rămân neluminate. Sămânța rea a fost repede semănată în inimile tinerilor noștri și de aceea marile adevăruri practice trebuie făcute cunoscute copiilor și tinerilor; căci adevărul are putere.

Profesorii creștini sunt chemați să lucreze pentru Dumnezeu. Aluatul adevărului trebuie introdus înainte, ca să poată lucra transformarea caracterului. Ar fi cu mult mai bine pentru voi, tinerilor, să fiți mai puțin pregătiți în anumite domenii de studiu decât să duceți lipsă de blândețe și umilință și să fiți lipsiți de un duh smerit. Lucrarea unora dintre educatorii noștri a avut un efect negativ asupra studenților, împiedicându-i să fie conlucrători cu Dumnezeu. Ei ar trebui să studieze pentru a se familiariza cu felul în care a lucrat și a predicat Domnul Isus. El S-a tăgăduit pe Sine și S-a sacrificat. El nu a evitat munca grea, istovitoare; El a îndurat batjocura, disprețul, insulta, jignirile și maltratarea; sunt însă studenții noștri educați și pregătiți pentru a merge pe urmele pașilor Săi? Amânarea voastră nu este aprobată de Dumnezeu. Ispita de a urma an după an diferite discipline de studiu pune stăpânire asupra minților și aceștia își pierd în mod treptat spiritul cu care Domnul i-a inspirat să pornească în lucrare în via Sa. De ce nu pot oare oameni cu răspunderi să discearnă care vor fi urmările sigure ale reținerii în acest mod a studenților și de a-i învăța să dea la o parte lucrarea Domnului? Timpul trece în veșnicie și, cu toate acestea, cei care au fost trimiși la Battle Creek să se pregătească pentru lucrarea în via Domnului nu sunt încurajați să facă ceea ce pot pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. De multe privilegii au parte cei care cunosc deja adevărul, dar, cu toate acestea, ei nu îl pun în practică. Bani și putere, care ar fi trebuit să fie cheltuiți pentru a se merge la drumuri și la garduri, sunt irosiți pentru aceia care nu împărtășesc lumina pe care o au deja, celor care se află în întuneric. Când a primit lumina, Filip s-a dus și l-a chemat pe Natanael; însă mulți din cei care ar putea face o lucrare deosebită pentru Domnul nu vor face acest lucru până când nu vor avea mai multe ocazii.

Slujitorii lui Isus Hristos trebuie să distribuie o parte din lucrările din via lui Dumnezeu bărbaților care stau degeaba în piață. Dacă greșesc, corecți-i și apoi trimiteți-i iar la lucru. Foarte mulți au fost mai degrabă împiedicați să meargă mai departe în această lucrare decât să fie încurajați să își pună talanții la schimbător; cu toate acestea, ei învață să-și folosească talanții, punându-și la lucru capacitățile pe care le au. Mulți dintre cei care s-au dus la Battle Creek la școală ar fi primit o educație mai

bună la ei în țară. S-a pierdut timp, s-au cheltuit bani în mod inutil, o lucrare a rămas nefăcută și s-au pierdut suflete pentru că cei care socotesc că Îl slujesc pe Dumnezeu au făcut calcule greșite. Domnul trăiește, iar Duhul Său cel Sfânt domnește pretutindeni. Nu trebuie să se dea impresia că Battle Creek este Ierusalimul lumii și că toți trebuie să meargă acolo ca să se închine. Aceia care doresc să învețe și care fac orice efort cu putință pentru a dobândi cunoștințe, mergând în mod conștiincios în lumina adevărului, nu au nevoie să călătorească până la Battle Creek. Dumnezeu este învățătorul nostru; iar aceia care vor să-și folosească talanții în locul în care se află vor fi binecuvântați cu profesori trimiși de Dumnezeu pentru a-i instrui — profesori care s-au pregătit să facă o lucrare pentru Domnul. A cheltui mai mult timp și mai mulți bani este mai rău decât a-i pierde, căci aceia care caută să dobândească educația în detrimentul evlaviei practice sunt de partea care va pierde. Ceea ce se dobândește pe linie de educație în timpul când ar fi trebuit să se înroleze în lucrare este pierdere și irosire. Ființele cerești așteaptă unelte omenești cu care să coopereze ca misionari în părțile cuprinse de întuneric ale pământului. Dumnezeu așteaptă bărbați care să se angajeze în lucrarea misionară de acasă, în marile noastre orașe, dar, în același timp, la Battle Creek sunt reținuți bărbați și femei, când ar trebui repartizați în orașele mari și în cele mici, pretutindeni, la drumuri și la garduri. Ei trebuie să lanseze chemarea la ospățul nunții, pentru că toate lucrurile sunt acum gata. Vom avea misionari care vor face o lucrare bună în via Domnului fără să fi mers la Battle Creek.

Cei care merg la Battle Creek întâmpină o ispită pe care nu se așteaptă să o găsească în acel loc. Ei au de-a face cu descurajări de care nu au nevoie și, mergând în acel loc, ei nu sunt ajutați în experiența lor religioasă. Ei pierd mult timp pentru că nu știu ce trebuie să facă și nimeni nu este pregătit să le spună. Ei pierd mult timp cu practici de care nu au nevoie în lucrarea pentru care doresc să se pregătească. Lucrurile obișnuite sunt amestecate cu cele sacre și sunt puse pe același nivel. Însă aceasta nu este o metodă înțeleaptă. Dumnezeu privește și nu aprobă. Ei ar fi putut face multe lucruri care ar fi avut o influență de durată, dacă ar fi lucrat judicios și în umilință în locul în care se aflau. Timpul trece; sufletele se decid fie pentru bine, fie pentru rău, iar lupta crește continuu. Câți dintre cei care cunosc adevărul pentru acest timp lucrează în armonie cu principiile lui? Este adevărat că ceva s-a făcut; însă mult, mult mai mult ar fi trebuit făcut. Lucrarea se tot acumulează, iar timpul pentru lucrare este tot mai puțin. Acum este timpul ca toți să fie lumini care ard și strălucesc; cu toate acestea, mulți nu se îngrijesc să aibă în candelă uleiul harului, pregătit și arzând, astfel ca lumina să poată fi reflectată în afară astăzi.

Prea mulți se bazează pe forța zilei de mâine; însă acest lucru este o greșeală. Fiecare să fie învățat astfel, încât să arate importanța lucrării speciale care trebuie făcută astăzi. Toți să lucreze pentru Dumnezeu și pentru suflete; fiecare să dea dovadă de înțelepciune și să nu fie găsit niciodată trândav, stând degeaba și așteptând ca cineva să vină prin preajmă și să-l pună la lucru. Acel „cineva” care i-ar putea da de lucru este supra-împovărat de răspunderi și se pierde timp în așteptarea unor îndrumări din partea lui. Dumnezeu vă va da înțelepciune să porniți de îndată; căci încă se face strigarea: „Fiule, du-te și lucrează astăzi în via Mea.” Unii pot fi nehotărâți, dar chemarea se aude încă: „Du-te astăzi și lucrează în via Mea”. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” (Evrei 3, 7.8.) Domnul pune în fața acestei cerințe cuvântul „fiule”. Cât de duioasă și plină de milă este această chemare și, cu toate acestea, cât de urgentă și necesară! Invitația Lui de a merge pentru a lucra în via Sa este și o poruncă totodată. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19.20.) — Special Testimonies On Education, 21 martie, 1895.

Capitolul 45

Educația esențială

Am scris mult cu privire la studenții care petrec mult prea mult timp cu dobândirea educației; însă sper că nu voi fi greșit înțeleasă în legătură cu ceea ce este educația esențială. Nu vreau să spun că trebuie făcută o lucrare superficială, fapt ilustrat de felul cum sunt lucrate anumite porțiuni de pământ în Australia. Plugul nu a pătruns destul de adânc în pământ, acesta, în consecință, nu a fost pregătit pentru sămânță, iar recolta a fost slabă, în conformitate cu pregătirea superficială a pământului.

Dumnezeu le-a dat copiilor și tinerilor minți cercetătoare. Puterea de gândire le-a fost încredințată ca un talant de mare preț. Este de datoria părinților de a menține problema educației în fața lor în adevărata ei valoare; căci aceasta cuprinde multe domenii. Ei trebuie învățați să-și pună la lucru fiecare talent și fiecare capacitate, pregătindu-se să fie folosiți în serviciul lui Hristos pentru înălțarea omenirii căzute. Școlile noastre constituie instrumentul special al Domnului în pregătirea copiilor și tinerilor noștri pentru lucrare misionară. Părinții ar trebui să-și înțeleagă responsabilitatea și să-și ajute copiii să aprecieze marile privilegii și binecuvântări pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziție prin educație.

Însă educația primită în cămin trebuie să țină pasul cu educația lor în domeniul științei. În copilărie și tinerețe, trebuie combinate învățăturile practice cu cele teoretice, iar în minte, trebuie depozitate cunoștințe. Părinții trebuie să simtă că au o mare lucrare de făcut și datoria lor este să se apuce de ea cu seriozitate. Ei trebuie să formeze și să modeleze caracterele copiilor lor. Ei nu trebuie să se mulțumească cu un lucru făcut de mântuială; căci ei trebuie să ajungă desăvârșiți în Hristos prin intermediul mijloacelor puse la dispoziție de Dumnezeu. Terenul inimii trebuie pregătit; sămânța adevărului trebuie semănată acolo încă din cei mai fragezi ani. Dacă părinții sunt nepăsători în această privință, ei vor fi trași la răspundere pentru că au fost ispravnici necredincioși. Cu copiii trebuie să se lucreze cu duiosie și iubire și ei trebuie învățați că Domnul Hristos este Mântuitorul lor personal și că ei pot deveni ucenicii Săi doar predându-și Lui în mod simplu inima și cugetul.

Copiii trebuie învățați să-și facă partea în treburile din gospodărie. Ei trebuie

învățați să-i ajute pe tata și pe mama în lucrurile mici pe care le pot face. Mințile lor trebuie învățate să gândească, iar memoria, deprinsă să-și aducă aminte lucrul desemnat; iar în deprinderea de obiceiuri pentru a fi utili în cămin, ei trebuie învățați să facă lucruri practice, potrivite vârstei lor. Dacă sunt educați corespunzător în cămin, copiii nu vor fi găsiți pe străzi, primind o educație la întâmplare, ca aceea pe care atât de mulți o primesc. Părinții care își iubesc copiii în mod deosebit nu le vor îngădui să crească deprinzându-se cu obiceiuri de lenevie și neștiind nimic cu privire la datoriile lor din cămin. Ignoranța nu este acceptată de Dumnezeu și este defavorabilă lucrării Sale. Ignoranța nu trebuie considerată un semn al umilinței sau ceva pentru care oamenii ar trebui lăudați. Însă Dumnezeu lucrează pentru oameni, în ciuda ignoranței lor. Cei care nu au avut ocazia să dobândească cunoștințe sau au avut ocazii pe care nu le-au folosit și se convertesc pot ajunge utili în serviciul lui Dumnezeu prin lucrarea Duhului Său cel Sfânt. Însă cei care au educație și care se consacră în serviciul lui Dumnezeu pot servi într-o varietate de moduri și pot îndeplini o lucrare mult mai mare de a aduce suflete la cunoștința adevărului decât aceia care nu au educație. Ei se află într-o poziție avantajoasă datorită disciplinării minții de care au beneficiat. Noi nu ar trebui să desconsiderăm nicidecum educația, ci ar trebui să dăm sfatul ca aceasta să fie adusă la îndeplinire, avându-se în vedere scurtimea timpului și marea lucrare care trebuie făcută înainte de venirea lui Hristos. Nu trebuie să-i lăsăm pe studenți să creadă că pot petrece mulți ani pentru dobândirea educației. Lăsați-i să folosească această educație obținută într-o perioadă de timp rezonabilă, pentru a putea continua lucrarea lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru se află în Sanctuar, pledând în favoarea noastră. El este Marele nostru Preot, care mijlocește pentru noi, făcând un sacrificiu ispășitor pentru noi, susținând cauza noastră în virtutea sângelui vărsat pentru noi. Părinții trebuie să caute să-L reprezinte pe acest Mântuitor în fața copiilor, pentru a imprima în mințile lor planul de mântuire — deoarece omul a călcat Legea lui Dumnezeu, — Domnul Hristos a devenit purtătorul păcatelor noastre. Faptul că unicul Fiu al lui Dumnezeu și-a dat viața datorită păcătuirii omului, pentru a satisface dreptatea și a apăra onoarea Legii lui Dumnezeu, trebuie păstrat continuu în mintea copiilor și tinerilor. Scopul acestui mare sacrificiu trebuie menținut continuu înaintea lor; căci acest sacrificiu a fost făcut pentru ridicarea omului decăzut, degradat de păcat. Domnul Hristos a suferit pentru ca, prin credința în El, păcatele noastre să poată fi iertate. El a devenit înlocuitorul și siguranța omului, luând El Însuși asupra Lui pedeapsa, deși nu o merita nicidecum, pentru ca noi, care o merităm, să putem fi liberi și din nou credincioși lui Dumnezeu prin meritele Mântuitorului nostru răstignit și înviat. El este singura noastră speranță de mântuire. Prin sacrificiul Său, noi, care suntem acum puși la probă, suntem prizonieri ai speranței.

Noi trebuie să arătăm universului întreg, lumii căzute și lumilor necăzute, că există iertare la Dumnezeu, că prin harul lui Dumnezeu noi putem fi împăcați cu Dumnezeu. Omul se pocăiește, ajunge smerit cu inima, crede în Hristos ca jertfă de ispășire pentru el și ajunge în pace cu Dumnezeu.

Noi trebuie să mulțumim în toate zilele vieții noastre pentru că Domnul a rostit aceste cuvinte: „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite”. (Isaia 57, 15.) Împăcarea lui Dumnezeu cu omul și a omului cu Dumnezeu este sigură atunci când sunt îndeplinite anumite condiții. Domnul spune: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită”. (Psalmii 51, 17.) Și iarăși el spune: „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit”. (Psalmii 34, 18.) „Domnul este înălțat; totuși vede pe cei smeriți și cunoaște de departe pe cei îngâmfați.” (Psalmii 138, 6.) „Așa vorbește Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea da voi ca locuință? Toate aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut și toate și-au căpătat astfel ființă», zice Domnul. «Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu».” (Isaia 66, 1-2.) „Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți «terebinți ai neprihăririi», «un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui».” (Isaia 61, 1-3.) Psalmistul scie: „El tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor”. (Psalmii 147, 3.) Deși El este Cel care restaurează omenirea căzută, totuși El „socotește numărul stelelor și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini. Domnul sprijine pe cei nenorociți și doboară pe cei răi la pământ. Cântați Domnului cu mulțumiri, lăudați pe Dumnezeul nostru cu harfa... Domnul iubește pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui. Laudă pe Domnul, Ierusalime; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane!” (Psalmii 147, 4-12.)

Cât de prețioase sunt lecțiile acestui psalm! Putem consacra un studiu ultimilor

patru psalmi ai lui David. De asemenea, cuvintele profetului sunt foarte prețioase: „Părăsește zăpada Libanului stâncă ogoarelor? Sau se văd secând apele care vin de departe proaspete și curgătoare? Totuși, poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări și a apucat pe cărări și drumuri nebătute”. (Ieremia 18, 14.) „Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijine pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Bindecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură când vine și frunzișul lui rămâne verde, în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă.” (Ieremia 17, 5-8.) — Special Testimonies On Education, 22 aprilie, 1895.

Capitolul 46

Educația serioasă și completă

Nu trebuie întreprins nimic care să coboare standardul în privința educației la școala noastră din Battle Creek. Studenții trebuie să-și folosească la maximum puterile minții; orice facultate trebuie să atingă cea mai înaltă dezvoltare posibilă. Mulți studenți vin la colegiu cu deprinderi intelectuale în parte formate, care constituie un obstacol pentru ei. Cel mai greu de remediat este obiceiul de a-și face lucrul ca o rutină, în loc de a face eforturi hotărâte, bine gândite, de a învinge greutățile și de a căuta să prindă principiile care stau la baza fiecărui subiect care este luat în discuție. Prin harul lui Hristos, stă în puterea lor de a schimba acest obicei al rutinei și este spre binele și folosul lor viitor să-și direcționeze corect facultățile mintale, dezvoltându-le în așa fel, încât să poată fi folosite în slujba celui mai înțelept Învățător, la a cărui putere face apel prin credință. Aceasta le va da succes în eforturile lor intelectuale, în conformitate cu legile lui Dumnezeu. Fiecare student trebuie să simtă că, prin ajutorul lui Dumnezeu, el trebuie să aibă parte de o educație specială, să aibă o cultură personală; și el trebuie să-și dea seama că Domnul cere de la el să facă tot ce poate mai bine, pentru a-i putea învăța și pe alții. Trebuie să se ferească de indolență, apatie, dezordine la fel de mult ca și de lucrul făcut de mântuială.

Sper ca nimeni să nu rămână cu impresia, în urma cuvintelor scrise de mine, că standardul școlii trebuie coborât în vreun fel. Școlile noastre trebuie să ofere cea mai serioasă și completă educație; și pentru a putea realiza aceasta, înțelepciunea care vine de la Dumnezeu trebuie considerată cel dintâi și cel mai important lucru. Religia lui Hristos nu aprobă niciodată lenevia corpului sau a minții.

Avem în fața noastră cazul lui Daniel și al tovarășilor săi, care au folosit cât au putut mai bine ocaziile de educare de la curtea Babilonului. Când au fost puși la probă atât în privința credinței, cât și a cunoștinței, ei au fost capabili să prezinte un temei al speranței pe care o aveau și, de asemenea, au făcut față examinării cunoștințelor lor în toate științele și în toată înțelepciunea; și s-a găsit că Daniel avea pricepere în toate viziunile și visele, dovedind că el avea o legătură vie cu Dumnezeul oricărei înțelepciuni. „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în

stele, care erau în toată împărăția lui.” (Daniel 1, 20.) Istoria lui Daniel ne este dată pentru a avea povață noi, peste care a venit sfârșitul veacului. „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El”. (Psalmii 25, 14.) Daniel a avut o legătură strânsă cu Dumnezeu. Când împăratul, furios și plin de mânie, a dat decretul prin care porunca ca toți înțelepții Babilonului să fie omorâți, au fost căutați și Daniel și tovarășii săi pentru a fi uciși. Atunci Daniel nu a răspuns cu un spirit represiv, ci cu „sfat și înțelepciune” căpitanului gărzii împăratului, care pornise să-i ucidă pe înțelepții Babilonului. Daniel a întrebat: „Pentru ce a dat împăratul o poruncă atât de aspră?” (Daniel 2, 15.) El însuși s-a prezentat înaintea împăratului, cerându-i să-i acorde timp și credința pe care o avea în Dumnezeul lui l-a îndemnat să spună că va da împăratului tălmăcirea. „Apoi Daniel s-a dus în casa lui și a spus despre lucrul acesta tovarășilor săi, Hanania, Mișael și Azaria, rugându-i să ceară îndurarea Dumnezeului cerurilor pentru această taină, ca să nu piară Daniel și tovarășii lui o dată cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. După aceea i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie în timpul nopții. Și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor”. (Daniel 2, 17-19.) (Citește și Daniel 2, 20-28.) În acest fel i-a fost făcută cunoscută tălmăcirea visului lui Daniel.

Cererea acelor studenți evrei care erau instruiți de Dumnezeu a fost bogat răsplătită. În timp ce ei făceau eforturi stăruitoare pentru a dobândi cunoștințe, Domnul le-a dat înțelepciune cerească. Cunoștința pe care au dobândit-o le-a fost de mare folos atunci când au ajuns în strămtorare. Domnul Dumnezeu cerurilor nu poate suplini lipsurile care sunt rezultatul indolenței mintale și spirituale. Când agenții omenești își vor pune la lucru facultățile pentru a dobândi cunoștințe, pentru a deveni oameni care gândesc profund; când ei, cei mai mari martori de partea lui Dumnezeu și a adevărului, vor fi câștigat, din câmpul de cercetare a învățăturilor vitale cu privire la mântuirea sufletului, acea slavă ce poate fi adusă Dumnezeului cerurilor, atunci chiar și judecătorii și regii vor fi făcuți să recunoască, în curțile de judecată, în parlamente și consilii, că Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul este singurul Dumnezeu viu și adevărat, întemeietorul creștinismului, autorul adevărului, Cel care a instituit Sabatul zilei a șaptea atunci când au fost puse temeliiile pământului, când stelele dimineții cântau laolaltă și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie. Întreaga natură va da mărturie, așa cum a fost rânduit, despre Cuvântul lui Dumnezeu.

În studiile care se fac în școlile noastre, trebuie combinate lucrurile naturale cu cele spirituale. Lucrările agricole ilustrează lecțiile Bibliei. Legile cărora se supune pământul descoperă faptul că el se află sub puterea măiastră a unui Dumnezeu infinit.

Aceleași principii guvernează lumea spirituală și cea naturală. Despărțiți-vă de Dumnezeu și înțelepciunea Lui și veți avea o educație infirmă, unilaterală, moartă în privința calităților mântuitoare care dau putere omului, care este în acest fel incapabil de a dobândi nemurirea prin Hristos. Autorul naturii este autorul Bibliei. Creațiunea și creștinismul au un singur Dumnezeu. Toți cei care se angajează în dobândirea de cunoștințe trebuie să aibă ca țintă să atingă cel mai înalt standard. Să înainteze cât pot de repede și cât pot de mult; câmpul lor de lucru să fie atât de larg cât pot cuprinde puterile lor, făcând din Dumnezeu înțelepciunea lor, agățându-se de El, care este infinit în cunoștințe, care poate descoperi taine ascunse timp de veacuri, care poate rezolva cele mai dificile probleme ale celor care cred în El, singurul care are nemurirea și locuiește într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia. Martorul viu al lui Hristos, care caută să-L cunoască pe Domnul, va ști că faptele sale sunt pregătite așa cum este pregătită dimineața. „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Prin cinste și hărnicie, printr-o îngrijire corespunzătoare a corpului, concentrându-și toate puterile minții pentru dobândirea de cunoștințe și înțelepciune în lucrurile spirituale, orice om poate fi desăvârșit în Hristos, care este modelul perfect de om desăvârșit.

Acela care alege să nu asculte de Legea lui Dumnezeu își decide soarta viitoare; el seamănă în firea pământescă, secerând plata păcatului, distrugerea veșnică, opusul vieții veșnice. Supunerea față de Dumnezeu și ascultarea de Legea Lui cea sfântă aduce rezultatul sigur. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3.) Aceasta este o cunoștință de o asemenea valoare, încât nici o limbă nu o poate descrie; este de cea mai mare valoare în această lume și are efecte pentru veșnicie. „Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ. Căci în acestea găsesc plăcere Eu», zice Domnul.” (Ieremia 9, 23-24.)

Când ne punem o țintă mică, nu vom atinge decât un standard mărunț. Noi le recomandăm tuturor studenților studiul Cărții cărților ca fiind cel mai mare studiu atât pentru această viață, cât și pentru viața veșnică. Eu nu am avut în vedere coborârea standardului cu privire la educație în ce privește studiul științelor. Lumina care a fost dată cu privire la aceste subiecte este clară și nu trebuie nicidecum desconsiderată. Însă, dacă Cuvântul lui Dumnezeu, care dă lumină și pricepere omului de rând, ar fi fost primit în minte și în templul sufletului ca sfătuitor, călăuză și învățător, uneltei omenești

care trăiește prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu nu ar fi fost nevoie să i se adreseze muștrări datorită apostaziei în rândul studenților, după ce binecuvântarea lui Dumnezeu a venit la ei în raze atât de bogate de lumină divină, pentru a aprinde focul sfânt al cerului pe altarul inimilor lor. Mulți au îngăduit domnia distracțiilor. Nu aceasta a fost calea pe care a urmat-o Daniel pentru a dobândi educația care a făcut ca prin el să se descopere că înțelepciunea cerească este mai presus de orice știință și înțelepciune din cele mai înalte școli de la curțile trufașului Babilon. Dumnezeu îi dă pricepere în mod deosebit celui care pune în practică învățăturile Sale, iar Biblia este recunoscută ca fiind ceea ce este ea de fapt, o carte prețioasă, minunată. Studentul nu trebuie să socotească nici o carte mai importantă decât aceasta; căci înțelepciunea pe care o căpătăm studiind Biblia este aceea care, pusă în practică, îi face pe oameni înțelepți pentru această lucrare și pentru veșnicie. Dumnezeu este descoperit prin natură; Dumnezeu este descoperit prin Cuvântul Său. Biblia este cea mai minunată dintre toate istoriile, pentru că a fost elaborată de Dumnezeu, și nu de o minte mărginită. Ea ne poartă înapoi prin secole, către începutul tuturor lucrurilor, prezentându-ne istoria tuturor timpurilor și scene care altfel nu ar fi fost cunoscute. Ea descoperă slava lui Dumnezeu prin lucrarea providenței Sale în mântuirea unei lumi pierdute. Ea prezintă, în cel mai simplu limbaj, puterea extraordinară a Evangheliei, care, primită, poate rupe lanțurile care îi leagă pe oameni de carul lui Satana.

Lumina strălucește de pe paginile sfinte în raze clare, glorioase, descoperindu-ni-L pe Dumnezeu, pe Dumnezeul Cel viu, așa cum este reprezentat în legile guvernării Sale, în crearea lumii, în cerurile pe care El le-a împodobit. Puterea Lui trebuie recunoscută ca fiind singurul mijloc de scăpare a unei lumi de sub jugul superstițiilor înjositoare care Îl dezonoarează atât pe Dumnezeu, cât și pe om. Fiecare cercetător al Bibliei, care cunoaște adevărul descoperit nu numai prin folosirea intelectului, dar și prin puterea sa transformatoare asupra inimii și caracterului, va reprezenta caracterul lui Dumnezeu în lumea noastră printr-o viață ordonată și o conversație cuviincioasă. Pătrunderea cuvântului dă lumină. Minte se dezvoltă, se înobilează, se curățește. Însă mulți au urmat o cale de acțiune care nu este în conformitate cu cunoașterea adevărului și a luminii minunate venite de la Dumnezeu prin coborârea Duhului Sfânt, și aceasta în mod atât de pronunțat asupra inimilor la Battle Creek. Un mare păcat și o pierdere imensă a fost consecința neglijării de a umbla în lumina trimisă de cer. Lansându-se în distracții, meciuri, jocuri pugilistice, ei au declarat lumii că Domnul Hristos nu a fost conducătorul lor în nici unul din aceste lucruri. De aceea a urmat avertizarea din partea lui Dumnezeu. Acum, ceea ce mă frământă pe mine este pericolul de a cădea în cealaltă

extremă; nu este necesar acest lucru. Dacă Biblia este ghid, sfătuitor, ea va avea influență asupra minții și inimii celor neconvertiți. Studiarea ei, mai mult decât a oricărei alte cărți, va lăsa o impresie divină. Va lărgi mintea cercetătorului sincer, îi va da o nouă putere și prospețime. Va da mai multă eficiență facultăților, aducându-le în contact cu adevăruri mărețe, și va avea efect îndepărtat. Ea lucrează și scoate întruna; este un instrument eficient în convertirea sufletului. Dacă mintea omenească ajunge pipernicită, slabă și ineficientă, aceasta este numai pentru că a fost preocupată doar de subiecte comune.

Dumnezeu poate și va face o lucrare mare pentru orice ființă omenească ce își va deschide inima față de Cuvântul lui Dumnezeu și îl va lăsa să pătrundă în templul sufletului, de unde va da afară orice idol. Dacă i se face această invitație, mintea și inima vor avea parte de dezvăluiri minunate ale vocii Sale din Cuvântul lui Dumnezeu. Persoana care este convertită va ajunge mai puternică, pentru a rezista în fața răului. Prin studierea Bibliei, cel convertit mănâncă trupul și bea sângele Fiului lui Dumnezeu, ceea ce pentru El Însuși înseamnă primirea și înfăptuirea cuvintelor Sale, care sunt duh și viață. Cuvântul S-a făcut trup și locuiește printre noi, cei care primim învățăturile sfinte din Cuvântul lui Dumnezeu. Mântuitorul lumii a lăsat un exemplu curat și sfânt pentru toți oamenii. Acesta luminează, înalță și aduce nemurirea tuturor acelor care ascultă de cerințele divine. Acesta este motivul pentru care v-am scris așa cum v-am scris. Dumnezeu nu permite ca prin lipsa de discernământ să se comită erori datorate înțelegerii greșite a cuvintelor pe care vi le-am adresat. Nu am avut alt simțământ decât plăcerea de a ști că este posibil ca studenții să poată veni pentru studierea cuvintelor vieții, pentru a-și dezvolta, înalța și înnobila mințile, pentru a-și deștepta puterile adormite și a se angaja în studiul științelor cu mai multă conștiinciozitate. Ei pot ajunge învățați ca Daniel, punându-și ținta de a-și dezvolta orice capacitate și putere pentru a proslăvi pe Dumnezeu. Însă fiecare student trebuie să învețe de la Dumnezeu, care dă înțelepciune, cum să facă acest lucru având cel mai mare folos; căci noi suntem cu toții candidați la viața veșnică.

Domnul Dumnezeu a coborât în lumea noastră îmbrăcat în veșmintele umanității, participând cu propria Sa viață la teribila luptă dintre Hristos și Satana. El a stricat planurile puterilor întunericului. El spune aceste lucruri omului: Eu, înlocuitorul și garantul tău, am luat natura ta asupra Mea, pentru a-ți arăta că orice fiu și fiică a lui Adam are privilegiul de a deveni părtaș de natură divină și prin Domnul Hristos poate avea nemurirea. Aceia care doresc această mare binecuvântare trebuie să dovedească în

tot ce fac avantajele părtășiei cu Domnul prin adevărul Său descoperit și prin sfințirea lucrată de Duhul Sfânt. Aceasta va dezvolta mintea omului, o va concentra asupra lucrurilor sfinte, o va îndrepta spre primirea și înțelegerea adevărului, ceea ce va duce la trăirea lui prin sfințirea inimii, sufletului și caracterului.

Cei care au această experiență nu se vor angaja în distracții care sunt atât de acaparatoare și au o influență atât de rea, căci cei care fac astfel arată că nu au mâncat și băut cuvintele vieții veșnice. Îndepărtarea studenților de simplitatea adevăratei evlavii a avut ca urmare slăbirea caracterului și a puterii mintale. Progresul lor în cele ale științei a fost întârziat, în timp ce, dacă ar fi fost ca Daniel, ascultători și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, ei ar fi înaintat ca și acesta în toate ramurile de învățământ. Având o minte curată, intelectul lor va deveni puternic. Fiecare facultate intelectuală va fi dezvoltată. Fie ca Biblia să fie primită ca singura hrană pentru suflet, deoarece aceasta este cea mai bună și cea mai eficientă pentru curățirea și întărirea intelectului. — Special Testimonies On Education, 22 aprilie, 1895.

Capitolul 47

Cărți și autori în școlile noastre

Am câteva subiecte pe care doresc să vi le prezint cu privire la educație. Profesorii din școlile noastre au mult respect pentru autorii și cărțile care sunt folosite în mod curent în majoritatea instituțiilor noastre de învățământ. Tot cerul privește asupra instituțiilor noastre de învățământ și vă întreabă: Ce este pleava în comparație cu grâul? Domnul ne-a dat cele mai prețioase învățături în Cuvântul Său, învățându-ne ce fel de caractere trebuie să ne formăm în această viață pentru a ne pregăti pentru viața veșnică. A fost la modă înălțarea cărților autorilor care nu prezintă temelia corespunzătoare a educației autentice. Din ce sursă și-au dobândit acești autori înțelepciunea care, în mare parte, nu merită respectul nostru, chiar dacă ei sunt considerați ca fiind oameni înțelepți? Și-au extras ei lecțiile de la Cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată? Dacă nu, ei sunt cu siguranță deficițari. Acelora care se pregătesc pentru locuințele cerești li se recomandă să facă din Biblie principala lor carte de studiu.

Acești autori populari nu au arătat studenților calea care duce la viața veșnică. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3.) Autorii cărților obișnuite în școlile noastre sunt recomandați ca fiind oameni mari și învățați; învățătura lor este deficitară în toate privințele, dacă ei nu au fost învățați în școala lui Hristos și nu au adus mărturie, prin cunoașterea lor practică, a faptului că studiul Cuvântului lui Dumnezeu este cel mai important pentru copii și tineri. „Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii.” Ar fi trebuit pregătite cărți care să fie puse în mâinile studenților și să îi învețe să aibă o dragoste sinceră, plină de respect pentru adevăr, și o integritate neclintită. Cărțile care sunt importante și benefice în formarea caracterului și în vederea pregătirii lor pentru viața viitoare trebuie păstrate tot timpul înaintea lor. Domnul Hristos trebuie înălțat ca fiind primul mare învățător, singurul Fiul al lui Dumnezeu care a fost cu Tatăl din veacurile veșnice. Fiul lui Dumnezeu a fost primul mare învățător trimis în lume ca lumină a lumii. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Tatăl a fost reprezentat prin Hristos, iar educația trebuie să se concentreze asupra îndreptării atenției către El, privind la El și crezând în El, ca fiind asemenea lui Dumnezeu. El a avut o misiune extrem de importantă pentru această lume, iar lucrarea Sa nu a avut nicidecum menirea de a ne oferi relații complete referitoare la drepturile Sale în legătură cu

Divinitatea, ci viața Lui umilă a tănuit aceste drepturi. Acesta este motivul pentru care națiunea iudaică nu L-a recunoscut pe Domnul Hristos ca fiind Prințul vieții; deoarece El nu a venit cu onoruri și slavă omenească, ci și-a tănuit caracterul Său plin de slavă sub mantia umanității.

Familia omenească trebuie să-L privească în lumina Sfințelor Scripturi, care trebuia să dea mărturie despre felul în care avea să vină El. Dacă ar fi venit etalându-și slava pe care o avusese la Tatăl, atunci calea Lui către cruce ar fi fost zădărnicită de planurile oamenilor care L-ar fi făcut rege. El avea să-și încheie viața aducând la îndeplinire o misiune înfricoșătoare, solemnă față de Sine Însuși. Tipul avea să se întâlnească cu antitipul în Isus Hristos. Întreaga Lui viață a fost o prefigurare a morții Sale pe cruce. Viața Lui a fost o viață de ascultare față de toate poruncile lui Dumnezeu și avea să fie un exemplu pentru toți oamenii de pe pământ. Viața Lui a fost întruchiparea legii în om, acea lege pe care o călcăse Adam. Însă Domnul Hristos, prin ascultarea Sa desăvârșită de Lege, a acordat izbăvire în urma păcatului și căderii rușinoase a lui Adam.

Trebuie studiate profețiile, iar viața Domnului Hristos comparată cu scrierile profeților. El Se identifică cu profețiile, declarând iar și iar: ele au scris despre Mine; ele au mărturisit despre Mine. Biblia este singura carte care oferă o descriere pozitivă a lui Isus Hristos; și dacă toți oamenii ar studia-o, considerând-o manualul de căpătâi, și ar împlini cele scrise în ea, nici un suflet nu ar fi pierdut.

Toate razele de lumină care strălucesc din Scripturi călăuzesc spre Domnul Hristos și mărturisesc despre El, legând laolaltă Scripturile Vechiului și Noului Testament. Domnul Hristos este prezentat ca fiind autorul și desăvârșitorul credinței, singurul în care sunt concentrate toate speranțele de viață veșnică. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.)

Oare ce carte ar îndrăzni să se compare cu Biblia? Este esențial ca fiecare copil, tânăr sau matur să o înțeleagă, căci ea este Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul care călăuzește întreaga familie omenească spre ceruri. Atunci de ce se consideră că acest cuvânt al lui Dumnezeu nu întruchipează elementele de bază pentru educație? Lucrările autorilor neinspirăți sunt așezate în mâinile copiilor și tinerilor din școlile noastre ca manuale de studiu — cărți după care sunt educați. Ele sunt ținute în fața lor, luându-le

timp prețios, studiindu-se niște lucruri pe care nu le pot folosi niciodată. Multe cărți din cele introduse în școli nu ar fi trebuit să ajungă niciodată acolo. Aceste cărți nu rostesc nicidecum cuvintele lui Ioan: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Orientarea pe care trebuie să o aibă școlile noastre este aceea de a pregăti un popor pentru viața veșnică.

Domnul Isus Hristos este Cel care Îl cunoaște pe Tatăl și totodată este marele nostru învățător trimis de Dumnezeu. Domnul Hristos a spus în capitolul 6 din Ioan că El este pâinea trimisă din cer. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care se coboară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea Vie care se coboară din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6, 47-51.) Ucenicii nu au înțeles cuvintele Lui. Domnul Hristos a spus: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” (Ioan 6, 63.)

Este de o foarte mare importanță ca fiecare om să studieze Scripturile, în lumina lecțiilor lui Hristos, ca să poată înțelege în cine sunt concentrate speranțele sale pentru viața veșnică. Biblia ar fi trebui să fie întotdeauna considerată ca cel mai mare și măreț manual de studiu, care s-a coborât jos la noi, din ceruri, ca fiind cuvântul vieții. Oare această carte, care ne spune ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți, să fie uitată într-un colț, în timp ce materialele omenești să fie înălțate și considerate ca având o deosebită valoare pentru educație? Cunoștința autentică de care au nevoie copiii și tinerii pentru a fi utili în această viață se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Însă acesta nu este susținut și prezentat înaintea lor ca fiind cea mai importantă cunoștință, care oferă cele mai corecte informații cu privire la adevăratul Dumnezeu și Domnul Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Există mulți dumnezei și multe învățături. Există maxime și porunci așezate în fața copiilor și tinerilor noștri ca fiind cerințe ale lui Dumnezeu. Este imposibil ca ei să înțeleagă ce este adevărul, ce este sacru și ce este profan, acest lucru putând fi priceput doar dacă se înțeleg Scripturile, atât Vechiul, cât și Noul Testament.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie considerat ca cea mai importantă carte pentru educație în lumea noastră și trebuie tratat cu respect sfânt; el este călăuza noastră; din el noi trebuie să primim adevărul. Noi trebuie să așezăm Biblia în mâinile copiilor și tinerilor noștri ca fiind manualul de bază, pentru ca ei să-L poată cunoaște pe Domnul

Hristos și să știe bine ce înseamnă viața veșnică. Această carte trebuie studiată de cei de vârstă mijlocie și de către cei în vârstă. Cuvântul conține făgăduințe, avertizări, încurajări și asigurarea dragostei lui Hristos față de toți cei care Îl acceptă ca Mântuitor al lor. Așadar, așezați acest Cuvânt în mâinile lor. Încurajați-i să cerceteze Cuvântul și, făcând astfel, ei vor găsi comori de o inestimabilă valoare în această viață și, primindu-L pe Hristos ca Pâinea vieții, au făgăduința vieții veșnice.

Cartea de studiu, Biblia, conține sfaturi cu privire la caracterul pe care ei trebuie să îl aibă, desăvârșirea caracterului din punct de vedere moral, care trebuie cultivată, pe care Dumnezeu și cerul o cer. „Ferice de cei cu inima curată; căci ei vor vedea pe Dumnezeu.” (Matei 5, 8). „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12, 14). „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în el se curățește, după cum El este curat. Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat.” (1 Ioan 3, 2-5.)

Această cunoaștere, atât de importantă, nu trebuie păstrată în mintea copiilor și tinerilor într-un mod arbitrar și dictatorial, ci ca o descoperire de cea mai mare valoare, pentru a le asigura pacea, liniștea și odihna minții în această lume frământată și agitată și pregătirea pentru viața viitoare, veșnică, în Împărăția lui Dumnezeu, unde Îl vor vedea pe Dumnezeu și Îl vor cunoaște pe Dumnezeu și pe Domnul Isus Hristos, care și-a dat viața Sa cea prețioasă pentru a-i răscumpăra.

Domnul Hristos a venit ca om pentru a trăi Legea lui Dumnezeu. El a fost Cuvântul vieții. El a venit spre a fi Evanghelia mântuirii pentru lume și pentru a împlini fiecare cuvânt din Lege. Domnul Isus este Cuvântul, cartea călăuză, care trebuie primit și ascultat în orice privință. Cât de necesar este atunci ca această mină de adevăr să fie explorată, iar comorile prețioase ale adevărului să fie scoase la iveală și prețuite ca fiind mărgăritare de valoare! Întruparea Domnului Hristos, divinitatea Sa, ispășirea Sa, minunata Sa lucrare în ceruri ca mijlocitor al nostru, lucrarea Duhului Sfânt, toate aceste teme vii, vitale, ale creștinismului sunt relevate de la Geneza până la Apocalipsa. Verigile de aur ale adevărului formează un lanț al adevărului evanghelic, iar prima dintre aceste verigi, belciugul, se află în mărețele învățături ale Domnului Isus Hristos. Atunci, de ce să nu fie oare Scripturile înălțate și puse la locul convenit în fiecare dintre școlile noastre? Copiii mici să fie învățați să studieze Biblia ca fiind Cuvântul lui

Dumnezeu și să se hrănească cu adevărurile Sale, care sunt carnea și sângele Fiului lui Dumnezeu! „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în El. ” (Ioan 6, 53-56.) „Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat.” (1 Ioan 3, 21.)

Este necesar ca fiecare familie să facă din Biblie cartea de studiu. Cuvintele Domnului Hristos sunt aur curat, fără vreo urmă de zgură; aceasta, în afară de cazul în care oamenii, cu înțelegerea lor mărginită, ar încerca să pună zgură alături de acest aur, făcând astfel ca minciuna să pară adevăr. Acelora care au primit o interpretare falsă a adevărului, atunci când ei cercetează Scripturile cu efort hotărât de a dobândi însăși esența adevărului pe care acestea o conțin, Duhul Sfânt le deschide ochii priceperii și astfel adevărurile din Cuvânt sunt pentru ei ca o nouă revelație. Inimile lor sunt însuflețite la o credință nouă și vie și ei privesc la lucrurile minunate ale Legii Sale. Învățăturile Domnului Hristos au pentru mulți o lărgime și o adâncime pe care ei nu au înțeles-o niciodată înainte.

Învățăturile despre har și adevăr nu sunt înțelese așa cum ar trebui de majoritatea studenților și membrilor bisericii noastre. Orbirea minții a lovit pe Israel. Interpretarea greșită, forțată, pe jumătate adevărată sau mistică a cuvintelor lui Dumnezeu constituie un act care pune în pericol propriul suflet al celor care fac acest lucru și, de asemenea, și sufletele altora. „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” (Apocalipsa 22, 18.19). Aceia care, prin invențiile lor omenești, fac ca Scriptura să spună ceea ce niciodată Domnul Hristos nu a așezat în ea, slăbindu-i acesteia forța, și fac ca glasul lui Dumnezeu în sfaturi și avertizări să mărturisească un neadevăr — toate acestea cu scopul de a evita neajunsurile pe care le aduce ascultarea de cuvintele lui Dumnezeu — au devenit niște marcaje care arată drumul într-o direcție greșită, pe cărări greșite, care duc la nelegiuire și la moarte.

Mărturia lui Alfa și Omega cu privire la pedeapsa pentru vina de a fi făcut lipsit de importanță un singur cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu o constituie amenințarea

înfricoșătoare că ei vor suferi plăgile despre care se scrie în carte; iar numele lor vor fi șterse din cartea vieții și din cetatea sfântă.

Câți pot răspunde oare cu adevărat la această întrebare: care este educația esențială pentru acest timp? Educația înseamnă mult mai mult decât înțeleg mulți oameni. Educația adevărată cuprinde instruirea fizică, mintală și morală, pentru ca toate capacitățile să fie în stare să se dezvolte cel mai bine, pentru a face un serviciu pentru Dumnezeu și a lucra pentru înălțarea omenirii. Căutarea recunoașterii propriilor merite și a proslăvirii de sine va lipsi agentul omenesc de Duhul lui Dumnezeu, de acel har care va face din el un lucrător util, eficient, pentru Hristos. Aceia care doresc numai slava lui Dumnezeu nu vor lupta pentru a face caz de propriile lor merite, ci pentru a fi recunoscuți ca un popor distinct, care se sacrifică pe sine, un popor sfânt.

Dacă studenții din școlile noastre vor asculta și vor acorda atenție invitației: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11, 28-30), ei vor fi epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. „Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.” (Matei 18, 3.4.) Copiii și tinerii au nevoie de educatori care să țină Cuvântul lui Dumnezeu întotdeauna înaintea lor în principii vii. Dacă aceștia vor menține întotdeauna preceptele Bibliei ca manual de studiu, ei vor avea o influență mai mare asupra copiilor și tinerilor; căci profesorii vor fi și ei persoane care învață, persoane care sunt într-o comuniune permanentă cu Dumnezeu. Tot timpul ei le întipăresc în minte idei și principii care vor conduce la o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, la o credință sinceră, tot mai mare, în jertfa lui Isus în favoarea lor și în puterea și eficiența harului Domnului nostru Isus Hristos de a-i păzi de cădere. Pentru că ei caută continuu cetatea de scăpare a unei experiențe creștine sănătoase și echilibrate, în viitor ei pot fi utili, inteligenți și evlavioși. Profesorii văd și simt că nu trebuie să lucreze pentru a slăbi sau întina mințile asociațiilor lor cu o slujire bolnăvicioasă, pe jumătate religioasă. Este nevoie de a se îndepărta din instituțiile noastre de educație literatura rătăcitoare, întinată, pentru ca ideile acesteia să nu fie primite ca seminte ale păcatului. Nimeni să nu înțeleagă că educația înseamnă studiul unor cărți care va conduce la acceptarea ideilor unor autori care vor semăna seminte ce vor răsări, aducând roade legate de cele lumești, separându-i de Izvorul adevăratei

înțelepciuni, eficiențe și puteri, lăsându-i ca țintă pentru puterea arhiamăgitoare a lui Satana. O educație pură, curată, a copiilor și tinerilor din școlile noastre, nediluată de filozofia păgână, este o necesitate în ce privește educația.

Bunăstarea, fericirea și viața religioasă din familiile cu care ei vin în legătură, prosperitatea și evlavia bisericii în care sunt membri depind în mare măsură de educația religioasă pe care tinerii au primit-o în școlile noastre. — Special Testimonies On Education, 12 iunie, 1895.

Capitolul 48

Marea carte de studiu

Sanatoriul este un mare câmp misionar. Studenții de la medicină, dacă vor studia cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu, vor fi mult mai bine pregătiți pentru toate celelalte studii; căci pricepera vine întotdeauna în urma studierii serioase a Cuvântului lui Dumnezeu. Să fie bine înțeles de către misionarii medicali: cu cât Îl vor cunoaște mai bine pe Domnul Hristos pe care L-a trimis El, cu cât vor cunoaște mai bine istoria biblică, cu atât vor fi mai pregătiți pentru a-și face lucrarea. Studenții de la Colegiul din Battle Creek trebuie să tindă spre o cunoaștere mai înaltă, căci nimic nu le poate da o mai bună cunoaștere a tuturor lecțiilor și o memorie mai bună ca cercetarea Scripturilor. Să existe o disciplină autentică în studiu. Ar trebui să existe un dor al sufletului, umil și smerit, pentru a cunoaște adevărul.

Ar trebui să existe profesori mai credincioși, care să se străduiască să-i facă pe elevi și studenți să le înțeleagă lecțiile, nu explicându-le ei totul, ci lăsându-i pe elevi și studenți să-și explice în amănunt fiecare pasaj pe care îl citesc. Să se țină seama de dorința după investigare a elevilor și studenților. Întrebările pe care le ridică ei să fie tratate cu cuviința necesară. Atingerea în treacăt, de suprafață, a acestora va face puțin bine. Pentru a înțelege, este nevoie de o investigație atentă și serioasă și de studiu sârguincios. În cuvânt există adevăruri care sunt precum venele de minereuri prețioase, ascunse în adânc. Săpând după ele, așa cum sapă omul după aur și argint, comorile ascunse sunt scoase la iveală. Fiți siguri că dovada adevărului se află chiar în Scriptură. O scriptură constituie cheia cu care se dezleagă celelalte scripturi. Însemnătatea bogată și ascunsă este dezvăluită de către Duhul lui Dumnezeu, care face clar înțelesul Cuvântului pentru noi: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate”. (Psalmii 119, 130.)

Cuvântul constituie marea carte de studiu pentru elevii și studenții din școlile noastre. Biblia învață toată voința lui Dumnezeu cu privire la fiii și fiicele lui Adam. Biblia este regula de viață, care ne învață ce fel de caracter trebuie să ne formăm pentru viața veșnică viitoare. Credința și viața noastră practică pot face din noi epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Oamenii nu au nevoie de lumina obscură a tradiției și obiceiurilor pentru a face Scripturile de înțeles. Este ca și când am susține că soarele, în

strălucirea lui din miezul zilei, are nevoie de licărirea unor torțe pământești pentru a-i spori slava. Poveștile sau născocirile preoților sau pastorilor nu sunt necesare pentru a-l salva pe elev sau student din rătăcire. Dacă veți consulta Cuvântul divin, veți avea lumină. În Biblie, fiecare datorie este prezentată în mod clar, fiecare lecție se poate înțelege și îi face pe oameni în stare să se pregătească pentru viața veșnică. Darul lui Hristos și iluminarea Duhului Sfânt ne descoperă pe Tatăl și pe Fiul. Cuvântul este în măsură să-i facă pe oameni, bărbați, femei și tineri, înțelepți în vederea mântuirii. În Cuvântul lui Dumnezeu este descoperită în mod deplin știința mântuirii. „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3, 16.17.) „Cercetați Scripturile” pentru că în ele găsiți sfatul lui Dumnezeu, glasul lui Dumnezeu care vorbește sufletului. — Special Testimonies On Education, 1 decembrie, 1895.

Capitolul 49

Educația cea mai înaltă

Expresia „educația cea mai înaltă” trebuie privită într-o lumină diferită de cum au cercetat-o studenții care studiază științele. Rugăciunea Domnului Hristos către Tatăl Său este plină de adevăr veșnic. „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu».” (Ioan 17, 1-3.) „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3, 34-36.) Puterea și sufletul adevăratei educații este cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos pe care L-a trimis El. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” (Proverbe 9, 10.)

Despre Domnul Hristos este scris: „Și pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El... Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. (Luca 2, 40.52.) Cunoașterea de Dumnezeu este o cunoaștere care va dura cât veșnicia. Dobândirea adevăratei educații înseamnă a învăța și a face faptele Domnului Hristos. Măcar că Duhul Sfânt lucra asupra minții Domnului Hristos, astfel că El a putut spune părinților Săi: „De ce M-ați căutat? Nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?”, El a lucrat totuși, ca tâmplar, ca un fiu supus și ascultător. El a dezvăluit faptul că era conștient de lucrarea Sa ca Fiu al lui Dumnezeu și, cu toate acestea, El nu a înălțat caracterul Său divin. El nu a adus ca scuză, pentru a nu duce povara grijilor vremelnice, faptul că avea origine divină; ci El a fost supus părinților Săi. El fusese Cel care dăduse poruncile și totuși, S-a supus tuturor cerințelor acestora, lăsându-ne astfel un exemplu de ascultare în copilărie, tinerețe și maturitate.

Dacă mintea se dedică studiului Bibliei pentru a primi informații, facultățile gândirii vor beneficia. Prin studiul Scripturii, mintea se dezvoltă și devine mai echilibrată decât dacă este preocupată cu obținerea de informații generale din cărți

uzate, care nu au nici o legătură cu Biblia. Nici o cunoaștere nu este atât de puternică, atât de statornică și atotcuprinzătoare ca aceea obținută din studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta constituie temelia pentru orice cunoaștere autentică. Biblia este ca o fântână. Cu cât privești mai mult în ea, cu atât ți se pare mai adâncă. Marile adevăruri ale istoriei sacre sunt pline de putere și frumusețe uimitoare și sunt tot atât de atotcuprinzătoare ca și veșnicia. Nici o știință nu poate egala știința care descoperă caracterul lui Dumnezeu. Moise a fost educat în toată înțelepciunea egiptenilor și, cu toate acestea, a spus: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare care să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” (Deuteronom 4, 5-9.)

Oare unde am putea găsi legi mai nobile, mai curate și mai drepte decât cele prezentate în cărțile lui Moise, care raportează toate instrucțiunile date lui Moise pentru copiii lui Israel? În toate timpurile, aceste legi trebuie transmise mai departe, pentru ca poporul lui Dumnezeu să-și poată forma un caracter după modelul divin. Legea este un zid de apărare pentru cei care ascultă de cerințele lui Dumnezeu. Oare din care altă sursă am putea să adunăm atâta putere sau să învățăm o știință atât de nobilă? Care altă carte i-ar învăța pe oameni să-L iubească pe Dumnezeu, să se teamă de El și să-L asculte, așa cum o face Biblia? Care altă carte le poate prezenta elevilor și studenților o știință mai înaltă, o istorie mai minunată? Aceasta prezintă cu claritate starea de neprihănire și ne spune dinainte care sunt consecințele neascultării de Legea lui Iehova. Nimeni nu rămâne nelămurit cu privire la ceea ce aprobă sau dezaprobă Dumnezeu. Studiind Scripturile, noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu și suntem conduși să înțelegem relația noastră cu Domnul Hristos, care a purtat păcatul nostru, care este garanția noastră, substitutul nostru, cel care a plătit pentru neamul nostru decăzut. Aceste adevăruri privesc interesele noastre prezente și veșnice. Biblia rămâne cea mai măreață dintre cărți, iar studierea ei este mai presus decât studiul oricăror alte cărți prin faptul că întărește și dezvoltă mintea. Pavel spune: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu

ca un om încercat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2, 15.) „Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat; din pruncie cunoști Sfintele Scripturi care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3, 14-17.) „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdare și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15, 4.)

Cuvântul lui Dumnezeu constituie cartea desăvârșită pentru educație din lumea noastră. Cu toate acestea, în colegiile și școlile noastre au fost introduse pentru studiu cărți produse de mintea omului, iar Cartea cărților, pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor drept călăuză infailibilă, a fost socotită ca o materie de studiu secundară. Lucrări omenești au fost folosite ca fiind cele mai importante, iar Cuvântul lui Dumnezeu a fost studiat simplu, doar spre a da Savoare celorlalte studii. Isaia descrie scenele slavei cerești, care i-au fost prezentate în cel mai viu limbaj. Pe tot parcursul cărții sale, el zugrăvește lucruri pline de slavă, care trebuie descoperite și altora. Ezechiel scrie: „Cuvântul Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara Haldeilor, lângă râul Chebar; și acolo a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un nor gros și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului. Tot în mijloc se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte și talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui vițel și scânteiau ca niște aramă lustruită. Sub aripi, de cele patru părți ale lor, aveau niște mâini de om; și toate patru aveau fețe și aripi. Aripile lor erau prinse una de alta. Și când mergeau, nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte. Cât despre chipul fețelor lor, era așa: înainte, toate aveau o față de om; la dreapta, toate patru aveau o față de leu; iar înapoi, toate patru aveau câte o față de vultur.” (Ezechiel 1, 3-10.) Cartea lui Ezechiel este foarte instructivă.

Biblia a fost rânduită de Dumnezeu spre a fi cartea prin care priceperea noastră să fie disciplinată, iar sufletul călăuzit și îndreptat. A trăi în lume și totuși a nu face parte din lume constituie o problemă pe care mulți din cei ce susțin că sunt creștini nu au trăit-o în viața lor practică. Oamenii unei națiuni vor avea o minte ascuțită numai în măsura în care vor fi devotați lui Dumnezeu. Lumea este inundată cu cărți ce conțin

informații generale, iar oamenii își dedică mintea studierii unor cărți neinspirate; astfel, ei neglijează cea mai minunată carte care le poate da cele mai corecte idei și o înțelegere cuprinzătoare. — The Review and Herald, 25 februarie, 1896.

Capitolul 50

Învățătorul divin

Cei care învață zilnic de la Domnul Isus Hristos se pregătesc să fie conlucrători cu Dumnezeu și, oricare ar fi profesia sau meseria lor, ei își pot activa puterile date de Dumnezeu după modelul caracterului lui Hristos pe când era în trup. Tinerii vor avea acea influență pe care au primit-o în viața din cămin și prin educația în școală. Dumnezeu îi socotește pe profesori responsabili în ce privește lucrarea lor ca educatori. Ei trebuie să învețe zilnic în școala lui Hristos pentru a-i putea ridica pe copiii și tinerii care au avut parte de o educație deficitară în cămin, care nu și-au format deprinderi în privința studiului, care au puține cunoștințe cu privire la viața veșnică, pentru care a fost plătit cel mai mare preț de către Dumnezeu cerurilor, Acela care L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru a trăi o viață de umilință și a muri de cea mai rușinoasă moarte, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Dumnezeu ne-a oferit posibilitatea de a ne pregăti pentru o școală mai înaltă. Pentru această școală, tinerii trebuie educați, disciplinați și instruiți prin formarea unor caractere morale și intelectuale, pe care Dumnezeu să le aprobe. Ei nu trebuie să fie învățați obiceiurile, distracțiile și jocurile acestei societăți lumești întinate, ci lucrurile lui Hristos, ei trebuie să primească acea învățătură care să-i facă să corespundă spre a fi conlucrători cu ființele cerești. Însă ce farsă este acea educație care trebuie îndepărtată de la cel care a primit-o, dacă vrea să fie socotit vrednic de a intra în viață aceea care se măsoară după viața lui Dumnezeu, el însuși fiind salvat ca prin foc.

În trecut, educația consta într-un efort stăruitor de a umple mințile celor care învățau cu un material care să nu fie de mică valoare și recunoscut în școlile mai înalte. Învățătorii națiunii iudaice susțineau că îi învață pe copii și tineri să înțeleagă curăția și desăvârșirea legilor acelei împărății care trebuia să rămână veșnic, însă ei au pervertit adevărul și puritatea. Deși spuneau despre ei înșiși: „Templul Domnului, templul Domnului suntem noi”, totuși L-au răstignit pe întemeietorul structurii organizatorice iudaice, Acela către care ținteau toate rânduielile lor. Ei au eșuat în a discerne taina evlaviei. Adevărul, acela care era viața și inima tuturor slujbelor lor, a fost dat la o parte. Ei țineau și încă țin la pleavă, umbre și lucrurile care întruchipau adevărul. Lucrurile reprezentate în vederea discernerii adevărului au devenit atât de pervertite de propriile

lor născociri, încât ochii lor au ajuns orbiți. Ei nu și-au putut da seama că tipul a întâlnit antitipul în moartea Domnului Isus Hristos. Cu cât perverteau mai mult cifrele și simbolurile, cu atât mințile lor deveneau mai confuze, astfel că ei nu au putut să-și dea seama cât de perfectă era structura organizatorică iudaică, instituită și întemeiată de Însuși Domnul Hristos și arătând înspre El ca fiind realitatea. Mâncărurile, băuturile și diferitele rânduieli s-au înmulțit atât de mult, până ce religia ceremonială a devenit unica lor modalitate de închinare.

În învățătura Sa, Domnul Hristos a căutat să-i educe și să-i învețe pe evrei să vadă ce trebuia înlăturat prin jertfa pe care avea să o aducă El Însuși, jertfa cea vie. „Duceți-vă”, spunea El, „și învățați ce înseamnă milă voiesc, iar nu jertfă”. (Matei 9, 13.) El a arătat că a avea un caracter curat este de cea mai mare importanță. El S-a lipsit de orice fel de fast sau pompă, cerând acea credință care lucrează prin dragoste și curăță sufletul, și a socotit că aceasta este singura calificare necesară pentru Împărăția cerurilor. El a învățat că adevărata religie nu constă în forme sau ceremonii, atracții sau etalări exterioare. Domnul Hristos ar fi făcut El Însuși aceste lucruri dacă ar fi fost esențiale pentru formarea caracterului după modelul divin. Însă ceea ce era El și autoritatea Sa divină aveau la bază propriile Sale merite. El, Maiestatea cerului, a umblat pe pământ, ascuns în haina umanității. Tot farmecul Său și biruințele Sale aveau să dea mărturie despre legătura Sa vie cu Dumnezeu.

Prezicerea Domnului Hristos cu privire la distrugerea templului a constituit o lecție pentru curățirea religiei, făcând fără efect formele și ceremoniile. El Însuși S-a prezentat ca fiind mai mare decât Templul și S-a proclamat pe Sine Însuși: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. El era Acela în care aveau să-și găsească împlinirea toate ceremoniile și serviciile tipice. El S-a așezat înainte în locul templului; toate serviciile oficiate în biserică erau centrate doar pe El.

În trecut, te puteai apropia de Hristos prin forme și ceremonii, însă acum El Se afla pe pământ, atrăgând atenția către Sine, prezentând o preoție spirituală, așezându-l pe omul păcătos la piciorul tronului harului. „Cereți și vi se va da”, a făgăduit El, „căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!” (Matei 7, 7.) „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14, 14.15.) „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește.... Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14, 21.) „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum

și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.” (Ioan 15, 9.10.)

Aceste lecții le-a dat Domnul Hristos în învățătura Sa, arătând că serviciul ritual nu mai este în vigoare și nu mai are nici o valoare. „Dar vine ceasul, și acum a și venit”, spunea El, „când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4, 23.24.) Adevărata circumciziune este închinarea față de Hristos în duh și adevăr, nu prin forme și ceremonii, cu pretenții fățarnice.

Cerul era conștient de marea nevoie a omului de un Învățător divin. Dumnezeu Își dovedea mila și simpatia în favoarea omului decăzut și legat de carul lui Satana; iar când a venit împlinirea vremii, El L-a trimis pe Fiul Său.

Cel rânduit în sfatul ceresc a veni pe pământ ca Învățător. El nu era altul decât Creatorul lumii, Fiul Dumnezeului nemărginit. Dumnezeu, în bunătatea Lui cea mare, L-a dat lumii noastre; și pentru a împlini nevoile omenirii, El a luat asupra Lui natura omenească. Spre uimirea oștilor cerești, El a umblat pe acest pământ ca fiind Cuvântul Cel veșnic. Pregătit pe deplin, El a părăsit curțile cerești pentru a veni în lumea noastră stricată și întinată de păcat. În mod tainic, El S-a legat de natura umană. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” (Ioan 1, 14.) Excesul de bunătate, bunăvoință și dragoste a lui Dumnezeu a constituit o surpriză pentru lume, un har ce putea fi simțit, și nu doar spus prin vorbe.

Faptul că Domnul Hristos, în copilăria Sa, creștea în înțelepciune și statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor nu a constituit un lucru de mirare; căci, potrivit legilor rânduiei Sale divine, talentele Sale trebuia să se dezvolte, iar facultățile Sale să se întărească prin exercițiu. El nu a căutat nici școlile profeților, nici învățătura rabinilor; El nu avea nevoie de educația dobândită în aceste școli; căci învățătorul Lui era Dumnezeu. Când Se afla în prezența învățătorilor și a conducătorilor, întrebările Lui constituiau lecții instructive și El îi uimea pe oamenii mari cu înțelepciunea și cu marea Lui pricepere. Răspunsurile la întrebările lor au deschis câmpuri de gândire asupra unor subiecte cu privire la misiunea lui Hristos, care niciodată nu le trecuseră prin minte.

Belșugul de înțelepciune și de cunoaștere în cele ale științelor, pe care Domnul

Hristos le dovedea în prezența oamenilor învățați, a constituit o surpriză pentru părinții și frații Săi. Ei știau că El nu fusese educat niciodată de învățătorii cei mari în știința omenească. Frații Lui erau supărați din cauza întrebărilor și răspunsurilor Lui, căci își dădeau seama că El era un învățător pentru învățătorii cei învățați. Ei nu Îl puteau înțelege pentru că nu știau că El are acces la pomul vieții, un izvor de cunoaștere despre care ei nu auziseră nimic. El avea întotdeauna o demnitate aparte și o individualitate care se deosebea de mândria sau aroganța omenească, deoarece El nu lupta după măreție.

După ce Domnul Hristos a consimțit să părăsească locul Său înalt, a coborât de la o înălțime infinită ca să devină om. El ar fi putut lua asupra Lui orice condiție socială ar fi dorit. Însă măreția și rangul nu însemnau nimic pentru El; astfel se face că a ales cea mai umilă și smerită viață omenească. Locul nașterii Sale a fost Betleemul și, pe de o parte, părinții Săi erau săraci; însă Dumnezeu, Stăpânul lumii, era Tatăl Său. Nici o urmă de lux, tihnă, mulțumire de sine sau îngăduință nu a fost adusă în viața Sa, care a fost o continuă tăgăduire și sacrificiu de sine. Fiind umil încă de la naștere, El nu avea în mod vădit nici măreție, nici bogății, pentru ca cel mai umil credincios să nu fie nevoit să spună că Domnul Hristos nu a cunoscut niciodată lupta cu sărăcia chinuitoare. Dacă ar fi deținut lucruri exterioare, bogății sau măreție, clasa de oameni cea mai săracă ar fi evitat societatea Sa; de aceea El a ales starea cea mai umilă a unui număr mai mare de oameni. Adevărul de origine divină avea să fie tema Sa principală: El avea să semene adevărul pe pământ; și El a venit într-un astfel de mod spre a fi accesibil tuturor, pentru că doar adevărul putea impresiona inimile omenești.

Mulțumirea lui Hristos în orice condiții îi provoca pe frații Săi. Ei nu își puteau explica motivul păcii și seninătății Sale; și nici o convingere din partea lor nu Îl putea determina să participe la vreunul din planurile sau aranjamentele lor care purtau amprenta de lucru comun sau vinovat. De fiecare dată, El pleca de la ei declarând cu fermitate că ei îi conduceau greșit pe ceilalți și erau nevrednici de numele de fii ai lui Avraam. El trebuia să fie un astfel de exemplu, încât copiii mici și membrii mai tineri ai familiei Domnului să nu poată vedea nimic în viața sau caracterul Său care să justifice vreo faptă rea. Tu ești cu totul deosebit, spuneau membrii propriei Sale familii. De ce să nu fii ca ceilalți copii? Însă acest lucru nu era posibil, pentru că Domnul Hristos avea să fie un semn și o minune încă din copilăria Sa, în măsura în care ascultarea strictă și integritatea erau cerute.

Întotdeauna bun, curtenitor, fiind continuu de partea celor apăsați, fie că erau evrei sau dintre neamuri, Domnul Hristos era iubit de toți. Prin viața și caracterul Său desăvârșit, El a răspuns la întrebarea pe care o pune Psalmii 15: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.” (Psalmii 15, 1.2.) În copilărie și tinerețe, viața Lui a fost de o așa manieră, astfel încât, atunci când și-a început lucrarea ca învățător, le-a putut spune ucenicilor Săi: „Dacă păziți poruncile Mele veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui”. (Ioan 15, 9.)

Pe măsură ce Isus creștea, lucrarea începută în copilărie mergea mai departe și continua să crească în înțelepciune și în statură, fiind tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. El nu a ținut partea familiei Sale doar pentru că erau înrudiți prin legături naturale; El nu le lua apărarea niciodată dacă erau vinovați sau dacă făcuseră ceva rău; ci El lua întotdeauna apărarea aceluia despre care știa că este de partea adevărului.

Domnul Hristos S-a dedicat cu sârguință studiului Scripturilor; căci El știa că sunt pline de sfaturi prețioase pentru cei care voiau să facă din ele povăța lor cea mai importantă. El era credincios în a-și face datoriile în cămin, iar orele timpurii ale dimineții, în loc să fie irosite în pat, Îl găseau adesea într-un loc retras, meditănd, cercetând Scripturile și rugându-Se. Fiecare profetie cu privire la lucrarea și mijlocirea Sa Îi era cunoscută, în special cele care se refereau la umilirea Sa, la ispășirea și mijlocirea Sa. În copilărie și tinerețe, obiectivul vieții Sale era întotdeauna în fața Sa, o convingere profundă de a-și asuma lucrarea de mijlocire în favoarea omului căzut. El avea să vadă o sămânță de urmași, avea să trăiască multe zile și lucrarea Domnului avea să propășească în mâinile Lui.

„Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12, 1.2.) Domnul Hristos a studiat aceste subiecte încă din tinerețea Sa, iar universul cerurilor privea cu interes la Acela care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea. Oferindu-Se pe Sine Însuși spre a mijloci datorită

călcării de lege a neamului omenesc, Domnul Hristos a efectuat slujba unui preot. Ca o răsplată, El avea să vadă rodul muncii sufletului Său și avea să fie mulțumit. Sămânța Lui de urmași avea să trăiască multe zile pe pământ. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o va da Domnul, Dumnezeuul tău.” (Exod 20, 12.) Prin ascultarea dovedită față de tatăl și mama Sa, Domnul Hristos a fost un exemplu pentru toți copiii și tinerii; însă astăzi, copiii nu urmează exemplul pe care l-a dat El, iar rezultatul sigur va fi scurtarea zilelor lor. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.” (Efeseni 1, 3-5.) Înainte de a fi puse temeliiile pământului, a fost făcut un legământ care prevedea că toți cei care aveau să fie ascultători, toți cei care prin harul îmbelșugat al lui Dumnezeu aveau să devină sfinți în caracter, fără vină înaintea lui Dumnezeu, însușindu-și acest har, urmau să fie copii ai lui Dumnezeu. Acest legământ, făcut în veșnicie, a fost încheiat cu Avraam, cu sute de ani înainte de a veni Hristos. Cu cât interes a studiat Domnul Hristos neamul omenesc, spre a vedea dacă oamenii vor trage foloase de pe urma promisiunii făcute!

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3). Aceste cuvinte deschid ochii pentru ca toți să poată vedea. Cunoașterea lui Dumnezeu este o cunoaștere care nu trebuie lăsată deoparte atunci când timpul nostru de probă se încheie, o cunoaștere care este de cel mai mare folos pentru lume și pentru noi, fiecare, în mod individual. Atunci, de ce să dăm noi la o parte Cuvântul lui Dumnezeu, când el este înțelepciune și mântuire? „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare.” (Evrei 2, 1-3). Noi suntem nepăsători față de mântuirea noastră dacă acordăm autorilor care nu au decât o idee confuză de ceea ce înseamnă religia locul cel mai important și cel mai mare respect și facem din Biblie un lucru secundar. Cei care au fost luminați cu privire la adevăr pentru aceste zile de pe urmă nu vor găsi învățături, în cărțile studiate în general astăzi, cu privire la lucrurile care se vor abate asupra lumii noastre; însă Biblia este plină de cunoștința lui Dumnezeu și este în stare să-i învețe pe elevi și studenți să fie utili în această viață și în vederea vieții veșnice.

Studiați cu atenție primul capitol din Evrei. Dovediți interes față de Scripturi. Citiți-le și studiați-le cu atenție. „În ele socotiți că aveți viața veșnică”, spunea Domnul Hristos, „dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Pentru noi, totul este să avem o cunoaștere din experiență, individuală, a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. „Căci viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” — Special Testimonies On Education, 23 martie, 1896.

Capitolul 51

Adevărata educație

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119, 130) — acelora care nu socotesc că știu totul, ci sunt dornici să învețe. Care a fost lucrarea solului trimis de Dumnezeu în lumea noastră? Singurul Fiu al lui Dumnezeu și-a îmbrăcat divinitatea în umanitate și a venit în lumea noastră ca învățător, pentru a descoperi adevărul în contrast cu minciuna. Adevărul, adevărul mântuitor, nu a lăncezit niciodată pe limba Sa, nu a întârziat niciodată în mâinile Sale, ci a fost expus cu limpezime și definit cu claritate în mijlocul întunericului moral care predomină în lumea noastră. Pentru această lucrare, El a părăsit curțile cerești. El a spus despre Sine Însuși: „Pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr”. (Ioan 18, 37.) Adevărul ieșea de pe buzele Sale cu proșpețime și putere, ca o nouă descoperire. El era calea, adevărul și viața. Viața Sa, dată pentru această lume păcătoasă, a fost plină de ardoare și rezultate memorabile; căci lucrarea Sa avea să salveze suflete prețioase. El a venit pentru a fi adevărata lumină care strălucește în mijlocul întunericului moral al superstiției și rătăcirii și a fost anunțat de un glas din cer care a proclamat: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Iar la schimbarea la față, glasul ceresc a fost auzit din nou: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.”

„În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului».” (Faptele Apostolilor 3, 22.23.) Domnul Hristos a adus lumii noastre o cunoaștere sigură cu privire la Dumnezeu, iar tuturor acelora care au primit și ascultat cuvântul Său, le-a dat puterea să devină fii ai lui Dumnezeu. Acela care a venit de la Dumnezeu în lumea noastră a dat învățături asupra tuturor subiectelor esențiale, pentru ca omul să știe cum poate găsi cărarea către cer. Pentru el, adevărul era o realitate întotdeauna prezentă și evidentă; El nu a prezentat sugestii sau sentimente, noțiuni sau păreri, ci a prezentat doar adevărul curat, trainic și mântuitor.

Tot ceea ce nu este cuprins în adevăr constituie lucrarea bâjbăită a omului. Așa-ziii oameni mari și învățați ai lumii pot fi nesăbuiți în ochii lui Dumnezeu, și dacă

lucrurile stau astfel, afirmațiile pompoase ale învățătorilor lor, deși se poate să placă și să satisfacă simțurile și deși s-ar putea să fie transmise din veac în veac și să fie balansate în leagănul credinței populare, constituie o amăgire și o înșelăciune, dacă nu se găsesc în lecțiile inspirate ale Domnului Hristos. El este sursa adevăratei înțelepciuni; căci El S-a așezat pe Sine exact la același nivel cu Dumnezeu Cel veșnic. În umanitatea Sa, slava luminii cerești a căzut direct asupra Lui și de la El asupra lumii, pentru a fi reflectată apoi de către toți aceia care Îl primesc și cred în El, amestecată fiind cu desăvârșirea caracterului Său și strălucirea propriului Său caracter. În timp ce Domnul Hristos stătea în mod distinct prin personalitatea Sa umană și făcea apel într-un limbaj izbitor, dar simplu, către omenire, El era atât de desăvârșit unit cu Dumnezeu, încât vocea Sa venea cu autoritate, ca fiind glasul lui Dumnezeu din centrul slavei.

În raportul său, Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, spune despre Hristos: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”. (Ioan 1, 1-3.) Aceasta este cea mai prețioasă desfășurare a adevărului clar, care își răspândește lumina sa divină și slava sa asupra tuturor celor care îl primesc. Ce învățătură mai importantă poate fi primită decât aceea din Cartea care învață despre căderea omului și despre consecințele păcatului care a deschis calea pentru nenorociri asupra lumii noastre; care învață, de asemenea, despre prima venire a lui Hristos, un prunc neajutorat, născut într-un staul și legănat într-o iesle. Istoria vieții lui Hristos trebuie studiată, comparându-se scriptură cu scriptură, pentru ca noi să putem învăța cea mai importantă lecție. Care

sunt condițiile mântuirii? Ca ființe inteligente, înzestrate cu însușiri și responsabilități personale, noi putem lua cunoștință despre soarta noastră viitoare, veșnică; căci raportul Scripturii dat de către Ioan, sub inspirația Duhului Sfânt, nu conține condiții care să nu fie ușor de înțeles și care să nu suporte cea mai asiduă și critică investigare.

Domnul Hristos a fost un Învățător trimis de Dumnezeu, iar cuvintele Sale nu erau pleavă sau ceva neînsemnat. Însă forța majorității învățăturilor omenești constă în afirmații, presupuneri, și nu în adevăr. Învățătorii din zilele noastre pot face uz doar de abilitatea educată a învățătorilor dinaintea lor; și cu toată importanța ce poate fi atașată de cuvintele celor mai mari autori, există o incapacitate conștientă de a-i duce la primul mare principiu, Sursa înțelepciunii care nu dă greș, din care învățătorii își dobândesc

autoritatea. Există o nesiguranță dureroasă, o căutare continuă și dorința de a avea acele asigurări care pot fi găsite doar la Dumnezeu. Se poate suna din trâmbița măreției omenești, însă aceasta scoate un sunet neclar; aceasta nu este vrednică de crezare și mântuirea sufletelor omenești nu poate fi lăsată pe seama ei.

O mulțime de tradiții, care doar seamănă a adevăr, au fost aduse în sistemul educațional, care nu-l vor ajuta niciodată pe cel care învață să trăiască în această viață, astfel încât să poată dobândi viața veșnică. Literatura adusă în școlile noastre, scrisă de necredincioși, așa-zisi oameni înțelepți, nu conține acea educație de care trebuie să beneficieze elevii și studenții. Nu este esențial ca ei să fie educați în această privință pentru a absolvi aceste școli, pentru școala care este în ceruri. Nenumăratele tradiții care sunt învățate nu suportă comparație cu învățăturile Aceluia care a venit spre a arăta calea spre ceruri. Domnul Hristos învața cu autoritate. Predica de pe munte este o realizare minunată și totuși atât de simplă, încât și un copil o poate studia fără a o înțelege greșit. Muntele Fericirilor este o reprezentare a locului înalt pe care a stat Domnul Hristos. El a vorbit cu o autoritate care Îi aparținea în exclusivitate. Fiecare propoziție pe care o rostea venea de la Dumnezeu. El era Cuvântul și Înțelepciunea lui Dumnezeu și El prezenta întotdeauna Cuvântul cu puterea lui Dumnezeu. „Cuvintele pe care vi le spun Eu”, spunea El, „sunt duh și viață”.

Ceea ce în sfaturile cerești Tatăl și Fiul au socotit esențial pentru mântuirea omului a fost definit încă din veșnicie prin adevăruri infinite, pe care ființele mărginite trebuie să le înțeleagă. Au fost făcute descoperiri în privința învățăturilor despre neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să-și poată înnobila propria viață și pe cea a semenilor săi nu doar prin deținerea adevărului, ci și prin transmiterea lui. „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățături după poftele lor.” (2 Timotei 3, 16.17; 4, 1-3.)

Domnul Isus n-a introdus în învățătura Sa nici un fel de știință omenească. Învățătura Sa este plină de adevărul măreț, înălțător, mântuitor, cu care nu se pot

compara nici cele mai mari ambiții și născociri omenești; și cu toate acestea, lucruri de mică importanță preocupă mințile oamenilor. Marele plan de mântuire a unui neam decăzut a fost îndeplinit în viața lui Hristos în trup omenesc. Acest plan de restaurare a chipului moral al lui Dumnezeu în omenirea decăzută a pătruns cu totul viața și caracterul Domnului Hristos. Măreția Sa nu s-a putut întrepătrunde cu știința omenească, ce se va deconecta de marea sursă a înțelepciunii într-o zi. Subiectul științei omenești nu a ieșit niciodată de pe buzele Sale sfinte. Crezând și împlinind cuvintele lui Dumnezeu, El a separat familia omenească de carul lui Satana. El era conștient de teribila nenorocire care atârna asupra neamului omenesc și a venit să salveze suflete prin propria Lui neprihănire, aducând lumii asigurarea deplină a nădejzii și o ușurare completă. Se poate dobândi cunoștința uzuală în lume; căci toți oamenii sunt proprietatea lui Dumnezeu și sunt prelucați de Dumnezeu pentru a îndeplini voia Sa în anumite domenii, chiar atunci când ei refuză pe omul Isus Hristos ca Mântuitor al lor. Felul în care Dumnezeu îi folosește pe oameni nu este înțeles întotdeauna, însă El îi folosește. Dumnezeu le încredințează oamenilor talente și geniu inventiv, pentru ca marea Sa lucrare să poată fi împlinită în lume. Oamenii cred că invențiile minților omenești vin de la om, însă Dumnezeu este în spatele acestor lucruri. El a fost Acela care a făcut să fie inventate mijloacele de călătorie rapidă, în vederea marii zile a pregătirii.

Felul în care oamenii și-au folosit capacitățile, neutilizându-le corect și făcând abuz de talentele date lor de Dumnezeu, a adus confuzie în lume. Ei au renunțat la protecția Domnului Hristos, punându-se sub tutela marelui răzvrătit, prințul întunericului. Numai omul este răspunzător pentru focul străin care a fost amestecat cu cel sacru. Acumularea atâtor lucruri care slujesc patimii și ambiției a adus asupra lumii judecata lui Dumnezeu. Când sunt în dificultăți, filozofii și oamenii mari ai pământului doresc să-și satisfacă mintea fără să facă apel la Dumnezeu. Ei fac caz de filozofia lor cu privire la ceruri și pământ și caută explicații pentru plăgi, ciume, epidemii, cutremure de pământ și foamete potrivit cu așa-zisa lor știință. Ei încearcă să răspundă la sute de întrebări legate de creațiune și providență, spunând pur și simplu: aceasta este o lege a naturii.

Există legi ale naturii, însă ele sunt în armonie cu toată lucrarea lui Dumnezeu; dar când mulțimile de domni și dumnezei încearcă să explice principiile și providența care aparțin numai lui Dumnezeu, prezentând lumii un foc străin în loc de cel divin, aceasta înseamnă confuzie. Mecanismul pământului și al cerurilor necesită multe fețe

pentru fiecare roată, pentru a se putea vedea Mâna de dincolo de roți, care aduce ordine desăvârșită acolo unde este numai dezordine. Dumnezeu Cel viu și adevărat este necesar a fi pretutindeni.

Daniel 2 relatează una dintre cele mai interesante și importante întâmplări. Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a visat un vis pe care nu și l-a putut aminti când s-a trezit. „Atunci împăratul a poruncit să cheme pe vrăjitori, pe cititorii în stele, pe descântători și pe haldei”, pe aceia pe care el îi înălțase și de care depindea, și, relatând întâmplarea, le-a cerut să-i spună visul. Înțelepții stăteau în fața lui înfricoșați; căci ei nu aveau nici o rază de lumină cu privire la acest vis. Ei au putut spune doar atât: „Veșnic să trăiești, împărate! Spune robilor tăi visul, și-ți vom arăta tâlcuirea lui!” (Daniel 2, 4.) „Împăratul a luat iarăși cuvântul și a zis haldeilor: «Mi-a scăpat din minte lucrul acela; dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi făcuți bucăți și casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de murdării. Dar dacă-mi veți spune visul și tâlcuirea lui, veți primi de la mine daruri și răsplătiri și mare cinste; de aceea, spuneți-mi visul și tălmăcirea lui.»” (Daniel 2, 5-6.) Înțelepții i-au răspuns la fel: „Să spună împăratul robilor tăi visul și i-l vom tălmăci!” (Daniel 2, 7.)

Nebucadnețar a început să vadă că oamenii în care se încrezuse pentru a-i dezlega tainele prin înțelepciunea lor înfumurată l-au lăsat cu totul neajutorat și a spus: „Văd, cu adevărat, că vreți să câștigați vreme, pentru că vedeți că lucrul mi-a scăpat din minte. Dacă deci nu-mi veți spune visul, vă așteaptă pe toți aceeași soartă, fiindcă vreți să vă înțelegeți ca să-mi spuneți minciuni și neadevăruri, până se vor schimba vremurile. De aceea, spuneți-mi visul, ca să știu dacă sunteți în stare să mi-l și tâlcuiți.” Haldeii i-au răspuns împăratului: „Nu este nimeni pe pământ care să poată spună ce cere împăratul; de aceea, niciodată, nici un împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la nici un vrăjitor, cititor în stele sau haldeu. Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori!” (Daniel 2, 8-11.) Atunci împăratul „s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. A poruncit să nimicească pe toți înțelepții Babilonului”. (Daniel 2, 12.)

Auzind despre această hotărâre, „Daniel s-a dus la împărat și l-a rugat să-i dea vreme ca să dea împăratului tâlcuirea. Apoi Daniel s-a dus în casa lui și a spus despre lucrul acesta tovarășilor săi, Hanania, Mișael și Azaria, rugându-i să ceară îndurarea Dumnezeului cerurilor pentru această taină”. (Daniel 2, 16-18.) Duhul Domnului S-a revărsat asupra lui Daniel și a tovarășilor săi și taina i-a fost descoperită lui Daniel într-o

vedenie de noapte. Când a început să relateze cele întâmplare, împăratului i-a revenit proaspăt în minte visul și i-a dat și tălmăcirea, arătând evenimentele extraordinare care aveau să se desfășoare de-a lungul istoriei profetice.

Domnul era la lucru în împărăția Babilonului, transmițând lumină celor patru robi evrei, pentru ca El să-și poată reprezenta lucrarea înaintea poporului. El avea să descopere că are putere asupra împărățiilor lumii, că poate ridica și doborî pe împărați. Împăratul care era mai presus de toți împărații transmitea marele adevăr împăratului Babilonului, trezind în mintea sa un simț al responsabilității față de Dumnezeu. El a văzut contrastul dintre înțelepciunea lui Dumnezeu și înțelepciunea celor mai mulți înțelepți din împărăția sa.

Domnul le-a dat reprezentanților Săi credincioși lecții de sus din ceruri și Daniel a spus înaintea înțelepților împăratului Babilonului: „Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți. El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina.” (Daniel 2, 20-22.) „Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.” (Daniel 2, 28.) Nu a fost adusă slavă oamenilor care erau prezicători în împărăție; ci acei oameni care și-au pus toată încrederea lor în Dumnezeu, căutând har, putere și iluminare divină, au fost aleși ca reprezentanți ai împărăției lui Dumnezeu în Babilonul cel nelegiuit și idolatru.

Evenimentele istorice relatate în visul împăratului aveau însemnătate pentru el; însă visul i-a fost șters din minte pentru ca înțelepții, prin așa-zisa lor înțelegere a tainelor, să nu-i dea acestuia o interpretare falsă. Lecțiile cuprinse în acest vis au fost date de Dumnezeu pentru cei din zilele noastre. Incapacitatea înțelepților de a relata visul este o reprezentare a înțelepților din zilele noastre, care nu au discernământ, pricepere și cunoștință de la Cel Prea Înalt și de aceea nu sunt în stare să înțeleagă profețiile. Cei mai învățați în știința lumii, care nu caută să vadă ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său și nu își deschid inimile pentru a primi acel cuvânt spre a-l transmite și altora, nu sunt reprezentanți ai Săi. Nu oamenii mari și învățați, regii și nobilii pământului vor fi cei care vor primi adevărul despre viața veșnică, deși acesta li se va face cunoscut.

Expunerea visului de către Daniel în fața împăratului, a cărui descoperire fusese dată de Dumnezeu, i-a adus lui Daniel onoare și măreție. „Împăratul Nebucadnețar a căzut cu fața la pământ și s-a închinat înaintea lui Daniel și a poruncit să i se aducă jertfe de mâncare și miresme. Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: «Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!» Apoi împăratul a înălțat pe Daniel și i-a dat daruri multe și bogate; i-a dat stăpânire peste tot ținutul Babilonului și l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului. Daniel a rugat pe împărat să dea grija trebilor ținutului Babilonului în mâna lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Daniel însă a rămas în curtea împăratului” (Daniel 2, 46-49), locul unde se făcea judecata, iar cei trei tovarăși ai lui au fost făcuți consilieri, judecători și conducători în țară. Acești oameni nu s-au umflat de mândrie, ci ei au văzut și s-au bucurat că Dumnezeu a fost recunoscut mai presus de toți puternicii pământului și că împărăția Sa a fost înălțată mai presus de toate împărățiile pământului.

Așadar, vedem că, deși se poate obține cea mai înaltă educație pământească, totuși oamenii care o dețin pot fi neștiutori în privința celor dintâi principii care îi fac să fie supuși ai Împărăției lui Dumnezeu. Învățătura omenească nu poate oferi calificarea necesară pentru împărăție. Supușii împărăției lui Hristos nu ajung acolo prin forme și ceremonii sau prin studierea a numeroase cărți. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Membrii împărăției lui Hristos sunt mădulare ale trupului Său, El Însuși fiind Capul acestuia. Ei sunt aleșii lui Dumnezeu, fiii Săi, „o preoție împărătească, un neam sfânt, o seminție aleasă”, pentru a putea aduce laude Aceluia pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreci la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului. Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui. Dar răsplătește îndată pe cei ce-L urăsc, și-i pierde; nu dă nici o păsuire celui ce-L urăște, ci-i

răsplătește îndată. De aceea, păzește poruncile, legile și rânduielile pe care ți le dau azi și împlinește-le.” (Deuteronom 7, 6-11.) Dacă poruncile lui Dumnezeu sunt ținute, timp de o mie de generații, aceasta va conduce în Împărăția lui Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri. Acesta este un argument care nu poate fi contrazis. Poruncile lui Dumnezeu vor dura cât timpul și veșnicia. Atunci ele ne sunt date ca o povară? Nu. „Și Domnul ne-a poruncit să ținem toate aceste porunci, să ne temem de Domnul pentru binele nostru pentru totdeauna, pentru a ne putea păstra în viață, așa cum suntem astăzi.” Domnul a dat poporului Său porunci, pentru ca, ascultând de ele, copiii Săi să-și poată păstra sănătatea fizică, mintală și morală. Ei aveau să trăiască prin ascultare; însă moartea este rezultatul sigur al neascultării de Legea lui Dumnezeu.

Scripturile Vechiului și Noului Testament trebuie studiate zilnic. Cercetătorul acestora, care caută în mod continuu să învețe și să înțeleagă căile și lucrările Sale, va ajunge plin de cunoștința și înțelepciunea lui Dumnezeu. Biblia trebuie să fie lumina noastră, educatorul nostru. Când Îl vom recunoaște pe Dumnezeu în toate căile noastre; când tinerii sunt educați să creadă că Dumnezeu trimite ploaia și strălucirea soarelui din ceruri, făcând plantele să înflorească; când ei sunt învățați că toate binecuvântările vin de la El; când, cu credincioșie, ei Îl recunosc pe Dumnezeu și își îndeplinesc datoriile zi de zi, Dumnezeu va fi prezent în toate gândurile lor; ei se pot încrede în El pentru mâine și acea neliniște care aduce nefericirea pentru atât de multe vieți va fi înlăturată. „Căutați mai întâi Împărăția cerurilor și neprihănirea Lui; și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 33.)

Cea dintâi lecție din orice sistem de educație este aceea de a cunoaște și înțelege voia lui Dumnezeu. Luați cunoștința de Dumnezeu cu voi în fiecare zi a vieții. Lăsați ca aceasta să vă preocupe mintea și întreaga ființă. Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciune, însă această înțelepciune dată lui de Dumnezeu a fost pervertită atunci când el s-a întors de la Dumnezeu pentru a obține înțelepciune din alte surse. Avem nevoie de înțelepciunea lui Solomon, după ce am aflat de înțelepciunea Aceluia mai mare decât Solomon. Nu trebuie să trecem prin înțelepciunea omenească, socotită o nebunie, pentru a căuta adevărata înțelepciune. Pentru oameni, a învăța știința prin puterea omenească înseamnă a dobândi o educație falsă, însă a învăța despre Dumnezeu și Isus Hristos înseamnă a învăța știința Bibliei. Confuzia în educație a venit datorită faptului că înțelepciunea și cunoștința de Dumnezeu nu au fost onorate și înălțate de lumea religioasă. Cei cu inima curată Îl văd pe Dumnezeu în orice lucrare a providenței, în orice etapă a adevăratei educații. Ei vibrează la cea dintâi rază de lumină care

strălucește de la tronul lui Dumnezeu! Sfaturi din ceruri sunt date acelor care vor prinde cele dintâi raze ale cunoștinței spirituale.

Elevii și studenții din școlile noastre trebuie să considere cunoașterea de Dumnezeu ca fiind mai presus de orice. Numai cercetarea Scripturilor poate aduce cunoștința adevăratului Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.» (1 Corinteni 1, 18.19.) „Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.” (1 Corinteni 1, 25.) „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire, răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul.»” (1 Corinteni 1, 30.31.) — Special Testimonies On Education, 26 martie, 1896.

Capitolul 52

Deprinderea cu lucrul manual

Viața nu ne-a fost dată spre a fi irosită în trândăvie și satisfacerea plăcerilor egoiste; înaintea aceluia care vrea să-și dezvolte capacitățile date lui de Dumnezeu stau mari posibilități. Din această cauză, instruirea tinerilor este o chestiune de cea mai mare importanță. Fiecare copil născut în familie reprezintă o moștenire sfântă. Dumnezeu le spune părinților: Luați acest copil și creșteți-l pentru Mine, pentru ca el să poată fi o onoare la adresa Numelui Meu și un canal prin care binecuvântările Mele să se poată scurge spre lume. Pentru ca un copil să poată face față cerințelor unei astfel de vieți, este nevoie de ceva mai mult decât o educație parțială, unilaterală, care dezvoltă mintea în detrimentul puterilor fizice; și aceasta este lucrarea pe care părinții, ajutați de profesor, trebuie să o facă pentru copiii și tinerii dați în grija lor.

Cele dintâi lecții sunt de cea mai mare valoare. Este obiceiul de a se trimite copiii la școală încă de când sunt foarte mici. Li se cere să studieze din cărți lucruri care le împovărează mințile lor fragede și adesea li se predă muzică. Adeseori, părinții au posibilități limitate și fac cheltuieli pe care cu greu și le pot permite; și totul are legătură cu această direcție artificială în privința educației. Această cale nu este înțeleaptă. Un copil nervos nu trebuie suprasolicitat în nici o privință și nu ar trebui să învețe muzică până când nu este suficient dezvoltat din punct de vedere fizic.

Mama trebuie să fie învățătorul, iar căminul, școala în care fiecare copil să primească primele lecții; iar prin aceste lecții, ei trebuie să se deprindă să fie harnici. Mamelor, lăsați-i pe micuți să se joace afară, în aer liber; lăsați-i să asculte cântecul păsărelor și să învețe dragostea lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată în minunatele Sale lucrări. Învățați-i lecții simple din cartea naturii și din lucrurile care îi înconjoară; și, pe măsură ce mintea lor se dezvoltă, pot fi adăugate lecții din cărți și fixate solid în memorie. Însă ei trebuie să învețe, de asemenea, chiar din anii cei mai fragezi, să fie utili. Învățați-i că, fiind și ei membri ai gospodăriei, trebuie să-și aibă partea lor în purtarea poverilor casei și că trebuie să caute să fie utili în îndeplinirea îndatoririlor din cămin.

Este foarte important ca părinții să găsească ocupații utile pentru copiii lor, care

să implice responsabilități în funcție de posibilitățile vârstei și puterii lor. Copiilor trebuie să li se dea ceva de făcut nu doar pentru a-i ține ocupați, ci și pentru a le stârni interesul. Mâinile harnice și creierul trebuie folosite încă din cei mai fragezi ani. Dacă părinții neglijează să îndrepte energia copiilor lor în direcții utile, ei le fac un mare rău; căci Satana este întotdeauna gata să le dea ceva de făcut. Oare nu ar trebui ca părinții să le fie îndrumători și să le găsească ceva de făcut?

Când copilul a ajuns destul de mare pentru a fi trimis la școală, învățătorul trebuie să coopereze cu părinții, iar deprinderea cu lucrul manual trebuie continuată ca o parte a datoriilor școlare. Sunt mulți elevi și studenți care obiectează față de acest mod de lucru în școli. Ei socotesc că ocupațiile utile, cum ar fi de exemplu învățarea unei meserii, sunt înjositoare; însă asemenea persoane au o idee greșită în privința a ceea ce este adevărata demnitate. Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, care este una cu Tatăl, comandantul oștilor cerești, a fost învățătorul personal și călăuză copiilor lui Israel; și dintre aceștia, fiecărui tânăr i se cerea să învețe să muncească. Toți trebuia să fie învățați să facă ceva, pentru a avea cunoștințe practice pentru viață și, pe lângă faptul că se puteau întreține singuri, erau utili. În acest fel a învățat Dumnezeu pe poporul Său.

Prin viața Sa de pe pământ, Domnul Hristos a fost un exemplu pentru orice familie omenească; El a fost ascultător și harnic în cămin. El a învățat meseria de tâmplar și a muncit cu propriile Sale mâini în micul atelier din Nazaret. El trăia în prezența slavei cerești; însă El și-a îmbrăcat divinitatea în umanitate pentru a putea fi una cu omul și pentru a ajunge la inimile omenești, simțind împreună cu ele. Când a fost om, S-a umilit și a lucrat pentru refacerea sufletului omenesc, adaptându-Se El Însuși la situația în care a găsit omenirea.

Biblia spune despre Isus: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2, 40.) Pe măsură ce lucra în copilărie și tinerețe, mintea și corpul Său se dezvoltau. El nu își folosea puterile fizice în mod nechibzuit, ci le punea la lucru, astfel încât să le poată menține în stare de sănătate, pentru a putea face cea mai bună lucrare în orice domeniu. El nu voia să greșească nici măcar în mărirea uneltelor. Ca lucrător a fost desăvârșit, tot așa cum a fost și în ce privește caracterul. Prin cuvânt și faptă, Domnul Hristos a conferit demnitate lucrului folositor.

Timpul petrecut în mișcare fizică nu este un timp pierdut. Elevul sau studentul

care stă continuu aplecat asupra cărților sale, în timp ce face doar puține mișcări în aer liber, își face singur rău. Punerea în mișcare în mod corespunzător a tuturor organelor și facultăților corpului este esențială în vederea unei bune funcționări a fiecăruia. În timp ce creierul este în mod continuu suprasolicitat, iar celelalte organe ale mașinăriei vii sunt inactive, are loc o pierdere de putere, atât fizică, cât și mentală. Organismul este jefuit din punct de vedere fizic de tonusul său sănătos, mintea își pierde prospețimea și vigoarea, iar urmarea este o iritabilitate bolnăvicioasă.

Cel mai mare beneficiu nu este dobândit prin exercițiul fizic ce se capătă doar prin joc sau mișcare. Este adevărat că este bine să stai în aer liber și de asemenea să pui în mișcare mușchii; însă, dacă aceeași cantitate de energie este folosită la îndeplinirea unor datorii folositoare, beneficiul va fi mai mare și se va dobândi un simțământ de satisfacție; și un astfel de exercițiu atrage după sine un simț al utilității și aprobarea din partea conștiinței pentru un lucru bine făcut.

Trebuie trezită în copii ambiția de a se deprinde să facă ceva util atât pentru ei înșiși, cât și pentru semenii lor. Exercițiul fizic care dezvoltă mintea și caracterul, care deprinde mâinile să fie utile și îl învață pe copil să-și facă partea lui în purtarea poverilor vieții este acela care dă putere fizică și însuflețește toate facultățile. Și există, desigur, o răsplată pentru hărnicie, virtute și cultivarea obiceiului de a trăi pentru a face bine.

Copiii celor bogați nu ar trebui să fie lipsiți de marea binecuvântare de a avea ceva de făcut pentru a spori puterea creierului și a mușchilor. Munca nu este un blestem, ci o binecuvântare. Dumnezeu a dat în grijă lui Adam și Evei, atunci când erau fără păcat, o minunată grădină. Aceasta a fost o muncă plăcută și nimic altceva nu ar fi existat în lumea noastră în afară de activitatea plăcută, dacă prima pereche de oameni nu ar fi călcat poruncile lui Dumnezeu. Lenevia nepăsătoare și satisfacerea eului produc invalizi; acestea pustiesc viața pe orice cale posibilă. Dumnezeu nu a dat ființelor omenești rațiune și nu i-a încununat cu bunătate pentru ca ei să fie blestemați cu rezultatele sigure ale trândăviei. Cei bogați nu trebuie să fie lipsiți de privilegiul și binecuvântarea unui loc între lucrătorii din lume. Ei ar trebui să-și dea seama că sunt responsabili pentru felul în care folosesc bunurile care le-au fost încredințate; că puterea lor, timpul și banii lor trebuie folosiți în mod înțelept, și nu în scopuri egoiste.

Religia creștină este practică. Aceasta nu scutește pe nimeni de îndeplinirea cu

credincioșie a datoriilor esențiale ale vieții. Când învățătorul legii L-a întrebat pe Isus: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, Domnul Hristos a îndreptat întrebarea spre Sine și a spus: „Ce este scris în lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus; „fă așa și vei trăi”. (KJV) (Luca 10, 25-28.) Aici nu este schițată o religie a inactivității, ci aceea care necesită folosirea energică a tuturor puterilor mintale și fizice.

Trândăveala indolentă, contemplarea leneșă nu constituie religie. Dumnezeu cere ca noi să prețuim darurile cu care am fost înzestrați și să le înmulțim, folosindu-le în mod continuu, practic. Poporul Său trebuie să fie un model de corectitudine în toate problemele vieții. Fiecăruia dintre noi El ne-a dat de făcut o lucrare, potrivit cu capacitatea noastră; și este privilegiul nostru acela de a ne bucura de binecuvântarea Sa în timp ce o îndeplinim în mod credincios, devotându-ne puterea corpului și a minții, având în vedere slava Sa.

Aprobarea lui Dumnezeu va fi asupra acelor copii care își fac cu bucurie partea din datoriile în gospodărie, ajutându-i pe mama și tata în ducerea poverilor vieții. Copiii deprinși cu îndeplinirea datoriilor practice ale vieții vor pleca din cămin, ajungând utili în societate. Educația lor este mult superioară celei câștigate prin închiderea în sala de clasă încă de la o vârstă fragedă, când nici mintea și nici corpul nu sunt pregătite să suporte încordarea.

Copiii și tinerii trebuie să învețe în mod continuu, în cămin și la școală, prin cuvânt și exemplu, lecția de a spune adevărul, de a fi altruști și harnici. Nu trebuie să li se îngăduie să-și petreacă timpul lenevind; mâinile lor nu trebuie să stea încrucișate în inactivitate. Părinții și profesorii trebuie să lucreze pentru atingerea acestui obiectiv — dezvoltarea tuturor puterilor și formarea unui caracter drept; însă, când părinții își dau seama de răspunderile lor, profesorilor le va rămâne cu mult mai puțin de făcut în instruirea copiilor.

Cerul este interesat de această lucrare în folosul copiilor și tinerilor. Părinții și profesorii care, printr-o instruire înțeleaptă, într-o manieră calmă, hotărâtă, îi vor obișnui să gândească și să le poarte de grijă și altora îi vor ajuta să-și biruiască egoismul și astfel vor închide ușa în fața multor ispite. Îngerii lui Dumnezeu vor colabora cu acești învățători credincioși. Îngerii nu sunt însărcinați să facă această lucrare; ci ei vor

da putere și eficiență acelor care, în temere de Domnul, vor căuta să-i instruiască pe copii și tineri în vederea unei vieți folositoare. — *Special Testimonies On Education*, 11 mai, 1896.

Capitolul 53

Influența mediului asupra educației

În alegerea unei case, părinții nu ar trebui să ia în seamă numai aspectele vremelnice. Nu este o problemă care să aibă în vedere doar cum să facă mai mulți bani sau să aibă niște privilegii deosebite în jur sau cele mai mari avantaje sociale. Influențele care se vor răsfrânge asupra copiilor lor în acel loc, care îi vor conduce spre bine sau spre rău, sunt de mult mai mare însemnătate decât aceste criterii. Părinții au o foarte mare răspundere legată de locul unde își vor așeza locuința. Pe cât este cu putință, ei trebuie să-și așeze copiii în calea luminii, astfel ca simțămintele lor să poată rămâne curate, iar dragostea unii față de alții, nealterată. Același principiu se aplică în legătură cu așezarea școlilor noastre în care se vor aduna laolaltă copiii și tinerii noștri, iar familiile vor fi atrase de dragul privilegiilor educative.

Nu trebuie cruțat nici un efort pentru ca școlile noastre să fie așezate în locurile în care atmosfera morală este cât mai sănătoasă cu putință; căci influențele care predomină vor lăsa o impresie adâncă asupra tinerilor și asupra caracterelor lor în formare. Din acest motiv, o localitate mai retrasă este de preferat. Orașele mari, centrele de afaceri și de învățământ care s-ar putea să pară că prezintă aceste avantaje sunt depășite de alte aspecte.

Societatea din aceste zile este coruptă, întocmai ca aceea din zilele lui Noe. Acelui neam de oameni care a trăit înainte de potop, doar la un pas de paradis, și au avut o viață atât de lungă, Dumnezeu i-a dat daruri bogate și ei s-au bucurat de o vigoare a trupului și a minții de care oamenii de acum nu pot avea decât cea mai slabă idee; însă ei au folosit generozitatea aceasta, puterea și iscusința pe care le-au primit, în scopuri egoiste, pentru a sluji patimilor lor nelegiuite și pentru a-și satisface mândria. Ei l-au îndepărtat pe Dumnezeu din gândurile lor; ei au disprețuit Legea Sa și au călcat în picioare standardul Său în privința caracterului. Ei s-au dat la plăceri păcătoase, au întinat căile lor înaintea lui Dumnezeu și s-au pângărit unul pe altul. Violența și crima au umplut pământul. Nici

relația de căsătorie și nici dreptul asupra proprietății nu au fost respectate; și strigătele celor asupriți au ajuns până la urechile Domnului Sabaot. Contemplând răul,

oamenii s-au schimbat după chipul acestuia, până când Dumnezeu nu a mai putut suporta nelegiuirea lor și au fost nimiciți de potop.

Tinerii care sunt la școli în marile orașe sunt în mijlocul unor influențe asemănătoare acelor care predominau înainte de potop. Aceleași principii de nesocotire a lui Dumnezeu și a Legii Sale; aceeași iubire de plăceri, de mulțumire de sine și de mândrie și vanitate constituie lucrarea timpului prezent. Lumea este dedată la plăceri; imoralitatea predomină; nu se ține seama de drepturile celor slabi și neajutorați; și lumea, marile orașe se transformă cu grăbire în focare de nelegiuire.

Iubirea de plăceri este una dintre cele mai primejdioase, pentru că este una dintre cele mai subtile dintre multele ispite care îi asaltează pe copiii și tinerii din orașe. Zilele de sărbătoare sunt numeroase; jocurile și cursele de cai atrag mii de oameni și vârtejul freamătului și al plăcerii îi distrage de la îndeplinirea datoriilor serioase ale vieții. Banii care ar fi trebuit folosiți în scopuri mai bune — de multe ori puținii bani ai celor săraci — sunt irosiți pentru distracții.

Tânjirea aceasta continuă după distracții și plăceri scoate la iveală dorul profund al sufletului. Însă aceia care se adapă din această fântână a plăcerilor lumești constată încontinuu că setea sufletului lor rămâne tot nesatisfăcută. Ei se amăgesc; ei iau distracția drept fericire; și când plăcerea a trecut, mulți se afundă în groapa deznădejdi și a disperării. O, ce nesăbuiță, ce nebunie să părăsești fântâna cu apă vie pentru „vasele sparte” ale plăcerilor lumești! Simțim până în adâncul sufletului primejdia care îi înconjoară pe tinerii din aceste zile din urmă; și atunci, să nu-i ținem oare pe cei care vor să învețe și familiile care sunt atrase de școlile noastre, departe de aceste influențe seducătoare și demoralizatoare?

În alegerea unor localități retrase pentru școlile noastre, să nu ne închipuim că i-am scăpat pe copiii noștri de ispite. Satana este un lucrător foarte iscusit și este neobosit în a născoci căi pentru a perverti orice minte omenească ce este dispusă să-i asculte sugestiile. El întâmpină familiile și indivizii pe propriul lor teren, adaptându-și ispitele înclinațiilor acestora și slăbiciunii lor. Însă, în orașele mari, puterea sa asupra minții este mai mare, iar plasele sale pentru a împletici picioarele celor neprevăzători sunt mult mai numeroase. Pe lângă școlile noastre trebuie să existe terenuri mari. Există unii studenți care nu au învățat niciodată să facă economie, însă au cheltuit întotdeauna orice banuț care a căzut în mâinile lor. Acești bani nu ar trebui să provină din banii puși deoparte

pentru educație. Trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea o ocupație, de a lucra ceva, și o dată cu învățătura dobândită din cărți, ei trebuie să-și formeze obiceiuri în privința cumpătării, obiceiuri de a lucra cu hărnicie. Dați-le ocazia să prețuiască necesitatea de a se ajuta pe ei înșiși.

Trebuie să se ofere de lucru tuturor studenților, fie că au posibilitatea să-și plătească studiile, fie că nu au; puterile lor fizice și mintale trebuie să primească atenția cuvenită. Studenții trebuie să învețe să cultive pământul, căci aceasta îi va aduce într-o strânsă legătură cu natura.

În alegerea localității pentru înființarea unei școli, trebuie avută în vedere influența înălțătoare, predominantă, a naturii. Dumnezeu a avut în vedere acest principiu atunci când și-a pregătit oamenii pentru lucrarea Sa. Moise a petrecut patruzeci de ani în pustia lui Madian. Ioan Botezătorul nu a putut fi pregătit pentru înalta sa chemare de înainte-mergător al Domnului Isus Hristos, stând alături de marii bărbați ai națiunii din școlile din Ierusalim. El s-a dus în pustie, acolo unde obiceiurile și învățăturile semenilor nu puteau pătrunde în mintea sa, acolo unde comuniunea cu Dumnezeu nu era stânjenită de nimic.

Când persecutorii lui Ioan, ucenicul iubit, au căutat să-i reducă la tăcere vocea și să-i distrugă influența între oameni, ei l-au exilat pe insula Patmos. Însă nu l-au putut despărți de divinul Învățător. Pe Patmosul cel izolat, Ioan a putut studia lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu. În

stâncile mari și colțuroase, în apele care înconjurau insula, el a putut vedea măreția și maiestatea lui Dumnezeu. Și, în timp ce comunica în acest fel cu Dumnezeu și studia cartea naturii, el a auzit o voce vorbindu-i, glasul Fiului lui Dumnezeu. Domnul Isus a fost învățătorul lui Ioan când acesta se afla pe insula Patmos și acolo El i-a descoperit slujitorului Său lucrurile minunate care aveau să se petreacă în viitor.

Dumnezeu dorește ca noi să apreciem binecuvântările Sale din lucrările creațiunii. Sunt atât de mulți copii în marile orașe care n-au avut nici măcar un petic de iarbă verde sub picioarele lor. Dacă și-ar putea face educație școlară la țară, în mijlocul frumuseților, păcii și curăției naturii, locul acesta li s-ar părea cel mai apropiat de cer. În locurile retrase, în care noi ne aflăm cel mai departe de influențele, obiceiurile și plăcerile lumii și cel mai aproape de inima naturii, Domnul Hristos Își face tot mai real

simțită prezența și vorbește sufletelor noastre despre pacea și dragostea Sa — Special Testimonies On Education, 11 mai, 1896.

Capitolul 54

Importanța educației fizice

Educația fizică este o parte esențială în cadrul metodelor corecte folosite în educație. Tinerii trebuie învățați cum să-și dezvolte puterile fizice, cum să-și păstreze puterile în cea mai bună formă și cum să le folosească cel mai bine pentru îndeplinirea datoriilor practice ale vieții. Mulți socotesc că aceste lucruri nu constituie îndatoririle școlii, însă aceasta este o greșeală. Aceste lecții, necesare fiecăruia pentru a putea fi util în lucrările practice, ar trebui să fie predate tuturor copiilor în cămin și tuturor elevilor și studenților în școli.

Locul în care trebuie să înceapă educația fizică este căminul, atunci când copilul este mic. Părinții sunt cei care trebuie să pună temelia pentru o viață sănătoasă, fericită. Una din principalele chestiuni care trebuie decise este hrana care li se pune pe masă; căci de aceasta depinde în foarte mare măsură buna dezvoltare a copiilor și sănătatea familiei. Este foarte importantă iscusința în pregătirea hranei și nu este de mai mică însemnătate aspectul legat de o cantitate și o calitate corespunzătoare a hranei.

Noi toți trebuie să dăm dovadă de înțelepciune în ce privește alimentația. Dacă se ingeră mai multă hrană decât este necesară, în stomac se adună o cantitate care se alterează, și aceasta are ca urmare un miros urât care iese din gură atunci când respirăm. Puterile vitale sunt istovite datorită efortului de a scăpa de acel exces, iar creierul este jefuit de forța nervoasă. În organism ar fi trebuit introdusă mai puțină hrană, pentru ca acesta să nu-și epuizeze puterile în efort peste măsură. Totuși, să fim atenți să oferim corpului hrană corespunzătoare, atât cantitativ, cât și calitativ, pentru hrănirea organismului. Dacă urmăm regula biblică „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10, 31), noi nu ne vom îngădui pofta pe seama sănătății fizice, pe care este de datoria noastră să o păstrăm.

Fiecare mamă trebuie să fie conștientă că copiii trebuie să-și cunoască propriile corpuri și cum să le poarte de grijă. Ea trebuie să le explice felul în care sunt alcătuiți mușchii dați nouă de bunul Tată ceresc și cum să-i folosim. Noi suntem lucrarea iscusită a lui Dumnezeu, iar Cuvântul Său spune că noi suntem „o făptură așa de minunată” (Psalmii 139, 14) [„în mod înfricoșător și minunat creați”, KJV.] El a pregătit această

locuință vie pentru mintea noastră; ea este „în mod tainic lucrată”, un templu pe care Domnul Însuși l-a pregătit pentru ca acolo să locuiască Duhul Său cel Sfânt. Mintea controlează omul în întregime. Toate faptele noastre, bune sau rele, își au sursa în minte. Mintea este cea care se închină lui Dumnezeu și ne leagă de lucrurile cerești. Cu toate acestea, sunt atât de mulți care își irosesc viețile fără a lua în seamă ce comoară conține aceasta.

Toate organele fizice slujesc minții, iar nervii sunt mesagerii care transmit comenzile sale tuturor părților trupului, ghidând mișcările mașinăriei vie. Mișcarea fizică este de mare ajutor pentru dezvoltarea fizică. Aceasta stimulează circulația sângelui și dă tonus întregului organism. Dacă se îngăduie mușchilor să nu fie folosiți, foarte curând se va vedea că sângele nu îi hrănește în mod suficient. În loc de a crește ca mărime și putere, aceștia își vor pierde tăria și elasticitatea și vor deveni moi și slabi. Inactivitatea nu constituie legea pe care a instituit-o Dumnezeu pentru corpul omenesc. Activitatea armonioasă a tuturor părților — creierul, oasele, mușchii — este necesară pentru dezvoltarea deplină și sănătoasă a întregului organism omenesc.

Educația fizică începută în cămin trebuie continuată în școli. Este scopul Creatorului ca omul să se cunoască pe sine însuși; însă prea adesea, în dobândirea de cunoștințe, acest fapt este pierdut din vedere. Studenții consacră ani de zile pregătirii școlare în diferite domenii; ei sunt absorbiți de studiul științelor și lucrurilor din lumea naturală; ei sunt inteligenți în privința multor subiecte, însă nu se cunosc pe ei înșiși. Ei privesc delicatul organism omenesc ca pe ceva ce își va purta singur de grijă; și ceea ce este cel mai important, se neglijează cunoașterea propriilor lor corpuri.

Fiecare student trebuie să înțeleagă cum să-și poarte de grijă pentru a-și putea păstra cea mai bună stare de sănătate și pentru a rezista în fața slăbiciunii și a bolii; iar dacă se întâmplă să apară boala sau vreun accident, să știe ce are de făcut în caz de urgență în lucruri obișnuite, fără să fie nevoie să cheme medicul și să ia medicamente otrăvitoare.

Domnul Însuși a vorbit cu privire la acest subiect — îngrijirea corpului. El spune în Cuvântul Său: „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți voi”. (1 Corinteni 3, 17.) Acest pasaj din Scriptură ne impune să avem grijă în mod conștiincios de corpul nostru și condamnă orice neglijență, necunoaștință sau nepăsare. Și iarăși: „Nu știți că

trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 6, 19.20). „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10, 31.)

Grija conștientă și conștiincioasă pentru corpurile noastre o datorăm Tatălui nostru ceresc, care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3, 16.) Noi, fiecare, în mod individual, suntem proprietatea lui Hristos, posesiunea Sa pentru care El a plătit. Se cere de la fiecare dintre noi să ne păstrăm sănătatea și puterea prin practicarea cumpătării în toate lucrurile. Poftele și pasiunile trebuie ținute în frâu, pentru ca nu cumva, prin acestea, să slăbim sau să pângărim Templul lui Dumnezeu în om.

Tot ceea ce ne slăbește puterea fizică ne slăbește și mintea și o face mai puțin în stare să discearnă între bine și rău, între ceea ce este corect și ceea ce este greșit. Acest principiu este ilustrat în cazul lui Nadab și Abihu. Dumnezeu le-a dat cea mai sacră lucrare de făcut, îngăduindu-le să se apropie de El prin slujba pe care o făceau; însă ei aveau obiceiul de a bea vin și își făceau această slujbă sfântă în sanctuar având mințile tulburi. Acolo se afla focul sacru, care fusese aprins de Însuși Dumnezeu; dar ei foloseau foc obișnuit în cădelnițele lor când aduceau tămâia, care trebuia să se înalțe ca o mireasmă plăcută împreună cu rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Datorită faptului că mințile lor erau înnegurate de o îngăduință nesfântă, ei nu au ținut cont de cerința divină; „atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului”. (Leviticul 10, 2.)

Dumnezeu le-a interzis preoților care slujeau la sanctuar să folosească vin și același îndemn ar fi fost dat și cu privire la tutun, dacă acesta ar fi fost folosit pe atunci; căci și acesta are o influență dăunătoare asupra creierului, amorțindu-l. Fiecare ar trebui să se împotrivescă tentației de a folosi vin, tutun, mâncăruri de carne, ceai negru sau cafea. Experiența a demonstrat că se pot face lucruri foarte bune și fără aceste lucruri dăunătoare.

În mințile copiilor trebuie bine întipărit, atât de părinți, cât și de profesori, că Domnul Hristos a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea noastră. El nu a lăsat nimic nefăcut din ceea ce ar fi putut face pentru ca noi să ne dedicăm lui Dumnezeu. El

dorește ca noi să ne aducem aminte de originea noastră împărătească și de destinul înalt pe care îl avem în calitate de fii și fiice ale lui Dumnezeu și să ne respectăm cu adevărat pe noi înșine. El dorește ca noi să ne dezvoltăm toate puterile și să le păstrăm în cea mai bună condiție posibilă, pentru ca El să ne umple cu harul Său și să ne folosească în slujba Sa, făcându-ne împreună lucrători cu El în mântuirea sufletelor.

Este datoria fiecărui student, a fiecărui individ, aceea de a face tot ce îi stă în putere pentru a aduce trupul său lui Hristos ca un templu curat, desăvârșit din punct de vedere fizic și moral și neîntinat, un sălaș potrivit pentru prezența lăuntrică a lui Dumnezeu. — *Special Testimonies On Education*, 11 mai, 1896.

Capitolul 55

Adevărata educație înaltă

Dumnezeu este iubire. Răul care este în lume nu vine de la El, ci de la marele nostru vrăjmaș, a cărui lucrare a fost întotdeauna aceea de a degrada pe om, de a-i slăbi și perverti facultățile. Însă Dumnezeu nu ne-a lăsat în ruina pe care a adus-o căderea în păcat. Tatăl nostru ceresc ne-a pus la îndemână toate mijloacele posibile, pentru ca, prin eforturi bine direcționate, oamenii să poată ajunge din nou la desăvârșirea de la început și să fie oameni integri în Isus Hristos. În această lucrare, Dumnezeu așteaptă să ne facem partea. Noi suntem ai Săi — moștenirea Sa răscumpărată. Dumnezeu și Fiul Său au plătit pentru familia omenească un preț infinit.

Răscumpărătorul lumii, singurul Fiu al lui Dumnezeu, a salvat ceea ce s-a pierdut datorită căderii, prin ascultarea Sa desăvârșită de lege, prin viața Sa și prin caracterul Său, și a făcut cu putință ca omul să poată să asculte de acea lege sfântă și neprihănită pe care Adam a călcat-o. Domnul Hristos nu a schimbat divinitatea pentru umanitate, ci a îmbinat umanitatea cu divinitatea; și în corp omenesc, El a trăit legea în favoarea familiei omenești. Păcatele tuturor acelor care aveau să-L primească pe Hristos erau puse în socoteala Sa și El a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu.

Întregul plan al mântuirii este exprimat în aceste cuvinte prețioase: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). De fapt, Domnul Hristos a purtat pedeapsa pentru păcatele lumii, pentru ca neprihănirea Lui să poată fi pusă în contul păcătoșilor și pentru ca, prin pocăință și credință, ei să poată deveni ca El în ce privește sfințenia caracterului. El spune: „Eu port vinovăția pentru păcatele omului; lasă-Mă să iau asupra Mea pedeapsa, iar păcătosul care se pocăiește să poată sta înaintea Ta nevinovat.” În momentul în care păcătosul crede în Hristos, el stă în fața lui Dumnezeu necondamnat; căci neprihănirea Lui Hristos este a sa; ascultarea desăvârșită a lui Hristos este pusă în contul său. Însă el trebuie să coopereze cu puterea divină și să se străduiască să învingă păcatul, pentru a putea veni desăvârșită în fața lui Hristos.

Prețul de răscumpărare plătit de Domnul Hristos este suficient pentru mântuirea tuturor oamenilor; însă de el vor beneficia doar aceia care devin ființe noi în Isus

Hristos, supuși credincioși ai împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Suferința Sa nu va scuti de pedeapsă pe păcătosul care nu se pocăiește și care este necredincios.

Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a-l aduce pe om în starea de la început, de a-l vindeca, prin puterea divină, de rănilor și vătăările produse de păcat. Partea omului este de a se agăța prin credință de meritele lui Hristos și de a colabora cu ființele cerești în formarea unui caracter neprihănit, pentru ca Dumnezeu să-l poată salva pe păcătos și totuși, în același timp, El să fie drept și dreptatea Sa satisfăcută.

Prețul plătit pentru mântuirea noastră pune o mare obligație asupra fiecăruia dintre noi. Este datoria noastră aceea de a înțelege ceea ce cere Dumnezeu de la noi și ceea ce dorește El să fim. Cei care îi învață pe tineri și pe copii ar trebui să-și dea seama ce obligație le revine și să facă tot ce pot pentru a înlătura greșelile, fizice, mintale sau morale. Trebuie să țintească ei înșiși spre desăvârșire, pentru ca elevii și studenții să poată avea un model corect.

Profesorii trebuie să lucreze în mod circumspect. Cei care sunt adesea alături de Dumnezeu prin rugăciune au îngerii sfinți de partea lor. Atmosfera care înconjoară sufletele lor este curată și sfântă; căci sufletul le este cu totul pătruns de influența sfințitoare a Duhului lui Dumnezeu. Ei trebuie să învețe zilnic în școala lui Hristos, pentru a putea fi profesori care Îl au pe marele Învățător drept călăuză. Ei trebuie să învețe de la Hristos și să devină una cu El în lucrarea de învățare și instruire a minților omenești, înainte de a putea deveni profesori eficienți în cea mai înaltă educație — cunoașterea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este descoperit în Cuvântul Său. „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15, 4.) „Și iarăși lăudați pe Domnul, toate Neamurile; slăviți-L toate noroadele.” Tot astfel zice și Isaia: „Din Iese va ieși o rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El”.

Adevărata educație înaltă este cea care îi face pe elevi și studenți să-L cunoască pe Dumnezeu și Cuvântul Său și îi pregătește pentru viața veșnică. Domnul Hristos S-a oferit ca jertfă pentru păcat tocmai pentru a le face posibil accesul la această viață. Dragostea și harul Său sunt vădit exprimate în rugăciunea pe care a făcut-o pentru

ucenicii Săi: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu».” (Ioan 17, 1-3.) Fiecare profesor care lucrează cu copii și tineri trebuie să lucreze în armonie cu această rugăciune, conducându-i pe elevi și studenți la Hristos.

Domnul Isus continuă, exprimându-și grija pentru ai Săi: „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat; și nici unul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Dar acum, Eu vin la Tine, și spun aceste lucruri pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină. Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume.” (Ioan 17, 11-14.)

De-am putea prinde spiritul pe care-l insuflă această rugăciune care se înalță spre cer! Domnul Hristos arată aici ce metode și ce putere a folosit El pentru a-și ține ucenicii departe de practicile și obiceiurile lumii: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât pentru că ei nu sunt din lume”. Faptele, cuvintele și spiritul lor nu sunt în armonie cu lumea, „după cum Eu nu sunt din lume”. Și Mântuitorul adaugă: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Copiii și tinerii ar trebui să primească învățatură după modelul pe care îl indică aici Domnul Hristos, pentru a putea fi despărțiți de lume.

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17, 17.) Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină marea putere de învățatură. Oare cum ar putea cunoaște elevii și studenții adevărul, dacă nu printr-un studiu atent, serios și stăruitor al cuvântului? Aici se află marele stimulent, forța ascunsă care însuflețește puterile mintale și fizice și călăuzește viața în direcția cea bună. Aici, în Cuvânt, se găsește înțelepciune, poezie, istorie, biografie și cea mai profundă filozofie. Aici se află ceea ce stimulează mintea spre o viață viguroasă și sănătoasă și o pune în mișcare în cel mai înalt grad. Este imposibil să studiezi Biblia într-un spirit umil, dornic de a învăța, fără a dezvolta și întări intelectul. Aceia care ajung să cunoască bine înțelepciunea și planul lui Dumnezeu așa cum sunt descoperite în Cuvântul Său devin bărbați și femei puternici din punct de vedere intelectual; și ei pot deveni lucrători eficienți alături de marele Educator, Isus Hristos.

„Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa îi trimit și Eu pe ei în lume.” Este o lucrare de făcut pentru lume și Domnul Hristos Își trimite mesagerii care trebuie să fie împreună lucrători cu El. Domnul Hristos a dat poporului Său cuvintele adevărului și toți sunt chemați să-și îndeplinească partea în a face cunoscut lumii acest adevăr.

„Pentru ei Mă sfințesc Eu, pentru ca și ei să poată fi sfințiți prin adevăr.” Profesorii cred uneori că ei pot învăța pe alții după propria lor înțelepciune, așa, cu nedesăvârșirile lor omeneste; însă Hristos, divinul Învățător, a cărui lucrare este aceea de a restaura în om ceea ce s-a pierdut prin păcat, S-a sfințit pe El Însuși în vederea acestei lucrări. El S-a oferit pe Sine Însuși lui Dumnezeu ca jertfă pentru păcat, dându-și viața pentru viața lumii. El dorește ca cei pentru care a plătit un astfel de preț de răscumpărare să se sfințească „prin adevăr”, după exemplul pe care li l-a dat El. Învățătorul este ceea ce dorește ca ucenicii Săi să devină. Nu există sfințire despărțită de adevăr — Cuvântul. Atunci, cât este de important ca acesta să fie una cu noi!

Rugăciunea Domnului Hristos cuprinde mai mult decât pe ucenicii Lui; ea se referă la toți aceia care Îl vor primi pe Hristos prin credință. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 20-23.)

Minunate, minunate cuvinte, aproape dincolo de înțelegerea noastră! Oare le vor înțelege profesorii din școlile noastre? Vor lua ei Cuvântul lui Dumnezeu drept manual care să-i facă înțelepți spre mântuire? Această Carte este glasul lui Dumnezeu care ne vorbește nouă. Biblia ne deschide cuvintele vieții; căci ea ne familiarizează cu Domnul Hristos, care este viața noastră. Pentru a putea avea o credință autentică, întemeiată pe Hristos, trebuie să-L cunoaștem pe El așa cum este reprezentat în Cuvânt. Credința este demnă de încredere. Nu este ceva ce are de-a face cu ceea ce ne convine sau care este în acord cu impulsul sau emoția de moment; ci este un principiu care își are temelia în Isus Hristos. Și această credință trebuie exercitată continuu prin studiu stăruitor, asiduu, al Cuvântului. Cuvântul devine astfel un mijloc viu; iar noi suntem sfințiți prin adevăr.

Duhul Sfânt ne-a fost dat ca ajutor în studiul Cuvântului. Domnul Isus promite:

„Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. (Ioan 14, 26.) Cei care sunt învățați de Duhul Sfânt vor fi în stare să-i învețe pe alții din Cuvânt în mod inteligent. Și când se studiază Cartea, implorând călăuzirea Duhului Sfânt și cu o deplină consacrare a inimii, care este sfințită prin adevăr, acesta va împlini tot ce a făgăduit Isus. Consecința studierii Bibliei în acest mod va fi minți echilibrate; căci puterile fizice, mintale și morale se vor dezvolta în mod armonios. Cunoștința spirituală nu va fi paralizată. Priceperea va fi stimulată; simțurile vor fi trezite; conștiința va fi sensibilizată; sentimentele vor fi curățite; va fi creată o atmosferă morală mai bună; și va fi împărtășită o nouă putere de a rezista împotriva ispitei. Și toți, atât profesori, cât și elevi, vor deveni activi și serioși în lucrarea lui Dumnezeu.

Însă mulți profesori nu sunt dispuși să aibă o pregătire religioasă deplină. Ei sunt mulțumiți cu un serviciu făcut pe jumătate, slujind Domnului doar de a scăpa de pedeapsa pentru păcat. Acest serviciu făcut cu jumătate de măsură le afectează învățătura. Experiența pe care nu doresc să o aibă ei înșiși nu doresc s-o câștige nici elevii lor. Ceea ce le-a fost dat ca binecuvântare a fost înlăturat ca element periculos. Tentativa de călăuzire a Duhului Sfânt este întâmpinată cu cuvintele lui Felix, rostite către Pavel: „De astă-dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”. (Faptele Apostolilor 24, 25.) Ei doresc alte binecuvântări; altele decât cele pe care le dă Dumnezeu, care este mai doritor să le dea decât un tată care dă cele mai bune daruri copiilor săi; Duhul Sfânt, care este oferit cu îmbelșugare potrivit cu plinătatea lui Dumnezeu și care, dacă este primit, va aduce după Sine și celelalte binecuvântări. Ce cuvinte aș putea folosi eu pentru a exprima în mod suficient tot ce este legat de acesta? Solul divin a fost respins cu voință hotărâtă. „Până aici să mergi cu studenții mei, nu mai departe de atât. Nu avem nevoie de entuziasm în școlile noastre, de animare. Suntem mult mai mulțumiți să lucrăm noi înșine cu studenții!” În acest fel este disprețuit solul plin de îndurare al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt.

Oare nu sunt profesorii din școlile noastre în pericol de blasfemie, acuzând Duhul Sfânt de a fi o putere înșelătoare, care conduce spre fanatism? Unde sunt acei profesori care aleg zăpada Libanului, care vine de pe stâncile ogoarelor, sau apele reci, curgătoare, care vin din alt loc decât apele tulburi din vale? Asupra noastră, a celor de la Battle Creek, au venit averse de șuvoaie de ape vii. Fiecare ploaie a constituit o revărsare a puterii divine; însă voi nu le-ați identificat în acest fel. În loc să beți cu îmbelșugare din izvoarele mântuirii, oferite din plin prin influența Duhului Sfânt, voi v-

ați întors spre canalele obișnuite și ați încercat să satisfaceți setea sufletului cu apele poluate ale științei omenești. Urmarea a fost inimi însetate atât în școală, cât și în biserică. Cei care s-au mulțumit cu o spiritualitate slabă au mers departe în a nu prețui atingerile profunde ale Duhului lui Dumnezeu. Însă eu sper că profesorii nu au trecut încă de acea linie care reprezintă împietrirea inimii și orbirea minții. Dacă încă sunt mișcați de Duhul Sfânt, eu sper că ei nu vor ajunge să numească neprihănirea păcat, iar păcatul neprihănire.

Este necesară convertirea inimii în rândul profesorilor. Este nevoie de o schimbare autentică în ce privește metodele de învățare, mentalitatea, și aceasta este posibil doar printr-o relație personală cu un Mântuitor viu. Este un lucru să accepti lucrarea Duhului atunci când are loc convertirea și cu totul altceva să accepti Duhul Sfânt ca un mijloc de mustrare, care te cheamă la pocăință. Este necesar ca atât profesorii, cât și studenții nu doar să accepte adevărul, dar și să aibă o cunoaștere profundă, practică, a lucrărilor Duhului. Avertismentele Lui sunt date datorită necredinței acelor care pretind a fi creștini. Dumnezeu Se apropie de studenți deoarece ei sunt conduși greșit de educatorii în care își pun încrederea; însă atât profesorii, cât și studenții trebuie să fie în stare să recunoască vocea Păstorului.

Voi, care ați pierdut demult spiritul rugăciunii, rugați-vă, rugați-vă cu stăruință: „Îndură-Te de lucrarea Ta care suferă; îndură-Te de biserică; îndură-Te de credincioși, de fiecare în parte, Tu, Tată al îndurărilor. Ia de la noi tot ce ne întină și tot ce nu-i după voia Ta; însă nu lua de la noi Duhul Tău Cel Sfânt.”

Sunt și vor fi întotdeauna persoane care nu acționează înțelept, care, dacă se rostesc cuvinte de îndoială sau necredință, se leapădă de convingerile lor religioase și își urmează propria lor voință; și datorită procedeelelor acestora Domnul Hristos este batjocorit. Bieții muritori mărginiți au judecat și condamnat bogatele și prețioasele revărsări ale Duhului, așa cum iudeii au condamnat lucrarea Domnului Hristos. Să fie înțeles de către orice instituție din America — nu vă este încredințat vouă să direcționați lucrarea Duhului Sfânt și să spuneți cum să se manifeste. Sunteți vinovați că ați făcut acest lucru. Fie ca Domnul să vă ierte, aceasta este rugăciunea mea. În loc să fi fost respins și înlăturat, așa cum s-a întâmplat, Duhul Sfânt ar fi trebuit să fie bine primit și prezența Sa încurajată. Când vă veți sfinți prin ascultare de Cuvânt, Duhul Sfânt vă va trimite licăriri ale lucrurilor cerești. Când Îl căutați pe Dumnezeu cu umilință și stăruință, cuvintele pe care le-ați rostit cu răceală se vor aprinde în inimile voastre;

adevărul nu va lârcezi atunci pe limbile voastre.

Soarta veșnică trebuie să constituie preocuparea principală a profesorilor, elevilor și studenților. Trebuie evitată asemănarea cu lumea. Profesorii trebuie să fie sfințiți prin adevăr, și lucrul cel mai important trebuie să fie convertirea elevilor și studenților lor, pentru a putea avea o inimă și o viață nouă. Planul Marelui Învățător este refacerea chipului lui Dumnezeu în om și fiecare profesor din școlile noastre trebuie să lucreze în armonie cu acest plan.

Profesori, încredeți-vă în Dumnezeu și mergeți mai departe. „Harul Meu îți este de ajuns” este asigurarea pe care o dă Marele Învățător. Căutați să fiți însuflețiți de aceste cuvinte și niciodată, niciodată nu vorbiți de îndoială sau necredință. Fiți energici. Nu există slujire pe jumătate în religia curată și neîntinată. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău.” Este nevoie de cea mai mare ambiție sfințită din partea acelor care cred Cuvântul lui Dumnezeu.

Profesori, spuneți-le elevilor și studenților voștri că Domnul Hristos s-a îngrijit de tot ce au nevoie pentru a merge înainte și a fi învingători. Călăuziți-i să se încreadă în făgăduința divină: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc; pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt înceace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul; căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale.” (Iacov 1, 5-8.)

De la Dumnezeu, izvorul înțelepciunii, vine toată înțelepciunea care este de valoare pentru om, tot ceea ce mintea poate prinde și reține. Fructul pomului care reprezintă binele și răul nu trebuie atins doar pentru că așa recomandă cel care a fost odată un înger strălucitor. El a spus că, dacă vor mânca din el, oamenii vor cunoaște binele și răul. Lăsați-l în pace. Adevărata cunoaștere nu se capătă de la oamenii necredincioși sau nelegiuți. Cuvântul lui Dumnezeu este lumină și adevăr. Lumina adevărată strălucește de la Domnul Isus Hristos, care „luminează pe orice om venind în lume”. De la Duhul Sfânt vine cunoașterea divină. El știe de ce are nevoie omenirea pentru a promova pacea, fericirea și odihna aici, în această lume, și a asigura odihna veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22, 16.17.) — Special Testimonies On Education, 12 iunie, 1896.

Capitolul 56

Exemplul lui Hristos în contrast cu formalismul

Despre copilul Isus se dă această mărturie divină: „Iar Pruncul creștea și se întărea, era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El”. (Luca 2, 40.) După vizita la Ierusalim, la vârsta de 12 ani, El S-a întors împreună cu părinții Săi și „a venit în Nazaret și le era supus.... Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. (Luca 2, 51.52.)

În zilele Domnului Hristos, cei care-i învățau pe copii și tineri erau formalisti. În timpul lucrării Sale, Domnul Hristos le-a spus rabinilor: „Vă rătăciți pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu”. (Matei 22, 29.) Și i-a acuzat că „învață ca învățături niște porunci omenești”. (Matei 15, 9.) Tradiția era luată în considerare, respectată și ridicată în slăvi mai presus decât Scripturile. Învățăturile oamenilor și nesfârșitele ceremonii ocupau o parte atât de mare în viața celui care trebuia să învețe, încât educația care oferea adevărata cunoaștere de Dumnezeu era neglijată. Marii învățători zăboveau continuu asupra lucrurilor mici, cerând ca orice detaliu să fie respectat în ceremoniile religioase, iar religia devenise cea mai mare obligație. Ei plăteau zecime din „izvă, mărar și chimen” (Matei 23, 23), în timp ce lăseau „nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credințioșia”. (Matei 23, 23.) Astfel, erau introduse o mulțime de absurdități, nimicuri, care îndepărtau de la tineri lucrurile esențiale care erau necesare în slujirea lui Dumnezeu.

În sistemul educațional nu exista loc pentru acea experiență personală în care sufletul cunoaște puterea acelui „așa zice Domnul” și ajunge să se bizuie pe cuvântul divin, singurul care poate aduce pace și putere de la Dumnezeu. Ocupați cu un șir nesfârșit de ceremonii, elevii din aceste școli nu aveau parte de ore liniștite în care să poată avea comuniune cu Dumnezeu și să-I asculte glasul vorbind inimilor lor. Ceea ce rabinii considerau educație superioară era în realitate cel mai mare obstacol în calea adevăratei educații. Aceasta era potrivnică oricărei dezvoltări reale. Instruiți astfel de ei, puterile tinerilor erau reprimare, iar mințile lor înguste, limitate.

Frații și surorile lui Isus au învățat numeroasele tradiții și ceremonii ale rabinilor, însă Domnul Hristos nu a putut fi convins să fie interesat de acestea. În timp ce auzea la

tot pasul „să faci cutare” și „cutare să nu faci”, El și-a văzut de drum, fiind independent de aceste restricții. Cerințele societății și cerințele lui Dumnezeu se ciocneau continuu; și în copilăria Sa, când obiceiurile și învățăturile cărturarilor învățați Îl puteau afecta, El nu a frecventat școlile lor.

Domnul Isus n-ar fi urmat nici un obicei care I-ar fi cerut să Se îndepărteze de voia lui Dumnezeu și nici nu S-ar fi lăsat învățat de cuvintele oamenilor, mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. El împiedica pătrunderea în mintea Sa a acelor sentimente și ceremonii care nu Îl aveau pe Dumnezeu la bază. El nu lăsa ca aceste lucruri să-L influențeze. Astfel, El ne-a învățat că este mult mai bine să previi răul decât să încerci să-l corectezi, după ce acesta a găsit un punct de sprijin în minte. Și, prin exemplul Său, Domnul Hristos i-a învățat și pe alții să nu se pună în situația de a fi întinați. Dar nici nu Se așeza fără rost într-o poziție care-L aducea în conflict cu rabinii, care, în decursul anilor, ar fi însemnat slăbirea influenței Sale asupra poporului. Din aceleași motive, El nu a putut fi determinat să țină acele ritualuri fără sens sau să repete acele obiceiuri pe care, mai târziu, în lucrarea Sa, le-a condamnat cu atâta hotărâre.

Deși a fost supus părinților Săi, Isus a început încă de la o vârstă foarte fragedă să contribuie El Însuși la formarea caracterului Său. Mama Sa I-a fost primul învățător, dar El primea continuu învățătură de la Tatăl Său din ceruri. În loc să se aplece atent asupra celor învățate de rabini de-a lungul secolelor, Domnul Isus, călăuzit de Învățătorul Divin, a studiat cuvintele lui Dumnezeu, curate și neîntinate, și a studiat de asemenea marea carte a naturii. Cuvintele „Așa vorbește Domnul” erau întotdeauna pe buzele Sale și „Stă scris” era motivația adusă pentru orice faptă care se deosebea de obiceiurile familiei. El a adus o atmosferă mai curată în viața de familie. Deși nu S-a lăsat învățat de rabini, neducându-Se la școlile lor, totuși adesea ajungea în contact cu ei și întrebările pe care le punea El, ca și când ar fi fost unul care frecventa anumite școli, îi punea în încurcătură pe oamenii învățați; căci practicile lor nu erau în armonie cu Scripturile și ei nu aveau înțelepciunea care vine de la Dumnezeu. Chiar și aceora care nu priveau cu ochi buni nerespectarea de către El a obiceiurilor populare, educația Lui li se părea mai înaltă decât a lor înșiși.

Viața lui Isus dovedea că El Se aștepta la mult, de aceea și încerca mult. Chiar din copilărie, El a fost adevărata lumină care a strălucit în întunericul moral al lumii. El S-a descoperit pe Sine ca fiind adevărul și călăuza oamenilor. Concepțiile Sale cu privire la adevăr și puterea Sa de a se împotrivi ispitei erau în conformitate cu acel Cuvânt, scris

de bărbații cei sfinți, inspirați chiar de El. Comuniunea cu Dumnezeu, o deplină consacrare a vieții față de El, în împlinirea cuvântului Său, fără să țină seama de educația falsă sau de obiceiurile și tradițiile vremii, au fost cele care au marcat viața lui Isus.

Religia însemna, după părerea rabinilor, să faci încontinuu ceva și să-și arate superioritatea prin îndeplinirea unor fapte exterioare; în vreme ce, prin neascultarea continuă de Cuvântul lui Dumnezeu, ei au pervertit calea Domnului. Însă educația care Îl are la bază pe Dumnezeu îi va conduce pe oameni să-L caute pe Dumnezeu „și să se silească să-L găsească bâjbâind”. (Faptele Apostolilor 17, 27.) Cel infinit nu este și nu va fi niciodată limitat de organizații omenești sau de planuri omenești. Fiecare suflet trebuie să aibă o experiență personală în dobândirea cunoașterii voinței și căilor lui Dumnezeu. În toți aceia care sunt învățați de Dumnezeu, trebuie să fie descoperită o viață care nu este în armonie cu lumea, obiceiurile ei, practicile ei sau experiențele ei. Prin studiul Scripturii, prin rugăciune stăruitoare, ei pot auzi solia Lui către ei: „Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu”. (Psalmii 46, 10.) Când orice alt glas amuțește, când orice interes vremelnic este dat la o parte, liniștea din suflet face să fie mai bine auzit glasul lui Dumnezeu. În acest fel avem odihna în El. Pacea, bucuria și viața sufletului este Dumnezeu.

Când copilul caută să se apropie mai mult de tatăl său, mai mult decât oricare altă persoană, el îi arată dragostea sa, credința sa, deplina sa încredere. Iar copilul se odihnește în siguranță în înțelepciunea și tăria tatălui. Așa este și cu copiii lui Dumnezeu. Domnul ne spune: „Priviți la Mine și veți fi mântuiți.” „Veniți la Mine și vă voi da odihnă.” „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și îi va fi dată.”

„Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijine pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este ca un nenorocit în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme și nu încetează să aducă roadă.” (Ieremia 17, 5-8.) — Special Testimonies On Education, 27 august, 1896.

Capitolul 57

Un exemplu divin

Încă de timpuriu, cei credincioși din Israel acordau multă atenție educației. Domnul rânduse ca toți copiii, încă din pruncie, să fie învățați despre bunătatea și măreția Sa, în special așa cum sunt descoperite în Legea Sa și arătate în istoria lui Israel. Prin cântare, rugăciune și lecții din Scriptură, adaptate unor minți deschise, tații și mamele trebuia să-și învețe copiii că Legea lui Dumnezeu este o expresie a caracterului Său și că, pe măsură ce primesc principiile Legii în inimă, chipul lui Dumnezeu se formează în minte și suflet. Atât în școală, cât și în cămin, majoritatea învățăturilor erau date pe cale orală, însă tinerii învățau de asemenea să citească scrierile ebraice; iar sulurile de pergament ale Vechiului Testament erau la îndemâna lor pentru studiu.

În zilele Domnului Hristos, educația religioasă a tinerilor era considerată atât de importantă, încât cetatea sau orașul care nu avea școli pentru această activitate erau privite ca fiind sub blestemul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, atât în școli, cât și în cămin, învățarea devenise mecanică, de formă. Deoarece „în toate lucrurile a trebuit să Se asemene fraților Săi” (Evrei 2, 17), și Isus a dobândit cunoștință așa cum o putem dobândi și noi, cunoașterea temeinică a Scripturilor pe care El a dovedit-o în lucrarea Sa stă ca mărturie pentru stăruința cu care El S-a dedicat, în acei ani timpurii, studiului Cuvântului sacru.

Și, zi de zi, El căpăta învățături din marea bibliotecă a lumii însuflețite și a celei neînsuflețite. El, care a creat toate lucrurile, era acum un copil al omenirii și studia lecțiile pe care propria Sa mână le scrisese pe pământ, pe mare și pe cer. Parabolele prin care, în timpul lucrării Sale, I-a plăcut atât de mult să ilustreze lecțiile cu privire la adevăr arată cât de deschis era spiritul Său față de influența naturii și cum, în copilăria și tinerețea Sa, se delecta culegând învățături spirituale din lucrurile care-L înconjurau în viața de toate zilele. Însemnătatea cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu se descopereau înaintea lui Isus în mod treptat, pe măsură ce El căuta să înțeleagă motivația lucrurilor și, în acest fel, orice tânăr poate căuta să înțeleagă. Îi plăcea să cultive gânduri și simțăminte sfinte. Toate ferestrele sufletului erau deschise spre soare; și în lumina cerului, firea spirituală se întărea tot mai mult, iar viața Lui dădea pe față înțelepciunea și harul lui Dumnezeu.

Orice copil poate dobândi cunoștința așa cum a dobândit-o Domnul Isus din lucrările naturii și de pe paginile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Pe măsură ce Îl cunoaștem pe Tatăl nostru ceresc prin Cuvântul Său, îngerii se vor apropia, mințile noastre vor fi înnobilate și rafinate și vom deveni tot mai mult asemenea Mântuitorului nostru. Și pe măsură ce contemplăm frumosul și măreția în natură, sentimentele noastre se îndreaptă către Dumnezeu; în timp ce spiritul este cuprins de teamă sfântă, sufletul este întărit când vine în contact cu Cel Infinit, prin lucrările Sale. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune dezvoltă facultățile mintale și morale, iar puterile spirituale se întăresc pe măsură ce gândurile noastre zăbovesc asupra lucrurilor spirituale.

Viața lui Isus a fost o viață în armonie cu Dumnezeu. Pe când era copil, El gândea și vorbea ca un copil, însă nici o urmă de păcat nu umbrea chipul lui Dumnezeu din El. De la primii zori ai inteligenței, El a crescut mereu în ce privește harul ceresc și cunoașterea adevărului. — *Special Testimonies on Education*, 159 (1896).

Biblia — cea mai importantă carte pentru educație în școlile noastre

Biblia constituie descoperirea lui Dumnezeu lumii noastre, vorbindu-ne de caracterul pe care trebuie să îl avem pentru a ajunge în paradisul lui Dumnezeu. Trebuie să o considerăm ca fiind descoperirea lui Dumnezeu față de noi a lucrurilor veșnice — lucrurile cele mai importante pe care trebuie să le cunoaștem. Lumea o aruncă la o parte, ca și când cercetarea acesteia ar fi isprăvită, însă 1000 de ani de studiu nu ar epuiza comorile ascunse pe care le conține. Numai veșnicia va putea scoate la iveală înțelepciunea acestei cărți. Nestematele pe care le cuprinde sunt inepuizabile; căci este înțelepciunea unei minți infinite.

În nici o perioadă de timp omul nu a învățat tot ce se putea învăța din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există noi viziuni cu privire la adevăr care trebuie luate în seamă și multe lucruri de înțeles, legate de caracterul și însușirile lui Dumnezeu — bunăvoința Sa, harul Său, îndelunga Sa răbdare, exemplul Său de ascultare desăvârșită. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl), plin de har și de adevăr”. (Ioan 1, 14.) Studiul acesta este studiul cel mai valoros, care întărește mintea și dă putere facultăților intelectuale. Când este examinat cu stăruință, sunt descoperite comori ascunse, iar cel care iubește adevărul izbucnește în strigăt de biruință: „Fără îndoială, mare este taina evlaviei.... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. (1 Timotei 1, 16.) „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (Coloseni 2, 5-7.)

Biblia, primită pe deplin și studiată ca fiind glasul lui Dumnezeu, arată familiei omenești cum să ajungă la fericirea veșnică și să aibă parte de comorile cerului. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3, 16.17.) Suntem noi oare atunci atât de greoi la minte, încât să nu înțelegem acest lucru? Să cultivăm noi o foame

adâncă după realizările scriitorilor învățați și să nesocotim Cuvântul lui Dumnezeu? Dorința după acest fel de lucruri, care nu ar trebui să existe niciodată, lucruri pe care oamenii le socotesc drept cunoaștere, îi face pe oameni să nu poată fi înțelepți spre mântuire.

„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.» și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt. Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (2 Petru 1, 16-21.) „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15, 4.) „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți.” (1 Timotei 4, 15.) „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.” (1 Petru 1, 24.25.)

Prin cercetarea atentă a Bibliei mintea se întărește, se rafinează, se înalță. Dacă nu ar exista nici o altă carte în toată lumea aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu, trăit în viață prin harul lui Hristos, ar face pe om desăvârșit în această lume și cu un caracter corespunzător vieții viitoare, viața veșnică. Toți aceia care studiază Cuvântul, considerându-l prin credință ca fiind adevărul și primindu-l în caracter, vor fi desăvârșiți în El, care este totul în toți. Mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitățile puse în fața omenerii. Însă studierea multor autori diferiți aduce confuzie în minte, o obosește și are o influență dăunătoare asupra vieții religioase. În Biblie sunt arătate în mod clar datoriile omului față de Dumnezeu și față de semenii săi; însă, fără a studia Cuvântul, cum am putea îndeplini aceste cerințe? Noi trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu; căci „aceasta este viața veșnică”, spunea Domnul Hristos, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3.)

Afirmațiile sau pretențiile oamenilor nu trebuie luate în considerare ca fiind adevăr, atunci când sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, izvorul oricărei înțelepciuni, nu poate fi pus pe planul doi niciodată. Însă ceea ce se întâmplă este din cauză că așa-zii autori mari, care oferă școlilor noastre manualele lor pentru studiu, sunt primiți și ridicați în slavă, chiar dacă nu au o legătură vitală cu Dumnezeu. Prin astfel de studii, oamenii au fost călăuziți departe de Dumnezeu, pe cărări interzise; mințile au fost grozav de mult împovărate prin muncă inutilă, în încercarea de a obține ceea ce pentru ei este întocmai ceea ce a fost pentru Adam și Eva dorința de a cunoaște binele și răul, pentru obținerea căreia au dovedit neascultare față de Dumnezeu. Dacă Adam și Eva n-ar fi atins niciodată pomul cunoștinței binelui și răului, ei s-ar fi aflat în acea stare în care Dumnezeu le-ar fi putut da cunoștința care nu ar fi trebuit lăsată în urmă o dată cu lucrurile acestei lumi, însă pe care ar fi putut să o ia cu ei în paradisul lui Dumnezeu. Însă, în zilele noastre, tinerii și tinerele petrec ani de zile pentru dobândirea unei educații care nu este decât lemn și paie, miriște, educație ce va fi nimicită în marele conflict final. Mulți petrec ani întregi din viața lor cu studiul cărților, dobândind o educație care va pieri o dată cu ei. Dumnezeu nu pune nici o valoare pe o asemenea educație. Această presupusă înțelepciune, câștigată din studiul diferiților autori, a exclus și a micșorat strălucirea și valoarea Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți studenți au plecat din școală fără să fie în stare să primească Cuvântul lui Dumnezeu cu același respect pe care i l-au acordat înainte de a veni la școală, iar credința lor s-a întunecat în străduința de a se evidenția în studiile respective. Biblia nu a fost considerată standardul în educația lor, ci în fața lor au fost așezate cărți care propagă necredințioșia și teorii nesănătoase.

Nu există nimic mai nobil și mai dătător de putere ca studiul marilor teme care privesc viața noastră veșnică. Fie ca studenții să caute să prindă aceste adevăruri date de Dumnezeu; să caute să prețuiască aceste lucruri și mințile lor se vor dezvolta și se vor întări făcând aceste eforturi. Însă o minte încărcată cu lucruri care nu vor fi folosite niciodată este o minte pipernicită și slăbită, pentru că ea nu este preocupată decât de lucrurile materiale, comune. O astfel de minte nu s-a străduit niciodată să ia seama la descoperirile înălțătoare care vin de la Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 16.) Pe măsură ce mintea este solicitată să se preocupe de acest fel de teme mărețe, ea se va înălța tot mai mult în înțelegerea acestor subiecte de importanță veșnică, lăsând la o parte lucrurile neînsemnate, socotindu-le fără valoare.

Toate lucrurile inutile trebuie îndepărtate din manualele de studiu și înaintea studenților trebuie prezentate doar acele studii care au o valoare reală. Doar cu astfel de studii trebuie să se familiarizeze ei pentru a-și putea asigura acea viață care se poate compara cu viața lui Dumnezeu. Și pe măsură ce învață aceste lucruri, mintea lor se va întări și se va dezvolta, așa cum s-a petrecut cu Isus și Ioan Botezătorul. Ce l-a făcut pe Ioan să fie mare? El și-a închis mintea față de mulțimea de tradiții predate de învățătorii națiunii iudaice și și-a deschis-o față de acea „înțelepciune care vine de sus”. Înainte de nașterea sa, Duhul Sfânt a dat mărturie astfel despre Ioan: „Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare și se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1, 15.17.) Iar Zaharia, în profetia sa, a spus despre Ioan: „Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui; datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii! Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.” (Luca 1, 76-80.)

Simeon a spus despre Domnul Hristos: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel”. (Luca 2, 29-32.) „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Luca 2, 52.) Domnul Isus și Ioan Botezătorul erau considerați ignorați de către învățătorii din acel timp, pentru că ei nu învățaseră în școala lor. Însă Dumnezeul cerurilor a fost învățătorul lor și toți care îi auzeau erau uimiți cât de bine cunoșteau ei Scripturile fără să fi învățat niciodată; însă ei au învățat de la Dumnezeu, primind cea mai înaltă înțelepciune.

Judecata oamenilor, chiar a învățătorilor, poate fi foarte vastă în ceea ce privește adevărata educație. Învățătorii din vremea Domnului Hristos nu i-au educat pe tineri în vederea cunoașterii corecte a Scripturilor, ceea ce stă la temelia oricărei educații vrednice de acest nume. Domnul Hristos a spus fariseilor: „Vă rătăciți pentru că nu

cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu”, „învățând ca învățături niște porunci omenești”. Și El S-a rugat pentru ucenici: „Sfîntește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însuși Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfînțiți prin adevăr.” (Ioan 17, 17-19.)

„Și Domnul a vorbit lui Moise, și i-a zis: «Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfîntesc».” (Exod 31, 13.) „Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea.” (Exod 31, 15.) A reușit Satana să îndepărteze sfîntenia acestei zile care o deosebește de toate celelalte? El a reușit să pună o altă zi în locul ei, însă nu a reușit niciodată să ia de la această zi binecuvîntarea lui Dumnezeu. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legămînt necurmat.” (Exod 31, 16.) Ce poate fi mai clar și mai hotărât decît aceste cuvinte? S-a schimbat oare Dumnezeu? El va rămîne același toată veșnicia, însă omul „umblă cu multe șiretenii”. (Eclesiastul 7, 29.)

Biblia este plină de învățături și toți aceia care o studiază cu inima doritoare de a o înțelege vor descoperi că mintea se dezvoltă, iar facultățile ei se întăresc în dorința de a înțelege aceste adevăruri prețioase, atotcuprinzătoare. Duhul Sfînt le va întipări în minte și în suflet. Însă aceia care îi învață pe cei tineri trebuie ca mai întîi să fie nebuni pentru a putea fi înțelepți. Dacă ei ignoră acel clar „Așa zice Domnul” și iau din pomul cunoștinței binelui și răului ceea ce Dumnezeu le-a interzis să ia, adică o cunoaștere spre neascultare, călcarea lor de lege îi va face să fie condamnați datorită păcatului lor. Să ridicăm noi în slăvi pe astfel de oameni pentru marea lor cunoștință? Să ne așezăm noi la picioarele acelor care-i ignoră adevărurile ce sfîntesc sufletul? „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că Eu Însuși voi fi împărat peste voi; cu mână tare și cu braț întins și vărsându-Mi urgia.” (Ezechiel 20, 33.) De ce nu dau atenție acestor avertismente educatorii de astăzi? De ce se poticnesc ei, fără să știe măcar de ce anume s-au împiedicat? Aceasta se întîmplă pentru că Satana le-a orbit ochii, iar aceste lucruri de care se împiedică ei, în nedreptatea lor, sunt prezentate în fața altora prin cuvintele și exemplul lor. Astfel, și alții sunt orbiți, iar cei care ar trebui să umble în lumină umblă în întuneric; pentru că ei nu privesc în mod stăruitor la Domnul Isus, Lumina lumii.

O mare lumină a fost dată reformatorilor, însă mulți dintre ei au primit sofisme

minciunii prin interpretarea greșită a Scripturilor. Aceste învățături greșite s-au tot transmis de-a lungul secolelor și, deși s-au învechit o dată cu trecerea timpului, ele nu au totuși la temelie lor un „Așa zice Domnul”. Căci Domnul a zis: „Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele”. (Psalmii 89, 34.) În îndurarea Sa cea mare, Domnul a făcut ca o lumină și mai mare să strălucească în aceste vremuri din urmă. Nouă, El ne-a trimis solia Sa, descoperindu-ne Legea Sa și arătându-ne ce este adevărul.

În Hristos se găsește izvorul oricărei cunoașteri. În El sunt concentrate toate speranțele noastre legate de viața veșnică. El este Cel mai mare învățator pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Iar dacă dorim să dezvoltăm mințile copiilor și ale tinerilor și să-i câștigăm, dacă este cu putință, să iubească Biblia, noi ar trebui să le îndreptăm mințile către adevărul curat și simplu, săpând după ceea ce a fost îngropat sub molozul tradiției omenești și lăsând apoi ca nestematele descoperite să poată străluci. Încurajați-i să cerceteze aceste subiecte, iar efortul depus va avea un efect de o valoare inestimabilă. Descoperirea lui Dumnezeu, așa cum a fost El reprezentat prin Isus Hristos, oferă o temă măreață spre contemplare, temă care, dacă va fi studiată, va ascuți mintea și va înălța și înnobila facultățile mintale. Pe măsură ce omul învață aceste lecții în școala lui Hristos, încercând să devină așa cum a fost Hristos, blând și smerit cu inima, el va învăța cea mai folositoare lecție dintre toate — că intelectul poate ajunge pe culmi înalte numai în măsura în care este sfințit printr-o legătură vie cu Dumnezeu.

Avertizările și îndemnurile date în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la păstoriile falși ar trebui să fie luate în seamă cu atenție de către profesorii și studenții din școlile noastre. Studenții trebuie avertizați să nu-i socotească pe astfel de păstori ca fiind cea mai înaltă autoritate. Ce nevoie au studenții să frecventeze școala de la Ann Arbor pentru îmbunătățiri finale? S-a dovedit într-adevăr a fi un final pentru mulți, în ce privește spiritualitatea și credința în adevăr. Însă este o experiență inutilă, prin care se pregătește mintea pentru semănarea neghinei între grâu; și nu este pe placul marelui nostru Învățător să fie astfel ridicăți în slăvi profesori care nu au urechi de auzit sau minți care să nu înțeleagă un clar „Așa zice Domnul”. Onorându-i astfel pe aceia care se instruiesc departe de adevăr, noi nu vom primi aprobarea lui Dumnezeu. Fie ca aceste cuvinte ale lui Isaia să aibă greutate pentru noi: „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte și cu sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite».” (Isaia 57, 15.) „Domnul este aproape de cei cu inima

înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.” (Psalmii 34, 18.) „La acel om voi privi Eu”, spune Domnul, „care este zdrobit și smerit și care se teme de cuvântul Meu”. Cei umili, care Îl caută pe Domnul, au înțelepciunea și viața veșnică.

Cunoașterea de Dumnezeu reprezintă înțelepciunea adevărată, cea mai importantă. Eul ajunge să se socotească lipsit de importanță, pe măsură ce omul Îl contemplă pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Biblia trebuie făcută temelia oricărui studiu. Noi trebuie să învățăm, fiecare, în mod individual, din această carte de studiu pe care ne-a dat-o Dumnezeu condițiile pentru mântuirea sufletelor noastre; căci este singura carte care ne spune ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți. Pe lângă aceasta, primim tărie pentru intelectul nostru. Numeroasele cărți spre care este îndreptată educația conduc într-o direcție greșită și constituie o amăgire și o înșelăciune. „Pentru ce să amesteci paie cu grâu?” (Ieremia 23, 28.) Satana ațâță acum mințile oamenilor, oferind lumii o literatură fără valoare, superficială, însă care fascinează mintea și o agață în plasa născocirilor lui Satana. După citirea acestor cărți, mintea trăiește într-o lume ireală, iar viața, în ce privește utilitatea, este ca un pom fără roade. Creierul este amețit, fiindu-i imposibil să perceapă realitățile veșnice, care sunt esențiale pentru prezent și viitor. Mintea învățată să se hrănească numai cu gunoaie nu poate percepe frumusețea din Cuvântul lui Dumnezeu. Se pierde dragostea pentru Domnul Isus și dorința după neprihănire; căci mintea se dezvoltă și se clădește în funcție de lucrurile cu care este alimentată. Hrănind mintea cu povestiri imaginare, palpitate, omul pune la temelia ei „lemne, fân și paie.” El pierde gustul pentru cartea divină dată drept călăuză și nu simte nevoia să studieze caracterul pe care ar trebui să și-l formeze pentru a putea ajunge să locuiască împreună cu oștirea celor mântuiți, în locașurile pe care Domnul Isus S-a dus să le pregătească. Domnul ne-a dat cu multă îndurare harul de a ne pregăti pentru încercarea ce va veni asupra noastră. Toate privilegiile sunt la îndemâna noastră prin mijlocirea lui Hristos. Dacă omul dorește să studieze Cuvântul, el va vedea că s-a făcut totul pentru aceia care doresc să fie biruitori. Duhul Sfânt este prezent pentru a da tărie în vederea biruinței, iar Domnul Hristos a făgăduit: „Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.” — *Special Testimonies on Education*, 157 (1896).

Disciplina corectă în școală

Am avut în școala de la _____ elevi turbulenți care nu au ținut cont de învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu și prin comportamentul lor au trădat adevărurile sacre. Domnul a privit din ceruri asupra lor și a văzut obiceiurile lor rele și mărturia greșită dată prin purtarea lor. Pentru ei s-a lucrat cu credincioșie; însă erau mult prea aproape de oraș, unde erau multe ispite. Ei au uitat să fie credincioși față de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu și au neglijat poruncile Lui. Erau niște infatuați și au dovedit lipsă de integritate morală. Parcă ar fi fost la lucru o agenție de-a lui Satana pentru a-i descuraja pe profesori și a demoraliza școala. Unii profesori nu au avut o influență bună. Când ar fi trebuit să acorde toată atenția disciplinei și ordinii, acești profesori, deși cunoșteau toate necazurile pe care studenții răzvrățiți le produsese directorului și conlucrătorilor acestuia, care erau împovărați de lucru și care Îl căutau pe Domnul cu toată stăruința, ei au arătat simpatie pentru cei care slujeau vrăjmașul în modul cel mai deschis. Studenții — răufăcătorii — știau acest lucru. Doar câțiva au avut tăria de a-și recunoaște greșelile, până când lucrul le-a fost prezentat foarte clar — și ei au recunoscut că nu s-au supus regulilor școlii și că atunci încercaseră să se ascundă după minciuni.

Facultatea a organizat întâlniri speciale pentru a vedea ce este cel mai bine de făcut. A fost o voce în aceste consilii care a încercat să contracareze planurile introduse pentru păstrarea disciplinei și ordinii. Prin acest glas, cuvinte indiscrete le-au fost strecurate studenților în legătură cu cele discutate în consiliu. Aceste lucruri au fost recepționate de studenți. Ei gândeau că este bună o astfel de profesoară, că este inteligentă, că simte împreună cu făcătorii de rele. În acest fel, brațele acelora care duceau o sarcină grea nu au fost întărite, ci slăbite. Eforturile făcute pentru a reprima răul au fost socotite ca fiind dure și lipsite de milă. „Tinerii trebuie să aibă și ei timp să se distreze”, se tot repeta de-acum, în alte cuvântări insipide. Un cuvânt scăpat pe aici, unul pe dincolo au avut un efect dăunător; iar făcătorii de rele erau conștienți că în școală existau din aceia care considerau că purtarea lor rea, cu minciuni și înșelătorii, nu este un păcat mare. Însă a ține continuu partea făcătorului de rele, neluând în seamă îndepărtarea lui de calea neprihănirii, a adevărului și a integrității neclintite, este un păcat grozav împotriva lui Dumnezeu.

Se aflau în școală studenți care erau întreținuți pentru că ei înșiși nu avuseseră mijloacele necesare. Aceștia ar fi trebuit să facă tot ce le stătea în putere pentru a trage foloase și să-și arate în acest fel mulțumirea față de Dumnezeu și pentru bunătatea prietenilor care îi ajutaseră.

Când tinerii și tinerele sunt convertiți în ce privește fapta și adevărul, toți cei care au vreo legătură cu ei vor vedea o schimbare decisivă. Nu vor mai fi ușuratici, nu se va mai vedea dorința continuă după distracții și plăceri egoiste, nu va mai exista dorul după un anumit fel de schimbare și dorința după petreceri și excursii.

Ascultați cuvintele Marelui Învățător: „Căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă lumii viața”. (Ioan 6, 33.) Nu trebuie să fim reduși și indolenți, trăind doar pentru distracții obișnuite, pământești. Viața este dată fiecărui credincios atât pentru confort, cât și pentru cumpătare. Toți pot avea bucurie, datorită mulțumirii de a-L avea pe Hristos locuind ca oaspete în inimile lor.

Când Domnul Hristos a spus mulțimilor: „Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă lumii viața”, cineva din mulțime a spus: „Doamne, dă-ne totdeauna această pâine”. (Ioan 6, 34.) Pâinea din cer era în mijlocul lor, însă ei nu L-au recunoscut ca pâine a vieții. Atunci Domnul Isus a spus cu claritate: „Eu sunt Pâinea vieții; cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată”. (Ioan 6, 35.)

Capitolul 6 din Ioan conține cele mai prețioase și importante adevăruri pentru toți cei care învață în școlile noastre. Dacă doresc acea educație care va dura cât timpul și veșnicia, atunci ei trebuie să pună în practică, în viața lor, minunatele adevăruri din acest capitol. Întregul capitol este deosebit de instructiv, însă este foarte puțin înțeles. Noi îi îndemnăm pe studenți să țină seama de aceste cuvinte ale Domnului Hristos, pentru a putea înțelege privilegiile pe care le au. Domnul Isus ne învață ce este El pentru noi și care vor fi avantajele dacă fiecare, în mod individual, ne vom hrăni cu cuvintele Sale, dându-ne seama că El este marele centru al vieții noastre. „Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și viață”, a spus El.

Avându-L pe Domnul Hristos în inimă, noi avem privirea ațintită numai spre slava lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne luptăm să înțelegem ce înseamnă a fi în

desăvârșită unire cu Hristos, care este jertfa pentru păcatele noastre și pentru păcatele întregii lumi, înlocuitorul și garantul nostru în fața Domnului Dumnezeu cerurilor. Viața noastră trebuie să fie legată de viața lui Hristos, noi trebuie să ne hrănim continuu de la El, să avem părtășie cu El, pâinea vie care s-a coborât din cer, alimentându-ne continuu dintr-o fântână mereu proaspătă, care ne oferă în permanență comori îmbelșugate. Când aceasta este într-adevăr experiența creștinului, atunci în viața lui se va vedea dinamism, simplitate, umilință, blândețe și smerenie a inimii, toate acestea arătând tuturor cu cine este el în legătură, și anume că a fost cu Isus și a învățat de la El.

Această experiență le dă tuturor profesorilor acele calificări necesare pentru a fi un reprezentant al lui Isus Hristos. Metodele de învățare ale Domnului Hristos, dacă vor fi urmate, vor da forță și o direcție bună aceluia care le folosește și se roagă pentru ele. Cel care este martor pentru Hristos nu va da o mărturie îngustă, searbădă, lipsită de viață, ci va fi întocmai ca și când se ară un câmp, stimulând conștiința, deschizând inima și pregătind-o pentru sămânța adevărului.

Nici unul din cei care lucrează cu tinerii nu ar trebui să aibă o inimă împietrită, ci să fie plin de afecțiune, blând, milos, curtenitor, sociabil; totuși, ei ar trebui să știe ce observații trebuie făcute și chiar să mustre atunci când trebuie dezrădăcinate anumite rele. Încurajați-i pe tineri să aducă slavă lui Dumnezeu, dând expresie mulțumirii lor față de Domnul pentru toate îndurările Sale. Mulțumirile lor să fie adesea rostite în inimă și cu glas tare; de asemenea, trebuie dovedite tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine. Dacă cei care pretind că sunt ucenicii lui Hristos vor mânca trupul Lui și vor bea sângele Lui, acestea fiind Cuvântul Lui, ei vor avea viață veșnică, „Și Eu îl voi învia în ziua de apoi”, spune Domnul Hristos. „Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în el.” (Ioan 6, 55.56.)

„După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.” (Ioan 6, 57.) Câți au avut această experiență? Cine își dă seama de adevărata însemnătate a acestor cuvinte? Vom căuta noi, fiecare, în mod individual, să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu și să îl punem în practică? Dacă îl vom crede, acest cuvânt va fi, pentru fiecare suflet cu adevărat convertit, darul mărinimos al harului. Nu poate fi cumpărat cu bani. Noi trebuie să fim tot timpul conștienți că nu primim harul datorită meritelor noastre, deoarece tot ce avem este darul lui Dumnezeu. El ne spune: „Fără plată ați primit, fără

plată să dați”.

Atmosfera necredinței este greoaie și apăsătoare. Râsul amețitor, glumele, spiritul ușuratic îmbolnăvesc sufletul care se alimentează de la Hristos. Vorbirea ușuratică și nesăbuită îi produce durere. Citiți 1 Petru 1, 13-18 cu o inimă smerită. Cei cărora le place să vorbească vor vedea că trebuie să-și aleagă cuvintele cu grijă. Fiți atenți cum vorbiți. Fiți atenți cum reprezentați religia pe care ați acceptat-o. Poate voi simțiți că nu este păcat să bârbiți și să vorbiți despre lucruri de nimic, însă acest lucru Îl întristează pe Mântuitorul și îi mârșăște pe îngerii cei sfinți.

Ce mărturie aduce Petru? „Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug; orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.” (1 Petru 2, 1-3.) Din nou, aici este scos în evidență același principiu. Nimeni nu trebuie să facă vreo greșală. Dacă, precum niște prunci, veți dori după laptele curat al Cuvântului, pentru ca să puteți crește prin el, nu veți avea poftă pentru felul de mâncare al vorbirii de rău, ci orice mâncare de acest fel va fi de îndată respinsă, deoarece aceia care au gustat că Domnul este bun nu pot mânca din mâncarea vorbirii de rău, nesăbuite, și a clevetirii, calomnierii. Ei vor spune în mod hotărât: „Luați acest fel de mâncare din fața mea; eu nu vreau să mănânc o astfel de mâncare. Aceasta nu este pâinea din ceruri. Aceasta înseamnă a mânca și a bea din același spirit al diavolului, căci preocuparea lui este aceea de a pâri pe frați.”

Fiecare suflet trebuie să cerceteze cu atenție ce hrană folosește pentru minte. Când vin la voi cei cărora le place să vorbească și care sunt înarmați și echipați să zică: „spune-mi mie și eu voi duce zvonul mai departe”, stai pe loc și gândește-te dacă această discuție este folositoare din punct de vedere spiritual, pentru ca într-o conversație spirituală să poți mânca trupul și bea sângele Fiului lui Dumnezeu. „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 2, 4.) Aceste cuvinte spun foarte mult. Noi nu trebuie să fim bârfitori, clevetitori și pârători; noi nu trebuie să fim mincinoși. Dumnezeu ne interzice să ne angajăm în lucruri de nimic, în discuții nesăbuite, în glume, flecării, sau să vorbim cuvinte fără rost. Noi vom da socoteală înaintea lui Dumnezeu de ceea ce spunem. Vom fi aduși la judecată datorită cuvintelor noastre pripite, care nu fac bine nici celui care le rostește și nici celui care le aude. Atunci, haideți să rostim cu toții cuvinte spre zidire. Aduceți-vă aminte că sunteți de preț în ochii lui Dumnezeu. Nu îngăduiți ca vorbele

ușurate, deșarte, nechibzuite, sau principii greșite să alcătuiască experiența voastră creștină.

„Aleși ai lui Dumnezeu și de preț.” Gândiți-vă voi, care purtați Numele lui Hristos, ați gustat să vedeți cât de bun este Domnul? Ați experimentat voi ceea ce se spune în Ioan 6 — să mâncați și să beți sângele Fiului lui Dumnezeu? Ca niște prunci nou-născuți, doriți voi laptele curat al Cuvântului, pentru ca să puteți crește prin el? Ați fost voi convertiți vreodată cu adevărat? Ați fost născuți din nou? Dacă nu, atunci este timpul să aveți acea experiență despre care a vorbit Domnul Hristos unuia din mai marii lui Israel. „Trebuie să te naști din nou”, i-a spus El. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Aceasta înseamnă că el nu poate discerne cerințele esențiale pentru a face parte din acea împărăție spirituală. „Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3, 7). Dacă vă deschideți mintea ca să poată pătrunde Cuvântul lui Dumnezeu, fiind hotărâți să-l puneți în practică, atunci lumina va veni; căci Cuvântul dă pricepere omului de rând.

Aceasta este educația de care au nevoie toți studenții. Când se dobândește această educație, când sunt convertiți, viața ușuratică pe care au avut-o până acum se va schimba. Cerurile din întregul univers vor privi caracterele care au fost transformate. Spiritul ușuratic, obișnuit, va fi abandonat, iar picioarele lor vor fi puse pe prima treaptă a scării, care este Hristos Isus. Ei vor urca spre cer pas cu pas, treaptă cu treaptă. Domnul Hristos va fi descoperit în spiritul lor, în cuvintele și faptele lor.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” (1 Petru 2, 5.) Profesorii și studenții să studieze această reprezentare simbolică, pentru a vedea dacă fac parte din acea clasă care, prin harul îmbelșugat dăruit, dobândesc o experiență care este în armonie cu experiența reală, autentică, pe care trebuie să o aibă orice copil al lui Dumnezeu, dacă dorește să înainteze.

Când a venit la El, Domnul Hristos i-a prezentat lui Nicodim condițiile vieții divine, învățându-l chiar abecedarul convertirii. Nicodim a întrebat: „Cum se poate așa ceva?” (Ioan 3, 9.) „Tu ești învățătorul lui Israel”, i-a răspuns Isus, „și nu pricepi aceste lucruri?” (Ioan 3, 10.) Această întrebare poate fi pusă în dreptul multor profesori care dețin poziții de răspundere, dar care au neglijat cea mai importantă lucrare pe care o mai aveau de făcut pentru ei înainte de a deveni profesori. Dacă cuvintele lui Hristos ar fi

fost primite în suflet, s-ar fi dat dovadă de mult mai multă înțelepciune și o cunoaștere spirituală mult mai profundă cu privire la ceea ce înseamnă să fii un ucenic și un urmaș sincer al lui Hristos. Când încercarea și necazul vor veni peste fiecare suflet, se vor produce apostazii. Oameni trădători, neînduplecați, nesăbuiți, trufași și încrezători în sine vor părăsi adevărul, făcând o epavă din credința lor. De ce? Pentru că ei nu au săpat adânc și nu și-au făcut o temelie trainică. Ei nu s-au așezat pe Stânca cea veșnică. Atunci când solii Domnului le prezintă cuvintele Sale, ei murmură și socotesc calea prea îngustă. Ca și cei despre care se credea că sunt ucenici ai lui Hristos, dar cărora nu le plăceau cuvintele Sale și nu au mai mers cu El, ei Îl vor părăsi pe Hristos.

„Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6, 44.) Cum îl atrage? „În prooroci este scris: «Toți vor fi învățați de Dumnezeu». Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” (Ioan 6, 45.) Sunt oameni care aud, dar care nu învață această lecție ca niște studenți silitori. Ei au doar o formă de evlavie, dar nu sunt credincioși. Ei nu cunosc adevărul din practică. Ei nu sunt întemeiați pe cuvânt. „De aceea, lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele. Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă; și după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.” (Iacov 1, 21-24.) El nu a lăsat ca mintea sa să fie impresionată atunci când și-a analizat cursul vieții, privindu-se în marea oglindă morală. Nicodim nu și-a văzut defectele de caracter. El nu s-a schimbat și, uitând totul în legătură cu impresia făcută, nu a mers pe calea lui Dumnezeu, ci pe propria sa cale, continuând să rămână netransformat.

Ascultați singura cale corectă pentru oricine dorește să aibă o experiență sigură, deplină: „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta (căci este o lucrare de făcut, care, dacă este neglijată, pune în primejdie sufletul), acest om va fi fericit în lucrarea lui. Dacă crede cineva că nu este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1, 25-27.) Aduceți la îndeplinire aceste lucruri, ca un test pentru religia curată și neîntinată, și binecuvântarea lui Dumnezeu va urma cu siguranță.

„Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine».” (1 Petru 2, 6.) Observați reprezentarea din versetul 5: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” Atunci, aceste pietre vii vor exercita o influență reală, practică, în casa duhovnicească a Domnului. Ei sunt o preoție sfântă, împlinind un serviciu curat, sacru. Ei aduc jertfe spirituale, primite de Dumnezeu.

Domnul nu va accepta un serviciu care nu este făcut din inimă, un șir întreg de ceremonii din care Domnul Hristos lipsește cu desăvârșire. Copiii Lui trebuie să fie pietre vii în clădirea lui Dumnezeu. Dacă toți s-ar preda fără rezerve lui Dumnezeu, dacă ar înceta să facă planuri care să aibă în vedere doar distracțiile, excursiile și asocierile cu cei iubitori de plăceri și ar studia cuvintele: „Nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”, ei n-ar mai înseta niciodată după schimbare sau senzațional. Dacă este spre binele nostru să fim spirituali și dacă mântuirea poporului nostru depinde de întemeierea și înrădăcinarea noastră pe Stânca cea veșnică, nu ar fi mai bine să ne angajăm în a căuta ceea ce va ține toată clădirea legată de piatra din capul unghiului, ca să nu fim confuzi și dezorientați în ce privește credința noastră.

„Cinstea aceasta este dar pentru voi, care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului»; și «o piatră de poticnire și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți.” (1 Petru 2, 7.8.) Toți bărbații, toate femeile și tinerii sunt rânduți să facă o anumită lucrare. Însă unii se împiedică de cuvântul adevărului. Acesta nu este în armonie cu înclinațiile lor și de aceea ei refuză să fie împlinitori ai Cuvântului. Ei nu vor să poarte jugul lui Hristos, care constă în a asculta desăvârșit de Legea lui Dumnezeu. Ei privesc la acest jug ca la o povară, iar Satana le spune că el îl va îndepărta de la ei și vor deveni ca niște dumnezei. Nimeni nu îi va conduce și nici nu le va dicta; ei vor putea face ceea ce le place și vor avea toată libertatea pe care o doresc. Într-adevăr, ei au fost oprimați și obstrucționați în diferite moduri în viața lor religioasă, însă acea viață religioasă pe care o trăiesc ei este o farsă. Ei au fost rânduți să fie împreună lucrători cu Domnul Isus Hristos și, trăgând la jug împreună cu Hristos, era unica lor șansă pentru a obține odihna desăvârșită și libertatea. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu ar fi fost dezorientați niciodată.

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat să fie al Lui, ca să vestiți (prin capacitățile voastre, să atrageți atenția la voi înșivă și să căutați slava proprie? Nu, nu), ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat (la o viață grea, dezgustătoare de robie?) din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2, 9.)

Vreți voi să vă gândiți la starea înaltă pentru care am fost desemnați? Cei care poartă Numele lui Hristos se vor îndepărta de orice rău? Ne vom agita noi sub jugul lui Hristos? Când vă place distracția și iubiți petrecerile și doriți să aveți un timp special de senzație pentru înălțarea eului, bucurându-vă și având plăcere pentru cele firești, în loc să faceți voia lui Dumnezeu, găsiți voi odihnă îndeplinind aceste lucruri? Nu cumva templul lui Dumnezeu din viața voastră este construit pe baza ideii voastre superficiale cu privire la creștinism? „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1 Petru 2, 12.) Oare nu trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu călăuză noastră și stimulatorul nostru? Va mai zăbovi cineva pentru a studia acest cuvânt? Vor mai exista așa-zisi creștini, care prin viața lor ajung să dezonoreze credința, doar pentru că ei doresc să trăiască pentru a satisface propriile lor înclinații firești? În timp ce susțin că sunt cu adevărat de partea credinței, vor merge ei pe o cale prin care vor batjocori credința și dezonora adevărul de origine divină? Cine a prețuit ocaziile valoroase acordate în timpul de har pentru a-și forma caractere pe care Dumnezeu să le poată aproba, deoarece poartă jugul ascultării pe care l-a purtat Hristos? Ce spune El cu privire la aceasta? „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11, 29.30.)

Mulți dintre cei care pretind a crede în Hristos nu poartă acest jug. Ei cred că fac acest lucru, însă, dacă nu ar fi amăgiți și înșelați de Satana, ei ar avea gânduri corespunzătoare credinței lor și marilor adevăruri pe care susțin că le cred. Ei își vor da seama că acele cuvinte rostite de Hristos au o anumită însemnătate pentru ei. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze.” (Marcu 8, 34. u.p.) Dacă Îl urmați pe Isus, voi sunteți ucenicii Lui; dacă urmați propriile voastre impulsuri sau inima voastră nesfințită, voi spuneți în mod deschis: nu vreau calea Ta, Doamne, ci calea mea.

Trebuie să luăm seama la această situație și să decidem care ne este scopul. Sunt profund preocupată de tinerii și tinerele care s-au înrolat în armata Domnului. Dragostea mea pentru Domnul Isus Hristos mă umple de iubire pentru sufletele pentru care a murit Hristos. Cuvintele: „Voi sunteți lucrători împreună cu Hristos” înseamnă mult. Nimeni nu poate pune condiții lui Dumnezeu. Voi sunteți slujitori ai viului Dumnezeu și toți cei care vor fi educați în școala noastră trebuie să fie instruiți pentru a fi lucrători. Ei lucrează pentru a-și forma principii corecte. Ei trebuie să se lege de Hristos prin credință. Astfel pot aduce o mare satisfacție întregului univers. Dacă fiecare dintre cei care se înrolează ca voluntari în armata Domnului va face tot ce poate mai bine, Dumnezeu va face restul. Ei nu trebuie să socotească nimic ca aparținându-le. Când se luptă pentru victorie, ei trebuie să se lupte legitim. Cuvântul trebuie să fie învățătorul lor. Ambiția nesfântă nu îi va ajuta să progreseze, căci numai Dumnezeu le poate da adevărata înțelepciune și pricepere; însă El nu va lucra cu Satana. Dacă ei nutresc invidie și ambiție nesfântă, dacă ei luptă pentru biruință spre a dobândi slavă omenească, mintea va fi tulburată. Faceți tot ce puteți mai bine. Înaintați cât mai repede cu putință pentru a atinge un înalt standard în lucrurile spirituale. Cufundați eul vostru în Isus Hristos și puneți-vă ca țintă întotdeauna să aduceți slavă Numelui Său. Păstrați mereu în minte gândul că talentul, învățătura, poziția, bogăția și influența sunt daruri de la Dumnezeu; de aceea, ele trebuie să Îi fie consacrate. Căutați să dobândiți o educație care să vă califice spre a fi ispravnici înțelepți ai harului felurit al lui Isus Hristos, slujitori ai lui Hristos, gata să îndepliniți porunca Sa.

Fie ca toți studenții să-și formeze o concepție cât mai largă cu privire la obligațiile lor față de Dumnezeu. Ei nu trebuie să aștepte cu nerăbdare încheierea școlii, când vor face o lucrare mare, faimoasă. Ei trebuie să studieze cu seriozitate cum își pot începe lucrarea practică în viața de studenție, trăgând la jug împreună cu Hristos. Orice pornire să fie de partea Domnului. Nu-i trageți în jos și nu-i descurajați pe aceia care vă sunt profesori! Nu le împovărați sufletele, manifestând un spirit de neseriozitate și o desconsiderare nepăsătoare a regulilor.

Studenți, voi puteți face ca această școală să aibă succes, fiind împreună lucrători cu profesorii voștri, pentru a-i ajuta pe alți studenți și cu zel să vă înălțați pe voi înșivă de la un standard obișnuit, comun, de jos. Fiecare să vadă ce îmbunătățiri poate face, îndreptându-și purtarea după principiile Bibliei. Cei care vor căuta să fie ei înșiși înălțați și înnobilați conlucrează cu Domnul Isus Hristos, devenind rafinați în vorbire, iar în ce privește temperamentul, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ei trag la jug împreună cu

Domnul Isus Hristos. Ei nu vor fi agitați și nici nu vor deveni neascultători sau turbulenți, egoiști, preocupându-se doar de plăcerile lor proprii și de mulțumirea lor. Ei își unesc toate eforturile cu Isus Hristos ca mesageri ai harului și iubirii Sale, împărtășind și altora din harul Său. Inimile lor bat la unison cu inima lui Hristos. Ei sunt una cu Hristos în spirit, una cu Hristos în acțiune. Ei caută să depoziteze în minte prețioasele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca fiecare să poată face lucrarea încredințată lui de către Dumnezeu, pentru a aduna laolaltă razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, ca să poată străluci asupra altora.

Dacă vegheați, vă rugați și faceți eforturi stăruitoare în direcția cea bună, veți fi cu totul pătrunși de spiritul lui Isus Hristos „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele”. (Romani 13, 14.) Fiți hotărâți să faceți ca această școală să aibă succes; și dacă acordați atenție sfatului dat de Cuvântul lui Dumnezeu, puteți merge bine înainte cu dezvoltarea puterii intelectuale și morale, ceea ce va produce bucurie chiar și îngerilor, iar Dumnezeu Se va bucura de voi cântând. Dacă sunteți sub disciplina lui Dumnezeu, veți asigura cooperarea și armonia dintre puterile fizice, mintale și morale și cea mai deplină dezvoltarea facultăților date vouă de Dumnezeu. Nu lăsați ca lăudăroșenia și poftele tinereții, care se manifestă prin nenumărate ispite, să facă din ocaziile și privilegiile voastre un eșec. Zi de zi îmbrăcați-vă cu Hristos și, în scurta perioadă de încercare pe care o aveți în fața voastră, păstrați-vă demnitatea în puterea lui Dumnezeu, ca împreună lucrători cu cei mai înalți agenți, pe perioada vieții voastre școlare.

Toți trebuie să spună: nu voi da greș. Prin influența mea, eu nu mă voi trăda pe mine însumi sau pe colegii mei în mâinile vrăjmașului. Voi da atenție cuvintelor Domnului. „Să se prindă de tăria Mea, ca să facă pace cu Mine, și va fi în pace cu Mine.” Să vă amintiți întotdeauna că aveți de partea voastră pe Cineva care vă spune: „Nu vă temeți.” „Eu am biruit lumea.” Nu uitați că Hristos a venit ca Prinț al cerului și S-a angajat într-o luptă veșnică împotriva principiilor păcatului. Toți cei care se unesc cu Hristos vor fi de partea lui Dumnezeu în acest război.

„Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” (Ioan 17, 19.) Domnul Isus este calea, adevărul și viața; și cei care se unesc cu El, îmbrăcându-se cu El, vor lucra împreună cu El, conformându-se principiilor adevărului. Privind, ei sunt pătrunși de adevăr și se unesc cu Hristos pentru a transforma templul viu dedicat idolilor, pentru ca ființa omenească să poată fi curățită, rafinată, sfințită, un templu în

care să locuiască Duhul Sfânt. „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei.” (Ioan 17, 26.) Domnul S-a îngrijit ca dragostea Sa îmbelșugată să ne fie acordată ca har al Său din abundență, ca o moștenire a noastră în această viață, care să ne facă în stare să-l răspândim și altora, trăgând la jug împreună cu Hristos. Domnul Isus transmite vitalitatea unei iubiri curate și sfinte, care circulă în toată ființa noastră. Când această dragoste este exprimată în caracter, ea le descoperă tuturor aceluia cu care ne asociem că este posibil ca Dumnezeu să ia chip înăuntrul nostru, nădejdea slavei. Aceasta arată că Dumnezeu i-a iubit pe cei ascultători așa cum Îl iubește pe Isus Hristos; și nimic mai puțin decât aceasta îi satisface dorințele pe care le are cu privire la noi. De îndată ce agentul omenesc ajunge una cu Hristos în inimă, suflet și spirit, Tatăl iubește acel suflet ca fiind o parte din Hristos, ca un mădular al trupului lui Hristos, El Însuși fiind capul cel slăvit. — MSS., 21 iunie, 1897.

Capitolul 60

Biblia în școlile noastre

Nu este înțelept să-i trimitem pe tinerii noștri la universități unde își dedică timpul pentru dobândirea de cunoștințe de greacă și latină, în timp ce mințile și inimile lor sunt umplute de sentimentele autorilor necredincioși pe care ei le studiază pentru a stăpâni aceste limbi. Ei dobândesc niște cunoștințe care nu le sunt necesare sau care nu sunt în armonie cu lecțiile marelui Învățător. În general, cei educați în acest mod se apreciază mult pe ei înșiși. Ei gândesc că au atins cele mai înalte culmi ale educației și se poartă cu mândrie, ca și când nu ar trebui să mai învețe. Ei nu mai corespund pentru serviciul lui Dumnezeu. Timpul, banii și studiul pe care mulți l-au cheltuit pentru dobândirea unei educații fără rost ar fi trebuit folosit pentru obținerea unei educații care ar fi făcut din ei niște oameni integri, potriviți pentru viața practică. O astfel de educație ar fi fost de cea mai mare valoare pentru ei.

Cu ce rămân studenții când părăsesc școlile noastre? Unde se duc ei? Ce vor face ei? Vor avea cunoștința necesară care să-i facă în stare să-i învețe pe alții? Au fost ei educați să fie mame și tați înțelepți? Pot sta ei în fruntea familiei ca niște învățători înțelepți? În viața din căminul lor, își pot ei învăța copiii astfel, încât Dumnezeu să privească cu plăcere, familia lor devenind un simbol al celei cerești? Au dobândit ei unica educație care poate fi numită cu adevărat „cea mai înaltă educație”?

Ce este educația cea mai înaltă? Nici o educație nu poate fi numită educația cea mai înaltă dacă nu poartă asemănarea cu cerul, dacă nu îi învață pe tineri și tinere să fie ca Hristos și nu îi face în stare să Îl reprezinte pe Dumnezeu în conducerea familiilor lor. Dacă, în timpul vieții sale școlare, un tânăr a eșuat în a dobândi cunoștințe legate de greacă și latină și nu cunoaște sentimentele conținute în lucrările autorilor necredincioși, el nu a suferit o pierdere prea mare. Dacă Domnul Hristos ar fi socotit esențială o astfel de educație, nu ar fi dat-o El ucenicilor Săi, pe care i-a învățat să facă cea mai mare lucrare încredințată vreodată muritorilor, aceea de a-L reprezenta în lume? Dar El nu a făcut acest lucru; în schimb, a așezat adevărul sacru în mâinile lor spre a fi dat lumii în simplitatea sa.

Sunt perioade când este nevoie de profesori de greacă și latină. Câțiva ar trebui să

studieze aceste limbi. Aceasta este bine. Însă nu toți și nu prea mulți trebuie să le studieze. Cei care gândesc că în vederea dobândirii unei educații înalte este esențială cunoașterea limbilor greacă și latină nu pot vedea prea departe. Nici cunoașterea tainelor a ceea ce oamenii lumii numesc știință nu este necesară pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Satana este cel care umple mintea cu minciuni și tradiții care exclud adevărata educație înaltă și care va pieri o dată cu cel care învață.

Cei care au primit o educație falsă nu privesc spre ceruri. Ei nu Îl pot vedea pe Acela care este adevărata lumină „care luminează pe orice om venind în lume”. Ei consideră realitățile veșnice ca niște închipuiri, numind atomul lume, iar lumea atom. Despre mulți dintre cei care au primit această așa-zisă educație înaltă, Dumnezeu declară: „Ați fost cântăriți și găsiți prea ușori”, lipsindu-vă acea cunoștință a lucrului practic, lipsindu-vă cunoașterea folosirii timpului în cel mai bun mod și neștiind cum să lucrați pentru Isus.

Caracterul practic al învățaturii Aceluia care și-a dat viața pentru a-i salva pe oameni este o dovadă a valorii pe care o așează El asupra oamenilor. El a dat acea educație care, numai ea, poate fi numită educația cea mai înaltă. El nu și-a respins ucenicii pentru că au învățat de la învățătorii păgâni și necredincioși. Acești ucenici aveau să proclame adevărul ce urma să zguduie lumea, însă, înainte de a putea face aceasta, înainte de a fi sarea pământului, ei trebuie să-și formeze noi obiceiuri și să se dezvețe de lucrurile învățate de la preoți și rabini. Și astăzi, cei care vor să-L reprezinte pe Hristos trebuie să-și formeze obiceiuri noi. Trebuie să se renunțe la obiceiuri care își au originea în lume. Cuvintele și faptele lor trebuie să fie după asemănarea divină. Ei nu trebuie să aibă nici o legătură cu principiile și sentimentele înjositoare care țin de închinarea la alți dumnezei. Cu siguranță, ei nu pot învăța de la cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu Îl recunosc a fi viața și lumina oamenilor. Acești oameni aparțin unei alte împărății. Ei sunt conduși de un prinț necredincios și ei socotesc închipuirile drept realități.

Școlile noastre nu sunt ceea ce ar trebui să fie. Timpul care ar trebui consacrat în a lucra pentru Hristos este irosit pentru lucruri nedemne și pentru propria plăcere. Controversa se naște imediat dacă părerile, o dată afirmate, sunt contagioase. Așa a fost și cu iudeii. Pentru a-și justifica păreri personale și interese meschine, pentru a-și satisface ambiția lumească, ei L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu. Timpul trece. Ne apropiem de marea criză a istoriei acestui pământ. Dacă profesorii continuă să-și

închidă ochii față de nevoile timpului în care trăim, ei ar trebui să iasă din lucrare.

Mulți educatori din școlile noastre de astăzi practică înșelăciunea, conducându-i pe studenți într-un câmp de studiu relativ nefolositor, care înghite timp, ore de studiu și mijloace care ar trebui folosite pentru a dobândi acea educație înaltă pe care Domnul Hristos a venit să o dea. El a devenit om pentru a putea înălța mintea de la lecțiile pe care oamenii le socotesc esențiale la lecții care au urmări veșnice. El a văzut lumea cuprinsă de o înșelăciune satanică. El a văzut bărbați urmând serios propria lor imaginație, socotind că au câștigat totul dacă au dobândit ceea ce poate fi numit mărgeț în ochii lumii. Însă, în afară de moarte, ei nu au câștigat nimic. Hristos a luat poziție pe căile circulante și mai puțin circulante ale acestui pământ și a privit asupra mulțimii care căuta cu nerăbdare fericirea, gândind că în fiecare nou aranjament au descoperit cum pot deveni dumnezei în această lume. Domnul Hristos i-a îndreptat pe oameni spre ceruri, spunându-le că singura cunoaștere adevărată este cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos. Această cunoaștere va aduce pace și fericire în viața prezentă și va asigura darul fără plată al lui Dumnezeu, viața veșnică. El i-a îndemnat pe ascultătorii Săi, ca oameni care posedă puteri raționale, să nu piardă din vedere veșnicia. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui”, a spus El, „și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Voi sunteți atunci conlucrători cu Dumnezeu. Pentru aceasta Eu v-am cumpărat cu suferința, umilirea și moartea Mea.

Marea lecție care trebuie dată tinerilor este că, dacă se închină lui Dumnezeu, ei trebuie să nutrească principiile biblice și să țină lumea în supunere. Dumnezeu dorește ca toți să fie învățați cum să facă lucrările lui Hristos și să intre prin porțile cetății cerești. Nu trebuie să lăsăm lumea să ne convertească, ci noi trebuie să ne luptăm cu cea mai mare stăruință să convertim lumea. Domnul Hristos ne-a oferit privilegiul și datoria de a ne ridica de partea Lui în orice împrejurări. Îi implor pe părinți să își așeze copiii acolo unde nu vor fi ademeniți de o educație falsă. Unica lor siguranță stă în a învăța de la Hristos. El este marea Lumină a lumii. Orice alte lumini, orice altă înțelepciune sunt nebulie.

Bărbații și femeile au fost cumpărați cu sângele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Ei sunt proprietatea lui Hristos, iar educația și instruirea lor trebuie făcute nu având în vedere această viață scurtă, nesigură, ci viața veșnică, fără de moarte, care se măsoară după viața lui Dumnezeu. Nu este scopul Său ca aceia pe care i-a răscumpărat să-i slujească lui mamona, să fie învățați pentru a primi laudă de la oameni, slavă

omenească, sau să fie aserviți lumii.

„Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în el.» (Ioan 6, 53-56). Acestea sunt condițiile pentru viață făcute de Mântuitorul lumii înainte de a fi puse temeliile pământului. Dau profesorii din școlile noastre studenților să mănânce pâinea vieții? Mulți dintre ei îi conduc pe studenți pe același drum pe care au mers și ei. Socotesc aceasta ca fiind singurul drum corect. Ei le oferă studenților o hrană care nu întreține viața spirituală, ci dimpotrivă, aceora care se împărtășesc din aceasta le produce moartea. Ei sunt fascinați de lucrurile pe care Dumnezeu nu dorește ca ei să le cunoască.

Profesorii care sunt hotărâți să procedeze astfel, întocmai ca preoții și conducătorii de pe vremuri, spre a-și duce studenții pe aceeași cale învechită pe care lumea continuă să meargă, vor ajunge într-un întuneric și mai mare. Aceia care ar fi putut fi împreună lucrători cu Hristos, dar care I-au respins solii și solia lor, se vor pierde. Vor umbla în întuneric, neștiind de ce se poticnesc. Unii ca aceștia vor fi foarte repede amăgiți de înșelăciunile din timpul sfârșitului. Mințile lor sunt preocupate de lucruri minore și ei pierd ocazia binecuvântată de a trage la jug împreună cu Hristos și de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Pomul cunoștinței, numit astfel, a ajuns un instrument al morții. Satana s-a furișat el însuși cu dibăcie prin dogmele sale, prin teoriile false în cunoștințele respective. Prin pomul cunoștinței, el rostește cea mai plăcută lingușire cu privire la educația înaltă. Mii de oameni se împărtășesc din fructele acestui pom, însă, pentru ei, aceasta înseamnă moarte. Domnul Isus le spune: „Voi cheltuiți bani pe ceea ce nu este pâine. Voi folosiți talentele încredințate vouă de Dumnezeu pentru a vă asigura o educație care pentru Dumnezeu nu este decât o nebunie”.

Satana se luptă să profite cât mai mult. El dorește să-i ademenească nu numai pe studenți, ci și pe profesori. El are planurile sale bine ticluite. Deghizat într-un înger de lumină, el va umbla pe pământ ca un lucrător care îi uimește pe toți. Într-un limbaj ales, el va prezenta sentimente mărețe. Va rosti cuvinte plăcute și va face fapte bune. El va

dori să se dea drept Hristos, însă, într-un anumit punct, va fi o distincție clară. Satana îi va întoarce pe oameni de la păzirea Legii lui Dumnezeu. Dacă nu s-ar împotrivi acesteia, el ar contraface atât de bine neprihănirea, încât ar înșela, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Capete încoronate, președinți, conducători din locuri înalte vor cădea în această capcană, acceptând teoriile lui false. În loc de a face loc criticii, dezbinării, geloziei și rivalității, cei din școlile noastre ar trebui să fie una cu Hristos. Numai în acest mod se pot împotrivi ispitelor arhiamăgitorului.

Timpul trece și Dumnezeu cere fiecărui străjer să stea la locul lui de veghe. El a socotit de cuviință să aducă asupra noastră o criză mai mare decât oricare alta de la prima venire a Mântuitorului. Ce vom face noi? Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne-a învățat ce să facem; însă, ca și iudeii din zilele Domnului Hristos, care au respins lumina și au ales întunericul, tot așa lumea religioasă de azi va respinge solia pentru aceste vremuri. Oameni care susțin că sunt evlavioși L-au disprețuit pe Domnul Hristos în persoana solilor Săi. Ca și evreii, ei resping solia lui Dumnezeu. Evreii au întrebat cu privire la Domnul Hristos: „Cine este acesta? Nu este fiul lui Iosif?” El nu era Hristosul pe care-L așteptau evreii. La fel și astăzi, cei pe care îi trimite Dumnezeu nu sunt ceea ce așteaptă oamenii. Însă Domnul nu îi va întreba pe oameni pe cine să trimită. El va trimite pe cine va voi. Mulți oameni nu sunt capabili să înțeleagă de ce Dumnezeu îl trimite pe acesta sau pe acela. Lucrarea lui poate le stârnește într-un fel curiozitatea. Dumnezeu nu va satisface însă această curiozitate; și Cuvântul Său nu se va întoarce la El lipsit de putere.

Fie ca lucrarea de pregătire a unui popor care să poată sta în picioare în ziua Domnului să-i cuprindă pe toți aceia care cred Cuvântul. În ultimii ani, s-a făcut o lucrare serioasă. Întrebări profunde au preocupat mințile acelor care cred adevărul prezent. Lumina Soarelui Neprihănirii a strălucit pretutindeni și de unii a fost primită și păstrată cu stăruință. Lucrarea a fost dusă mai departe în rândurile lui Hristos.

Fiecare persoană care poartă Numele lui Hristos ar trebui să fie angajată în slujire. Toți ar trebui să spună: „Iată-mă, trimite-mă”. Buzele care doresc să vorbească, deși sunt necurate, vor fi atinse de carbunele viu și vor fi curățite. Ei vor fi ajutați să rostească cuvinte care vor arde și vor pregăti calea către suflet. Va veni timpul când oamenii vor da socoteală pentru sufletele cărora ar fi trebuit să le transmită lumina, însă nu au primit-o. Cei care au dat astfel greș în a-și face datoria, cărora le-a fost dată lumină, însă nu au împărtășit-o nimănui, sunt puși în cărțile din ceruri în aceeași

categorie cu cei care sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu, nedorind să se supună voinței sau călăuzirii Sale.

O atmosferă creștină trebuie să domnească în școlile, în sanatoriile și în casele noastre de editură. Sub îndrumarea lui Satana se constituie confederații, și se vor mai forma, al căror scop este acela de a umbri adevărul prin influență omenească. Aceia care se alătură acestor confederații nu pot auzi niciodată urarea de bun-venit. „Bine, rob bun și credincios; ... intră în bucuria Stăpânului tău”. Uneltele rânduite de Dumnezeu trebuie să meargă înainte, nefăcând nici un compromis cu puterile întunericului. Mult mai mult trebuie făcut pentru Hristos decât s-a făcut până acum.

Fiecare student trebuie să tindă spre integritate. Minte trebuie să se îndrepte cu reverență către cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Lumină și har vor fi date aceluia care ascultă astfel de Dumnezeu. Ei vor privi la lucrurile minunate ale Legii Lui. Adevăruri mari, cărora nu li s-a dat atenție și nu au fost văzute de la Cincizecime, vor străluci din Cuvântul lui Dumnezeu în toată splendoarea lor originală. Acelora care Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care s-au șters din amintire și, de asemenea, adevăruri care sunt cu totul noi. Cei care mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu vor scoate din cărțile Daniel și Apocalipsa adevăruri inspirate de Duhul Sfânt. Ei vor pune în acțiune forțe care nu pot fi oprite. Buzele copiilor se vor deschide pentru a proclama taine care au fost ascunse de mințile oamenilor. Domnul a ales lucrurile bune ale acestei lumi pentru a face de rușine pe cele înțelepte și lucrurile slabe ale acestei lumi pentru a face de rușine pe cele tari.

Biblia nu trebuie adusă în școlile noastre pentru a fi strivită între materiile care propagă necredințioșia. Biblia trebuie să fie temelia și materia de bază în educație. Este adevărat că noi cunoaștem acum mult mai mult din Cuvântul viului Dumnezeu decât am știut în trecut, însă mai este încă mult de învățat. Acesta trebuie folosit ca fiind Cuvântul viului Dumnezeu și să fie considerat ca cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun lucru dintre toate lucrurile. Atunci se va vedea adevărata creștere spirituală. Studenții își vor forma caractere sănătoase, deoarece ei mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu. Însă, dacă nu se face acest lucru, sănătatea sufletului slăbește. Mențineți-vă pe canalul luminii. Studiați Biblia. Cei care îi slujesc lui Dumnezeu cu credințioșie vor fi binecuvântați. Acela care nu va îngădui ca vreo lucrare făcută cu credințioșie să treacă nerăsplătită va încununa fiecare act de credințioșie și integritate cu dovezile iubirii și aprobării Sale. — The Review and Herald, 17 august, 1897.

Capitolul 61

Mărturie specială cu privire la politică

Către profesorii și conducătorii școlilor noastre

Cei care sunt rânduiți în instituțiile și școlile noastre trebuie să vegheze asupra lor înșiși cu atenție, pentru ca nu cumva, prin cuvinte sau fapte, să-i conducă pe elevi și studenți pe cărări greșite. Cei care predau Biblia în comunitățile și în școlile noastre nu au libertatea să-și prezinte părerile lor împotriva politicienilor sau măsurilor acestora, pentru că, în acest fel, ar stârni și pe alții, făcându-i pe fiecare să-și susțină teoria preferată. Printre cei care susțin a crede adevărul prezent, sunt unii care ar fi astfel stârniți să-și exprime părerile și preferințele politice și astfel în biserică s-ar produce dezbinare.

Domnul nostru dorește ca poporul Său să nu se preocupe de problemele politice. Tăcerea este elocventă în această privință. Domnul Hristos îi cheamă pe urmașii Săi să fie de partea principiilor curate ale Evangheliei, care sunt clar descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem vota cu certitudine pentru partidele politice, căci nu știm pentru cine votăm. Noi nu ne putem implica în diferite scheme politice și să ne simțim în siguranță. Noi nu putem lucra spre a face pe plac unor oameni care se vor folosi de influența pe care o au pentru a restrânge libertatea religioasă și pentru a pune în aplicare măsuri represive, prin care conduc sau forțează pe semenii lor să țină duminica în locul Sabatului. Ziua întâi a săptămânii nu este ziua de închinare. Este un sabbat fals, contrafăcut, iar membrii familiei lui Dumnezeu nu se pot alătura oamenilor care înalță această zi și nu păzesc Legea lui Dumnezeu, călcând în picioare Sabatul Său. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să voteze pentru a pune în funcție astfel de oameni; căci, dacă fac acest lucru, ei se fac părtași la păcatele pe care aceștia le comit când sunt în funcție.

Noi nu trebuie să compromitem principiul, cedând în fața părerilor și prejudecăților pe care poate le-am susținut înainte de a ne uni cu poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Noi ne-am înrolat în oștirea Domnului și nu trebuie să luptăm de partea vrăjmașului, ci de partea lui Hristos, unde putem fi un corp unit în ce privește convingerile, faptele, spiritul, părtașia. Cei care sunt cu adevărat creștini vor fi mlădițe ale viței adevărate și vor aduce aceleași roade ca și vița. Ei vor acționa în armonie, în

părtășie creștină. Ei nu vor purta însemne politice, ci însemnul lui Hristos.

Ce avem noi de făcut atunci? Să lăsăm în pace problemele politice. „Să nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” Ce pot avea în comun aceste partide? Nu poate fi părtășie, nu poate fi comuniune. Cuvântul părtășie înseamnă participare, parteneriat. Dumnezeu folosește cele mai tari cuvinte pentru a arăta că nu trebuie să existe nici o legătură între partidele lumești și cei care caută neprihănirea lui Hristos. Ce legătură poate fi între lumină și întuneric, între adevăr și neprihănire? Nici una, oricare ar fi. Lumina reprezintă neprihănirea; întunericul, rătăcirea, păcatul, lipsa neprihănită. Creștinii au ieșit de la întuneric la lumină. Ei s-au îmbrăcat cu Hristos și poartă însemnul adevărului și al ascultării. Ei sunt călăuziți de principiile înalte și sfinte pe care Domnul Hristos le-a întruchipat în viața Sa. Însă lumea este stăpânită prin principii necinstite și nedrepte.

„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii, care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4, 1-6.) Două partide sunt aduse aici în atenție și nu poate exista unitate între ele.

Profesorii din biserică sau din școală care se disting prin zelul pentru politică trebuie schimbați fără întârziere din postul și răspunderea pe care le au; căci Domnul nu va coopera cu ei. Zecimea nu trebuie folosită pentru a plăti pe cineva care ține discursuri în probleme politice. Fiecare profesor, pastor sau conducător din rândurile noastre care este însuflețit de dorința de a-și vântura părerile în chestiuni politice trebuie ori să fie convertit la credința adevărului, ori să renunțe la lucrarea sa. Influența lui trebuie să

vorbească în favoarea lucrării lui Dumnezeu în câștigarea de suflete pentru Hristos, iar dacă nu se întâmplă astfel, trebuie să i se retragă împuternicirea. Dacă nu se schimbă, el va face rău și numai rău.

În Numele Domnului, vreau să le spun profesorilor din școlile noastre: faceți lucrarea care v-a fost desemnată. Dumnezeu nu v-a chemat să vă angajați în politică. „Voi toți sunteți frați”, spune Domnul Hristos, și „trebuie să stați ca unul singur sub stindardul prințului Emanuel.” „Și ce alta cere Domnul de la tine, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi ca să fii fericit?... Căci Domnul Dumnezeu vostru este Dumnezeu cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă haine și îmbrăcăminte. Să iubiți pe străini căci voi ați fost străini în țara Egiptului. Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să-I slujești, să te alipești de El și pe Numele Lui să juri. El este slava ta, El este Dumnezeul tău.” (Deuteronom 10, 12-21.)

Dumnezeu a dat o mare lumină și privilegii poporului Său. „Iată, v-am învățat legi și porunci”, zice El. „Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acesta așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai, ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” (Deuteronom 4, 5-9.)

Ca popor, noi trebuie să stăm sub stindardul lui Isus Hristos. Noi trebuie să ne consacram lui Dumnezeu ca un popor deosebit, distinct, cu totul aparte. El ni Se adresează, spunându-ne: „Luați aminte și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi; căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David”. (Isaia 55, 3.) „Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine; dacă se urzesc uneltiri, nu vin de la Mine; oricine se va uni împotriva ta va cădea sub puterea ta.... Orice armă făurită

împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul.” (Isaia 54, 14-17.)

Fac apel la frații mei care sunt rânduiți să lucreze ca educatori să-și schimbe cursul faptelor lor. Este o greșală din partea voastră să vă legați interesele de vreun partid politic și să vă dați votul pentru ei sau pentru ele. Cei care sunt educatori, pastori sau lucrători împreună cu Dumnezeu în orice domeniu nu au de purtat nici o luptă pe tărâmul politic. Cetățenia lor este în ceruri. Domnul face apel la ei să stea ca popor separat și distinct. El nu vrea să aibă schisme în corpul credincioșilor. Poporul Său trebuie să aibă un spirit împăciuitoare. Oare este lucrarea lor aceea de a-și face vrăjmași în lumea politică? Nu, nicidecum. Ei trebuie să fie supuși ai Împărăției lui Hristos, purtând steagul pe care scrie: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Ei trebuie să ducă sarcina unei lucrări speciale, a unei solii deosebite. Noi avem o responsabilitate personală, și aceasta trebuie să fie descoperită în fața universului ceresc, înaintea îngerilor și înaintea oamenilor. Dumnezeu nu ne cere să ne lărgim influența, amestecându-ne cu lumea, unindu-ne cu oamenii în anumite chestiuni politice, ci să stăm ca părți individuale în corpul Său cel mare, capul fiind Hristos. Domnul Hristos este Prințul nostru și, ca supuși ai Săi, noi trebuie să facem lucrarea rânduită nouă de Dumnezeu.

Este de cea mai mare importanță ca tinerii să înțeleagă că poporul lui Dumnezeu trebuie să fie unit ca unul singur; căci această unitate îi ține pe oameni lângă Dumnezeu prin legăturile de aur ale iubirii și așează asupra fiecăruia datoria de a lucra pentru semenii săi. Comandantul mântuirii noastre a murit pentru neamul omenesc pentru ca oamenii să poată fi una cu El și unii cu alții. Ca membri ai familiei omenești, noi suntem părți individuale ale întregului cel puternic. Nici un suflet nu poate fi independent de ceilalți. Nu trebuie să existe nici o partidă de luptă în familia lui Dumnezeu; căci bunăstarea fiecăruia constituie fericirea întregului. Nici un fel de ziduri de despărțire nu trebuie construite între om și om. Domnul Hristos, ca marele centru, trebuie să-i unească pe toți într-unul.

Domnul Hristos este Învățătorul nostru, conducătorul nostru, tăria noastră, neprihănirea noastră; și în El noi trebuie să făgăduim solemn că vom evita orice fapte sau acțiuni care ar produce schisme. Problemele discutate în lume nu trebuie să fie tema conversațiilor noastre. Noi trebuie să atragem atenția lumii ca să privească la un

Mântuitor înălțat, prin care noi suntem, fără îndoială, uniți unii cu alții și cu Dumnezeu. Domnul Hristos Își învață supușii să-I imite virtuțile, blândețea și smerenia Sa, bunătatea Sa, răbdarea și dragostea Sa. Astfel, El consacră inima și mâna în slujba Sa, făcând din om un canal prin care dragostea lui Dumnezeu poate curge în torente bogate spre a binecuvânta pe oameni. Să nu existe nici o umbră de luptă între adventiștii de ziua a șaptea. Mântuitorul invită fiecare suflet: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 28-30.) Acela care se apropie tot mai mult de desăvârșirea îndurării divine produce bucurie îngerilor din ceruri. Tatăl Se bucură de el cu cântare; căci oare nu lucrează acesta în duhul Domnului, fiind una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl?

În publicațiile noastre, noi nu trebuie să ridicăm în slăvi lucrarea și caracterul oamenilor din poziții cu influență, atrăgând atenția poporului asupra ființelor omenești. Ci, cât mai mult cu putință, înălțați-L pe Hristos, Mântuitorul nostru. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă (din caracter în caracter), prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3, 18.) Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și Îl slujesc trebuie să fie lumina lumii, strălucind în mijlocul întunericului moral. Însă, în locurile unde a fost dată cea mai mare lumină, unde Evanghelia a fost predicată cel mai mult, oamenii — tați, mame și copii — au fost mișcați de o putere josnică spre a-și identifica interesele cu planurile și acțiunile lumesci.

O mare orbire este asupra bisericilor și Domnul spune poporului Său: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei», zice Domnul; «nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice», zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6, 16-18.)

Condiția de a fi primit în familia Domnului se dobândește ieșind din lume și separându-ne de toate influențele ei molipsitoare. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să aibă nici o legătură cu idolatria, sub nici una din formele sale. Ei trebuie să atingă un standard mai înalt. Noi trebuie să ne deosebim de lume și atunci Dumnezeu va spune: „Vă voi primi ca membri ai familiei Mele regești, copii ai împăratului ceresc”. Deoarece

credem în adevăr, noi trebuie să ne despărțim, prin ceea ce facem, de păcat și păcătoși. Cetățenia noastră este în ceruri.

Noi trebuie să fim mai conștienți de valoarea făgăduințelor pe care ni le-a făcut Dumnezeu și să prețuim mai mult onoarea pe care ne-a făcut-o. Dumnezeu nu le poate acorda muritorilor o onoare mai mare decât aceea de a-i adopta în familia Sa, dându-le privilegiul de a-L numi Tată. Nu există înjosire în a deveni copii ai lui Dumnezeu. „De aceea, poporul Meu va cunoaște Numele Meu”, spune Domnul, „de aceea, va ști în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: «Iată-Mă».” (Isaia 52, 6.) Domnul Cel atotputernic domnește. „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul Tău împărățește!» Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion.” (Isaia 52, 7-8.)

De ce se acordă atât de multă atenție uneltelor omenești, în timp ce se dorește atât de puțin să se ajungă la Dumnezeul cel veșnic? De ce sunt atât de absorbiți de lucrurile acestei lumi aceia care pretind a fi copii ai împăratului cerurilor? Domnul să fie înălțat. Cuvântul Domnului să fie preamărit. Ființele omenești să fie smerite, iar Domnul înălțat. Nu uitați că împărățiile pământești, națiunile, monarhii, oamenii de stat, consilierii, armatele mari și toată marea și slava lumească sunt ca pleava în cumpănă. Domnul face judecată tuturor națiunilor pământului. Toate împărățiile trebuie smerite. Autoritatea omenească trebuie zădărnicită. Domnul Hristos este împăratul lumii și împărăția Lui este cea care trebuie înălțată.

Domnul dorește ca toți cei ce proclamă solia pentru acest timp din urmă să înțeleagă că există o mare diferență între profesorii de religie care nu sunt împlinitori ai Cuvântului și copiii lui Dumnezeu care sunt sfințiți prin adevăr, care au acea credință ce lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Domnul vorbește celor care pretind a crede adevărul pentru acest timp și declară că nu vede bine faptul că ei se implică în politică, amestecându-se cu elementele ce luptă unele împotriva altora, ale acestui timp al sfârșitului, așa cum cei tăiați împrejur se amestecă cu cei netăiați împrejur, și promite că va distruge ambele clase, fără deosebire. Ei fac o lucrare pe care Dumnezeu nu le-a încredințat-o. Ei Îl dezonorează pe Dumnezeu prin spiritul lor pătitor și agresiv, iar El îi va condamna.

Se poate ridica întrebarea: Să nu avem noi nici o legătură cu lumea? Cuvântul Domnului trebuie să fie călăuza noastră. Orice legătură cu necredincioșii, care ne-ar pune pe același plan cu ei, este interzisă de Cuvânt. Noi trebuie să ieșim din mijlocul lor și să ne despărțim de ei. În nici un caz nu trebuie să ne unim cu ei în planurile și în lucrarea lor. Însă noi nu trebuie să trăim niște vieți retrase, izolate. Noi trebuie să facem celor din lume tot binele posibil. Domnul Hristos Însuși ne-a dat un exemplu în această privință. Când a fost invitat să mănânce cu vameșii și păcătoșii, El nu a refuzat; căci pe nici o altă cale nu putea ajunge la ei dacă nu se afla în mijlocul lor. Însă, cu fiecare ocazie, le-a vorbit și a avut o influență bună asupra lor. El a deschis în fața lor subiecte de discuție prin care le aducea în minte lucrurile de interes veșnic. Și acest Învățător ne îndeamnă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. (Matei 5, 16.) În chestiunea cumpătării, poziția voastră să fie neșovăielnică. Să fie tare ca o stâncă. Nu vă faceți părtași păcatelor altor oameni. Necinstea în afaceri, cu credincioșii sau necredincioșii, trebuie să fie condamnată; și dacă cei care se fac vinovați de ea nu dovedesc o schimbare, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.

O mare vie trebuie cultivată; însă, în timp ce creștinii trebuie să lucreze între cei necredincioși, ei nu trebuie să fie lumești. Ei nu trebuie să-și petreacă timpul discutând politică sau acționând ca politicieni; căci, făcând astfel, ei îi dau vrăjmașului ocazia de a pătrunde și a produce discordie și tulburare. Celor care sunt în lucrare și doresc să fie politicieni trebuie să li se retragă mandatul și împuternicirea acordată; căci Domnul nu a dat poporului Său o astfel de lucrare, nici să-i ridice, nici să-i înjosească. Dumnezeu cere tuturor celor care sunt angajați în lucrarea Sa să sune din trâmbiță un sunet clar. Toți cei care L-au primit pe Hristos, pastori sau membri laici, trebuie să se scoale și să lumineze; căci un mare pericol este chiar asupra noastră. Satana stârnește puterile pământului. În lume totul este agitat și confuz. Dumnezeu cere poporului Său să înalțe cât mai sus stindardul care poartă întreita solie îngerească. Noi nu trebuie să mergem la Hristos prin intermediul nici unei ființe omenești, ci prin Hristos, trebuie să înțelegem lucrarea pe care El ne-a dat-o și-o facem pentru alții.

Domnul Își cheamă poporul, spunând: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei”. El le cere să răspundă la dragostea pe care El le-a arătat-o prin ascultare supusă și binevoitoare față de poruncile sale. Copiii Săi nu trebuie să aibă de-a face cu politica și să nu ia parte la nici o alianță a celor necredincioși. Ei nu trebuie să-și lege interesele de cele ale lumii. „Dovediți-vă devotamentul față de Mine”, spune El, „stând ca moștenirea

Mea, aleasă, ca un popor plin de râvnă pentru fapte bune.” Nu luați parte la lupta politică. Despărțiți-vă de lume și abțineți-vă de a aduce în biserică sau școli idei care să ducă la conflicte sau tulburare. Dezbinarea constituie otrava morală preluată în organism de acele ființe omenești care sunt egoiste. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să aibă percepții clare, o demnitate autentică și nobilă, pentru ca influența lor să poată demonstra puterea adevărului. Viața creștinului nu trebuie să fie o viață trăită la întâmplare, o viață emoțională. Influența creștină autentică, exercitată prin împlinirea lucrării rânduite de Dumnezeu, constituie un mijloc prețios, și acesta nu trebuie amestecat în politică sau implicat într-o alianță a necredincioșilor. Dumnezeu trebuie să fie centrul de atracție. Orice minte asupra căreia lucrează Duhul Sfânt își va găsi mulțumirea în El.

Dumnezeu le cere profesorilor din școlile noastre să nu fie interesați de studiul problemelor politice. Duceți cunoștința de Dumnezeu în școlile noastre. Atenția noastră s-ar putea să fie îndreptată către oamenii înțelepți ai lumii, care nu sunt însă suficient de înțelepți pentru a înțelege ce spune Scriptura cu privire la legile Împărăției lui Dumnezeu; lăsați-i pe aceștia și îndreptați-vă spre Acela care este Izvorul oricărei înțelepciuni. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Faceți din aceasta cel dintâi și cel din urmă lucru. Căutați cu toată seriozitatea să-L cunoașteți pe Acela care este viața veșnică. Domnul Hristos și neprihănirea Sa constituie mântuirea sufletului. Învățați-i pe copiii cei mici ce înseamnă ascultarea și supunerea. În școlile noastre, știința, literatura, desenul și muzica și tot ceea ce se învață în lume nu trebuie să fie puse pe primul plan. Ci pe primul loc să fie pusă cunoașterea Aceluia care este pentru noi viața veșnică. Sădiți în inimile elevilor și studenților acele lucruri care vor împodobi caracterul și vor face ca sufletul, prin sfințire, să fie în stare să învețe lecții de la Cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Astfel, elevii și studenții vor putea deveni moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu. — Letter 95, June 16, 1899.

Capitolul 62

Semănând de-a lungul tuturor apelor

Am fost invitată să particip la adunarea de la Healdsburg în legătură cu încheierea anului școlar, în data de 29 mai 1903. Am fost bucuroasă să aflu că atât profesorii, cât și elevii au fost uniți în a se dispensa de exercițiile fizice obositoare și inutile, care au loc de regulă la încheierea școlii, și că energiile tuturor, până la sfârșit, au fost dedicate în întregime studiului folositor.

Vineri dimineața, diplomele au fost împărțite în liniște celor în drept, apoi studenții și profesorii au avut o adunare de împărtășire a experiențelor, în care mulți au relatat binecuvântările pe care le-au primit cu împlăcitate de la Dumnezeu în timpul anului.

În Sabat dimineața, am vorbit unui auditoriu numeros în spațioasa sală de adunare a bisericii din Healdsburg. Studenții și profesorii stăteau în față, iar eu am fost binecuvântată să le prezint responsabilitatea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Mântuitorul le cere profesorilor și studenților noștri să-I slujească eficient ca pescari de oameni.

Seara, un numeros auditoriu s-a adunat în biserică pentru a asculta un program muzical susținut de fratele Beardslee și elevii săi. Cântarea constituie o parte importantă a serviciului de închinare înaintea lui Dumnezeu. Sunt bucuroasă că fratele Beardslee îi învață pe studenți astfel, încât ei să poată fi evangheliști cântăreți.

Am fost foarte mulțumită de ceea ce am văzut la școală. În timpul anului trecut, aceasta a făcut progrese remarcabile. Atât profesorii, cât și elevii tind continuu spre mai sus în viața spirituală. Anul trecut, au avut loc convertiri deosebite. Oi pierdute au fost găsite și aduse înapoi la turmă. — The Review and Herald, 14 iulie, 1903.

Capitolul 63

Lucrarea din școlile noastre

Lucrarea din colegiile și școlile noastre trebuie să se întărească an de an.

Nu e timp de pierdut

Timpul este scurt. De lucrători pentru Hristos este nevoie pretutindeni. Ar trebui să existe o sută de lucrători serioși, credincioși, în țară și în câmpurile misionare din străinătate, acolo unde acum nu este decât unul. Drumurile și potecile sunt încă nelucrate. Trebuie făcute apeluri urgente către cei care ar trebui să fie acum angajați în lucrarea misionară pentru Domnul.

Semnele care arată că venirea lui Hristos se apropie se împlinesc cu repeziciune. Domnul face apel la tinerii noștri să lucreze ca misionari evangheliști, să facă lucrare din casă în casă în locurile în care adevărul nu a fost încă auzit. El se adresează tinerilor noștri, spunându-le: „Voi nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. Cei care se vor înrola în lucrare sub călăuzirea lui Dumnezeu vor fi binecuvântați în mod minunat. Cei care în viața aceasta fac tot ce pot mai bine vor corespunde pentru viața viitoare, viața veșnică.

Domnul cheamă voluntari care să ia poziție fermă de partea Sa și care se angajează să se unească cu Isus din Nazaret spre a face lucrarea ce trebuie îndeplinită acum, chiar acum.

Sunt printre noi mulți tineri și tinere care, dacă s-ar face apeluri, sunt înclinați să facă mai mulți ani de școală la Battle Creek. Însă se merită oare? Talanții poporului lui Dumnezeu trebuie folosiți pentru a da ultima solie de har lumii. Domnul apelează la cei angajați în sanatoriile noastre, în casele de editură și alte instituții să-i învețe pe tineri să facă lucrare misionară. Timpul și banii noștri nu trebuie să fie cheltuiți în măsură atât de mare pe înființarea de sanatorii, de fabrici de alimente, de magazine alimentare și restaurante, încât să fie neglijate alte domenii ale lucrării. Tinerii și tinerele care ar trebui să se angajeze în lucrare, în lucrarea biblică și în lucrarea misionară, nu trebuie să

fie reținuți de alte ocupații.

Tinerii trebuie să fie tot mai mult încurajați să frecventeze școlile noastre, care trebuie să se asemene tot mai mult cu școlile profetilor. Școlile noastre au fost întemeiate de către Domnul; și dacă sunt conduse în armonie cu planul Său, tinerii trimiși la ele vor fi pregătiți repede spre a se angaja în diferite ramuri ale lucrării misionare. Unii vor lucra în câmp ca lucrători medicali, colportori, ca evangheliști, unii ca profesori, iar alții ca pastori ai Evangheliei.

Domnul mi-a dat instrucțiuni foarte clare despre faptul că tinerii noștri nu trebuie încurajați să-și dedice atât de mult din timpul și puterea lor pentru lucrarea misionară medicală, așa cum s-a întâmplat în ultima vreme. Învățăturile pe care le primesc cu privire la Biblie nu le sunt suficiente pentru a îndeplini în mod corespunzător lucrarea pe care Dumnezeu a încredințat-o poporului Său.

Satana se luptă din rășputeri să abată sufletele de la principiile cele drepte. Mulțimi care susțin că aparțin adevăratei biserici cad sub înșelăciunile vrăjmașului. Ei sunt conduși să-și părăsească devotamentul față de Cel binecuvântat și singurul Atotputernic.

O datorie prezentă

Toate colegiile denominațiunii noastre trebuie să se preocupe să le ofere studenților lor educația esențială spre a fi evangheliști și oameni de afaceri creștini. Tinerii și cei care sunt mai înaintați în vârstă, care simt că este de datoria lor să se pregătească pentru lucrare, cărora li se cere să treacă anumite teste legale, trebuie să-și poată asigura în cadrul școlilor de instruire de pe lângă conferințele uniunii noastre tot ceea ce este esențial, fără să mai fie nevoie să meargă la Battle Creek pentru pregătirea lor.

Rugăciunea va face minuni pentru aceia care se consacră rugăciunii, veghind în vederea acesteia. Domnul dorește ca noi toți să fim credincioși, plini de nădejde. El va face ce a făgăduit, și dacă există anumite cerințe legale care să necesite anumite cursuri pentru studenții din domeniul medical, colegiile noastre să fie în stare să îi învețe aceste studii suplimentare într-o manieră potrivită, cu o educație creștină. Domnul și-a manifestat dezaprobarea pentru că atât de mulți din poporul nostru se duc la Battle

Creek; și din moment ce El nu dorește ca atât de mulți să se ducă acolo, noi ar trebui să înțelegem că școlile noastre din alte locuri ar trebui să aibă profesori eficienți și să îndeplinească în mod conștiincios lucrarea care trebuie făcută. Ei trebuie să fie în stare să le ofere studenților învățătura literară și științifică necesară. Sunt atât de multe cerințe în această privință, deoarece pregătirea din școlile obișnuite este superficială. Lucrarea noastră trebuie să fie deplină, credincioasă și autentică.

În școlile noastre, Biblia trebuie să constituie temelia oricărei educații. Și în studiile care se cer, nu este necesar ca profesorii noștri să introducă acele cărți îndoielnice pe care Domnul ne-a instruit să nu le folosim în școlile noastre. Potrivit cu lumina pe care mi-a dat-o Domnul, susțin că școlile noastre de instruire din diferite părți ale câmpului ar trebui așezate în cea mai avantajoasă poziție, astfel încât tinerii noștri să fie pregătiți să treacă cu bine testele cerute de legile statului studenților din domeniul medical. În acest scop trebuie folosită toată iscusința, astfel ca școlile noastre să poată ajunge la standardul impus.

Însă nici un tânăr și nici o tânără din biserica noastră să nu fie sfătuiți să meargă la Battle Creek pentru a obține o pregătire educativă. La Battle Creek, starea de lucruri este congestionată, și aceasta îl face să fie un loc nepotrivit pentru educația corespunzătoare lucrătorilor creștini. Datorită faptului că nu s-a acordat atenție avertizărilor cu privire la lucrarea din acel centru supraaglomerat, Domnul a îngăduit ca două dintre instituțiile noastre să fie distruse de foc. Chiar după dezvăluirea neplăcerii Sale vădite, nu s-a acordat atenție avertizărilor Sale. Sanatoriul este încă acolo. Dacă ar fi fost împărțit în mai multe locuri, iar lucrarea și influența sa s-ar fi răspândit, Dumnezeu ar fi fost mult mai mult proslăvit! Însă acum, când sanatoriul a fost reconstruit, noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință să-i ajutăm pe cei care se confruntă cu multe greutăți.

Dați-mi voie să repet: nu este nevoie ca atât de mulți din tinerii noștri să studieze medicina. Însă, pentru cei care doresc să participe la cursuri medicale în cadrul școlilor de instruire de pe lângă conferințele Uniunii noastre, trebuie să se facă pregătirile necesare ca aceștia să poată primi educația corespunzătoare. În acest fel, tinerii din fiecare conferință a Uniunii pot fi instruiți cât mai aproape de casă și astfel să fie cruțați de ispitele deosebite care însoțesc lucrarea din Battle Creek. — The Review and Herald, 15 octombrie, 1903.

Să ne stabilim în jurul instituțiilor noastre

Mi-a fost dată o lumină specială cu privire la mutarea caselor noastre de editură, a sanatoriilor și a școlilor în afara orașelor, în locuri mai favorabile pentru lucrarea lor, unde cei implicați nu vor fi expuși tuturor ispitelor vieții urbane. În special, școlile noastre trebuie așezate departe de orașe. Nu este spre binele spiritual al lucrătorilor din instituțiile noastre ca acestea să fie situate în orașe, unde ispitele vrăjmașului abundă la tot pasul.

Sfatul cu privire la mutarea lucrării de publicații de la Battle Creek într-un loc situat la țară, aproape de Washington D.C., a fost clar și distinct și eu sper serios ca această lucrare să poată fi grăbită.

De asemenea, a fost dat sfatul ca Pacific Press să fie mutată din Oakland. Pe măsură ce anii au trecut, orașul s-a tot mărit și este necesar acum ca tipografia să fie mutată într-un loc situat mai la țară, unde angajații să poată beneficia de loturi de teren. Cei implicați în lucrarea de publicații nu trebuie să fie nevoiți să locuiască în orașe aglomerate. Ei trebuie să aibă ocazia să obțină o casă a lor, unde să poată trăi fără a avea nevoie de un salariu prea mare.

Ucenicii din casele noastre de editură trebuie să primească mai multă grijă părintească decât au primit până acum. Ei trebuie să primească o instruire completă în diferite domenii ale acestei lucrări legate de tipărire; și, de asemenea, trebuie să li se ofere orice ocazie cu putință de a dobândi cunoștințe biblice; căci este la ușă timpul când lucrătorii vor fi răspândiți în multe țări. Lucrătorii din casele noastre de editură trebuie învățați ce înseamnă a fi urmași sinceri ai Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. În trecut, multe suflete au fost lăsate fără apărare. Ei nu au fost învățați ce se înțelege prin știința evlaviei. Nu toți cei care au purtat răspunderi au trăit o viață creștină.

Este nevoie de lucrători consacrați

Am ascultat cuvinte rostite de Acela care înțelege trecutul, prezentul și viitorul.

Mi-a fost făcută cea mai solemnă expunere, arătându-se caracterele pe care trebuie să le dețină cei care sunt acceptați ca tovarăși de jug în instituțiile noastre. Aceste instituții au nevoie de bărbați care să fie cumpătați în adevăratul înțeles al cuvântului. Domnul interzice ca bărbați care nu au învățat să se stăpânească pe ei înșiși, și care neglijează formarea propriului lor caracter pentru a face planuri în dreptul altora, să fie aduși în instituțiile noastre de la Washington D.C. și Mountain View, California.

Lucrătorii din instituțiile noastre trebuie să acorde atenție sfaturilor date de Domnul Hristos. Când adevărul își are sălașul în inima aceluia care are răspundere, când ei vor umbla în lumina care strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu, lucrătorii mai tineri vor dori să înțeleagă cuvintele pe care le aud în adunarea poporului lui Dumnezeu. Ei vor cere explicații complete și vor fi momente speciale de rugăciune și de studiu al Cuvântului, în care Domnul este căutat. Domnul le-a explicat ucenicilor parabolele pe care le prezentase mulțimilor, într-o cameră liniștită sau într-un loc retras. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută pentru tinerii din casele noastre de editură.

Tendința de colonizare

Cei care stau în apropierea instituțiilor noastre trebuie să fie atenți în legătură cu rapoartele înflăcărâte, entuziasmante, pe care le trimit în legătură cu locul respectiv. Pretutendeni există oameni neliniștiți și nemulțumiți și care tânjesc să meargă într-un loc în care, gândesc ei, o vor duce mai bine decât în locul în care se află acum. Ei gândesc că, dacă vor putea găsi ceva de lucru în una din instituțiile noastre, își vor câștiga mai ușor existența.

Cei care au tendința de a se aduna în jurul instituțiilor noastre ar trebui să înțeleagă că este nevoie de muncitori competenți și că poveri grele sunt puse asupra aceluia care sunt legați în mod corespunzător de lucrare. Cei care sunt legați de instituțiile noastre trebuie să fie atât producători, cât și consumatori. Celor care doresc să-și schimbe locul în care stau și să se așeze aproape de una din instituțiile noastre, eu le spun: Credeți voi că, dacă vă așezați aproape de o instituție, vă veți putea câștiga traiul fără grijă sau fără muncă grea? V-ați sfătuit voi cu Domnul în această privință? Aveți voi dovada că dorința voastră de a vă muta nu are la bază motive egoiste și că este pentru slava lui Dumnezeu?

Din scrisorile primite de la cei legați de instituțiile noastre și din mutările făcute

deja, am observat că sunt mulți care doresc să locuiască lângă aceste instituții. Minte mea este împovărată de neliniște în această privință, deoarece eu am primit sfat din partea Domnului cu privire la influența care ar fi exercitată asupra oamenilor și asupra lucrării prin aglomerarea egoistă a poporului nostru pe lângă instituțiile noastre.

Timp de ani de zile, prin avertizări repetate adesea, am adus mărturie poporului nostru că Domnul nu are plăcere să vadă familii părăsind comunitățile mai mici și aglomerându-se în locurile în care se află casele noastre de editură, sanatoriile și școlile noastre, motivul fiind comoditatea, tihna sau avantajul lumesc.

În Australia, noi am mers în pădure și am găsit o bucată mare de pământ pentru școala noastră. S-au făcut planuri să se vândă fraților loturi de pământ aproape de școală și de adunare. Însă eu am fost instruită să protestez împotriva îngăduirii așezării familiilor aproape de școală. Sfatul dat a fost că ar fi mult mai bine ca familiile să nu trăiască aproape de școală și nici prea aproape una de alta.

Cei care simt că trebuie să se mute aproape de casa de editură sau sanatoriul de la Takoma Park ar trebui să fie sfătuiți înainte de a se muta.

Acelora care privesc spre Mountain View ca la un loc potrivit în care să trăiască, pentru că Pacific Press va fi așezată acolo, eu le spun: priviți spre alte locuri ale lumii care au nevoie de lumina pe care voi ați primit-o prin adevăr. Nu uitați că Dumnezeu a încredințat fiecărui om lucrarea sa. Alegeți o altă localitate în care să aveți ocazia de a face ca lumina voastră să strălucească în mijlocul întunericului moral.

Întotdeauna se întâmplă că, atunci când se înființează o instituție, sunt multe familii care doresc să se stabilească în apropierea acesteia. Așa a fost cazul cu Battle Creek și Oakland și, într-o anumită măsură, cu aproape orice loc în care avem o școală sau un sanatoriu.

Există persoane fără astâmpăr care, dacă s-ar duce să trăiască într-un loc nou, tot nemulțumite ar fi, pentru că spiritul de nemulțumire se află în inima lor și schimbarea locului nu atrage după sine și schimbarea inimii. Caracterele lor nu au fost curățite și înnobilate de Spiritul lui Hristos. Ei trebuie să învețe lecția mulțumirii. Ei nu studiază de la cauză la efect. Ei nu caută să înțeleagă testele de caracter ale Bibliei, care sunt esențiale pentru succesul adevărat.

Sunt mulți care doresc să-și schimbe ocupația. Ei doresc să obțină avantaje care, presupun ei, ar exista în alt loc. Aceștia să se întrebe pe ei înșiși ce folos au să se mute, dacă nu au învățat să fie buni, răbdători și gata să dea ajutor în locul în care se află. Să privească la ei înșiși în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și apoi să facă îmbunătățiri acolo unde acestea se impun.

Cei care gândesc să se așeze la Mountain View să-și aducă aminte că aceasta nu înseamnă înțelepciune, cu excepția faptului că sunt chemați la lucrarea de la editură. Lumea este mare; nevoile ei sunt mari. Porniți și întemeiați noi centre în care este nevoie de lumină. Nu vă îngrămădiți într-un singur loc, făcând aceeași greșală care s-a făcut la Battle Creek. Sunt sute de locuri care au nevoie de lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Și, indiferent unde ați trăi, indiferent de circumstanțele în care vă aflați, asigurați-vă că puneți în practică învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu în căminele voastre, în viața voastră de zi cu zi. Căutați pe Domnul ca lumină a voastră, puterea voastră și calea spre ceruri. Nu uitați că Dumnezeu a încredințat talanți fiecărui om, pe care să-i folosească pentru El. Învățați la picioarele lui Isus lecțiile blândeții și ale smereniei și apoi lucrați în spiritul Mântuitorului pentru cei din jurul vostru. Prin ascultarea binevoitoare față de poruncile Sale, faceți din căminul vostru un loc în care Dumnezeu va avea plăcere să sălășluiască cu dragostea Sa. „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.” (Isaia 57, 15).

Fiecare dintre noi avem o anumită lucrare de făcut. Noi trebuie să ne consacram lui Dumnezeu, trup, suflet și spirit. Fiecare copil al Său are ceva de făcut pentru onoarea Numelui Său și pentru slava Sa. Oriunde v-ați afla, puteți fi o binecuvântare.

Dacă există cea mai mică șansă de a vă câștiga existența în locul în care vă aflați, fructificați-o. Faceți planuri înțelepte. Faceți uz de toată iscusința pe care v-a dat-o Dumnezeu. Faceți-vă datorii față de voi înșivă, străduiți-vă să vă îmbunătățiți capacitatea de înțelegere și adaptabilitate, devenind zi de zi tot mai mult în stare de a da socoteală lui Dumnezeu pentru puterile mintale și fizice pe care vi le-a dat. El dorește ca voi să aveți succes. El dorește ca voi să fiți o binecuvântare în căminul vostru și în locul

în care trăiți.

Părinți, ajutați-vă copiii ca să vă poată ajuta și ei pe voi și să vă ajutați unii pe alții. Fiți buni și amabili cu semenii voștri. Prin fapte bune, faceți ca lumina voastră să strălucească în mijlocul întunericului moral. Dacă sunteți creștini adevărați, veți ajunge să înțelegeți tot mai bine care este voia lui Dumnezeu și veți înainta pas cu pas în lumina Cuvântului Său.

Studiați viața lui Hristos și luptați-vă să urmați exemplul pe care l-a dat El. Întrebați-vă dacă v-ați făcut toată datoria față de biserică în propria voastră casă și datoria față de semenii voștri. Ați fost voi credincioși în a învăța pe copiii voștri lecțiile amabilității creștine? Nu mai există lucruri care trebuie îmbunătățite în ce privește administrarea căminului? Nu vă neglijați copiii. Învățați să vă disciplinați pe voi înșivă, ca să meritați respectul copiilor și semenilor voștri. Dacă Domnul Hristos nu locuiește în inimile voastre, cum puteți învăța pe alții lecții de răbdare și bunătate, care trebuie să se manifeste în viața fiecărui creștin? Asigurați-vă că sunteți pe calea Domnului și apoi prezentați adevărul celor din jurul vostru. — The Review and Herald, 2 iunie, 1904.

Lecții din viața lui Solomon

„Despărțiți-vă”

Așezat în fruntea unei națiuni care fusese rânduită a fi lumină pentru neamurile din jur, Solomon ar fi putut aduce multă slavă Dumnezeului universului printr-o viață de ascultare. El ar fi putut să încurajeze poporul lui Dumnezeu să evite relele practicate de popoarele din jur. El ar fi putut să folosească înțelepciunea dată lui de Dumnezeu și puterea de influență pe care o avea, în organizarea și îndrumarea unei mari mișcări misionare pentru iluminarea acelor care erau în necunoaștință de Dumnezeu și adevărul Său. În acest fel, popoarele ar fi fost câștigate spre a-L adora pe Împăratul împăraților.

Satana cunoștea foarte bine rezultatele care ar fi însoțit ascultarea și în primii ani ai domniei lui Solomon — ani de glorie datorită înțelepciunii, mărinimiei și integrității împăratului — el a căutat să introducă influențe care aveau să submineze în mod perfid loialitatea lui Solomon față de principii și să-l facă să se despartă de Dumnezeu. Și știm din raportul scris că vrăjmașul a avut succes în efortul său: „Solomon s-a încuscrit cu Faraon, împăratul Egiptului. A luat de nevastă pe fata lui Faraon și a adus-o în cetatea lui David.” (1 Împărați 3, 1.)

Formând o alianță cu o națiune păgână și pecetluindu-și învoiala printr-o căsătorie cu o prințesă idolatră, Solomon a desconsiderat cu nechibzuință rânduielele înțelepte întocmite de Dumnezeu pentru a menține curăția poporului Său. Speranța că această soție egipteană se va converti nu a fost decât o slabă scuză pentru păcat. Prin încălcarea clară a poruncii de a rămâne separați de alte popoare, regele și-a unit puterea cu brațul firesc.

Pentru un timp, Dumnezeu, în îndurarea Sa cea mare, a trecut peste această teribilă greșală. Soția lui Solomon s-a convertit; iar regele, printr-o hotărâre înțeleaptă, ar fi putut face mult pentru a ține în frâu forțele rele pe care el le declanșase prin imprudența sa. Însă Solomon a început să piardă Sursa puterii și a slavei sale. Înclinațiile firești au câștigat supremație asupra rațiunii. Pe măsură ce încrederea sa în sine a crescut, el a căutat să împlinească planul lui Dumnezeu pe propria sa cale. El s-a

gândit că alianțele politice și comerciale cu națiunile din jur aveau să le aducă la cunoașterea adevăratului Dumnezeu; și astfel, el a intrat în alianțe nesfinte cu națiune după națiune. Adesea, aceste alianțe erau pecetluite prin căsătorii cu prințese păgâne. Poruncile lui Iehova au fost lăsate la o parte în favoarea obiceiurilor națiunilor din jur.

În anii apostaziei lui Solomon, decăderea lui Israel a fost rapidă. Cum ar fi putut fi altfel, când însuși regele lor s-a unit cu agenții satanici? Prin aceste unelte, vrăjmașul a lucrat pentru a tulbura mintea poporului cu privire la adevărata și falsa închinare. Ei au devenit o pradă ușoară. Căsătoria cu păgânii devenise o practică obișnuită. Israelii și-au pierdut rapid oroarea față de idolatrie. Au fost introduse obiceiurile păgâne. Mamele idolatre și-au crescut copiii, învățându-i ritualurile păgâne. Credința ebraică a ajuns curând un amestec de idei confuze. Comerțul cu celelalte popoare i-au adus pe israeliți într-o legătură apropiată cu cei care nu aveau dragoste pentru Dumnezeu și astfel propria lor dragoste față de Dumnezeu a scăzut în mare măsură. A slăbit simțul lor ascuțit cu privire la caracterul cel înalt și sfânt al lui Dumnezeu. Refuzând să meargă pe calea ascultării, ei și-au oferit devotamentul lui Satana. Vrăjmașul s-a bucurat de succesul obținut, ștergând chipul divin din mintea poporului pe care Dumnezeu l-a ales ca reprezentant al Său. Prin căsătoriile cu cei idolatri și continua întovărășire cu ei, Satana a produs ceea ce dorise de atât de mult timp — o apostazie generală.

Alianțe nescripturistice

Domnul dorește ca slujitorii Săi să-și păstreze un caracter sfânt și deosebit. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” — este porunca Sa; „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic».” (2 Corinteni 6, 14-18.)

Niciodată n-a mai fost vreun timp în istoria pământului când această avertizare să fie mai potrivită ca acum. Mulți așa-ziși creștini cred, ca și Solomon, că se pot uni cu cei necredincioși, deoarece influența lor asupra celorlalți va fi benefică; însă, mult prea

adesea, ei înșiși, prinși în cursă și biruiți, renunță la credința lor sfântă, sacrifică principiul și se despart de Dumnezeu. Un pas greșit conduce la altul, până când, în cele din urmă, ei se așează într-un loc în care nu mai au nici o speranță să rupă lanțurile care îi leagă.

Tinerii creștini trebuie să aibă mare grijă în prietenii pe care le leagă și în alegerea tovarășilor lor. Luați aminte ca nu cumva ceea ce acum socotiți că este aur curat să fie metal inferior. Asocierile cu cei lumești au tendința de a pune piedici în calea slujirii lui Dumnezeu și multe suflete sunt ruinate prin legături nepotrivite, fie că sunt legături de serviciu sau maritale, cu aceia care nu pot înălța sau înnobila niciodată. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se aventureze niciodată pe terenul interzis. Căsătoria între credincioși și necredincioși este interzisă de Dumnezeu. Însă, mult prea adesea, inima neconvertită își urmează propriile ei dorințe și se formează căsătorii nesfințite de Dumnezeu. Datorită acestui lucru, mulți bărbați și multe femei sunt fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Aspirațiile lor nobile sunt moarte; printr-un context de împrejurări, ei sunt prinși în lațul lui Satana. Cei care sunt stăpâniți de pasiune și impuls vor avea de cules un seceriș amarnic în această lume, iar calea pe care o urmează poate avea ca urmare pierderea sufletelor lor.

Lucrarea în instituții

Cei care au sarcina să se ocupe de instituțiile Domnului au nevoie de multă putere și har din partea lui Dumnezeu, ca să nu umble în contradicție cu principiile adevărului. Mulți, foarte mulți sunt extrem de slabi în a înțelege obligația pe care o au de a păstra adevărul în toată curăția sa, necontaminat de nici o urmă de greșeală. Primejdia lor constă în faptul că nu apreciază prea mult adevărul, lăsând astfel asupra minților impresia că nu are prea mare importanță ceea ce credem, dacă, îndeplinind planuri născocite de oameni, ne putem ridica mai presus de lume, deținând o poziție superioară, ca și când am ocupa locul cel mai înalt.

Dumnezeu cheamă pe bărbații care au inimile statornice de partea adevărului, tari ca oțelul și care vor sta neclintiți în ce privește integritatea lor, nefiindu-le teamă de împrejurări. El cheamă pe bărbații care vor rămâne despărțiți de dușmanii adevărului. El cheamă pe bărbații care nu vor îndrăzni să se bizuie pe brațul de carne, asociindu-se cu cei lumești pentru a-și asigura mijloace pentru înaintarea lucrării Sale — fie și pentru construirea de instituții. Solomon, prin alianțele sale cu cei necredincioși, și-a asigurat

mult aur și argint, însă prosperitatea sa l-a dus la ruină. Oamenii de astăzi nu sunt mai înțelepți decât el și ei sunt tot atât de predispuși să cedeze influențelor care au dus la căderea sa. Timp de mii de ani, Satana a tot câștigat experiență în a înșela; iar de cei care trăiesc în acest veac, el se apropie cu o putere copleșitoare. Singura noastră siguranță stă în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, care ne-a fost dat drept călăuză sigură și sfătuitoare. Poporul lui Dumnezeu de astăzi trebuie să se păstreze distinct și despărțit de lume, de spiritul și influențele ei.

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.” Vom asculta noi de glasul lui Dumnezeu sau vom face un lucru pe jumătate și vom încerca să slujim atât lui Dumnezeu, cât și lui Mamona? Înaintea fiecăruia dintre noi stă o lucrare serioasă. Gândurile bune, scopurile curate și sfinte nu vin la noi în mod natural. Noi trebuie să luptăm pentru ele. În toate instituțiile noastre, în casele de editură, în colegii și sanatorii, trebuie să prindă rădăcini principiile curate și sfinte. Dacă instituțiile noastre sunt ceea ce Dumnezeu a rânduit să fie, cei care au legătură cu acestea nu vor lua modelul instituțiilor lumești. Ei vor fi deosebiți, stăpâniți și călăuziți de standardul Bibliei. Ei nu vor fi în armonie cu principiile lumii pentru a putea avea stăpânire. Nici un fel de motivații nu vor avea forța suficientă să-i îndepărteze de pe calea cea dreaptă a datoriei. Cei care sunt stăpâniți de Duhul lui Dumnezeu nu vor căuta propria lor plăcere și distracție. Dacă Hristos domnește în inimile membrilor bisericii Sale, ei vor răspunde chemării: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei”. „Nu fiți părtași păcatelor lor”.

Dumnezeu dorește să învățăm lecția solemnă că noi înșine ne croim propria soartă. Caracterele pe care ni le formăm în această viață vor decide dacă suntem sau nu potriviți să trăim în veacurile veșnice. Nici un om nu se poate aventura să slujească și lui Dumnezeu, și lui Mamona și să se simtă în siguranță. Dumnezeu ne poate păstra în lume, dar nu ne poate scoate din lume. Dragostea Lui nu este nesigură și schimbătoare. El veghează întotdeauna asupra copiilor Săi cu o grijă ce nu se poate măsura și care este veșnică. Însă El ne cere să fim cu totul de partea Lui. „Nici un om nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona.” (Matei 6, 24.)

Solomon a fost înzestrat cu o înțelepciune minunată; însă lumea l-a îndepărtat de Dumnezeu. Noi trebuie să ne păzim sufletele cu toată seriozitatea, pentru ca grijile și atracțiile lumești să nu ne fure timpul care ar trebui acordat lucrurilor veșnice. Dumnezeu l-a avertizat pe Solomon în legătură cu primejdia în care se afla, iar astăzi El

ne avertizează pe noi să nu ne punem în primejdie sufletele, iubind lumea. „Ieșiți din mijlocul lor”, ne imploră El, „și despărțiți-vă de ei... nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6, 17.18.) — The Review and Herald, 1 februarie, 1906.

Capitolul 66

Profesorii — exemple de integritate creștină

Am o solie pentru cei care se află la conducerea instituțiilor noastre de învățământ. Sunt instruită să atrag atenția fiecărei persoane care ocupă o funcție de răspundere către legea divină, care este temelia oricărui comportament corespunzător. Voi începe, atrăgând atenția spre legea dată în Eden și către răsplata ascultării și pedeapsa pentru neascultare.

Pentru că Adam a călcat legea, păcatul a fost introdus în lumea frumoasă și plăcută pe care a creat-o Dumnezeu, iar bărbații și femeile au devenit tot mai împietriți în neascultarea de legea Sa. Domnul a privit jos, spre lumea noastră nepocăită, și a hotărât că trebuie să le arate călcătorilor legii o manifestare a puterii Sale. El i-a făcut cunoscut lui Noe planul Său și l-a învățat să-i avertizeze pe oameni, în timp ce își construia corabia în care cei ce se pocăiau își puteau găsi adăpost, până avea să treacă mânia lui Dumnezeu. Timp de 120 de ani, Noe a proclamat solia de avertizare lumii antediluviene; însă numai câțiva dulgheri, pe care i-a folosit la construirea corăbiei au crezut solia, însă au murit înainte de potop; iar alții, dintre cei convertiți de Noe, au apostaziat din nou. Neprihăniții de pe pământ erau puțini și doar opt au intrat în corabie. Aceștia au fost Noe și familia sa.

Neamul răzvrătit a fost nimicit de potop. Moartea a fost partea lor. Prin împlinirea avertizării profetice, că toți aceia care nu aveau să țină poruncile cerului aveau să bea apele potopului, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu a fost exemplificat.

După potop, oamenii s-au înmulțit iarăși pe pământ, iar nelegiuirea, de asemenea, a crescut. Idolatria a ajuns aproape generală. În cele din urmă, Domnul i-a lăsat pe călcătorii de lege, împietriți, să urmeze propriile lor căi rele, în timp ce El l-a ales pe Avraam, din seminția lui Sem, și l-a făcut păzitorul legii Sale în generațiile viitoare. La el a venit solia: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” (Geneza 12, 1.) Și, prin credință, Avraam a ascultat. „El a plecat, neștiind unde se duce.”

Sămânța lui Avraam s-a înmulțit și, cu timpul, Iacov, fiii săi și familiile lor s-au

pogorât în Egipt. Aici, ei și urmașii lor au rămas timp de mulți ani, până ce, în cele din urmă, Domnul i-a scos din Egipt, pentru a-i duce în țara Canaanului. Planul Său era să facă din acest neam de robi un popor care avea să descopere caracterul Său națiunilor idolatre ale lumii. Dacă ar fi ascultat de cuvântul Său, ei ar fi intrat în țara făgăduită. Însă ei au fost neascultători și răzvrățiți și au pribegit prin pustie timp de 40 de ani. Doar doi dintre adulții care au părăsit Egiptul au intrat în Canaan.

În timpul pribegirii prin pustie, Dumnezeu le-a dat israeliților Legea Sa. El i-a condus la Sinai și acolo, în mijlocul unor scene de o măreție înfricoșătoare, a proclamat Cele Zece Porunci.

Noi putem profita, studiind raportul legat de pregătirea făcută de adunarea lui Israel în vederea auzirii Legii. „În luna a treia după ieșirea lor din țara Egiptului, copiii lui Israel au ajuns în ziua aceea în pustia Sinai și au tăbărât în pustie. Israel a tăbărât acolo în fața muntelui. Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: «Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu».” (Exod 19, 1-5.)

Deci, cine trebuie să fie socotit Conducătorul neamurilor? Domnul Cel Atotputernic. Toți împărații, toți conducătorii, toate neamurile se află sub conducerea și călăuzirea Sa.

„Și Moise a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul.” (Exod 19, 7.)

Care a fost răspunsul adunării, care număra mai mult de un milion de oameni?

„Tot poporul a răspuns: «Vom face tot ce a zis Domnul!» Moise a spus Domnului cuvintele poporului.” (Exod 19, 8.)

În acest fel, copiii lui Israel au fost desemnați a fi un popor deosebit. Printr-un legământ solemn, ei au făgăduit să-I fie credincioși lui Dumnezeu.

Apoi, poporului i-a fost poruncit să se pregătească pentru auzirea legii. În dimineața celei de-a treia zi, a fost auzit glasul lui Dumnezeu. Vorbind tare din mijlocul

întunericului care Îl împresura, în timp ce Se afla pe munte, înconjurat de un cortegiu de îngeri, Domnul le-a făcut cunoscut Legea Sa.

Dumnezeu a însoțit proclamarea Legii Sale de manifestări ale puterii și slavei Sale, pentru ca poporul Său să poată fi pătruns de un respect profund pentru Autorul Legii, Creatorul cerurilor și al pământului. De asemenea, El avea să arate tuturor oamenilor caracterul sacru, importanța și permanența Legii Sale.

Poporul israel a fost copleșit de spaimă. Ei s-au îndepărtat de munte cu teamă și respect sfânt. Adunarea a strigat către Moise: „Vorbește-ne tu însuți ... să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. (Exod 20, 19.)

Mințile oamenilor din popor, orbite și degradate în urma robiei, nu au fost pregătite să aprecieze pe deplin principiile atotcuprinzătoare ale Celor Zece Precepte. Pentru ca obligațiile Decalogului să poată fi pe deplin înțelese și îndeplinite, au mai fost date și alte precepte, care ilustrau și aplicau preceptele cuprinse în Cele Zece Porunci. Spre deosebire de Decalog, aceste rânduieli i-au fost date lui Moise, care avea să le transmită poporului.

Pe când cobora de pe munte, Moise „a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: «Vom face tot ce a zis Domnul». Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis-de-dimineă, a zidit un altar la poalele muntelui și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel să aducă Domnului arderi de tot și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini; iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului și a citi-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul». Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: «Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte».” (Exod 24, 4-8.)

În acest fel, printr-unul dintre cele mai solemne servicii, copiii lui Israel au fost puși deoparte ca popor deosebit. Stropirea sângelui reprezintă sângele vărsat de Domnul Isus, prin care ființele omenești sunt curățite de păcat.

Încă o dată, Domnul rostește cuvinte deosebite către poporul Său. În capitolul 31

din Exod, citim: „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Să nu care cumva să nu țineti Sabatele Mele, căci aceasta va fi între Mine și voi și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.... Copiii lui Israel să țină Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, cu un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat». Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu”. (Versetele 13-18.)

Mi-au fost prezentate multe alte pasaje din Scriptură cu privire la caracterul sacru al Legii lui Dumnezeu. Scenă după scenă, au trecut prin fața mea până am ajuns la timpul prezent. Cuvântul rostit de Dumnezeu lui Israel s-a adeverit. Poporul nu a ascultat și numai doi dintre adulții care au părăsit Egiptul au intrat în Canaan. Oare nu-și va împlini Domnul cuvântul și astăzi, dacă conducătorii poporului Său se îndepărtează de poruncile Sale?

Am fost îndreptată spre capitolul 4 din Deuteronom. Tot acest capitol trebuie studiat. Luați aminte în mod special la această afirmație: „Să știi dar în ziua aceasta și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Păzește dar legile și poruncile Lui, pe care ți le dau azi, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine, și să ai multe zile în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”. (Deuteronom 4, 39-40.)

Capitolele 8 și 11 au, de asemenea, o mare însemnătate pentru noi. Lecțiile pe care le conțin acestea sunt de cea mai mare importanță și ne sunt date și nouă în aceeași măsură ca și israeliților. În capitolul 11, Dumnezeu spune:

„Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru și dacă vă veți abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta și vă veți duce după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți.” (Deuteronom 11, 26-28.)

Am fost instruită, ca sol al lui Dumnezeu, să zăbovesc în mod special asupra raportului cu privire la păcatul lui Moise și a urmării triste a acestuia, ca o lecție solemnă pentru cei care dețin o poziție de răspundere în școlile noastre și mai ales a

acelora care sunt directori ai acestor instituții.

Despre Moise, Cuvântul lui Dumnezeu afirmă: „Moise însă era un om blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului”. (Numeri 12, 3.) Mult timp se luptase cu răzvrătirea și încăpățânarea poporului lui Israel. Însă, în cele din urmă, răbdarea sa a cedat. Ei se aflau la hotarele țării făgăduite. Dar, înainte de a intra în Canaan, trebuia să arate că ei cred în făgăduința lui Dumnezeu. Rezerva de apă s-a terminat. Era pentru ei o ocazie de a merge prin credință, și nu prin vedere. Însă ei au uitat brațul care atât de mulți ani le asigurase toate nevoile și, în loc să se întoarcă spre Dumnezeu pentru ajutor, ei au murmurat împotriva Lui.

Strigătele lor erau îndreptate împotriva lui Moise și Aaron: „Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi și vitele noastre? Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochini, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?” (Numeri 20, 4-5.)

Cei doi frați s-au dus în fața mulțimii. Însă, în loc să-i vorbească stâncii, așa cum îl îndrumase Dumnezeu, Moise a lovit-o cu furie, strigând: „Ascultați, răzvrătiților, vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” (Numeri 20, 10.)

Amarnică și profund umilitoare a fost judecata pronunțată imediat. „Domnul a vorbit lui Moise și Aaron: «Pentru că n-ați crezut în Mine ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau».” (Numeri 20, 12.) Ei aveau să moară împreună cu Israel cel răzvrătit înainte de a trece Iordanul.

Domnul a dorit ca poporul să învețe din experiența lui Moise că, atunci când ei fac ceea ce scoate în evidență eul, lucrarea Sa este neglijată, iar El este dezonorat. Domnul va acționa împotriva acelor care lucrează contra Lui. Numele Lui, doar acesta trebuie proslăvit pe pământ.

Timp de mai mult de douăzeci de ani, în diferite momente, lucruri ciudate au venit asupra noastră. Cei care au devenit necredincioși, care nu au înălțat principiile neprihănirii, trebuie acum să-L caute pe Domnul cu adâncă umilință a sufletului și să se convertească, pentru ca Dumnezeu să poată vindeca nelegiuirile lor.

Acela care stă în fruntea unei școli trebuie să-și dea tot interesul pentru a face din

școală ceea ce Domnul a rânduit. Dacă este ambițios și vrea să urce sus, tot mai sus, dacă ajunge mai presus de competențele reale ale lucrării sale, și trece peste simplitate, și desconsideră principiile sfinte ale cerului, el trebuie să învețe din experiența lui Moise că Domnul Își va manifesta cu siguranță neplăcerea datorită eșecului său de a fi atins standardul pus în fața lui.

Directorul unei școli trebuie să aibă grijă în mod deosebit de resursele financiare ale școlii. El trebuie să cunoască principiile de bază ale contabilității. El trebuie să fie credincios și să raporteze cum a folosit toți banii care au trecut prin mâna sa, în folosul școlii. Fondurile școlii nu trebuie depășite în cheltuielile care se fac, ci trebuie făcut orice efort cu putință pentru a spori utilitatea școlii. Cei cărora li s-a încredințat administrarea financiară a instituțiilor noastre de învățământ nu trebuie să-și îngăduie nepăsare în cheltuirea banilor. Tot ce este în legătură cu finanțele școlilor noastre trebuie să fie cu desăvârșire corect. Calea Domnului trebuie urmată cu strictețe, chiar dacă aceasta s-ar putea să nu fie în conformitate cu căile oamenilor.

Celor care au în grijă școlile noastre, eu le spun: Faceți voi din Dumnezeu și Legea Sa delectarea voastră? Sunt principiile pe care le urmați voi sănătoase, curate și nealterate? Sunteți voi, în viața voastră practică, stăpâniți de Dumnezeu? Simțiți voi nevoia de a asculta de El în toate lucrurile, oricât de mici ar fi? Dacă sunteți ispitiți să vă însușiți banii care intră în școală și să-i alocați în lucruri care nu aduc nici un beneficiu școlii, principiile pe care le aveți voi ca standard au nevoie de o examinare atentă, ca să nu vină timpul când voi veți fi cei criticați și găsiți necorespunzători. Cine este contabilul vostru? Cine este casierul vostru? Cine este administratorul? Sunt ei atenți și competenți? Concentrați-vă asupra acestor lucruri. S-ar putea ca banii să fie folosiți necorespunzător, fără să se știe exact de ce; și s-ar putea ca o școală să fie mereu în pierdere datorită unor cheltuieli neînțelepte. Deși cei din conducere s-ar putea să simtă acest lucru din plin, ei pot motiva că au făcut tot ce au putut. Însă de ce permit ei să se acumuleze datorii? Fie ca cei care poartă răspunderea școlii să verifice în fiecare lună cum stă școala din punct de vedere financiar.

Frații mei care aveți răspunderi, înălțați legea împărăției lui Hristos, dându-i ascultare cu toată voința voastră. Dacă voi înșivă nu vă aflați sub stăpânirea Conducătorului Universului, cum puteți asculta voi de Legea Sa, așa cum cere Cuvântul Său? Cei care sunt așezați în poziții de răspundere sunt aceia care trebuie să fie cei mai conștienți de responsabilitatea pe care o au față de Legea lui Dumnezeu și de importanța

păzirii tuturor cerințelor Sale.

În multe privințe, mulți dintre cei care au legătură cu școlile noastre trebuie să aibă o țintă mai înaltă. Noi știm că unii sunt cu totul hotărâți să asculte de orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu. Acestor bărbați și femei li se va da înțelepciunea de a discerne între neprihănire și lipsa neprihănirii. Ei au credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul și ei Îl descoperă pe Dumnezeul lumii.

Noi toți trebuie să dobândim o experiență mai înaltă în lucrurile lui Dumnezeu ca până acum. Eul trebuie să moară, iar Domnul Hristos trebuie să ia în stăpânire templul sufletului. Medicii, pastorii, profesorii și toți ceilalți care au poziții de răspundere trebuie să învețe umilința lui Hristos, înainte ca El să Se poată descoperi în ei. Prea adesea, eul este atât de important în viața omului, încât Domnul nu îl poate modela. Eul conduce și-ntr-o parte, și-n cealaltă, iar omul merge înainte cum îi place. Domnul Hristos spune eului: „Mergi pe calea Mea. Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Atunci Eu îl pot accepta ca ucenic al Meu. Pentru ca să Mă poată sluji într-un mod acceptabil, el trebuie să facă lucrarea pe care Eu i-am dat-o, în armonie cu sfaturile Mele.” — The Review and Herald, 16, 23 august, 1906.

Capitolul 67

Lucrul esențial în educație

Educația cea mai importantă pe care trebuie să o dobândească tinerii de astăzi și care îi va face corespunzători pentru școala mai înaltă de sus este acea educație care îi va învăța cum să descopere voia lui Dumnezeu lumii. A neglija această fază a instruirii lor și a aduce în școlile noastre metode lumești înseamnă o pierdere atât pentru profesori, cât și pentru studenți.

Chiar înainte de a fi luat la cer, Ilie a vizitat școlile profeților și i-a instruit pe studenți cu privire la punctele cele mai importante ale educației lor. El le-a repetat acum lecțiile pe care le dăduse în vizita anterioară, întipărint în mințile tinerilor importanța simplității în orice domeniu al educației. Numai în acest fel puteau fi modelați de cer și porni înainte pe căile Domnului. Dacă ar fi conduse așa cum a rânduit Dumnezeu, școlile noastre din acest timp al sfârșitului ar face o lucrare asemănătoare celei făcute prin școlile profeților.

Cei care pleacă din școlile noastre și se angajează în lucrare misionară au nevoie de experiență în ce privește cultivarea pământului și alte domenii ale lucrului manual. Ei trebuie să fie instruiți pentru a putea prelua orice domeniu al lucrării în câmpurile în care vor fi chemați. Nici o lucrare nu va fi mai eficientă decât cea făcută de cei care, dobândind o educație în viața practică, vor porni înainte pregătiți să învețe pe alții așa cum ei, la rândul lor, au fost învățați.

În învățăturile Sale, Mântuitorul a reprezentat lumea ca pe o vie. Am face bine dacă am studia parabolele în care este utilizat acest simbol. Dacă în școlile noastre s-ar dovedi mai mult interes și mai multă credincioșie pentru cultivarea pământului, n-ar mai exista lipsă de interes din partea studenților pentru clădiri, plăcere pentru sporturi și distracții, care produc atâtea probleme în lucrarea din școlile noastre.

Când i-a așezat în grădina Edenului pe primii noștri părinți, Dumnezeu le-a dat îndemnul „s-o lucreze” și „s-o păzească”. Dumnezeu terminase lucrarea creației și spusese că toate lucrurile erau foarte bune. Totul corespundea scopului pentru care a fost creat. Atâta timp cât Adam și Eva au ascultat de Dumnezeu, munca lor în grădină a

fost o plăcere; pământul a rodit cu îmbelșugare pentru nevoile lor. Însă, când s-a îndepărtat de Dumnezeu și nu L-a mai ascultat, omul a fost condamnat să lupte cu semințele semănate de Satana și să-și câștige pâinea în sudoarea frunții sale. De acum înainte, el avea să se lupte cu truda și greutatea împotriva puterii căreia își supusese voința.

Era planul lui Dumnezeu acela de a îndepărta prin trudă toate relele pe care omul le adusese în lume prin neascultare. Muncind din greu, ispitirile lui Satana pot fi făcute ineficiente și, de asemenea, răul în care omul fusese înfășurat. Fiul lui Dumnezeu a fost dăruit lumii prin moartea Sa, făcând ispășire pentru păcatele lumii, și prin viața Sa, învățându-i pe oameni cum pot fi zădărnicate planurile vrăjmașului. Luând asupra Lui natura omenească, Domnul Hristos S-a făcut una cu frații Săi, a simțit cu ei și, printr-o viață de muncă neobosită, i-a învățat pe oameni cum pot deveni lucrători împreună cu Dumnezeu în făurirea împărăției Sale în lume.

Dacă aceia care au primit sfaturi cu privire la planul lui Dumnezeu pentru educația tinerilor din aceste timpuri din urmă își vor preda voința lui Dumnezeu, El îi va învăța care este voia Sa și care este calea Sa. Domnul Hristos trebuie să fie învățătorul în școlile noastre. Dacă profesorii și studenții Îi vor acorda locul care i se cuvine, El va lucra prin ei pentru a aduce la îndeplinire planul de mântuire.

Elevii și studenții trebuie învățați să caute sfatul lui Dumnezeu prin rugăciune. Ei trebuie să fie învățați să privească la Creatorul lor ca la un îndrumător care nu dă greș niciodată. Ei trebuie învățați lecțiile stăpânirii de sine și ale încrederii, ale adevăratei bunătăți și acelei amabilități care pornește din inimă. Ei trebuie să învețe lecția consecvenței. Caracterele lor trebuie să răspundă cuvintelor lui David: „Fiii noștri sunt ca niște odrasle care cresc în tinerețea lor; fetele noastre ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba caselor împărătești”. (Psalmii 144, 12.) Prin toate acestea, ei sunt calificați pentru a servi în câmpul misionar.

Studentul convertit a rupt lanțul care îl ține în slujba păcatului și se află într-o relație corespunzătoare cu Dumnezeu. Numele lui este înscris în cartea vieții Mielului. El se află sub o obligație solemnă de a renunța la rău și de a se așeza sub jurisdicția lui Dumnezeu. Prin rugăciune stăruitoare, el trebuie să se alipească de Hristos. A neglija acest lucru, a refuza să-I slujească înseamnă a pierde dreptul la favoarea Marelui Învățător și a deveni câmpul de luptă al vicleșugurilor lui Satana. A fost planul cerului

ca, prin sacrificiul fără margini al lui Hristos, să-i aducă din nou pe oameni în armonie cu Dumnezeu. Educația care îl aduce pe student într-o relație strânsă cu Învățătorul trimis de Dumnezeu este adevărata educație.

Poporul lui Dumnezeu reprezintă uneltele alese de El pentru creșterea bisericii Sale de pe pământ. Ei trebuie să caute sfatul lui Dumnezeu. Distracțiile și plăcerile lumești nu trebuie să aibă loc în viața creștinului. Tăria poporului Său stă în urma calea Domnului. Trebuie să se dea pe față credința lor în singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru va face impresie asupra minții celor stăpâniți de lucruri lumești. Acela care ia poziție și se desparte de lume și se luptă să devină una cu Hristos va avea succes în a atrage sufletele la Dumnezeu. Harul lui Hristos va fi atât de evident în viața sa, încât lumea va vedea că el a umblat cu Hristos și a învățat de la El.

„Du-te azi și lucrează în via Mea”, poruncește Mântuitorul. „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu!”. (1 Corinteni 10, 31.) Fie ca toți aceia care susțin că sunt copii ai Împăratului ceresc să caute continuu să reprezinte principiile Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare să-și aducă aminte că, în spirit, în cuvinte și fapte, el trebuie să fie credincios tuturor preceptelor și poruncilor Domnului. Noi trebuie să fim supuși ai împărăției lui Hristos, credincioși, vrednici de încredere, pentru ca cei din lume care sunt înțelepți să poată avea o reprezentare adevărată a bogățiilor, bunătății, îndurării, milei și curtoaziei cetățenilor Împărăției lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 24 octombrie, 1907.

Capitolul 68

Un mesaj către profesori

Mi-a fost dată o solie pentru profesorii din școlile noastre. Cei care acceptă responsabilitatea sacră de a fi profesori trebuie să înainteze continuu în experiența lor. Ei nu trebuie să fie mulțumiți să rămână în vale, ci trebuie să urce mereu către cer. Având Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile lor și perseverând în a iubi oamenii, ei trebuie să înainteze pas cu pas în eficiență.

Experiența creștină profundă va fi îmbinată cu lucrarea educației autentice. Școlile noastre trebuie să înainteze în mod statornic în dezvoltarea creștină; și pentru realizarea acestui obiectiv, cuvintele și exemplul profesorului trebuie să fie un ajutor constant. „Și voi, ca niște pietre vii”, spune apostolul, „sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” (1 Petru 2, 5.) Ar fi bine ca fiecare profesor și student să studieze cu atenție aceste cuvinte, punându-și întrebarea în dreptul lui: Am dobândit eu, prin harul îmbelșugat ce mi s-a oferit, acea experiență pe care trebuie să o aibă un copil al lui Dumnezeu pentru a înainta continuu, treaptă cu treaptă, spre mai sus?

În orice aspect al educației, profesorii trebuie să caute să împărtășească lumină din Cuvântul lui Dumnezeu și să arate însemnătatea ascultării de un „Așa zice Domnul”. Educația trebuie să fie de o așa manieră, încât studenții să facă din principiile drepte călăuză tuturor acțiunilor lor: aceasta este educația care va dăinui de-a lungul veacurilor veșniciei.

Mi-au fost date cuvinte de avertizare către profesorii din școlile întemeiate de noi. Școlile noastre trebuie să aibă un caracter diferit de cel al celorlalte școli populare. Doar studiul manualelor obișnuite nu este suficient; și multe dintre cărțile care sunt folosite nu sunt necesare pentru școli ce au fost înființate să-i pregătească pe studenți pentru școala de sus. Ca urmare, studenții din aceste școli nu primesc cea mai desăvârșită educație creștină. Punctele cele mai importante care sunt necesare pentru a-i pregăti pe studenți ca să poată sta în fața ultimei mari examinări sunt tocmai acelea care sunt neglijate, acelea care trebuie să-i pregătească pentru lucrare misionară, acasă și în câmpuri depărtate. Educația de care este nevoie acum este aceea care îi califică pe

studenți pentru lucrare misionară practică, învățându-i să-și pună orice facultate sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu. Cartea de studiu care este de cea mai mare valoare este cea care conține sfaturile lui Hristos, Învățătorul învățătorilor. Domnul așteaptă ca profesorii noștri să îndepărteze din școlile noastre acele cărți care învață puncte de vedere care nu sunt în conformitate cu Cuvântul Său și să facă loc acelor cărți care sunt de cea mai mare valoare. Planul Domnului este ca profesorii din școlile noastre să depășească în înțelepciune înțelepciunea lumii, pentru că ei studiază înțelepciunea Lui. Dumnezeu va fi onorat atunci când profesorii din școlile noastre, din clasele cele mai mari până la cele mai mici, vor arăta că ei au o înțelepciune mai mare decât cea a lumii, deoarece Învățătorul Suprem este Cel care îi conduce.

Profesorii noștri trebuie să învețe continuu. Toți reformatorii trebuie să se lase disciplinați de Dumnezeu. Propriile lor vieți trebuie să fie reformate, iar inimile lor, supuse harului lui Hristos. Trebuie să se renunțe la orice obicei și la orice idee luminoasă ce nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu.

Atunci când Nicodim, un mare învățător al lui Israel, a venit la Domnul Isus pentru a-I pune întrebări, Domnul Hristos a expus în fața lui cele dintâi principii. Nicodim, deși deținea o poziție onorabilă în Israel, nu avea o concepție corectă cu privire la ceea ce trebuie să fie un învățător al lui Israel. El avea nevoie de sfat cu privire la cele dintâi principii ale vieții divine, deoarece el nu învățase alfabetul adevăratei experiențe religioase.

Ca răspuns la sfatul lui Hristos, Nicodim a întrebat: „Cum se poate așa ceva?” Domnul Hristos i-a răspuns: „Tu, care ești un învățător al lui Israel, nu pricepi aceste lucruri?” (Ioan 3, 9.10.) Aceeași întrebare poate fi pusă multora care dețin poziții de răspundere ca profesori, medici și pastori ai Evangheliei, dar care au neglijat partea esențială a educației lor, aceea care avea să-i pregătească pentru a lucra creștinește cu mințile oamenilor.

În sfaturile pe care le-a dat Domnul Hristos ucenicilor Săi și poporului din toate categoriile sociale care au venit să asculte cuvintele Sale, se găsea ceva care îi situa într-un plan înalt în ce privește gândirea și acțiunea. Dacă astăzi ar fi transmise celui care învață cuvintele lui Hristos, și nu cuvintele oamenilor, noi am putea vedea mai multă inteligență, o mai clară înțelegere a lucrurilor cerești, o mai profundă cunoaștere de Dumnezeu și o viață creștină mai curată și mai viguroasă. „Adevărat, adevărat vă spun”,

zicea Domnul Hristos, „cine crede în Mine are viața veșnică. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care se pogoară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac.” (Ioan 6, 47-51.)

„Isus, care știa în sine că ucenicii Săi cârteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: «Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață».” (Ioan 6, 61-63.)

Noi suntem greoi în a înțelege cât de mult avem nevoie să studiem cuvintele lui Hristos și metodele Sale de lucru. Dacă învățăturile Sale ar fi mai bine înțelese, multe din sfaturile care sunt date astăzi școlilor noastre ar fi apreciate la justa lor valoare. S-ar vedea că multe lucruri din cele care sunt predate în școli nu fac să crească simplitatea evlaviei în viața studentului. Atunci, înțelepciunea mărginită ar primi mai puțină onoare, iar Cuvântul lui Dumnezeu ar fi așezat într-un loc mai onorabil.

Când profesorii noștri sunt cu adevărat convertiți, ei vor experimenta acea foame a sufletului după cunoașterea de Dumnezeu și, ca niște elevi umili în școala lui Hristos, ei vor studia ca să poată cunoaște neprihănirea Sa. Principiile neprihănirii vor călăuzi viața și vor fi predate studenților ca fiind principiile care guvernează educația cerului. Când profesorii vor căuta cu toată inima lor să aducă adevăratele principii în lucrarea de educație, îngerii lui Dumnezeu vor fi prezenți spre a face impresii asupra inimii și minții. — The Review and Herald, 7 noiembrie 1907.

Capitolul 69

Măsuri pentru școlile noastre

Un apel către pastorii, medicii și profesorii din California de Sud.

Bărbații care se află în conducerea lucrării solemne de vestire a ultimei solii a Evangheliei trebuie să cultive și să nutrească gânduri și idei înalte. Este privilegiul tuturor acelor care poartă responsabilități în lucrarea Evangheliei să poată învăța în școala lui Hristos. Acela care pretinde că Îl urmează pe Hristos nu trebuie să fie condus de ceea ce îi dictează propria lui voință; mintea lui trebuie condusă să gândească așa cum gândea Hristos și iluminată să înțeleagă voia și calea lui Dumnezeu. Un astfel de credincios va fi un urmaș al lui Hristos în ceea ce privește metodele de lucru.

Frații noștri nu trebuie să uite că înțelepciunea lui Dumnezeu s-a îngrijit de școlile noastre într-un mod care va aduce binecuvântare tuturor acelor care se vor antrena în această activitate. Cartea Parabolele Domnului Hristos a fost donată pentru lucrarea de educație, pentru ca studenții și alți prieteni ai școlilor să poată mânui aceste cărți, iar prin vânzarea lor, să se obțină o mare parte din mijloacele necesare pentru a scăpa școala de datorii. Însă acest plan nu a fost prezentat școlilor noastre așa cum trebuie; profesorii și studenții nu au fost instruiți să ia această carte și să o pună cu curaj în vânzare, pentru beneficiul lucrării de educație.

Cu mult timp în urmă, ar fi trebuit ca profesorii și studenții din școlile noastre să tragă foloase din posibilitatea de a strânge bani din vânzarea cărții Parabolele Domnului Hristos. Vânzând aceste cărți, studenții vor sluji cauzei lui Hristos și, făcând acest lucru, prin răspândirea prețioasei lumini, ei vor învăța lecții deosebit de valoroase pentru experiența creștină. Toate școlile noastre ar trebui să intre acum pe făgaș și să se străduiască să aducă la îndeplinire planul prezentat în fața noastră pentru educația lucrătorilor, spre binele școlilor noastre și pentru câștigarea de suflete pentru cauza lui Hristos.

În orașele Riverside, Redlands și San Bernardino, ni s-a deschis un câmp pe care abia dacă l-am atins cu vârful degetelor noastre. S-a făcut o lucrare bună acolo, în măsura în care lucrătorii noștri au fost încurajați să o facă; însă este nevoie de mijloace

pentru a continua cu succes această lucrare. A fost planul lui Dumnezeu ca, prin vânzarea cărților Divina vindecare și Parabolele Domnului Hristos, să fie strânși mulți bani pentru lucrarea din sanatoriile și școlile noastre, pentru ca poporul nostru din acele locuri să se simtă mai liberi în a dona din mijloacele lor pentru a se începe o lucrare în alte noi câmpuri misionare. Dacă poporul nostru s-ar angaja acum în vânzarea acestor cărți așa cum ar trebui, noi am avea mult mai mulți bani pentru a aduce la îndeplinire lucrarea încredințată de Dumnezeu.

Oriunde lucrarea de vânzare a cărții Parabolele Domnului Hristos a fost luată în serios, cartea a mers bine. Iar lecțiile învățate de cei care s-au angajat în această lucrare le-au răsplătit din plin eforturile lor. Acum tot poporul nostru trebuie să fie încurajat să ia parte la această lucrare misionară deosebită. Pe toate căile posibile, mi-a fost dată lumină că poporul nostru trebuie învățat cele mai bune metode prin care să prezinte aceste cărți semenilor.

Am fost instruită ca, în marile noastre adunări, să fie prezenți lucrători care să învețe poporul cum să semene sămânța adevărului. Aceasta înseamnă mai mult decât a-i învăța cum să vândă Semnele Timpului și alte publicații. Aceasta include sfaturi privind mânuirea unor cărți, cum sunt Parabolele Domnului Hristos și Divina vindecare. Acestea sunt cărți care conțin adevăruri prețioase, din care cititorul poate extrage lecții de cea mai mare valoare.

De ce nu a fost nimeni rânduit să facă acest lucru la adunarea în corturi (din 1907), pentru a prezenta poporului acest aspect al lucrării? Eșuând în aceasta, voi ați pierdut o mare ocazie de a așeza mari binecuvântări în mâinile poporului și, de asemenea, ați pierdut posibilitatea de a strânge bani în folosul instituțiilor noastre. Frații mei, să-i încurajăm pe oamenii noștri să se apuce de această lucrare fără întârziere.

Sunt unii care au avut experiență în vânzarea de alimente sănătoase, care acum ar trebui să fie preocupați și de vânzarea prețioaselor noastre cărți; căci acestea conțin hrană pentru viața veșnică. Orașul Los Angeles mi-a fost prezentat ca un câmp foarte rodnic pentru vânzarea cărților Parabolele Domnului Hristos și Divina vindecare. Miile de cetățeni pasageri și vizitatori ar beneficia de lecțiile pe care le conțin acestea, iar cei care poartă răspunderi în sanatoriile noastre ar trebui să acționeze cu înțelepciune în această chestiune, încurajându-i pe toți, surori, infirmiere și studenți, să strângă prin aceste mijloace cât mai mulți bani cu puțință pentru cheltuielile din diferite instituții.

De ce poporul nostru înțelege atât de greu ce dorește Domnul ca el să facă? Conducătorii noștri trebuie să se pregătească dinainte spre a folosi ocaziile pe care le au în adunările noastre, mari și mici, de a prezenta aceste cărți poporului și pentru a face apel pentru voluntari care să se angajeze în vânzarea lor. Când se va începe această lucrare cu toată seriozitatea pe care o impune timpul în care ne aflăm, datoriile care zac acum asupra școlilor noastre vor fi mult diminuate. Și atunci, cei la care s-a făcut apel să dea o mare parte din mijloacele lor pentru a susține aceste instituții vor fi liberi să dea o parte mai mare din darurile lor pentru lucrarea misionară din alte locuri, unde este nevoie, acolo unde încă nu s-au făcut eforturi speciale.

Vor fi rezultate foarte bune dacă aceste cărți vor fi aduse în atenția Uniunii femeilor pentru temperanță creștină (Women's Christian Temperance Union). Noi ar trebui să-i invităm pe acești lucrători la adunările noastre și să le dăm ocazia să cunoască poporul nostru. Așezați aceste cărți prețioase în mâinile lor și spuneți-le ce înseamnă dăruirea lor pentru această cauză și rezultatele acesteia. Explicați-le cum, prin vânzarea cărții Divina vindecare, ar putea fi aduși la sanatoriu bolnavi care altfel n-ar ajunge acolo nicidecum dacă nu ar fi ajutați; și cum, astfel, se va putea acorda ajutor pentru înființarea unor sanatorii în locuri unde este atât de mare nevoie. Dacă sanatoriile noastre sunt administrate înțelept de bărbați și femei care se tem de Domnul, ei vor fi unelte prin care vom fi puși în legătură cu cei de la Uniunea femeilor pentru temperanță creștină, iar aceștia vor înțelege repede foloasele ramurii medicale a lucrării noastre. Ca urmare a contactului lor cu lucrarea noastră medicală, unii dintre ei vor învăța adevăruri pe care trebuie să le cunoască pentru desăvârșirea caracterului creștin.

Un lucru care nu trebuie uitat niciodată de lucrătorii noștri este acela că Domnul Isus Hristos este directorul și conducătorul nostru. El a gândit un plan prin care să se micșoreze datoria școlilor noastre; și El nu va îndreptăți modul de lucru al acelor care înlătură acest plan, neavând încredere în succesul lui. Când poporul Său se va ridica pentru a da ajutor, cu toții uniți pentru cauza Sa de pe acest pământ, nici unul dintre lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a făgăduit nu va fi reținut de la ei.

În locuri ca Los Angeles, unde populația este în continuă schimbare, se prezintă ocazii minunate pentru vânzarea cărților noastre. S-a pierdut mult pentru că poporul nostru nu a folosit din plin această ocazie. De ce nu ar face profesorii și studenții de la școala din San Fernando din Los Angeles un câmp special pentru vânzarea cărții

Parabolele Domnului Hristos? Dacă ei vor îndeplini cu seriozitate și credință planul acesta care le-a fost dat pentru a folosi această carte, îngerii lui Dumnezeu le vor călăuzi pașii, iar binecuvântarea cerului va însoți eforturile lor.

Ar fi fost excelent dacă profesorii de la școala din San Fernando ar fi ajutat, în perioada vacanței, la impulsivarea vânzării cărții Parabolele Domnului Hristos. Ce binecuvântare ar fi avut dacă ar fi pornit împreună cu studenții și le-ar fi arătat cum să lucreze cu oamenii și cum să prezinte cartea! Relatarea despre dăruirea acestei cărți și subiectul acesteia i-ar fi condus pe unii dintre aceștia să se intereseze în mod special de carte și de școala pentru care este vândută.

De ce nu au făcut profesorii din școlile noastre mai mult pentru această lucrare? Dacă poporul nostru ar fi mai conștient de acest lucru, nu ar fi altă lucrare mai de dorit de făcut în câmpul de acasă decât aceea de a se angaja în vânzarea cărții Parabolele Domnului Hristos; pentru că, ajutând astfel la aducerea la îndeplinire a planului lui Dumnezeu cu privire la școlile noastre, ei aduc totodată prețioasele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu în atenția poporului.

Indiferența manifestată de unii cu privire la această inițiativă nu este pe placul lui Dumnezeu. El dorește ca tot poporul nostru să recunoască aceasta ca fiind metoda Sa de ușurare a școlilor noastre de datorii. Tocmai pentru că planul Său nu a fost luat în seamă simțim noi acum atât de acut lipsa de mijloace pentru înaintarea lucrării. Dacă școlile s-ar fi oferit să contribuie și ele la măsurile luate spre binele lor, ar fi fost acum mai mulți bani în casierile școlilor și mai mulți bani în mâinile poporului nostru, pentru a ușura nevoile celorlalte departamente ale lucrării și, mai important decât orice, profesorii și studenții ar fi primit chiar acele lecții de care au atâta nevoie pentru a-L sluji pe Domnul.

Vă trimit aceste rânduri pentru că îmi dau seama că este nevoie de o intuiție mai adâncă, de o viziune mai largă din partea lucrătorilor noștri din ramurile medicală și de învățământ, dacă ei doresc să obțină toate foloasele de care Dumnezeu vrea să le facă parte prin vânzarea cărților Parabolele Domnului Hristos și Divina vindecare. Vă cer, fraților, să citiți aceste rânduri poporului nostru, pentru ca ei să poată învăța să capete un spirit înțelept, putere și o minte sănătoasă. — The Review and Herald, 3 septembrie, 1908.

Învățătorule, cunoaște-te pe tine însuși

A ajunge să te cunoști pe tine este mare lucru. Adevărata cunoaștere de sine va duce la o umilință care va îngădui Domnului să modeleze mintea, să o învețe, să formeze și să disciplineze caracterul. Lucrătorii lui Hristos din această perioadă a istoriei lumii au mare nevoie de harul umilinței. Nici un profesor nu poate face o lucrare acceptabilă dacă nu este conștient de propriile-i deficiențe și dacă nu scoate din calculele sale acele planuri care slăbesc viața spirituală. Când profesorii au dorința de a înlătura din lucrarea lor tot ce este neesențial pentru viața veșnică, se va putea spune cu adevărat despre ei că lucrează spre mântuirea lor cu frică și cutremur și că ei zidesc în mod înțelept pentru veșnicie.

Sunt instruită să spun că unii dintre profesorii noștri sunt cu mult în urmă în a înțelege de ce fel de educație este nevoie pentru această perioadă a istoriei pământului. Nu este timpul ca studenții să adune în capul lor o masă de cunoștințe pe care nu le pot lua cu ei în școala de sus. Să îndepărtăm cu grijă din cursurile noastre tot ce este inutil, pentru ca să rămână loc în mințile studenților, în care să fie semănate semințele neprihăririi. Această învățătură va aduce roadă pentru viața veșnică.

Fiecare profesor trebuie să învețe zilnic în școala lui Hristos, ca să nu piardă simțul a ceea ce înseamnă adevărata perfecțiune fizică, mintală și morală. Nimeni nu ar trebui să se considere învățător al altora, atâta vreme cât el însuși nu lucrează continuu la propria sa mântuire, primind și împărtășind o educație deplină. Învățătorul adevărat se va educa pe sine însuși spre a fi desăvârșit din punct de vedere moral, pentru ca, prin cuvânt și faptă, să poată conduce sufletele să înțeleagă lecțiile Marelui Învățător. Nici unul dintre cei care sunt mulțumiți cu un standard scăzut nu trebuie să fie încurajat să-i învețe pe alții. Nimeni nu corespunde spre a învăța pe alții mărețele taine ale evlaviei, atâta timp cât Hristos, nădejdea slavei, nu ia chip înăuntrul său.

Fiecare învățător și profesor trebuie să primească adevărul din dragoste pentru principiile sale sfinte; atunci, el nu va da greș în a exercita o influență care va purifica și înălța. Profesorul al cărui suflet se va bizui pe Hristos va vorbi și va acționa ca un creștin. Unul ca acesta nu va fi mulțumit până când adevărul nu va curăți viața sa de

orice lucru neînsemnat. El nu va fi satisfăcut până ce mintea sa nu va ajunge să fie modelată zi de zi prin influența Duhului lui Dumnezeu. Atunci Domnul Hristos poate vorbi inimii, iar glasul Său, care spune: „Iată drumul, mergeți pe el”, va fi auzit și i se va da ascultare.

Profesorul care are o corectă înțelegere a lucrării adevăratei educații nu se va mulțumi ca doar din când în când să facă referință la Hristos. Cu propria sa inimă încălzită de dragostea lui Dumnezeu, el Îl va înălța continuu pe Omul de pe Calvar. Cu propriul său suflet pătruns de Duhul lui Dumnezeu, el va căuta să îndrepte atenția studenților asupra modelului, Domnul Isus Hristos, conducătorul peste zeci de mii, cel mai îndrăgit dintre toți.

Este mare nevoie de Duhul Sfânt în școlile noastre. Această unealtă divină vine în lume ca reprezentant al lui Hristos. El este nu numai martorul credincios și adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu, dar și acela care cercetează gândurile și planurile inimii. Este izvorul la care trebuie să privim pentru eficiență în vederea restaurării chipului moral al lui Dumnezeu în om. Duhul Sfânt era căutat cu înfocare în școlile profeților; influența Sa transformatoare avea să aducă chiar și gândurile în armonie cu voia lui Dumnezeu și să stabilească o legătură vie între pământ și cer.

Profesori, dacă vă veți deschide inimile pentru locuirea launtrică a Duhului lui Dumnezeu, dacă veți spune bun-venit Oaspetelui ceresc, Dumnezeu vă va face împreună lucrători cu El. Colaborând cu Marele Învățător, spiritul egoismului va fi înlăturat și vor avea loc schimbări uimitoare!

În timpul nopții, mi-au fost prezentate următoarele cuvinte: „Însărcinează pe profesorii din școlile noastre să-i pregătească pe studenți pentru ceea ce va veni asupra lumii.” Domnul așteaptă de mult timp ca profesorii să umble în lumina pe care El le-a trimis-o. Este nevoie de umilință pentru ca Domnul Hristos să poată reface chipul moral al Lui în om. Felul educației care se face trebuie mult schimbat înainte ca să putem vedea o adevărată schimbare în instituțiile noastre. Standardul lui Dumnezeu poate fi atins numai atunci când puterile intelectuale și morale sunt puse laolaltă în educație.

Aceste cuvinte au fost spuse clar și cu tărie: „Mărturișiți-vă greșelile unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să puteți fi vindecați. Grăbiți-vă cu toții; grăbiți-vă cu toții și iubiți-vă ca frații. Rugați-vă împreună.” Domnul a plătit prețul propriului Său sânge

pentru salvarea lumii. El a îndurat toată rușinea și umilința pe care au reușit să le născocescă oamenii și să le inventeze Satana, pentru a putea aduce la îndeplinire planul mântuirii. Profesorul să nu caute să se înalțe pe sine, ci să fie conștient că trebuie să învețe de la Domnul Hristos zi de zi și să facă din El modelul său. Pentru profesori și studenți, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos trebuie să fie singurul exemplu.

Păstrați mereu în minte faptul că Domnul îi va accepta ca profesori doar pe aceia care vor fi învățători ai Evangheliei. O mare responsabilitate stă asupra acelor care se angajează să-i învețe pe alții ultima solie a Evangheliei. Ei trebuie să fie împreună lucrători cu Dumnezeu în această lucrare de educare a minților oamenilor. Profesorul care dă greș în a ține continuu în fața sa standardul Bibliei pierde ocazia de a fi împreună lucrător cu Dumnezeu în modelarea minții, lucru esențial pentru a avea un loc în curțile cerești. — The Review and Herald, 3 septembrie 1908.

Capitolul 71

Lucrarea din fața noastră

Conferințele din America au o mare și importantă lucrare de făcut. Noi trebuie să înfăptuim lucrarea în America în așa fel, încât să putem fi putere și ajutor pentru cei care proclamă solia în țări depărtate. Orice națiune, limbă și popor trebuie trezite și aduse la cunoștința adevărului. S-a făcut ceva, însă mai este încă mult de făcut, mult de învățat, chiar la Conferința de aici, pentru ca lucrarea să poată merge înainte, într-un mod care va aduce slavă și onoare lui Dumnezeu.

Sufletul meu a fost atât de împovărat, încât nu am fost în stare să mă odihnesc. Asupra cărui lucru să privim ca să facem o mai profundă impresie asupra minții omenești? Iată școlile noastre. Ele trebuie să fie conduse în așa fel, încât să formeze misionari care să pornească la drumuri și la garduri spre a semăna sămânța adevărului. Aceasta este însărcinarea pe care a dat-o Domnul Hristos urmașilor Săi. Ei trebuie să meargă la drumuri și întretăieri de drumuri cu solia adevărului, pentru ca sufletele să fie aduse la credința Evangheliei. Cât de afectată am fost când am văzut câți servi sunt în locurile pe care le-am vizitat recent! Noi trebuie să stăm în puterea lui Dumnezeu, dacă dorim să îndeplinim această lucrare.

În aceste eforturi, fiecare lucrător trebuie să privească la Dumnezeu. Noi trebuie să lucrăm ca bărbați și femei care au o legătură vie cu Dumnezeu. Trebuie să învățăm să venim în întâmpinarea nevoilor oamenilor în locul în care se află ei. O, să nu se mai întâmple ceea ce am văzut în unele locuri, când ne-am întors în America, unde membri ai bisericii, în loc să-și dea seama de propria lor responsabilitate, au privit la oameni pentru călăuzire, iar bărbații în care ei și-au pus toată încrederea pentru înaintarea lucrării n-au înțeles valoarea răspunderii personale și au luat asupra lor înșiși lucrarea, poruncind și dictând ce să facă și ce să nu facă frații lor. Acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu nu le îngăduie în lucrarea Sa. El este Acela care va pune poveri asupra celor care vor să le poarte. Fiecare suflet are o răspundere înaintea lui Dumnezeu și nu trebuie învățat în mod arbitrar de oameni ce are de făcut, ce are de spus și unde trebuie să meargă. Noi nu trebuie să ne punem încrederea în sfatul oamenilor și să fim de acord cu tot ce spun ei, cu excepția cazului când avem dovada că ei se află sub influența Duhului lui Dumnezeu.

Studiați primul și al doilea capitol din cartea Faptele Apostolilor. Mi-a fost dată lumina că lucrarea noastră trebuie dusă înainte, pe culmi tot mai înalte, ca niciodată până acum. Lumina cerului trebuie prețuită și primită. Această lumină este pentru lucrători. Este pentru aceia care simt că Dumnezeu le-a dat o solie și că ei au responsabilitatea sacră de a o proclama.

Solia adevărului prezent este de a pregăti un popor pentru venirea Domnului. Să înțelegem acest lucru și să facem ca cei care sunt așezați în poziții de răspundere să fie atât de uniți, încât lucrarea să meargă cu putere înainte. Nu îngăduiți nici unui om să se interpună în mod arbitrar ca și conducător și să spună: tu trebuie să te duci acolo. Noi avem o lucrare mare și importantă de făcut, iar Dumnezeu dorește să ne apucăm de această lucrare în mod inteligent. Așezarea unor oameni în poziții de răspundere la Conferințe nu face din ei niște dumnezei. Nimeni nu are suficientă înțelepciune pentru a lucra fără a se sfătui. Oamenii trebuie să se consulte cu frații lor, să se sfătuiască împreună, să se roage împreună și să facă planuri împreună pentru înaintarea lucrării. Lucrătorii să îngenuncheze împreună și să se roage lui Dumnezeu, cerându-I să-i călăuzească. A fost o mare lipsă între noi în această privință. Ne-am încrezut prea mult în planurile oamenilor. Nu ne putem permite să facem acest lucru. Trăim timpuri primejdioase și trebuie să ajungem să ne dăm seama că Domnul trăiește și conduce și că El locuiește în inimile copiilor oamenilor. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu.

Oriunde ați fi trimiși, să aveți în inimile și mințile voastre frica de Domnul și dragostea pentru El. Duceți-vă zilnic la Domnul pentru sfat și călăuzire; depindeți de Dumnezeu pentru lumină și călăuzire. Rugați-vă pentru acest sfat și această lumină până le dobândeți. Nu este de folos să cereți ceva și apoi să uitați ce ați cerut în rugăciune. Mîntea să rămână la rugăciunea pe care ați înălțat-o. Puteți face acest lucru în timp ce lucrați cu mâinile. Puteți spune: Doamne, eu cred; eu cred cu toată inima mea. Lasă ca puterea Duhului Sfânt să vină asupra mea.

Dacă ar fi mai multă rugăciune în rândurile noastre, mai multă exercitare a credinței care lucrează prin dragoste și mai puțină bizuire pe alte persoane care să aibă experiență în locul nostru, astăzi am fi cu mult mai înainte în privința înțelepciunii decât suntem de fapt. Avem nevoie de o profundă experiență individuală a inimii și a sufletului. Atunci vom fi în stare să spunem ce face Dumnezeu și în ce fel lucrează El. Noi trebuie să avem o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu; dacă nu avem acest

lucru, nu putem fi în siguranță. Sunt unii care au o anumită experiență, bună zic ei, și vorbesc despre aceasta; însă, când ajungeți să o puneți la probă, vă dați seama că nu este o experiență bună, pentru că nu este în acord cu un clar „Așa zice Domnul”. Dacă a fost vreodată vreun timp în istoria noastră când să fie nevoie să ne umilim sufletele înaintea lui Dumnezeu, acel timp este astăzi. Noi trebuie să venim la Dumnezeu cu credință în tot ceea ce a făgăduit în Cuvântul Său și apoi să umblăm în toată lumina și cu puterea pe care o dă Dumnezeu.

Am fost profund impresionată când frații care au venit din câmpuri străine mi-au spus câte ceva din experiențele lor și ce face Domnul pentru a aduce sufletele la adevăr. De aceasta avem nevoie în acest timp. Dumnezeu nu dorește ca noi să rămânem în continuare ignoranți. El dorește să înțelegem responsabilitățile personale pe care le avem față de El. El Se va descoperi fiecărui suflet care va veni înaintea Lui cu toată umilința și Îl va căuta cu toată inima.

Trebuie înființate școli în țări străine și în propria noastră țară. Noi trebuie să învățăm de la Dumnezeu cum să administrăm aceste școli. Ele nu trebuie să fie conduse așa cum au fost conduse multe dintre școlile noastre. Instituțiile noastre trebuie privite ca niște instrumente folosite de Dumnezeu pentru continuarea lucrării Sale pe pământ. Noi trebuie să privim la Dumnezeu pentru călăuzire și înțelepciune; trebuie să-L implorăm să ne învețe cum să împlinim lucrarea cu putere. Să-L recunoaștem pe Domnul ca învățător și călăuză a noastră și atunci vom înfăptui lucrarea în mod corespunzător. Noi trebuie să stăm ca o companie unită, ai cărei membri se privesc în ochi unii pe alții. Atunci vom putea vedea mântuirea lui Dumnezeu descoperită și într-o parte, și în cealaltă. Dacă lucrăm în armonie, noi Îi oferim lui Dumnezeu șansa să lucreze pentru noi. În lucrarea din școlile noastre, avem nevoie de o înțelegere corectă a ceea ce înseamnă educația esențială. Oamenii vorbesc mult despre educația înaltă, însă cine poate defini ce este educația înaltă? Educația înaltă se găsește în Cuvântul viului Dumnezeu. Educația de care avem cel mai mult nevoie este acea educația care ne învață să ne supunem sufletele lui Dumnezeu cu toată umilința, care ne face capabili să primim Cuvântul lui Dumnezeu și să credem ceea ce spune el. Cu această educație vom vedea mântuirea lui Dumnezeu. Cu spiritul lui Dumnezeu asupra noastră, noi trebuie să ducem lumina adevărului la drumuri și la garduri, pentru ca mântuirea lui Dumnezeu să se poată descoperi în mod remarcabil.

Vom duce noi mai departe lucrarea, folosind calea aleasă de Domnul? Suntem noi

doritori să ne lăsăm învățați de Dumnezeu? Ne vom lupta noi cu Dumnezeu în rugăciune? Vom primi noi botezul Duhului Sfânt? Aceasta este ceea ce avem nevoie și ceea ce putem avea în acest timp. Atunci vom putea porni cu o solie din partea Domnului, iar lumina adevărului va străluci ca o flacără arzând, care va ajunge în toate părțile lumii. Dacă vom umbla smeriți cu Dumnezeu, El va merge cu noi. Să ne umilim sufletele înaintea Lui și vom vedea mântuirea Lui. — The Review and Herald, 21 octombrie, 1909.

Capitolul 72

Sfaturi către profesori

[Ellen White și grupul care o însoțea în drum spre Conferința Generală au petrecut cinci zile la Colegiul View. Vineri dimineața, ea a vorbit în fața a 500 de studenți în capela colegiului, iar în Sabat și duminică a vorbit marii adunări în biserică. Luni dimineața, la cerere, s-a întâlnit cu consiliul facultății. Ceea ce urmează constituie o parte din cuvintele adresate de ea celor treizeci de profesori adunați. — William C. White.]

Voi citi din 2 Corinteni cap. 6: „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa, ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: «La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.» Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile....

Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.» De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic»”. (2

Corinteni 6, 1-10; 14-18.)

Trebuie să studiați de asemenea capitolul 7, însă acum nu avem timp să îl citim.

Există pericolul continuu în poporul nostru ca aceia care se angajează în lucrarea din școlile și sanatoriile noastre să se lase stăpâniți de ideea că trebuie să fie în rând cu lumea, să studieze lucrurile pe care le studiază lumea și să cunoască lucrurile pe care le cunoaște ea. Aceasta este una dintre cele mai mari greșeli care s-ar putea face. Vom face greșeli grave dacă nu acordăm atenție specială cercetării Cuvântului.

Se pune întrebarea: Ce este educația înaltă? Nu există educație mai înaltă decât cea cuprinsă în principiile expuse în cuvintele pe care vi le-am citit din capitolul 6 din a doua epistolă către Corinteni. Studenții noștri să îl studieze cu atenție pentru a-l înțelege. Nu există o educație mai înaltă decât cea dată primilor ucenici și care ne este dată și nouă prin cuvânt. Fie ca Duhul Sfânt să imprime în mințile voastre convingerea că nu există nimic în toată lumea, în ce privește educația, care să fie atât de mareț ca sfaturile cuprinse în capitolele 6 și 7 din 2 Corinteni. Să înaintăm, în lucrarea noastră, atât de departe cât ne va călăuzi Cuvântul lui Dumnezeu. Să lucrăm cu inteligență pentru această educație înaltă. Fie ca neprihănirea noastră să fie semnul că înțelegeți voia lui Dumnezeu care ne-a fost încredințată prin solii Săi.

Este privilegiul oricărui credincios să studieze în fiecare zi viața lui Hristos și învățăturile Lui. Educația creștină înseamnă acceptarea în păreri și principii a învățăturilor Mântuitorului. Aceasta include o umblare zilnică, cu credincioșie, pe urmele pașilor lui Hristos, care a consimțit să lase la o parte mantia Sa regală și coroana și să vină în lumea noastră ca om, pentru a putea da neamului omenesc o putere pe care nu o putea câștiga prin nici un alt mijloc. Ce era această putere? Era puterea ce rezulta din unirea naturii umane cu cea divină, puterea de a lua învățăturile lui Hristos și a le urma în totul. În împotrivirea Sa față de rău și în eforturile depuse pentru oameni, Domnul Hristos le-a dat oamenilor un exemplu al celei mai înalte educații pe care o poate atinge cineva.

Fiul lui Dumnezeu a fost respins de aceia pe care a venit să-i binecuvânteze. El a fost prins de mâini nelegiuite și răstignit. Însă, după ce a înviat dintre cei morți, El a fost împreună cu ucenicii Săi timp de 40 de zile, iar în acest timp le-a dat multe învățături prețioase. El le-a prezentat urmașilor Săi principiile care stau la baza educației înalte. Și

când era pe punctul să-i părăsească și să meargă la Tatăl Său, ultimele Sale cuvinte către ei au fost: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.”

Puternice ispite vor veni asupra multora care își vor trimite copiii în școlile noastre, pentru că ei vor dori să le asigure ceea ce lumea consideră a fi cea mai înaltă educație. Cine știe care este cea mai importantă educație, dacă nu aceea obținută din Cartea care constituie temelia pentru orice cunoaștere adevărată? Cei care consideră esențială cunoașterea care se dobândește prin intermediul educației lumești fac o mare greșeală, una care va avea ca urmare faptul că vor fi duși înapoi și înapoi de păreri ale unora sau altora, care sunt omenești și greșite. Acelora care socotesc că copiii lor trebuie să aibă ceea ce lumea numește educația esențială, eu le spun: Aduceți-i pe copiii voștri la simplitatea Cuvântului lui Dumnezeu și ei vor fi în siguranță. Curând vom fi foarte răspândiți în lung și-n lat și ceea ce avem de făcut trebuie făcut repede.

Mi-a fost dată lumină că asupra fiecărui adventist cu care lumea poate veni în legătură strânsă vor fi exercitate presiuni teribile. Aceia care caută educația pe care lumea o socotește ca fiind înaltă sunt îndepărtați tot mai mult de la principiile adevărului, până când ei ajung niște oameni lumești educați. Cu ce preț și-au câștigat ei educația? Ei s-au despărțit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei au ales să accepte ceea ce lumea numește cunoștință în locul adevărilor pe care Dumnezeu le-a încredințat oamenilor prin slujitorii Săi, prin profeți și apostoli. Sunt unii care consideră că, dacă au dobândit o asemenea educație, o pot introduce în școlile noastre. Dați-mi voie să vă spun că voi nu trebuie să preluați ceea ce lumea socotește educație înaltă și s-o aduceți în școlile, sanatoriile și bisericile noastre. Noi trebuie să înțelegem aceste lucruri. Vă vorbesc foarte clar. Acest lucru nu trebuie făcut.

În mintea fiecărui student trebuie întipărit gândul că educația constituie un eșec, dacă nu s-a înțeles că trebuie să se apuce de adevărurile revelației divine și dacă inima nu acceptă învățăturile din Evanghelia lui Hristos. Studentul care, în locul principiilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, acceptă idei comune și îngăduie ca timpul și atenția să-i fie absorbite de lucruri obișnuite, superficiale, va descoperi că mintea îi slăbește, se pipernicește. El și-a pierdut acea putere care îl ajută să se dezvolte. Mintea trebuie învățată să înțeleagă adevărurile importante care privesc viața veșnică.

Sunt instruită să spun că noi trebuie să călăuzim mințile studenților noștri mai sus decât se poate gândi acum că este cu putință. Inima și mintea trebuie învățate să-și

păstreze curăția, primind zi de zi rezerve din fântâna adevărului veșnic. Minte și mână divină au păstrat de-a lungul veacurilor raportul creației în toată curăția sa. Numai Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o relatare autentică a creării lumii noastre. Acest cuvânt trebuie să constituie studiul de căpătâi în școlile noastre. Prin aceasta, noi putem ține legătura cu patriarhii și profeții. În aceasta, noi putem învăța ce L-a costat mântuirea noastră pe Acela care a fost egal cu Tatăl încă de la început și care și-a sacrificat viața pentru ca un popor să poată sta în fața Lui, izbăvit de tot ce este pământesc și obișnuit, reînnoit după chipul lui Dumnezeu.

Dacă trebuie să învățăm de la Hristos, noi trebuie să ne rugăm așa cum s-au rugat apostolii când a fost turnat Duhul Sfânt asupra lor. Noi avem nevoie de un botez al Duhului lui Dumnezeu. Noi nu suntem în siguranță nici măcar pentru o singură oră, dacă nu dăm ascultare Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu spun că nu trebuie să se studieze limbile străine. Ele trebuie învățate. Nu peste mult timp, va fi nevoie ca mulți să-și lase casele și să meargă printre oameni care vorbesc alte limbi, iar aceia care au ceva cunoștințe de limbi străine vor fi astfel în stare să comunice cu cei care nu cunosc adevărul. Unii din poporul nostru vor învăța limbile în țările în care sunt trimiși. Aceasta este calea mai bună. Și există Unul care va sta alături de lucrătorul credincios, iluminându-i priceperea și dându-i înțelepciune. Domnul poate face ca lucrarea lor să fie rodnică acolo unde oamenii nu cunosc limba străină respectivă. Pe măsură ce ei se duc în mijlocul oamenilor și le prezintă publicațiile noastre, Domnul va lucra asupra minților oamenilor, făcând ca adevărul să fie înțeles. Cei care merg să lucreze în câmpuri străine pot propovădui cuvântul cu ajutorul unui traducător. Ca urmare a efortului depus cu credincioșie, va fi un seceriș bogat, a cărui valoare noi nu o înțelegem acum.

Mai există un alt domeniu al lucrării care trebuie înfăptuită, și anume lucrarea în marile orașe. Trebuie să existe grupuri de lucrători serioși, care să lucreze în orașele mari. Să se studieze ce trebuie făcut în locurile care au fost neglijate. Domnul ne-a îndreptat atenția către mulțimile de oameni neglijate din marile orașe, deși s-a acordat puțină atenție acestui lucru.

Noi nu dorim cu destulă înflăcărare să prezentăm petiții Domnului nostru și să-I cerem darul Duhului Sfânt. Domnul dorește ca noi să facem acest lucru. El dorește ca noi să ne înălțăm cererile cât mai degrabă către tronul Său. Puterea care produce

convertirea trebuie să se facă simțită în rândurile noastre. Cea mai valoroasă educație ce se poate avea este aceea care se dobândește mergând cu solia adevărului în locurile care se află acum în întuneric. Noi trebuie să pornim exact așa cum au pornit primii ucenici, ascultând de însărcinarea dată de Hristos. Mântuitorul le-a dat ucenicilor îndemnurile necesare. El le-a spus în câteva cuvinte ceea ce aveau să întâmpine. „Iată, vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.” (Matei 10, 16.) Acești lucrători aveau să plece ca reprezentanți ai Aceluia care și-a dat viața pentru viața lumii. Domnul dorește ca noi să fim în armonie cu El. Dacă vom face acest lucru, Duhul Său ne poate stăpâni mintea. Dacă înțelegem bine ce înseamnă educația esențială și ne vom strădui să-i învățăm și pe alții principiile acesteia, Domnul Hristos ne va ajuta. El le-a promis urmașilor Săi că, atunci când vor sta în fața consiliilor și a scaunelor de judecată, nu va fi nevoie să se îngrijoreze de ceea ce vor spune. Eu vă voi învăța, a spus El. Eu vă voi călăuzi. Cunoscând ceea ce ne învață Dumnezeu, când cuvinte ale înțelepciunii cerești vor fi aduse în mintea noastră, noi le vom deosebi pe acestea de propriile noastre gânduri. Le vom pricepe ca fiind cuvintele lui Dumnezeu și vom vedea în cuvintele lui Dumnezeu înțelepciune, viață și putere....

Noi trebuie să-i învățăm pe tineri să-și pună la lucru atât puterile mintale, cât și cele fizice. Punerea în mișcare a întregii ființe va oferi o educație largă și cuprinzătoare. În Australia am avut serios de lucru, trebuind să-i învățăm atât pe părinți, cât și pe copii în această privință; însă ne-am continuat eforturile până când s-a învățat lecția, și anume că, pentru a putea dobândi o educație completă, timpul și studiul trebuie împărțite între dobândirea de cunoștințe din cărți și asigurarea de cunoștințe din lucrul practic. O parte din fiecare zi era petrecută în lucru util, studenții învățând cum să curețe pământul, cum să-l cultive și cum să zidească locuințe, folosind un timp care altfel ar fi fost folosit jucând jocuri sau umblând după distracții. Și Domnul i-a binecuvântat pe studenții care și-au dedicat timpul învățând lucruri folositoare.

Învățați-i pe studenți să nu privească partea teoretică a educației ca fiind mai importantă. Fiecare student să înțeleagă tot mai bine că noi trebuie să pricepem clar cum trebuie să procedăm cu corpul nostru. Și sunt mulți care ar fi fost mai inteligenți în această privință, dacă nu s-ar fi închis timp de ani de zile între patru pereți, dedicându-se numai studiului, fără să aibă o experiență practică. Cu cât ne așezăm mai mult sub călăuzirea lui Dumnezeu, cu atât vom dobândi mai multă cunoștință de la Dumnezeu. Să le spunem studenților noștri: Rămâneți în legătură cu Izvorul oricărei puteri. Voi sunteți împreună lucrători cu Dumnezeu. El trebuie să fie învățătorul vostru suprem. —

The Review and Herald, 11 noiembrie 1909.

Capitolul 73

Idealul adevărat pentru tinerii noștri

Printr-o concepție greșită cu privire la adevărata natură și obiectivul educației, mulți au ajuns să comită erori serioase, chiar fatale. O astfel de greșeală se face când se neglijează lucrul fizic regulat sau adaptarea unor principii corecte, din dorința de a-și asigura cultura intelectuală sau când interesele veșnice sunt trecute cu vederea pentru avantajele vremelnice.

Este bine ca tinerii să simtă că trebuie să-și dezvolte la maximum puterile lor naturale. Noi nu punem restricții educației căreia Dumnezeu nu i-a pus limite. Însă realizările noastre nu vor folosi la nimic dacă nu sunt folosite pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru binele omenirii. Dacă cunoașterea noastră nu constituie o treaptă mai sus în vederea atingerii celor mai înalte ținte, ea nu valorează nimic.

Mi-a fost prezentată cu multă tărie necesitatea înființării de școli creștine. În școlile de astăzi, se învață multe lucruri care sunt mai degrabă un obstacol decât o binecuvântare. Este nevoie de școli în care Cuvântul lui Dumnezeu să fie temelia educației. Satana este marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și ținta lui continuă este de a îndepărta sufletele de Împăratul ceresc. El va lucra astfel asupra minții, încât bărbații și femeile își vor exercita influența de partea răului și a întinării morale, în loc să-și folosească talentele în slujba lui Dumnezeu. El își atinge ținta în mod treptat, când, pervertind ideile lor cu privire la educație, reușește să-i ademenească pe părinți și profesori de partea sa; căci o educație greșită împinge adesea mintea pe calea necredincioșiei.

În multe dintre școlile și colegiile de astăzi, concluziile la care au ajuns oamenii învățați, ca urmare a cercetărilor lor științifice, sunt predate cu toată stăruința și explicate pe deplin; atâta timp cât se socotește că părerile acestor oameni învățați sunt corecte, Biblia nu poate fi. Spinii scepticismului sunt deghizați; ei sunt camuflați de florile și verdeța științei și filozofiei. Scepticismul este atractiv pentru mintea omenească. Tinerii văd în acesta o independență care captivează imaginația și astfel sunt înșelați. Satana triumfă; este așa cum și-a propus el să fie. El hrănește fiecare sămânță de îndoială care este semănată în inimile tinere și foarte curând va fi culeasă o

mare recoltă de necredincioșie.

Nu putem îngădui ca mințile tinerilor să fie astfel plămădite; căci pe acești tineri ne bizuim pentru lucrarea din viitor. Noi dorim pentru ei ceva mai mult decât posibilitatea de a învăța științele. Știința adevăratei educații o constituie adevărul care trebuie întipărit atât de adânc în suflet, încât să nu fie distrus de nelegiuirea care abundă pretutindeni.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă un loc — cel dintâi — în orice sistem de educație. Ca putere educativă, este de mai mare valoare decât scrierile tuturor filozofilor din toate veacurile. În stilul său variat și în subiectele pe care le conține, există ceva care să intereseze și să instruiască orice minte și să înobileze orice sentiment. Lumina revelației strălucește neumbrită asupra trecutului îndepărtat, în care analele omenești nu aruncă nici o rază de lumină. În el există o poezie care a stârnit uimirea și admirația lumii. În frumusețe strălucitoare, în maiestate solemnă și sublimă, într-un patos mișcător, este neegalat de cele mai reușite producții ale geniului uman. Are o logică sănătoasă și o elocvență lipsită de pasiune. În el sunt descrise fapte înălțătoare ale unor oameni nobili, exemple de virtute și onoare, lecții de evlavie și curăție.

Nu există situație în viață, nici o etapă în experiența umană pentru care Biblia să nu conțină instrucțiuni valoroase. Conducător și supus, stăpân și slujitor, cumpărător și vânzător, cel care dă cu împrumut și cel care ia cu împrumut, părinți și copii, profesori și elevi, toți pot găsi în Cuvântul lui Dumnezeu lecții de o neprețuită valoare.

Însă, mai presus de orice altceva, Cuvântul lui Dumnezeu prezintă planul de mântuire; el arată cum omul păcătos poate fi împăcat cu Dumnezeu, expune marile principii ale adevărului și datoriei care ar trebui să guverneze viețile noastre și ne făgăduiește ajutor divin în împlinirea acestora. El pătrunde dincolo de viața aceasta trecătoare, dincolo de istoria scurtă și plină de neazuri a neamului omenesc. El deschide vederii noastre panorama măreață a veacurilor veșnice — veacuri neîntunecate de păcat, neumbrite de neaz și suferință. El ne învață cum putem avea parte de locașurile celor binecuvântați și ne cere să ne ancorăm nădejdea și să ne îndreptăm sufletul într-acolo.

În fața tinerilor și bătrânilor, trebuie păstrate adevăratele motive ale slujirii. Studenții trebuie învățați astfel, încât să devină bărbați și femei de nădejde. Trebuie

întrebuințate orice mijloace care îi înalță și îi înobilează. Ei trebuie învățați să-și folosească puterile la maximum. Puterile fizice și mintale trebuie solicitate în mod egal. Trebuie cultivate deprinderile de ordine și disciplină. În fața tinerilor, trebuie păstrată acea putere care este exercitată de către o viață curată, adevărată. Acest lucru îi va ajuta să se pregătească pentru un serviciu util. Zi de zi, ei vor crește tot mai curați și mai puternici, mai bine pregătiți prin harul Său și studiul Cuvântului Său, de a face toate eforturile cu putință de a se împotrivi răului.

Adevărata educație înseamnă predarea acelor idei care vor întipări în minte cunoașterea lui Dumnezeu — Creatorul și a lui Isus Hristos — Mântuitorul. O astfel de educație va reînnoi mintea și va transforma caracterul. Aceasta va întări și fortifica mintea împotriva șoaptelor înșelătoare ale vrăjmașului sufletelor și ne va face în stare să înțelegem glasul lui Dumnezeu. Îl va face pe cel învățat capabil să devină împreună lucrător cu Hristos.

Dacă vor dobândi această cunoaștere, tinerii noștri vor fi capabili să dobândească și restul care este esențial; însă, dacă nu o dobândesc, atunci toată cunoștința pe care o pot căpăta din lume nu îi va așeza în rândurile Domnului. Ei pot aduna toată cunoștința pe care o pot da cărțile și totuși să fie ignoranți în ce privește cele dintâi principii ale acelei neprihăniri care le poate dăruia un caracter aprobat de Dumnezeu.

Aceia care caută să dobândească cunoștințe în școlile lumii trebuie să nu uite că mai există o școală care îi pretinde ca studenți — școala lui Hristos. Această școală nu este absolvită niciodată de către studenți. Printre elevi se află atât bătrâni, cât și tineri. Aceia care dau atenție sfaturilor divinului Învățător câștigă mereu tot mai multă înțelepciune și noblețe sufletească și astfel ei sunt pregătiți să intre în acea școală înaltă în care se vor dezvolta de-a lungul veșniciei.

Înțelepciunea infinită pune în fața noastră marile lecții ale vieții — lecțiile datoriei și ale fericirii. Acestea sunt adesea greu de învățat, însă fără ele nu putem face nici un progres real. S-ar putea să ne coste efort, lacrimi și chiar agonie; însă noi nu trebuie să dăm greș și nici să obosim. În această lume, trebuie să ne pregătim spre a corespunde pentru societatea îngerilor curați și sfinți. Cei care devin atât de absorbiți de studii mai puțin importante, încât încetează să învețe în școala lui Hristos, suferă o pierdere infinită.

Fiecare facultate, fiecare însușire cu care Creatorul i-a înzestrat pe copiii oamenilor trebuie folosite pentru slava Sa; și în această folosire se dobândește cel mai curat, cel mai nobil și mai fericit exercițiu. Principiile cerului trebuie socotite supreme în viață și fiecare pas înainte făcut pentru dobândirea de cunoștințe sau pentru cultura intelectuală trebuie să constituie o treaptă spre îmbinarea umanului cu divinul.

Multe ispite vor veni asupra acelor care își dau copiii în școlile noastre, deoarece ei doresc să le asigure ceea ce lumea consideră că este cea mai înaltă educație. Însă care este cea mai importantă educație, dacă nu cea care se dobândește din Cartea care este temelia oricărei cunoștințe adevărate? Cei care consideră că este esențială cunoașterea care se capătă prin educația lumească fac o mare greșală, una care îi va duce înapoi și înapoi prin păreri omenești greșite.

Cei care caută educația pe care o estimează ca fiind atât de înaltă se îndepărtează treptat de la principiile adevărului, până când ajung niște oameni lumești educați. Cu ce preț și-au dobândit ei educația! Ei s-au despărțit de Duhul lui Dumnezeu. Ei au ales să accepte ceea ce lumea numește cunoștință, în loc să primească adevărurile pe care Dumnezeu le-a încredințat oamenilor prin slujitorii Săi, prin profeți și apostoli.

Asupra taților și mamelor stă răspunderea de a da copiilor încredințați lor o educație creștină. În nici un caz ei nu trebuie să le îngăduie ca vreun lucru să le absoarbă mintea, timpul și talentele și astfel să îngăduie copiilor lor să hoinărească până când ajung departe de Dumnezeu. Ei nu trebuie să le permită copiilor lor să alunece din mâna lor în mâinile necredincioșilor. Ei trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a-i reține de a se lăsa pătrunși de spiritul lumii. Ei trebuie să-i învețe să devină împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei trebuie să fie mâna omenească a lui Dumnezeu, pregătindu-se atât pe ei înșiși, cât și pe copiii lor pentru o viață fără sfârșit.

Avem de făcut o lucrare serioasă pentru copiii noștri. Înainte ca nenorocirea copleșitoare să vină asupra tuturor locuitorilor pământului, Domnul îi cheamă pe cei care sunt israeliți cu adevărat să Îi slujească. Adunați-i pe copii în casele voastre; luați-i din clasele în care se rostesc cuvintele lui Satana și unde nu se dă ascultare poruncilor lui Dumnezeu. În lucrarea noastră de educație, să ne ocupăm mult mai mult de copii și tineri și va fi o întregă armată de misionari crescută spre a lucra pentru Dumnezeu.

Instituțiile noastre educative au multe de făcut pentru a întâmpina nevoile de

lucrători instruiți pentru câmpurile misionare. Este nevoie de lucrători pretutindeni în lume. Adevărul lui Dumnezeu trebuie dus în țări străine pentru ca cei care se află în întuneric să poată fi luminați. Este nevoie de talente cultivate în toate domeniile lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit ca școlile noastre să fie instrumentul de pregătire a unor lucrători pentru El — lucrători de care să nu-I fie rușine. El le cere tinerilor noștri să vină în școlile noastre și să se pregătească degrabă pentru slujire. — The Review and Herald, 22 august, 1912.

Capitolul 74

Un mesaj pentru tineretul nostru

Sunt cărți de o importanță vitală care nu sunt luate în seamă de tinerii noștri. Acestea sunt neglijate pentru că nu li se par la fel de interesante ca unele cărți mai ușoare.

Trebuie să-i sfătuim pe tineri să citească acele cărți care să contribuie la formarea unui caracter creștin. În memoria tinerilor, trebuie întipărite cele mai importante puncte ale credinței noastre. Ei au avut o licărire cu privire la aceste adevăruri, însă nu le cunosc într-atât încât să dorească să le studieze cu ardoare. Tineretul nostru trebuie să citească ceea ce va avea un efect sănătos, sfințitor, asupra minții. Ei au nevoie de aceasta pentru a putea înțelege ce este adevărata religie. Există multe lucruri bune de citit care nu au un efect sfințitor.

Acum este timpul și ocazia de a lucra pentru tinerii noștri. Spuneți-le că ne aflăm acum într-o criză periculoasă și că dorim ca ei să știe să deosebească adevărata evlavie. Tinerii noștri trebuie ajutați, ridicați, încurajați, însă în maniera potrivită; poate nu în modul în care doresc ei, ci pe o cale care îi va ajuta să aibă minți sfințite. Ei au nevoie de o religie bună, care să-i sfințească, mai mult decât orice altceva.

Nu mă aștept să mai trăiesc prea mult. Lucrarea mea este aproape încheiată. Spuneți-le tinerilor noștri că doresc ca aceste cuvinte ale mele să-i încurajeze să adopte acel mod de viață care să fie cel mai atrăgător pentru ființele cerești și pentru ca influența lor asupra altora să fie tot mai nobilă.

În timpul nopții, eu alegeam și puneam deoparte cărți care nu sunt de folos pentru tineri. Trebuie să alegem pentru ei cărți care să-i încurajeze spre o viață sinceră și să-i conducă să deschidă Cuvântul. Acest lucru mi-a fost prezentat în trecut și m-am gândit să vi-l înfățișez și să mă asigur de el acum. Nu ne putem permite să le dăm tinerilor noștri cărți fără valoare. Este nevoie de cărți care să fie o binecuvântare pentru minte și suflet. Aceste lucruri sunt privite cu mult prea multă ușurință; de aceea poporul nostru trebuie să se familiarizeze cu ceea ce spun.

Nu cred că voi mai avea Mărturii pentru poporul nostru. Bărbații noștri care au minți puternice știu ce este bine pentru înaintarea și înălțarea lucrării. Însă, cu dragostea lui Dumnezeu în inimile lor, ei trebuie să pătrundă tot mai adânc în studierea lucrurilor lui Dumnezeu. Sunt foarte preocupată ca tinerii noștri să aibă cărți potrivite de citit; atunci le vor avea și cei în vârstă. Trebuie să avem ochii ațintiți asupra atracției religioase a adevărului. Noi trebuie să ne păstrăm mintea și creierul deschise față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Satana vine atunci când oamenii nu își dau seama de aceasta. Nu trebuie să fim mulțumiți cu solia de avertizare ce a fost prezentată o dată. Trebuie să o prezentăm iar și iar.

Am putea începe un curs de citit atât de interesant, încât să atragă și să influențeze multe minți. Dacă voi fi scutită de alte lucruri în viitor, voi ajuta cu bucurie la pregătirea unor cărți pentru tineri.

Există o lucrare de făcut pentru tineri, prin care în mintea lor să se întipărească adevărul sfințitor al lui Dumnezeu, și acesta să-i modeleze. Dorința mea sinceră pentru tinerii noștri este ca ei să descopere adevărata însemnătate a îndreptării prin credință și a desăvârșirii caracterului care îi va pregăti pentru viața veșnică. Nu mă aștept să mai trăiesc mult și las această solie pentru tineri, pentru ca ținta pe care și-o pun să nu fie una care să-i facă să se piardă.

Îi îndemn pe frații mei să-i încurajeze mereu pe tineri să înalțe harul nespus de prețios al lui Dumnezeu. Lucrați și rugați-vă continuu pentru acel simțământ de prețuire a adevăratei religii. Prezentați-le mereu caracterul binecuvântat și atrăgător al sfințeniei și harului lui Dumnezeu. Am simțit o povară cu privire la acest lucru pentru că știu că este neglijat.

Nu am siguranța că viața mea va mai dura mult, însă simt să sunt acceptată de Domnul. El știe cât de mult am suferit pentru că am dat mărturie despre standardele joase de viețuire adoptate de așa-ziii creștini. Am simțit că este imperativ ca adevărul să fie văzut în viața mea și ca mărturia mea să ajungă la popor. Doresc ca voi să faceți tot ce puteți pentru a așeza scrierile mele în mâinile oamenilor din țări străine.

Spuneți-le tinerilor că au avut multe avantaje spirituale. Dumnezeu dorește ca ei să facă eforturi serioase pentru a duce adevărul înaintea oamenilor. Sunt impulsionată pentru că este datoria mea specială să spun aceste lucruri. — The Review and Herald,

15 aprilie, 1915.